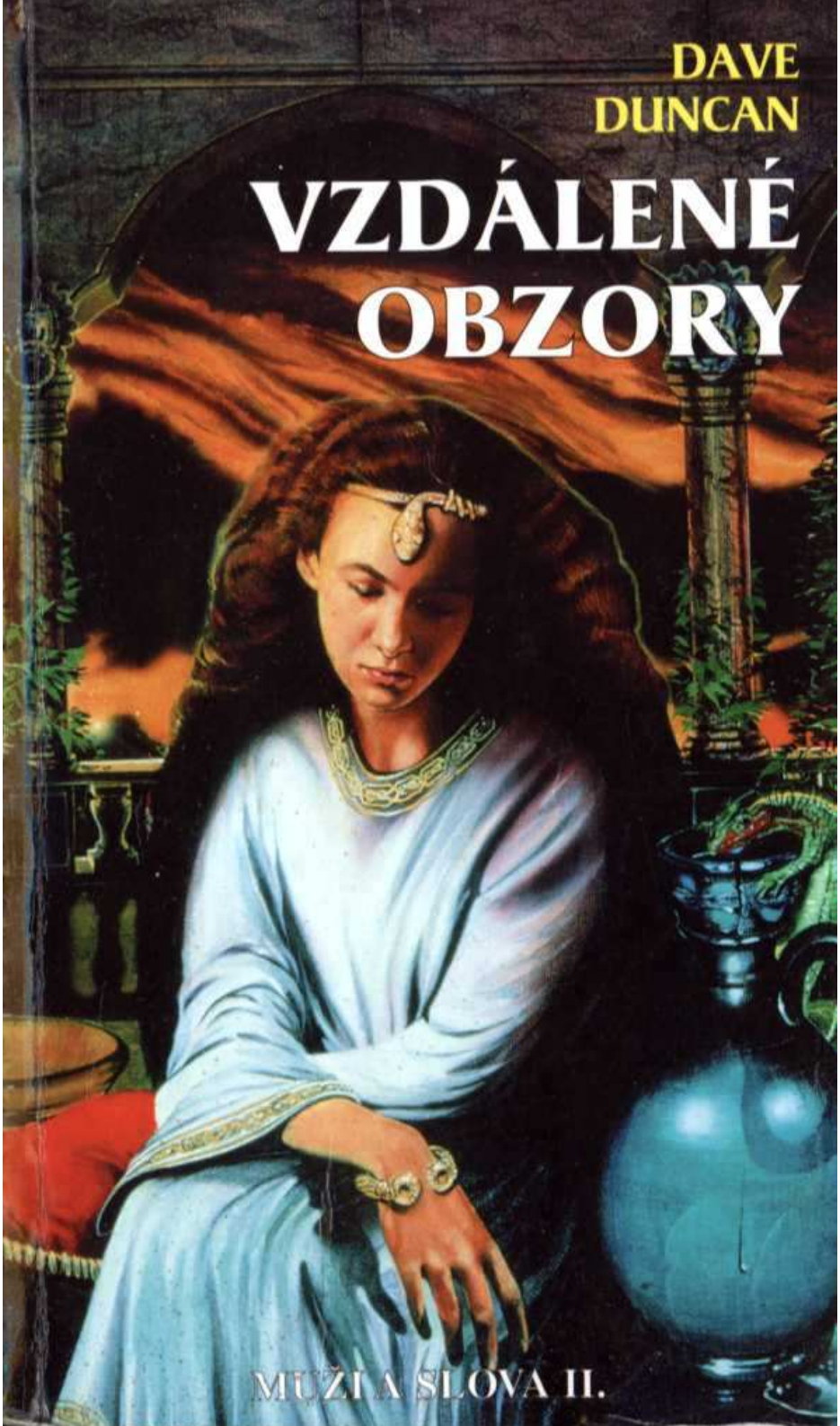

DAVE
DUNCAN
VZDÁLENÉ
OBZORY
MUŽI A SLOVA II.

Dave Duncan

cyklus

Muži a Slova

KOUZELNÉ OKNO

VZDÁLENÉ OBZORY

ROZBOUŘENÁ MOŘE

CÍSAŘ A KLAUN

Copyright © 1991 by Dave Duncan All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions. Published in the United States by Ballantine Books, a division of Random House, Inc., New York, and simultaneously in Canada by Random House of Canada Limited, Toronto.

Translation Copyright ©1998 by Hana Špitálská

Ilustration Copyright ©1998 by Petr Utěšil

ISBN 80–902057–6–3 (soubor)

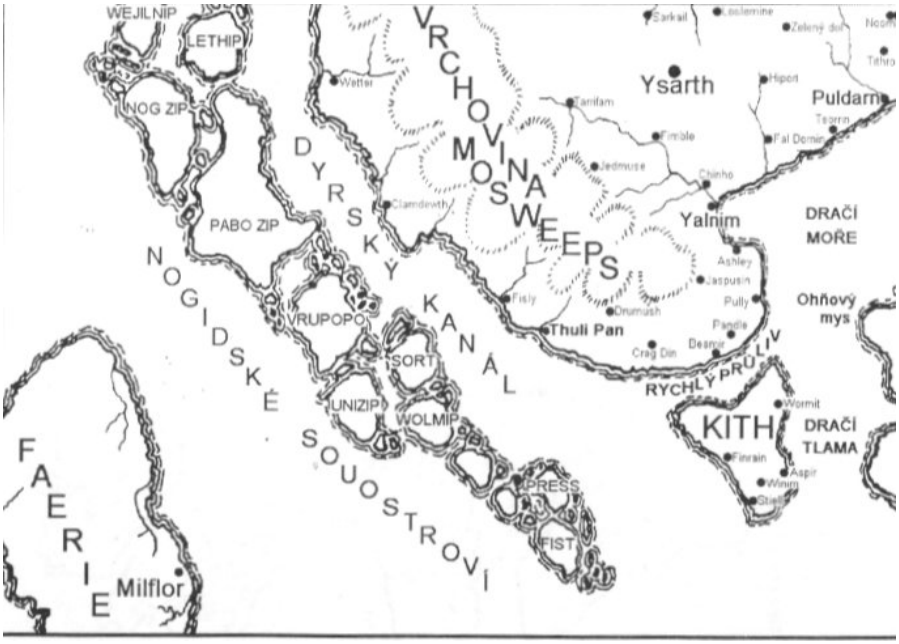
ISBN 80–86096–05–X (2. díl)

Copyright ©1998 for the Czech edition by NETOPEJR

Věnováno s díky a vděkem
velkému mistru fantasy
Lestru del Rey

Hlas, kterému jsem dnešní noci naslouchal,
slýchával za dávných dob císař, tak i klaun;
Možná, že stejná píseň se prodrala i k smutnému srdci Ruth,
když plakala v stezku po domově, kol ní cizí kraj;
Stejná píseň se linula i k skvostným oknům kouzelným,
otevřeným nad rozbouřenými moři k obzorům vzdáleným.

KEATS, Óda na slavíka

»»»» KAPITOLA PRVNÍ ««««

ZA ZÁVOJEM

1

Na východ od holých srázů Agonistových hor se země rozpadala v ohavných hřbetech a průrvách, pustá a vyprahlá. Několik oáz sice jako zelené jizvy rozbrázdilo údolí, ale jinak to byla skličující pustina, dobrá jen pro antilopy a divoké kozy, nad kterými hlídkovaly káně, plachtící na bledě modré obloze. Na úpatí skal se do nedohledna rozpínala rozpálená poušť, aby se nakonec střetla s příbojem Jarního moře.

Téměř po celé svojí délce bylo skalnaté pobřeží Zarku stejně nehostinné a životu nebezpečné jako vnitrozemí. Ale přesto na několika málo místech, kde příroda jako zázrakem otevřela náruč úrodným větrům, vanoucím od moře, nebo kde ze skal vytryskly průzračné, chladivé prameny, život kypěl v nevídané míře. Půda vydávala bohatou úrodu obilí a nesčetných druhů ovoce. Lidé tu žili na ostrůvcích, z jedné strany obklopených pouští a z druhé oceánem. Zatímco v jiných krajích země štědře rozdávala hojnou úrodu, na Zarku všechnu svou dobrotu vtěsnala do těch několika zelených enkláv, které zářily jako drahocenné smaragdy svázané v náhrdelník.

Nejbohatší z nich byl Arakkaran, úzký pruh země protkaný údolími, která se pyšnila hlubokými nánosy pohádkově úrodné půdy. Jeho široký záliv byl nejpříhodnějším přístavištěm na kontinentě. Na zdejších tržištích se protínalo mnoho obchodních cest, po kterých sem ze všech koutů země do rukou schopných místních obchodníků proudilo bohatství – datle a granátová jablka, rubíny a olivy, parfémy v honosných flakónech, umně tkané koberce a stříbřité mořské ryby. Z dalekých krajů přicházelo zlato a koření, umělecké předměty z dílen elfů a řemeslné práce trpaslíků, perly a hedvábí a merfolkská keramika, které se nevyrovná nic v celé Pandemii.

Město samo bylo překrásné a starobylé. Bylo vyhlášeno jak svou krutostí, tak i velmi dobrými závodními velbloudy. Pyšnilo se dějinami psanými krví. Krátce před závěrem Ji-Gonova válečného tažení obrátil mladý Draqu ak'Dranu legie Impirie na Arakkaran, aby tam o devět století později vybojovaly odplatu pod vedením Omerki Nemilosrdného. Během Války vdov město odolalo obléhání, které trvalo tisíc a jeden den.

Z hlučného shonu tržišť, přesycených vůněmi, město šplhalo do strmých svahů, zdobených gobelíny perleťových skal a posetých trsy kvetoucí vegetace. V každé volné trhlince zapustil kořeny strom, aby vrhal blahodárný stín na příkré uličky a točitá schodiště. Na vrcholu kopce, opředeného starodávnými bájemi, se tyčil Palmový palác – zázrak věží, vížek a kopulí, zdobený svěžími parky a exotickými zahradami, které samy o sobě byly tak rozlehlé jako mnohé významné město.

Od pradávna, jak dokládají staré kroniky, vládli v paláci sultáni z Arakkaranu. Byly jich stovky. Jejich jména a skutky byly nesčetné jako lastury v písku pláží. Někteří ovládli více než polovinu Zarku, zatímco jiní měli stěží kontrolu nad doky. Několik málo z nich bylo oslavováno pro spravedlnost a moudrost, mnozí však byli krutovládci tak strašní, že od nich Bohové odvraceli svou tvář. Žádná z rodin nikdy nevládla dlouho, žádná dynastie nepřetrvala; zřídkakdy se dožili vysokého věku.

Ať už byl sultán jaký chtěl – válečník nebo státník, tyran nebo učenec, básník nebo zákonodárce – každý z Arakkaranu byl proslulý svou krutostí a počtem a krásou svých žen.

2

Z temné krasnegarské zimy Inos vklopýtala závěsem z drahokamů do oslňujícího světla a horka, které jí vzalo dech. Neposlušné nohy ji odnesly ještě pár kroků vpřed, než jí dovolily se zastavit a ucítila, že nad nimi opět nabývá kontrolu.

Ale Rap a teta Kade byli v nebezpečí – aniž by vzala na vědomí, kde se ocitla, na místě se otočila a oslepená tím úžasným světlem se vrhla zpátky k závěsu.

Nebylo tam nic, co by ji mohlo zastavit, kromě spousty rozhoupaných šňůr se vzácnými kameny, které se třpytily a cinkaly v lehounkém vánku. Před malou chvílí mezi těmi šňůrami prošla bez nejmenších problémů, ale teď ji odrazily zpátky, přičemž si nakopla palec a málem spadla. Závěs byl z této strany průchodný asi jako hradní zeď. Ale přesto se stále vlnil a blýskal. *Pekelné čáry!* Zlostně do něj bušila pěstmi.

„Vztek ti nepomůže," ozval se za ní drsný mužský hlas.

V mžiku se otočila a protírala si oči v jasném světle.

Byl jotunského vzrůstu. Jeho světle zelený plášť se vzdouval a tančil v bríze, což jej dělalo ještě rozložitějším. Přesto si na něm hned povšimla červených tváří a tenké linky rezavých vousů, která mu lemovala obličej. To byly jasné znaky džina.

Pod pláštěm měl objemné hedvábné 'pyžamo' smaragdové barvy, ale Inos pochybovala, že by právě vylezl z postele. Například šavle, která mu visela u boku a jejíž jílec se třpytil diamanty – to nebyl příliš pohodlný společník do postele. Celý hábit od mohutného turbanu až po zakroucené špičky střevíců měl doslova posetý drobnými drahokamy a obzvláště široká šerpa, obepínající mu pás, byla posázená masivními smaragdy. Ne, to by opravdu jen stěží mohl někdo považovat za pyžamo. A i kdyby byl sebevíc hubený, ten neuvěřitelný opasek musel mít nesnesitelně utažený. Bylo s podivem, že v něm vůbec může dýchat.

Měl úzký obličej, ve tváři napjatý výraz, orlí nos a oči tvrdé jako rubíny. Nebyl o mnoho starší než ona. Byl obrovský! Ta ramena…

Ta drzost! Prohlížel si ji zkoumavým pohledem. Koho si myslí, že tím ohromí…

„Tvoje jméno a stav, holko?“

Narovnala se, ačkoliv si byla úzkostně vědoma svého rozedraného jezdeckého obleku, potřísněného krví a blátem; byla si vědoma i toho, jak musí být zřízená únavou – oči jako otevřené rány, vlasy jeden velký žlutý zmatek. „Jsem královna Inosolan z Krasnegaru. A ty, chlapečku?“

Karmínové oči mu nad tou drzostí zaplály vztekem. Hlavou mu stěží dosahovala k ramenům a za svou smaragdovou šerpu by si mohl koupit celé její království, i kdyby ji drahokamy nelemovaly celou kolem dokola.

„Mám tu čest být Azak ak'Azakar ak'Zorazak, sultán Arakkaranu.“

„Ach!“ Já hloupá! Copak jsem si mohla myslet, že to je kuchař nebo holič, když je takhle vyparáděný? Jen ten diamantový medailon na jeho turbanu musel stát celé jmění. Včas si uvědomila, že má na sobě jezdecké kalhoty, a ne sukně, a tak se namísto pukrlete uklonila.

Mladý obr ji chvíli znechuceně studoval. Pak se doširoka rozpřáhl svou rudohnědou pravicí k obřadnému gestu a vysekl poklonu, jako by se chtěl turbanem dotknout kolenou, až Inos musela uskočit. Smaragdová šerpa zjevně nebyla příliš těsná – skutečně má tak útlý pás a v zádech je ještě širší, než se předtím domnívala. Hned se zase narovnal, jako by pro něj taková gymnastika neznamenala nejmenší problém, ale Inos si nebyla jistá, zda má brát jeho úklonu jako kompliment nebo jako výsměch.

Sultán! Rasha prohlásila, že je sultánka, a tento jinoch byl příliš mladý na to, aby to mohl být její manžel. Samozřejmě za předpokladu, že Rasha

vypadala tak, jak se poprvé zjevila ve věži – středního věku a silného těla. A to, co se tehdy přihodilo hned nato, by takovou úvahu jen podpořilo, neboť když Sagorn povolal místo sebe Andora, Rashu ta změna vyvedla z míry natolik, že se z ní na chvíli stala ohyzdná stařena. Obraz ladné dívčiny byla samozřejmě jen iluze. Kouzelníci žijí dlouho, ale tento urostlý, mladý sultán byl nejspíše její syn nebo vnuk.

Nával vyčerpání obestřel Inos jako černá vlna. Nebyla v stavu jednat ani se sultány, ani se sultánkami, natož s kouzelníky. Ale vtom zacinkal drahocenný závěs. Inos se otočila a uviděla svou tetu. Kade! Malá a kulatá, modré vodnaté oči mhouří v tom jasu, ach, jako na zavolanou!

„Teto!“ Inos se jí vrhla kolem krku.

„Á, tady jsi, drahoušku!“ Její hlas zněl unaveně, ale docela klidně. Zdálo se, že si je blaženě nevědomá svého sešlého vzezření – růžovou a stříbrnou róbu jí pokrývaly skvrny od čaje, zcuchané sněhobílé vlasy jí povlávaly v horkém vánku.

Inos se zhluboka nadechla a snažila se ze všech sil vystupovat jako dáma. „To je milé, že jsi tu s námi, tetičko! Dovol, abych tě představila… princezna Kadolan, sestra mého zesnulého otce, krále Holindarna z Krasnegaru. Sultán… ehm…“

„Azak!“ vyštěkl.

„Sultán Azak.“ Inos nebyla zrovna v nejlepší formě.

„Veličenstvo!“ uklonila se teta Kade bez nejmenšího zakolísání. Opět předvedla svou ohromující výdrž.

Sultán se zamračil nad nečekaným zjištěním, že ty dvě vetřelkyně mají i jakési aristokratické způsoby. Stiskl čelist, až se mu rudé vousy zachvěly. Inos si říkala, že sultán určitě nebude tak ohromující, jak si o sobě myslí, ale rozhodla se zajít hodně daleko a chovala se, jako by byl kdovíjak pozoruhodný. Znovu vysekl svou zvláštní poklonu, tentokrát tetě Kade, ovšem ne už tak hlubokou jako předtím Inos. Potom se narovnal a znovu zíral na Inos.

„Tvůj otec? Ty jsi skutečně vládnoucí královna?“

„Ano, to jsem.“

„Velice zvláštní!“

Inos v rozhořčení otevřela ústa, ale pak je zase pevně zavřela; královna s pouhými dvěma věrnými poddanými si nemůže moc vyskakovat. Tato myšlenka ji připomněla – „Teto, kde je Rap?“ Otočila se znovu k třpytivému závěsu a opřela se do něj. Z této strany byl však i nadále neproniknutelný, jednosměrný závěs.

„Asi ještě v komnatě, zlato.“

„Ta coura je tam zřejmě taky, co?“ zeptal se náhle Azak.

Inos i její teta se naráz otočily a překvapeně se na něj zahleděly.

„Ta ženská, co si říká sultánka Rasha! Setkaly jste se s ní? Je za tím závěsem – ať je to kde je to?“ Vladařsky si založil ruce.

„Za tím závěsem je Krasnegar, moje království!“ zvolala Inos a cítila, jak přichází o poslední zbytky sebeovládání. Ten zlý sen trval už celý den a celou noc a ona nebyla s to vydržet více. „Chci se vrátit domů!“

„Opravdu?“ Vypadal skepticky. „Vy nemáte své vlastní kouzlo? Ani jedna z vás?“

„Nemáme!“ zaječela Inos.

„Inos!“ Kade se výhružně zamračila.

Džin pokrčil rameny. „Já nejsem žádný kouzelník, pouze právoplatný vládce tohoto panství. Ohledně kouzlení se musíte obrátit na tu štětku.“

„Ona není tvoje… Tedy, pokud ty jsi zdejším sultánem, jaký má k tobě ona poměr?“ naléhavě se ptala Inos a nevšímala si mrazivých pohledů, které k ní vysílala Kade.

Džin se groteskně zapitvořil směrem k závěsu. „Takže jste se s ní už setkaly?“

„S královnou Rashou? Tedy sultánkou –“

Jeho už beztak zarudlý obličej potemněl a zrudl ještě více. „To není žádná královna, žádná sultánka. Je to přístavní hampejznice, která pokoutně získala čarovnou moc. Teď si hraje na sultánku, ale to není žádná pravda! Žádná!“ Nával vzteku na malou chvíli prozradil jeho skutečné mládí.

Inos si uvědomila, že na ni Rasha skutečně nepůsobila jako šlechtična. Její hlas nezněl, jak by měl, nepohybovala se správně…

„Jaký tu máte krásný výhled!“ začala se rozplývat Kade, pevně rozhodnuta změnit téma hovoru.

Poprvé se Inos rozhlédla pořádně kolem sebe, aby zjistila, kde se ocitla. Byla to veliká místnost, o mnoho větší než Inissova komnata, ale ne nepodobná. Zjevně se nacházela ve velké výšce, byla kruhová, se čtyřmi okny. Pokud taková podobnost byla důležitá a nešlo pouze o shodu náhod, znamená to, že je to také komnata kouzelníka. Tedy kouzelnice. Zde vládne Rasha.

Stěny z bílého mramoru podpíraly obloukovou klenbu ze stejného mléčného kamene. V kopuli nebyla žádná okna, ale odněkud se dovnitř linulo světlo, zřejmě skrz kámen samotný. Navíc ten zvláštní jas nepochopitelně pulsoval, Inos vždy koutkem oka zaregistrovala mihotavý pohyb, ale když se na to místo zadívala přímo, byl ten tam. Mihotání ustalo a neviděla nic než hladký, průsvitný mramor; zatím mihotání začalo zase někde jinde. Hrůza!

A výhled, o kterém se zmínila teta – čtyři široké výklenky, mnohem větší než okna v Inissově komnatě, s trojitým obloukem, nejen že byly nezasklené, ale neměly dokonce ani okenice. Arakkaranské podnebí bylo zřejmě příjemnější než krasnegarské.

Zleva k Inos proudilo ostré ranní světlo vycházejícího slunce, které na ni přes moře namířilo své paprsky. Celé dětství pro ni směr k moři znamenal směr na sever – k Zimnímu oceánu. V Kinvale, ačkoliv to bylo poměrně hluboko ve vnitrozemí, směr k moři znamenal směr na západ, k zálivu Pamdo. Moře na východě na ni působilo špatně, přímo děsivě. Připomínalo jí, že je strašlivě daleko od domova.

Jižním směrem bránily ve výhledu věže a špičaté střechy chrámů, ale Inos soudila, že je vysoko, na nějakém hradě nebo v paláci. Za střechami zahlédla pobřeží, kde vyprahlé hnědé kopce sbíhaly k bílému příboji a jejich hřbety se dotýkaly oblohy. Skalnaté vrcholky na západě se téměř ztrácely v tetelícím se horkém vzduchu. Byly mnohem větší a skalnatější než pohoří Pondague a zjevně byly součástí pouště.

Pohltila ji únava a beznaděj. Snažila se vydolovat z paměti něco z hodin učitele Poraganu. Kdyby tak bývala pozornější. Džinové byli urostlí, krutí lidé s rudou pletí a rezavými vlasy… Džinové žili v Zarku, zemi pouště a písku. Hory vypadaly velice pustě, zrovna tak nějak si pošť představovala. Ale Zark leží přece až někde na nejzazším jihovýchodním cípu Pandemie, tak daleko od Krasnegaru, jak je to jen možné. To by vysvětlovalo, proč učitel Poraganu nezacházel do detailů a proč mu nevěnovala moc pozornosti.

Její oči se znovu obrátily k třpytící se hladině na východě. To musí být Jarní moře, vzpomněla si, a to jí připomnělo paní Meolorne a její vyprávění o hedvábí. Jak už to bylo dávno.

„Je to skutečně Zark?“ zvolala Kade. „To je ohromně napínavé! Vždycky jsem chtěla poznat z Pandemie co nejvíc. Tohle bude velmi poučná a zajímavá návštěva.“ Vyslala k Inos varovný pohled.

„Ve srovnání s Impirií je Arakkaran malý a chudý,“ dal se slyšet Azak, „ale jeho lidé jsou hrdí a vznešené rasy. Žárlivě střežíme své zvyky a svou nezávislost. Sílu čerpáme z pouště a pohrdáme úpadkem těch, kteří žijí v zemích s mírnějším podnebím.“

Ó, jak poutavé! Barbaři.

Inos se znovu pokusila proniknout tou iritující drapérií z drahokamů, ale ta její útok opět odrazila. Co dělá Rasha? Je Rap v pořádku nebo se impským legionářům podařilo konečně prolomit poslední dveře? Nohy se jí podlamovaly únavou, ale musela zůstat nablízku těm nemožným čárům v naději, že ji to nějak vrátí zpět domů.

Při pohledu na Azakovy oči se jí nejprve vybavily rubíny, ale teď byly tmavé jako granáty a sledovaly ji povýšeným pohledem, který jí připomínal hřebce Bleška.

„Vážně nemáš žádnou magickou moc… Veličenstvo?“

Inos zavrtěla hlavou. Cítila se k smrti unavená. Teď byl mezi ní a Krasnegarem celý svět. Mezi ní a Rapem. Rapem? Náhle si uvědomila, že si nepřeje nic jiného než mít vedle sebe Rapa. Solidního, důvěryhodného, odpovědného Rapa. Bylo to tak zvláštní! Proč zrovna Rapa?

Sultán si zamyšleně čechral vousy. Od chvíle, kdy se tam objevila, ještě neudělal ani krok. Měl obuty první pohled velmi měkké střevíce, které se u špiček absurdně kroutily. To určitě nebylo obutí do pouště. Vlastně to bylo tak trochu dekadentní.

„To je ale opravdu zvláštní.“

‚Jak to myslíte?“ zeptala se teta Kade a znovu se ustaraně podívala po Inos.

„Protože ta kouzelnická děvka na mě uvalila kletbu. Správně byste obě měly už dávno zkamenět.“

„Zkamenět!“ vykřikly jednohlasně Inos s Kade.

Přikývl. „Každý, kdo mě tituluje mým správným čestným titulem. Zajímalo by mě, jestli ta kletba funguje jen na mé poddané a na cizince nikoli. Ne, velvyslanec z Shuggaranu to odnesl také.“

„To zkamenění,“ zamumlala Kade, evidentně hluboce dotčena tou představou, „je to… odvolatelné?“

Udiveně na ni pohlédl – teta Kade často vznesla přímější dotaz, než by člověk podle jejího vzezření odhadoval. „Ze začátku ne. Z prvního půltuctů obětí nebo tak nějak jsou ještě stále sochy. Teď je ta semetrika po pár týdnech vrací zpátky k životu.“

„To je tak nechutné a hloupé, že jsem o něčem podobném ještě v životě neslyšela!“ prohlásila Inos.

„Řekl jsem vám – je to děvka, nenávistná jedubaba.“

„Musí být také úplně tupá, když nedomýšlela, co to její kouzlo může způsobit! Nechala zemřít šest lidí, než kouzlo změnila, aby se dalo zase odčarovat.“

Pokrčil rameny. „Ale jak to, že vám se nic nestalo, když jste mě oslovily mým plným panovnickým titulem?“

Evidentně počítal s tím, že se to stane. Když si to Inos uvědomila, ztratila řeč.

„Kletba má účinek jenom tady v paláci,“ zauvažoval obr. „Možná, že v téhle odporné kouzelnické cimře nefunguje.“

Inos se znovu rozhlédla kolem. Nepozorovala nic zjevně kouzelnického, až na velké množství různobarevného nábytku, většinou škaredého a přeplácaného, mezi nímž byly rozmístěny nevkusné sochy. Nikde neviděla dveře. Na podlaze byla honosná mozaika se vzorem révy a květin, složitě propleteným a zářícím jasnými barvami jako roj motýlů, ale efekt kazily různě roztroušené rohože, které se sem nehodily stejně jako nábytek. Každý kus sice vypadal sám o sobě velmi nákladně, ale věci spolu neladily. Ať už tuto místnost zařizoval kdokoliv, zjevně postrádal i sebemenší zárodek vkusu. Z jediného pohledu na toto 'skladiště' by vévoda Angilki dostal záchvat.

Ale být obrácena v kámen… Chtěl snad tenhle neobvykle mladý sultán být vtipný? Zatímco přemýšlela o vhodné otázce, závěs znovu zacinkal. Dovnitř skočil obrovský šedý pes, proklouzl na vyleštěných dlaždicích kolem Inos a její tety a zastavil se čelem k Azakovi. Okamžitě mezi nimi vzplanula vzájemná averze.

Pes vycenil zuby, sklopil uši a naježil srst. Azak položil ruku na jílec meče.

Inos chtěla promluvit, ale pak ji opustila odvaha. Rap říkal té bestii láskyplně Blešoun, jako by to byl přítulný domácí psíček a ne přerostlý vlk, který jej ovšem nadšeně poslouchal. To ji neudivovalo, všichni psi byli vždycky šťastní, když mohli plnit Rapovy příkazy, problém byl v tom, že Rap tu teď nebyl. A nezdálo se, že by Blešoun vůbec Kade či Inos zaregistroval a pouhé vyslovení jeho jména v něm mohlo vyprovokovat zlostnou reakci.

Ostatně něco v Azakově postoji nasvědčovalo tomu, že nevěří, že by mu hrozilo velké nebezpečí, a tak si Inos řekla, že jí více záleží na Rapově psu. Je sice pravda, že přemohl Andora, pokousal obra Darada, ale i když džin nebyl tak masivní jako jotun, byl skoro stejně vysoký; byl mladší a pravděpodobně rychlejší a Darad byl navíc omezen tím, že se dostal do rvačky, už když ležel na zemi s tímhle monstrem zakousnutým do paže… Šokované si uvědomila, že posuzuje nadcházející zápas, jako by pozorovala hru v kuželky v Kinvale. Inos se podívala po Kade, ale ta zcela zjevně nehodlala zasahovat.

Objevila se úzká, zahnutá čepel Azakovy šavle. Inos se ohlédla k závěsu v naději, že by se mohl zjevit Rap. Pokud Rasha nechala projít jeho psa, určitě by nenechala Rapa samotného, aby čelil útoku impů. Šavle blýskla vzduchem. Vlk zavrčel. Je to dobré nebo špatné znamení?

Přikrčil se ke skoku; Azak stáhl loket zpět. Pes zkameněl. Kade zděšeně zasténala a Inos se k ní přitiskla a objala ji, ale více spíš pro svou vlastní než pro tetinu útěchu.

Bohové, stůjte při nás! Nebylo pochyb – byl to kámen. Žádný pozemský sochař by nesvedl zachytit tak dokonale detaily psího těla ani by nedokázal na svalech a kostech tak šikovně ohladit kámen do vysokého lesku. Každopádně z toho, co ještě před chvílí bylo žijící, dýchající a vysoce nebezpečnou šelmou, byla teď jen půvabná dekorace. Z nepochopitelných důvodů ji to velmi deprimovalo. Neznámo proč zapůsobilo kouzlo na Inos víc než všechny zázraky, které viděla od okamžiku, kdy před mnoha hodinami ty čarodějné hrůzy začaly.

Naopak sultán Azak celkem věcně schoval šavli zpět do pochvy, jako by zkamenění nebylo v Arakkaranu o nic výjimečnější než používání šampónu nebo zjevení dámy, která vchází do místnosti oknem.

Dřív než stačil někdo promluvit, drahokamy zacinkaly znovu, aby ohlásily, že přichází sultánka Rasha. Zároveň s jejím vstupem se rozzářila světla. Měla teď obličej zralé ženy, panovačné ženštiny kolem třicítky – nebyla krásná v konvenčním slova smyslu, ale byla ohromující. V Inissově komnatě její zjev přeskakoval z věkovitého na mladý, od šerednosti ke kráse a její bílý háv se měnil podobně, od hrubé bílé bavlny po hedvábí vyšívané perlami a drahokamy. Nyní na sobě měla šaty, které mohly představovat jakýsi kompromis, stejně jako její obličej, bohaté, ale nepříliš okázalé. Jen na prstech jí zářily drahokamy.

Zastavila se a zamračila se na Azaka. „Co ty tady děláš, Krasavče?“ Mluvila s ním tónem, jaký by Inos zvolila k oslovení nezvladatelného koně.

Azak se zaškaredil. Ukázal velké, pravidelné a zářivě bílé zuby. „Povolala jsi mě.“ Bylo jasně patrno, že mezi nimi panuje vzájemná averze.

Rasha se zasmála. „Ach jo! Málem bych zapomněla. Byla jsem trošku nadržená a chtěla jsem si dopřát nějaké povyražení.“ Otočila se k Inos. „Znáš se s princem Azakem, zlatíčko?“

„On není sultán?“

„Nikdy! Nevěř ani slovu z toho, co říká. Je to notorický lhář.“

Každý jotun by ji za takovou poznámku udeřil, i kdyby to mělo znamenat sebevraždu, a Azak k tomu neměl daleko. Rty mu zbělely, na krku mu naběhly žíly, ale dokázal svůj vztek ovládnout, i když mu to dalo hodně práce.

Rasha se dobře bavila. „Všichni mužští jsou lháři, drahá,“ řekla afektovaně sladce. „Ať ti řeknou cokoliv, vždycky chtějí jenom jedno. A pořád dokola. Taky mu neříkejte v paláci 'sultáne' – snažím se ten přežitek zlikvidovat. Tady můžete; ale jinde ne. A teď jdeme, hejbněte prdelkama.“ Kráčela v čele jako voják, její hábit povlával za ní. Jak procházela kolem Azaka, natáhla ruku a zatahala jej za vousy. Ucukl a bolestí zalapal po dechu.

„Počkej!“ zvolala Inos, ale čarodějka se bez zastavení dál proplétala mezi nábytkem. Inos se rozběhla za ní a měla co dělat, aby se dokázala vyhnout všem přecpaným divanům, bronzovým urnám a porcelánovým zvířatům. „A co Rap? A doktor Sagorn? A goblin?“

Dohonila Rashu u kruhové balustrády uprostřed pokoje. Odsud se do nižší komnaty stáčelo schodiště. Tak proto tu nebyly žádné dveře, samozřejmě.

„A co s nimi?“ zeptala se čarodějka, aniž by se ohlédla.

„Ty jsi je tam jen tak nechala? Nechala jsi je tam, aby je zabili impové?“

Sultánka obešla zábradlí a zastavila se na prvním schodu, kde jí částečně tarasila cestu socha černého pantera v životní velikosti, zdánlivě připraveného skočit na každého vetřelce, který by se k němu po schodech přiblížil.

„To je Dráp,“ zamumlala nepřítomně, ale pozorně si přitom prohlížela ohromnou třpytící se kopuli nad sebou. Nebo možná něčemu naslouchala. Na rtech jí pohrával lehký úsměv, ve kterém se zračilo uspokojení. Pak se vydala dolů po schodech, přičemž pantera poplácala po čedičové šíji. „Není úžasný? Myslím, že ho dám na jednu stranu a toho vlka na druhou.“

Inos, stále jí v patách, se zeptala: „Je opravdový?“

„Když chci, tak ano. Ještě štěstí, že jsem mu připomněla, že přijde ten Řezník.“

Inos byla zmatená čím dál víc. „Kdo?“

„Azak,“ odvětila čarodějka. „Mám pro něho spoustu jmen, ale tohle ho vážně vytáčí. Ale vlastně mu sedí – má bicepsy jak velbloudí hrby. Někdy mu řeknu, ať ti je ukáže.“

V polovině cesty dolů zvolnila tempo, jako by pominulo nějaké nebezpečí, ať už hrozilo odkudkoliv. Azak v pantoflích z kozinky kráčel po schodech hned za Inos. Teta Kade právě procházela kolem pantera.

„Ale co Rap!“ vykřikla Inos. „A doktor Sagorn! Nemůžeš je tam jen tak nechat impům napospas!“

Rasha bez odpovědi klidně pokračovala dolů po schodech. I dolní komnata byla stejně přecpaná nábytkem. Převážně to byly nesčetné prádelníky a stolky nejrůznějších druhů. Dvě okna přidávala jen trochu světla ke kuželu, který prosvítal skrz hlavní schodiště. Stěny tudíž nebyly dobře osvětlené, ale přesto bylo vidět, jak jsou přeplácané zdobenými zrcadly a zářivými goblény. Muškátová a květinová vůně vyplňovala místnost jako sirup.

Přestože měla starost o Rapa a ostatní, přestože ji bolela každá kostička v těle, upoutal Inos exotický vzhled těch neznámých místností. Nikdy v životě něco takového neviděla, dokonce ani ve sbírce litografií vévody z Kinvale; byla to sbírka, kterou nashromáždil po celé Impirii a jejíž pro-

hlídce musela věnovat několik duchamorných odpolední. Ani ve skutečnosti, ani ve fantaziích umělců ještě nikdy neviděla tak neobvyklou výzdobu. Tady míjela zavřené dvojkřídlé dveře, dost široké na to, aby jimi projel kočár; u protější zdi stála absurdně rozlehlá postel s nebesy, snad největší na světě, široká a vysoká, zahalená jemnými závoji. Pak si její oči zvykly na přítmí a k její zamlžené mysli začala pronikat podoba některých soch. S nevírou se podívala na obrazy rozvěšené po stěnách a náhle byla rada, že jsou ty obscénnosti tak špatně osvětlené. Kade by z toho určitě ranila mrtvice.

Inos se rychle soustředila zpět na čarodějku. Vojáci teď už určitě prolamují spodní dveře.

„Musíš je zachránit!“

Rasha se prudce otočila. „Musíš? Ty mi říkáš *musíš*, holčičko?“

„Omlouvám se, Veličenstvo! Ale žádám tě – *prosím*, zachraň je!“

„A proč?“ otázala se čarodějnice se samolibým úsměvem.

„Protože je zabijí!“

„Pořád lepší, než co by se stalo tobě, zlato, kdybych tě tam nechala! Víš, co tlupy chlapů dělají pěkným holčičkám?“

„Ne!“ Inos něco takového nikdy ani nenapadlo. Imperiální legie? Parta jotnarských nájezdníků, to jistě, ale určitě ne císařská armáda! To Rap je v nebezpečí, a s ním goblin – ale ne ona! „To tedy ne!“

„To tedy jo!“ odsekla čarodějnice a našpulila pusu do výrazu, kterému Inos nerozuměla. „Vím toho o mužských víc, než se ty budeš kdy jen domýšlet, pusinko. Věř mi, já vím svoje!“

Inos byla ještě pořád o několik schodů výš a v hrůze na ni shlížela. Čarodějnice si zřejmě myslela, že jí Inos stále nevěří, protože náhle omládla o nějakých dvacet let a znovu se z ní stala ta dívčí nymfa, vyzdobená drahokamy, která tak okouzlila Rapa. Její tělo svůdně a mučivě prosvítalo přes mlžný opar hávu.

Posměšně se na Inos ušklíbla. „Muže potká v nejhorším případě to, že umřou, a to se stejně dříve či později stane, nebo ne? A smrt není nic ve srovnání s tím, co může potkat ženu. Dlužím jim snad něco? Dluží snad nějaká žena něco nějakému muži?“ Mrkla za Inos, zjevně na Azaka. „Tak co, ty Hřebče?“

Když se nedočkala odpovědi, uchichtla se, otočila a zamířila k velké posteli, při tom se vlnila v bocích, její rudá pleť a temně měděné vlasy prosvítaly hávem, který se teď zdál ještě průsvitnější než předtím, a její tělo bylo ještě smyslnější.

Inos slyšela o ženách, které se stejně oblékaly a stejně chovaly – slyšela o nich hlavně v historkách, které se vyprávěly šeptem v hradních kuchyních. Nikdy si nemyslela, že by královna mohla dělat něco takového.

Roztřeseně sešla posledních pár schodů, snažila se zadržovat slzy a dolovala ze sebe, až odkudsi ze dna, poslední zbytek sil. Kolena se jí třásla vyčerpáním. Připadalo jí, že se sultánčin palác jemně pohupuje jako loď, ale to nebylo příliš pravděpodobné. Věděla, že brzy prostě upadne. Ach, Rape! Rasha musí být velmi mocná čarodějnice, ale možná je navíc ještě bláznivá. Je její nenávist k mužům nefalšovaná? Vytrpěla si nějakou takovou zkušenost, jak předtím naznačila?

Je vůbec možné věřit tomu, co se tu řekne?

Azak prošel kolem Inos a namířil si to ke dveřím – hlavu zpříma, záda strnulá. Kade přišla k Inos a vzala ji za ruku s gestem, které nevyjadřovalo víc než opatrnost a soucit. To teď bylo celkem k ničemu.

Rap! Byl to jen stájník, ale on jediný jí zůstal věrný. Dokonce ani potom, co ho tenkrát v lese odvrhla, nenechal se ve své náklonnosti zviklat. Vydržel tvrdou zkoušku v tundře jen kvůli ní a ne jednou, ale hned dvakrát. Její jediný věrný poddaný! Monarchové snili o takové loajálnosti. Pro Rapa se Inos postaví třeba i běsnění kouzelnice. Měla ještě jedno želízko v ohni, které mohlo věci ještě podstatně zhoršit, protože, jak řekla Rasha, muže, stejně jako ženy, mohly potkat mnohem větší trýzně než rychlá smrt.

„Zná čarovné Slovo!“

Rasha udělala čelem vzad, přičemž její dívčí svůdnost v okamžiku vystřídala matrónská důstojnost. „Kdo?“

„Doktor Sagorn!“ Inos sledovala, jak se k ní čarodějnice plíží jako hladová kočka. „A Rap má taky jedno.“

„Ach tak!“ Rasha přistoupila těsně k ní a nebezpečně se usmívala. „Tak proto ses držela za ruce s chlápkem od koní? Bylo mi divné, že ten zápach neobtěžoval tvůj královský sosánek.“

Rasha sama nechutně čpěla přemírou vůně gardénie. Rap, uvědomila si náhle Inos, byl cítit jádrovým mýdlem a ne koňmi jako obvykle. To ale teď nebylo podstatné…

„Jeho talent nepůsobí na lidi! Jen na zvířata. Je to faun.“

„Inos, drahoušku!“ řekla Kade varovným tónem.

Čarodějnice se usmála a v jejím chování bylo něco kočičího. „Ale čarovná slova mají vedlejší účinky. I s jedním jediným Slovem se muž stane zběhlejší v chlípnostech; automaticky přivábí každou zbloudilou princeznu v okolí.“

„Ale tak jsem to… znám Rapa celý život! Věřila bych mu vždycky.“

„Tím větší jsi blázen!“ ušklíbla se Rasha. „Nikdy nevěř muži, žádnému muži. Svalovče, zůstaň! Ještě jsem s tebou neskončila.“ Její oči dál ulpívaly na Inosině obličeji, mluvila s Azakem, aniž by se na něj podívala. „Muži mají mozek mezi nohama. To ještě nevíš, holčičko?“

„Ale Rap ne!“

„Ale ano! I Rap.“ Na moment si Inos potutelně měřila. „Možná ti ho přivedu! Mohla bych ti ho předvést v jeho pravých barvách.“

„Nevěř jí!“ zavolal Azak ode dveří. „Dokáže rozpálit každého muže k nepříčetnosti!“

Rasha zvedla oči a podívala se na něj. Zdálo se, že nic víc nedělá, ale mladý obr vykřikl, popadl se za břicho a zkroucený křečí se zhroutil na zem.

„Ty bestie!“ zabručela Rasha a pak se znovu zadívala na Inos. Azak se třásl a skučel. Inos slyšela historky o zvířatech, která se chytla do pasti a uhryzala si vlastní nohu… Proč ji napadaly takové věci právě teď? Inos, vyděšená ležérní lhostejností čarodějnice stejně jako její krutostí, se marně snažila najít řeč.

„Ne,“ řekla sultánka. „Všichni pasou jen po jednom a po ničem jiném.“

„Rap ne!“

Zdálo se, že Rasha roste do výšky a její oči ještě víc rudnou. „Myslíš? Co ty víš o životě, ty Palácová Růženko?“

„Dost!“ zakřičela Inos. „Právě jsem si měla brát muže, kterého jsem milovala a na vlastní oči jsem viděla, jak se proměnil v obludu.“

„Inos!“ řekla odměřeně Kade.

„Ve dvanácti mě *prodali* obludě. Byl starý. Mokval.“

„Viděla jsem umírat svého otce!“

„Když jsem byla mladší než ty, viděla jsem umírat svoje děti!“

„Přešla jsem v zimě tajgu!“

‚Já jsem dělala kuchařku na lodi pěti rybářům. Umíš si vůbec představit, jaké to bylo, beruško?“

Kade po Inosině boku kvokala jak polekaná slípka. Křičet na kouzelnici bylo dozajista neuvážené, ale Inos veškerá varování ignorovala. Pořád ale pochybovala, že by mohla tenhle šílený zápas v překřikování vyhrát. Rasha mluvila jako prodavačka na rybím trhu v krasnegarském přístavu, jako věru zkušená osoba.

„Nemůžu za to, co se ti stalo!“ zavřískla Inos ještě hlasitěji. „Ale ty bys mně teď mohla pomoci!“

Azak se stále ještě bez povšimnutí svíjel a naříkal na podlaze.

„Tobě?“ Čarodějnice na ni upírala planoucí pohled. „Pomoci tvému milenci ze stáje, chceš říct?“

Inos sklopila oči. Bylo to beznadějné! Ach Rape!

„Na druhé straně…“ řekla Rasha už smířlivěji. „Který z nich byl Sagorn?“

„Ten stařík.“

„Ten z té chlapské skládačky? Ale ti mají stejné vzpomínky, takže Slovo znají všichni?“

Inos přikývla a vzhlédla v nové naději.

„Moc zajímavé!“ Rasha zaujala zase svoje matrónské, královské vzezření, což se zdálo být povzbudivé. „Celá sestava s jedním kouzelným Slovem! To by mohlo být zábavné. A dvě Slova by už stála za záchranu. Tak pojď, zlato, mrkneme se na to.“

Vydala se znovu nahoru po schodech. Inos se přímo zalykala novou nadějí. Prohnala se kolem Kade vzhůru za kouzelnicí, aniž by věnovala pozornost tetiným pokusům jí naznačit, aby se měla na pozoru. Všimla si čedičového pantera, jak se na ni dívá jasně zářícíma očima ze žlutého onyxu. Zdálo se, že ji sleduje. Nevšímala si toho a snažila se držet blízko u Rashi.

Dříve než se dostaly až nahoru, čarodějnice se zastavila a natáhla ruku, aby zadržela i Inos. Pak postupovala opatrně, schod po schodu. Když měla hlavu na úrovni podlahy, dlouhou chvíli váhala, jako by něčemu naslouchala, stejně jako předtím.

„Co –“ zeptala se Inos.

„Ššš! Čistý vzduch…“ Uklidněná Rasha znovu vykročila vzhůru. Prošla kolem pantera, ale neobrátila se na sever, ke kouzelnému oknu, namísto toho si to namířila na jihovýchod, provlála mezi elegantními divánky a stolky a groteskními skulpturami, až se zastavila u velkého zrcadla na stěně. Bylo oválné a zasazené ve složitém stříbrném rámu, který zobrazoval jaksi zlověstné listy a ruce a bezpočet dalších tvarů. Dokonce i odrazy v něm se zdály být podivně zkroucené.

Inos v hrůze zírala na dva zamlžené a nejasné obrazy, které tam viděla. Ona vypadala přímo strašidelně – zsinalý obličej, vytřeštěné oči, medové vlasy v jednom chumlu, každému musela připadat jako trosečník vyplavený na skálu. Zatímco Rasha se zdála být krásná a vznešená jako sám ideál mateřství. Pozorovala Inosinu reakci s chladným opovržením.

Pak se zasmušila, jako by se na něco soustředila. Dvojitý odraz se začal ztrácet, sklo potemnělo a něco se v něm začalo pohybovat. Inos při novém kouzle naprázdno polkla. Sledovala, jak se stíny spojují do postav impských vojáků. Za chvíli už rozeznala slabě osvětlenou komnatu na vrcholu Inissovy věže, za jejímiž okenními tabulkami vířil sníh a usazoval se na

kovové mřížce. Rozmlácené dveře a horda vojáků, kteří se motali kolem dokola v kalném světle. Nebylo slyšet žádné zvuky, byl tam jen obraz.

„Vidíš?“ zamumlala Čarodějnice. „Žádné stopy po tvém milenci.“

„On nic takového nebyl! Jenom a pouze věrný poddaný!“

„Cha! Jen co bys mu dala příležitost, hned by se po tobě plazil a slintal. Dělají to všichni. Ale nevidím ani goblina; ani nikoho z té mužské skládačky.“

Inos zamrkala a z očí se jí vykutálely slzy.

„Ale podívej se támhle!“ řekla Rasha. Scéna se rozšířila a znovu ustálila. Někteří z legionářů se nakláněli z velkého jižního okna a zírali dolů. „Buď měli tolik rozumu, že skočili dolů,“ řekla Rasha, „nebo je prostě vyhodili. Já bych řekla, že je vyhodili.“

Inos se zamlžil pohled, protože jí z očí vytryskl příval slz.

Rap a teta Kade – jen dva z poddaných jejího otce jí zůstali věrni. A teď jí už zbyla jen Kade.

3

Na východě slabá záře vycházejícího slunce smývala z oblohy hvězdy a tančila na vlnách, monotónně se přelévajících z temnoty do klína pláže, která již zářila jak tepané stříbro. Na západě, za Rapem, se země probouzela do zvonkohry ptačího zpěvu. Ještě nikdy takovou melodii neslyšel.

Ještě nikdy nedýchal takový vzduch – teplý, laskající kůži, provoněný mořem a vegetací. Jeho vlhkost mu vzala dech. Zatočila se mu z ní hlava a sváděla ho jako vyhřátá postel. Bylo to podivně zvrácené. Nevěřil tomu vzduchu ani jemnému, teplému písku.

Přicházelo ráno a on ještě nezamhouřil oka. Padala mu víčka, ať se jim snažil jakkoli domluvit. Ne že by oči k něčemu potřeboval, protože mu bystrozrak prozradil, že nikde nablízku žádné nebezpečí nečíhá. V hustém listoví nešustilo nic většího než havran a ať už se ti vyšperkovaní ptáci jmenovali jak chtěli, havrani to nebyli. Prohledal pečlivě každé místo, kam jen dohlédl, a s uspokojením mohl konstatovat, že les kolem je nejen opuštěný, ale ke všemu naprosto neproniknutelný – změť bujné révy, šťavnatého listí a odporných masitých květin. Hemžil se hmyzem a hady. Nikdy v životě neviděl stromy v takovém shluku a takové různorodosti.

Tři muži stáli na pláži v bezvýchodné situaci. Lepkavé teplo je po ostrém krasnegarském chladu deptalo, a tak ze sebe všichni shodili teplé šaty. Imp s faunem seděli s rukama na kolenou; goblin ležel natažený na zádech. Nic neměli – žádné peníze ani žádné zbraně, vyjma kamenné dýky Kuřete. Ke všemu neměli nejmenší představu, kde se to ocitli.

Rap právě dovykládal Thinalovi o svých dvou dřívějších setkáních s Čirou vodou, Čarodějnicí Severu. Byl si jistý, že to byl hlas té goblinské stařeny, která přivolala Kuře k oknu a pak je všechny tři dopravila sem – ať už to tady je *kdovíkde*.

Thinal roztřeseně zafuněl. „Ale není teď někde tady, že? Totiž, ty ji tady nevidíš, co?“

„Ne. Ale někdy ji bystrozrakem vůbec neregistruju, i když ji třeba vidím normálně.“ Rap se na chvíli zamyslel a pak řekl, „Je pravda, že je bláznivá?“

Thinal zaúpěl. „To neříkej!“ kňoural.

„Proč ne? Buď tady není, anebo nás špehuje a to není slušné.“

„Slušný? Rape, kouzelníci a kouzelnice kašlou na *slušnost*.“

„Ale neztrácejí kouzelníci svou moc, když zestárnou? Jestli je jí už tři sta let a patří do Čtyřky už… jak dlouho?“

„Nevím.“ Thinal se zatvářil nadurděně a svinul se do klubíčka. „Jestli se chceš bavit o tomhle, tak ti zavolám Sagorna.“

„Ne!“

Chvíli seděli a zírali do věčně se převalujících vln.

Kuře musel alespoň částečně rozumět, co si povídali, protože ospale zamumlal, „Proč Čirá voda volat mě, ne thy?“

„To nevím,“ řekl Rap. „Určitě jsi to ty, na koho dohlíží. Pořád mě varuje, ať ti neublížím.“

Kuře se tiše zachechtal, až z toho Rapovi naskočila husí kůže i přes to lepkavé horko.

Ale Rap nemohl popřít, že být kouzlem přenesen do Zarku je pořád lepší než být rozsekán bandou zuřivých impů.

Až bude dost světla, aby viděli i ostatní, musí jít sehnat něco k snědku. Už se nemohl dočkat, až budou zase na cestě, a zlobil se sám na sebe, že se tak zajímá o jídlo a spánek, když má mnohem důležitější starosti. Dohánělo ho k šílenství, že nedokázal pomoci Inos – nikdy si to neodpustí. Volala jej a on se stupidně válel po podlaze jako nějaký trouba, bezmocný proti kouzlu té čarodějnice. Thinalovi se lehko řekne, že nikdo nedokáže odolat takovým čárům, ale to Rapa moc neuklidnilo. Zklamal Inos! Svou právoplatnou královnu, svou kamarádku, svou… svou královnu.

„Řekni mi něco o Zarku, Thinale. Už tu někdo z vás někdy byl?“

Zloděj se na chvíli tiše zadumal a pak zamumlal: „Doufám, že je to Zark.“

Rap zavrčel.

„Spletl jsem se. Nebudeš na mě moc naštvanej, Rape?“

„Říkal jsi, že palmy rovná se džinové a džinové znamenají Zark!“

„Jo, ale ne tyhle palmy.“

Rap vzhlédl a zaměřil oči i bystrozrak na rozcuchané koruny stromů, které už byly jasně vidět a tančily ve stříbřitém vzduchu. Široký pás stromů lemoval okraj pláže v obou směrech, kam až svým bystrozrakem dohlédl. Porost džungle za nimi byl jiný – matnější, hustší. „A co je s nimi?“

„Jsou dva druhy palem. Tyhle jsou kokosový.“

„No a?“

„Na těch u džinů rostou datle. Jsou si hrozně podobný a bylo šero! Já za to nemůžu!“

Sotva si pomyslíš, že se něco vyvíjí špatně, je to nakonec vždycky ještě horší.

„Tak kde tedy jsme?“

„Slyšíš ty ptáky? Jak celé ráno vyzpěvují?“

Rap i přes hučení příboje stěží mohl neslyšet. Zpěv ptáků byl nádherný a stále nabýval na síle, jak se k symfonii bez přestání přidávaly nové a nové hlasy. Jeden z hospodských v Krasnegaru kdysi choval kanára a v kopcích byli skřivani. Havrani krákali, husy kejhaly a rackové křičeli, ale toto byla píseň tak roztodivná, že se mu o něčem podobném nikdy ani nesnilo. Inos by se to určitě líbilo. „Ty už jsi to někdy slyšel?“

„Já ne, Sagorn,“ řekl Thinal. „Jednou. Už dávno. Teda, na spoustě míst zpívají ptáci…

„Ale nějak jinak? Tak kde jsme?“

„Faerie. Musí to být Faerie. Tady to tak prostě vypadá. Dokonce to tady tak i voní.“

Rap věděl, že Faerie je ostrov a je na něm něco záhadného. „Andor tady někdy byl.“

„Andor!“ Thinal si odplivl. „Nebyl. Byl tady Sagorn, když byl o moc mladší. Spousta těch historek, který ti Andor navykládal, se přihodily vlastně nám ostatním. Nezapomeň, že máme společný vzpomínky.“

Rap při zmínce o Andorovi a jeho lžích vztekle zavrčel.

„Oni… my… za to nemůžeme,“ kňučel Thinal, jako by se Rap mračil na něho. „Teda… No, on si pamatuje, jak tu Sagorn byl, takže když o tom mluví, řekne, že to byl on.“ Chvíli byl zticha a pak dodal: „Není v tom vlastně žádnej rozdíl, fakt.“

Svým způsobem to dávalo smysl. Sagorn strávil celý život hledáním kouzla a snažil se pochopit, jak fungují magická Slova. Jestliže Faerie měla pověst začarované země, pak se celkem logicky musel rozhodnout, že ji navštíví.

„Jak daleko je Faerie od Zarku?“

Ticho.

„Thinale," řekl Rap jemně, „já tě nekousnu. Ani nebudu křičet. Ale potřebuju, abys mi pomohl! Víš o tolik víc než já."

Thinalovi to zalichotilo. „No… Faerie je hodně daleko na západ. Krasnegar leží na severu. A Zark na východě… a na jihu, myslím."

Po minutě zakňoural, „Promiň, Rape."

„Ty za to nemůžeš. Stejně jsme neměli příliš na vybranou, nebo jo?"

„Ale mohlo mi to dojít. Tam, kam zmizela Inos, bylo už světlo, že? Ale tady byla ještě tma. Takže ona se dostala na východ a my na západ."

„Eh, cože?" Rap byl přesto, že pomáhal správci, skoro nevzdělaný, a jako stájníka ho vynášeli do nebe. Rád by věděl, jestli Thinal umí číst a psát, a docházelo mu, že v tom mrňavém zlodějíčkovi bude pravděpodobně víc, než dává najevo nebo než si sám připouští. Jeho hnusné kňučení byl pouhý zvyk, součást jeho profesionálních schopností.

„Pandemie je hrozně velká, víš?" povzdechl si Thinal. „Všude se rozednívá v jinou dobu. V Zarku o hodně dřív než ve Faerii."

Tím hůř! Takže problém nebyl jenom v tom, aby našel Inos a pomohl jí. Napřed se musí nějak dostat do Zarku a tam pak teprve objevit Inos a pomoci jí. Nějaký velký spěch by nebyl k ničemu a Rapa rozzuřilo, když zjistil, že jenom při této myšlence se hned cítí mnohem ospalejší. Vlny přicházely a rozbíhaly se po zářícím písku a odumíraly se slabounkým zasyčením. Bez přestání, jedna za druhou… a další… Hypnotizovalo ho to a uspávalo.

„Ale proč by mě sem Čirá voda odnesla?" naléhal.

Byl to přece Kuře, koho Čarodějnice zachránila; Thinal a Rap se jenom svezli s ním.

„Jak to mám vědět?" popotáhl Thinal. „Já jsem blbej, Rape. Jenom blbej kapsář. Velkoměstský, pouliční zloděj… V divočině nejsem k ničemu. Jestli chceš vést učené disputace, zavolám ti Sagorna."

„Ne, nedělej to! Já Sagornovi nevěřím."

V Thinalově nepopsatelném impském obličeji, mladém a nehezky flekatém od akné, bylo jasně vidět pořádné překvapení. Thinal měl poznamenaný krysí obličej ustaraný, pod ním se chvělo drobné tělo s vystupujícími žebry; zloděj byl hubený jak lunt. Vedle Rapa vypadal stejně nedomrlý jako Rap vedle robustního goblina.

„Sagornovi můžeš věřit! Král to řekl Inos. Andor všechno překroutí a Darad by tě roztrhal na cucky. Ale Sagorn má svou čest."

„Ne!" křikl Rap. Nedostatkem spánku začal být podrážděný, a jak si to uvědomil, rozzlobil se ještě víc. Ztišil hlas. „Král možná mohl Sagornovi věřit. Byli to staří přátelé. Možná by Sagorn neošidil Inos, už kvůli jejímu otci – ale na mě nemusí brát žádné ohledy."

Thinal se na moment zamyslel. „To nemusí. Promiň, Rape. Nějak mi to nemyslí. Jsem hlupák.“

Když byl Sagorn v Krasnegaru, aby ošetřoval nemocného krále, Andor tam byl chvílemi také, místo něj. Andor učil Rapa různým potřebným věcem a přátelil se s ním v naději, že z něj vymámí jeho kouzelné Slovo. Sagorn musel vědět, co Andor dělá, když byl přítomen, a přesto ho stále volal zpátky.

„Kromě toho,“ poznamenal Rap, „ty máš Sagornovy vzpomínky, ne? Takže víš totéž co on.“

„Takhle to nefunguje,“ opáčil nevrle Thinal. „On je o moc chytřejší než já, o moc chytřejší. Rozumí více věcem.“

„To nechápu.“

Zloděj pokrčil kostnatými ramínky. „No, pamatuju si všecky ty roky, které strávil čmuchánim po knihovnách. Ale ty knihy si nedovedu vybavit tak, jak by to svedl on. Nedávají mi smysl. Aby ti to bylo jasné, vezmeme si Jalona. Slyším, jak si někdo píská nebo zpívá nějakou písničku, ale moc si ji nepamatuju. Asi jako ty. Ale Jalon by si ji nejen pamatoval a mohl by ji zazpívat, hned jak by se tu objevil, on by ji navíc vyzdobil vlastními variacemi a vyrobil by z ní skvělou baladu. Každý z nás má svý vlastní triky. Jak řekla ta džinka, jsme pěkná sada – umělec, učenec, milovník a zápasník. Já jsem jen ta společná omáčka, od každého je ve mně drobek.“

„Sagorn říkal, že ty jsi vůdce.“

Thinal našpulil pusu a zatvářil se provinile. „To už je dávno! Von chtěl říct, že já jsem dostal naši bandu do toho průšvihu, byl to můj nápad vloupat se Orarinsagovi do baráku. Ale na tom už nesejde, je to už dávno. Všichni jsme byli děcka. A já jsem vlastně pořád…“ A otočil se k němu zády.

Po chvilce se Rap zeptal: „Jak to? Vím, že ty 'neexistuješ' tak často nebo tak dlouho, takže skoro nestárneš. Ale proč? Ti druzí tě nevolají?“

Thinal si hřbetem ruky utřel nos. „Někdy. Když je někdo z nich hladovej nebo potřebuje něco, co se dá ukrást, tak mu pomůžu.“

„Ale nezůstaneš tady. Zavoláš ho hned zpátky místo sebe. Proč?“

Rozhostilo se dlouhé ticho. Thinal hleděl na moře, špičatou bradu položenou na vyzáblých pažích. Pak tiše řekl: „Protože já jsem k ničemu, Rape. Proto.“

Rap měl pocit, jako by měl hlavu vycpanou senem, ale uvědomoval si, že Thinala potřebuje a nesmí jej nechat zmizet. „Kecy!“ řekl. „Pravě teď tu mám stokrát raději tebe než kohokoliv z ostatních.“

Thinal vykulil oči a plaše se usmál, přičemž odhalil zuby rozházené jak noty na buben. „Opravdu?“

„Opravdu! Žádnému z nich nemůžu věřit – ani Jalonovi, nebo snad jo?“

Thinal se zahihňal. „Ten by se ztratil hned, jak by se zaposlouchal do cvrlikání ptáků. A taky by klidně zavolal Darada. Z nás všech by on nejspíš zavolal Darada. Ne, ani Jalonovi nevěř.“

To byla velká škoda. Pokud by Rap získal Thinala a jeho čtyři volitelné náhradníky, aby mu dobrovolně pomáhali, měl by celou partu užitečných pomocníků. Pět odborníků, posílených magickým Slovem, to byl kompletní tým. Přemítal, jestli by si troufl nabídnout jim obchod. Pamatoval si, jak Sagorn řekl, že jejich společným cílem je získat dostatek kouzelné moci, aby se mohli osvobodit z kletby, která na ně byla uvržena. Udělali by cokoliv, aby se dozvěděli další Slovo, takže Rap jim mohl nabídnout, že se s nimi rozdělí o svoje oplátkou za jejich. Byla by ironie, kdyby to byl právě Thinal, který by získal Rapovo Slovo, potom co se další čtyři bezúspěšně pokoušeli mu je ukrást. Teď, když Rap věděl, které Slovo to je, mohl by se o ně, kdyby chtěl, s někým podělit.

Musí si rozhodně udržet Thinala přátelsky nakloněného. Takže… „Slib mi, ano, dej mi slib, že nezavoláš žádného z ostatních, aniž bys mě napřed varoval.“

Thinal, zjevně potěšen, kývl a přijal Rapovu nabídnutou pravici. Měl neobyčejně dlouhé prsty a měkkou dlaň.

Rapův vlastní postoj k temným silám se znenadání změnil. Doposud mu byly jeho bystrozrak a jeho moc nad zvířaty něčím, co si nepřál a bylo mu to nepříjemné, ale když teď byla Inos ve spárech Kouzelnice, začala platit nová pravidla. Čím více čarovné moci, tím lépe! Každý, kdo znal kouzelné Slovo, byl opravdovým géniem ve všem, na co měl talent. Kdo znal dvě Slova, stal se adeptem, géniem ve všem. Tak to říkali Andor i Sagorn, pokud se jim ovšem dalo věřit.

Byl příliš zmožený únavou, než aby se teď nějak rozhodl. Prozatím si musí nechat otevřená zadní vrátka. Vyhlášený zloděj jako Thinal by akorát vzal Rapovo Slovo a svoje by mu pak neprozradil – takovému pokušení by nedokázal odolat. A i kdyby ho neošidil, jednoho dne by on nebo někdo z ostatních určitě zavolal Darada a tenhle vrahoun by šel po Rapovi a zakroutil mu krkem, stejně jako zabil tu ženu ve Fal Dornin. Tak by získali i zbytek moci z Rapova Slova a stali by se mocnějšími adepty. Rozdělit se s Thinalem by byla sebevražda.

Rapovi se zavřely oči. Zlostně vyskočil a protíral si je, aby je udržel otevřené. „Už je dost světla!“ řekl. „Pojďme!“

Malý imp se na něj zaškaredil. „Pojďme kam?“

„Snídat. Tady umřeme hlady. Na sever nebo na jih?“

Thinal nevěděl. Kuře chtěl jít na sever, protože to bylo směrem domů – jeho znalosti zeměpisu byly ještě horší než Rapovy. Ostatně bylo celkem jedno, kterým směrem vyrazí, neboť pravděpodobnost, že najdou nějaké obydlí, byla stejná, ať už půjdou na sever či na jih. Z pláště krále Holindarna si natrhali bederní roušky a vydali se podél pláže.

Thinal se snažil držet co nejdál od stromů. „Doufám, že prohlížíš důkladně džungli?“ zeptal se Rapa ustrašeně.

„Není tam nic kromě ptáků, ještěrek a tak. Cos čekal? Lidi?“

„Lovce lebek!“ Na okamžik mu v očích blýsklo bělmo. „A obludy: gryfy, harpyje a hipogryfy!“

„Zrovna nejsou doma.“ ušklíbl se Rap. Nadcházející úsvit jim odhalil širokou mělkou zátoku s plážemi, které se pozvolna stáčely na sever a na jih k mysům tak vzdáleným, že vysoké palmy na jejich hrotech byly stěží viditelné. Nepozorovali zde žádné známky života – ani lidí, ani oblud. V této chvíli se na zemi ani na moři nic nehýbalo. Proč Čirá voda přestěhovala své vzácné Kuře do tak izolovaného úkrytu?

„Faerie je ostrov?“

Thinal zaváhal. „Andor ti asi řekl víc, než si já pamatuju, Rape. On je cestovatel. Já jsem jen kapsář.“

„Říkal něco o městě. Jen jednom, myslím. Mil–něco?“

„Milflor!“ Thinal se triumfálně zazubil.

„Můžeme tam nastoupit na loď?“

Thinal se unaveně zamračil. „To nevím. Určitě můžeš nastoupit na nějakou loď. Problém bude vystoupit. Kam máš jako namířeno?“

„Do Zarku, samozřejmě.“

Thinal se chvíli mlčky ploužil pískem. Pak vybuchl: „To bude trvat měsíce, Rape! Možná roky. Máš vůbec představu, jak je Pandemie velká? A ta džinka, ta kouzelnice, může odčarovat Inos zpátky do Krasnegaru třeba do oběda.“

Rapovi se sevřelo srdce. „Co jiného můžu dělat? Musím se pokusit jí pomoci!“

„Co takhle jít do Hubu? V Hubu se ví všecko a je to uprostřed. Můžeš tam zjistit, kde Inos je, a z Hubu můžeš jít, kam chceš. Můžeš se zastavit u císaře nebo u Čarodějnice Severu, jestli je to vaše kámoška.“ Zahihňal se. „Nebo se můžeš jít zeptat císařskýho maršála, proč jeho legie vpochodovaly do Krasnegaru.“

„Královna Rasha legionáře začarovala!“

Thinal hlasitě zamlaskal. „No, to určitě! Myslíš, že to stačilo vyburcovat Strážce? Aby se vydali podívat, kdo jim šlape na Východě po trávníku?“

To Rapovi připadalo docela dobře možné, ale téměř každý školák v Hubu zákonitostem temných sil rozuměl lépe než on. Měla by Čtyřka dostatečný zájem o Inos, aby ji vůbec chtěli zachránit, nemluvě o jejím dosazení na trůn? Strážci – tři čarodějové a jedna čarodějnice – byli tajemnými hlídači celé Pandemie. Co to bylo za lidi? Jaké měli skutečné pohnutky?

V té chvíli se slunce uchytilo na horizontě ohnivým drápkem. Obloha pomalu a nenápadně zmodrala.

„Jít do Krasnegar!“ zabručel Kuře. „Najít ženu tam.“ Jeho zelená kůže se už leskla potem.

„Ty by ses rád pěkně vyválel ve sněhu, vid?“

Goblin zachrochtal. Rap začal znovu páčit z impa informace.

„A co lidi z Faerie? Andor říkal, že žádné nepotkal. Tím myslel Sagorna, že?“

„Jo. Teď už jich moc není.“ Thinal se zastavil, rozhlížel se všude kolem sebe a hubenou ručičkou si při tom zacláněl oči před sluncem. První dva prsty měl stejně dlouhé. Evidentně nic neobjevil, a tak znova vykročil. „A taky jsou nebezpečný. Říká se, že jsou to lovci lebek.“ Zamračeně se zastavil. „V Milfloru jsou jich hordy…“

„Co se děje?“ zeptal se Rap.

„Jenom… něco divnýho…“

„Myslíš Faerie? Jak divnýho?“

Thinal se energicky škrábal v rozcuchané kštici. „Já nevím. Proč by Impirie tak bedlivě střežila Faerii jenom proto, že je nebezpečné ji navštívit? Proč sem posílají oddíly, aby chránily pocestné před příšerami a domorodci? Okolo Dračího okrsku žádný stráže nejsou.“

Rapa se zmocnilo podezření. „Divný? Jak divný? Čí je to nápad? Sagornův? Andor se o tom nikdy nezmínil.“

Thinalovy divoké rysy náhle vystřídal nic neříkající výraz. „Nic. To jen měšťák je celej poděanej v džungli.“

„Ven s tím!“

„Nic, Rape.“

„Myslel jsem si, že jsme partneři? Dali jsme si na to ruku.“

‚Jo. Promiň, Rape! Ale fakt to nic není. To se ve mně akorát probouzej pudy, když vidím, že někdo něco hlídá.“ Provinile se usmál. „Já jsem zloděj, víš?“

„No a?“

Thinal se stísněně zasmál. „Mám vždycky takový nutkání, když jsem blízko něčeho, co se dá ukrást. Málem jsem se zbláznil, když mě Andor

zavolal do Kinvale. Potřeboval, abych mu ukradl nějakou speciální brož, ale já toho chtěl šlohnout hory a –“

„Co stojí za ukradení tady?“ naléhal Rap.

Zloději poskočil ohryzek ve vychrtlém krku. „Nic, co bych už někdy viděl. Asi jen prostě blbnu. Strašný!“

Ale nevypadal vystrašeně – vypadal nadšeně. Vycítil snad, že teď je Rapovo Slovo konečně k maní, jak dřív nebylo? Rapa nenapadlo nic, co by tu kolem mělo větší cenu než jedna kamenná dýka. Pokrčil rameny a pokračoval v chůzi.

„Žízeň!“ zaskuhral Kuře a úkosem si měřil Rapa, jako by to byla jeho chyba.

„Kokosové ořechy?“ Thinal zjevně porozuměl něčemu z jeho dialektu, navíc Darad samozřejmě strávil nějaký čas mezi gobliny. „Z těch zelenejch ořechů se dá dostat mlíko. Dýkou si je otevřeš. Ne z těch na zemi. Z těch nahoře.“

„Na ty stromy já nevylezu!“ zaprotestoval nahlas Rap.

Kuře změnil směr a namířil si to k nejbližším palmám. Ostentativně pokrčil mohutná ramena a plivl si do dlaní. Vítal každou příležitost, aby Rapovi dokázal jeho podřazenost – což Rap samozřejmě očekával.

„Rychle!“ řekl a popadl Thinala za kostnaté rameno, aby Kuře nenásledoval. „Poraď mi! Kuře trvá na tom, že je můj sluha, ale –“

„No né? Ty máš otroka?“

Rap cítil, jak se mu po obličeji rozlévá horko. „To nebyl můj nápad! Myslí si, že je to jeho povinnost starat se o mě – krmí mě, dokonce mě obléká. Ne, mnohem víc. Vím, že by mě bránil v souboji.“

Thinal na něho plaše zíral. „Kdo setřel toho impa?“

Rapův žaludek se nad tou vzpomínkou zachvěl. „To on. Yggingi vytasil meč a ohrožoval mě. Kuře přitom ignoroval, protože se asi domníval, že goblinové nejsou nebezpeční.“ Kuře napadl prokonzula zezadu, praštil ho, nasadil mu brutální kravatu a pak mu pomalu podřezal krk kamennou dýkou. Yggingi se snažil dosáhnout na meč, který upustil, ale Rap mu jej odkopl z dosahu. Takže se stal spolupachatelem.

Rap několikrát naprázdno polkl a pak dodal. „Ale nevím, jestli bránil mě anebo se mstil za všechny gobliny, které Yggingi zabil. Určitě se mi s tím nepoběží svěřit.“

Thinal přikývl a zamračeně hleděl do písku. „Na Darada nebyl zrovna jemný. Bolelo to – to já vím! A všechno jen proto, že jsi ho neumučil?“

„Ano. Darad měl goblinské tetování—“

„Ani mi nemluv!“ Thinal zkroutil obličej.

„On o tom musí něco vědět! Kuře čeká na nějaké znamení od Bohů. Až ho dostane, pak je osvobozený z nevolnictví a může mě zabít, tak pomalu a bolestivě, jak to jen dokáže.“

„Je to strašná banda.“ Thinal se chvíli potichu šťoural v nose. „Měl bych to vědět, Rape… ale nevím. Darad se totiž o alternativu s otroky nezajímal.“

„Vyžíval se v té druhé možnosti?“

Thinal se rozklepal. „Jo. Bohové! Ještě dneska se mi zdá o tom, co udělal tomu klukovi. Potíž s Daradem je, že ho tolikrát praštili do hlavy, že mi spousta detailů uniká. Jemu taky.“ Znovu se na chvíli zadumal. „Myslím… může to být něco jako záchrana života. Jo! Nikdy nenech goblina, aby ti zachránil život.“

Rap se začal smát. Zlodějíček se na něho překvapeně podíval, uvědomil si, co řekl, a smutně se zazubil, takže se zase ukázaly jeho nepravidelné zuby.

Jejich rozhovor přerušil křik Kuřete. Faun s impem se k němu rozběhli. Goblin seděl v písku u paty stromu a šťavnatě nadával. Škaredě si odřel břicho a jedno stehno a zdálo se, že si také podvrtnul kotník, když dopadl. Svoje názory na palmy naštěstí vyjadřoval v nářečí tak jadrném, že mu nerozuměl dokonce ani Rap.

Thinal přešel k dalšímu stromu a vylétl nahoru jako veverka. Během minuty dosáhl vrcholu a už kroutil kokosové ořechy. Kuře okamžitě ustal ve své tirádě a nevěřícně zíral na úděsně vychrtlého impa. Pak šlehl ještě tvrdším pohledem po culícím se Rapovi.

Zloději holt vědí jak na to.

4

Během více než osmdesáti let, která uběhla od doby, kdy Sagorn navštívil Faerii, Thinalovy vzpomínky na tu událost poněkud vybledly. Byl si celkem jistý, že Milflor leží někde na tomto východním pobřeží, ale neměl nejmenší představu, jestli bylo správné, že se trosečníci vydali na sever.

Džungle neskýtala nic, co by uznali za jedlé, ale žvýkali kokosy a pili jejich mléko, až se jim z něho dělalo špatně a zatoužili po čerstvé vodě. Dokonce ani pod palmami nebylo dost stínu a slunce už začalo krutě pálit.

Goblin měl pár starých mokasínů, které pro něj našel starý Hononin, ale přesto kulhal a ztratil svůj výraz bezstarostné nadřazenosti. Možná ho podvrtnutý kotník bolel víc, než byl ochoten si přiznat, nebo trpěl tropickým klimatem či neznámým prostředím, které ho děsilo – anebo kombinací

všechno dohromady. Už to nebyl ten zkušený zálesák, který opatroval Rapa v tajze.

Rap také kulhal, protože i jeho tlačily vypůjčené boty. Navíc faunští křížženci nebyli tak odolní proti horku, jak předpokládal.

Thinal byl v ještě horším stavu než druzí dva. Andorovy boty se stříbrnými přezkami mu byly příliš velké, i když byly nové, a pak je ještě navíc roztáhl Darad svými obrovitými tlapami. Thinal je za chvíli zahodil a plahočil se pískem bosky, přičemž namáhal hubené nohy jako nikdy za posledních sto let.

Zdálo se jim, jak šli, že mys stále ustupuje. Trvalo hodiny, než se pláž stočila směrem na jih, a Rap zpozoroval, že džungle se zužuje. Jeho bystrozrak mu napověděl, že za mysem je jen další písčina, ale dosah bystrozraku byl omezený. Nakonec se džungle ztratila a zůstaly jen palmy. Jeho oči skrz ně brzy prohlédly až k další široké zátoce, stejně rozlehlé a opuštěné, jako byla ta předchozí. Netušil, že na světě existuje tolik písku.

Na samém konci výběžku písek ustoupil skále. Rap s goblinem klesli na zem a opřeli se zády o balvan. Thinal se ploužil několik set kroků za nimi a vypadal, že je už v posledním tažení, jak by řekla Rapova matka.

„Měli bysme ho nechat!“

Rap se tomu nepochybnému pokusu o impštinu, byť se silným goblinským přízvukem, musel usmát. „To nesmíme!“

„Proč? Mu… on… horší chátra než já.“

„Protože by to mohl vzdát a zavolat Darada.“

Kuře se zaškaredil, a pak chápavě přikývl. Darad by ještě pořád krvácel z paže, kde ho pokousal Blešoun, ještě by ho pálila sedřená záda a na oku by měl podlitinu od goblinova prstu. Ani v dobré náladě by ten obr nebyl vítaným společníkem. A být naštvaný, okamžitě by vraždil.

Dotrmácel se k nim Thinal a klesl unaveně na zem. Sesul se po palmovém kmeni a zaskučel, když si o něj odřel záda.

Rap, dříve než promluvil, ho nechal na chvíli odpočinout. „Tam jsou hory.“

Thinal se otočil a zíral na vrcholky, které teď bylo vidět, jak se tyčí nad džunglí. „No a?“

„Nevzpomínáš si, že bys je viděl z Milfloru?“

„Ne.“ Thinal si utřel obočí kostnatou rukou a upadl do trucovité mlčenlivosti.

Takže Milflor byl ještě hezky daleko. Na sever nebo na jih? Zdálo se, že není možné to odhadnout. Rapa už bolela chodidla a myšlenka, že by se měli vracet takovou dálku, byla nesnesitelná. Rozhodl se pokračovat na sever. Pokud by se pobřeží stočilo na západ, poznal by, že volili špatně.

Nedaleko od břehu se táhly útesy, od mysu celkem jasně slyšel příboj a viděl sloupy vodní tříště, které provázely přibližující se vlny. Faerie by s dobrou vodou, jídlem a přístřeším byla nádherné místo, pomyslel si. Na moment se nechal unést představami této pláže, teplých vln a pikniku s… s krásnou dívkou. *Bože Milenců*! – jak té by se tady líbilo!

Hlava mu klesla na stranu. S trhnutím se zase napřímil. „Tak pojďme!“ Vstal.

Thinal také podřimoval. Zmateně sebou trhl. „Na co ten podělanej spěch?“

„Musím najít Inos.“

Thinal začal uplácávat písek. „Sedni si, Rape. Poslouchej. Já vím, že tohle nebudeš brát vážně, ale ty ses úplně zcvoknul. Je v rukách kouzelnice, osvícený, skutečný kouzelnice se Čtyřma Slovama! Je někde na konci Pandemie – na severu nebo na jihu – ani nevíš kde. A až ji najdeš, jestli vůbec, tak z ní bude stará babka a ty budeš starší než Sagorn. No tak, Rape! Klídek!“

„Já Inos najdu!“

Thinal se na něho zlověstně mračil. „Já vím, že seš tvrdohlavej – ale tohle je střelený! Ty nevíš, co říkáš.“

„Tak jdeš?“ řekl Rap. „Nebo zůstaneš tady a umřeš hlady?“

Na moment se zdálo, že Thinal nepůjde. Pak se zvedl Kuře a protáhl se.

„Thy se líp snažit theď, imp,“ řekl a pečlivě odměřoval slova. „Víc pozdějc já thě nesu.“

Rozzářený Thinal se ztěžka zvedl a pustil se belhavě přes písek.

Namířili si to na sever. Ještě jim zbývalo mnoho hodin světla. Vlny přicházely, aby vzápětí zemřely v písku – další a další vlna za vlnou…

Za závojem:

Tam za závojem ty a já už nebudem existovat,
však ještě dlouho, dlouho poté Svět bude trvat.
Na našich příchodech a odchodech mu nezáleží,
jak věčné moře nechává oblázky na pláži omílat.

Fitzgerald, Rubaját Omara Chajjáma
(§ 47,1879)

»»» KAPITOLA DRUHÁ ««««
ŠÍLENSTVÍ DNEŠNÍHO DNE

1

Inos probudilo sluneční světlo, které se odráželo od mramoru. Chvíli rozpačitě zírala na vzdušné závoje a pracně se snažila oddělit jejich měkkou skutečnost od trpkých snů o stanu, který sdílela s Kade po dlouhé týdny pochodu lesem. Pak si naráz uvědomila souvislosti – smrt a kouzla; zrada a bolestná ztráta.

Ale skutečnost, to nebyl jenom žal. Byla to také cizí hedvábná noční košile, která jí měkce splývala po těle; lehounké přikrývky a postel, která by pojmula jednu venkovskou rodinu i s dobytkem; byla to okna s vysokými oblouky, rámující výseky azurově modré oblohy. Bylo to také ráno; musela spát alespoň čtyřiadvacet hodin. Matně se rozpomínala, že ji vzbudili za tmy, vzpomněla si i na strach a zármutek, ale tuto myšlenku rychle potlačila. Není to podnos s jídlem tam u postele? Nadzvedla se na lokti a rozhlédla se. Žádné jídlo zde nebylo, zato tu byl malý bronzový gong.

Život v paláci by mohl být velmi zábavný, ale jí bylo ukradeno její království a ona se musí postarat, aby ho dostala zpátky.

Kromě toho měla hlad jako nikdy v životě. Rozhrnula závoje, natáhla se a ťukla do gongu.

Reakce byla okamžitá a téměř ji uvedla do rozpaků. Ve dveřích se objevila vysoká, hubená žena v černém, rychle přeběhla po měkkých rohožích a klesla na kolena tak ponížen ě, jako by Inos byla nějaká bohyně.

„Dobré ráno,“ zahlaholila Inos. „Dnes už je zítra, že? Co jsi zač?“

Žena se posadila na paty. Byla stará, její obličej byl rozrytý hlubokými vráskami a zpod bělostné roušky, která jí kryla hlavu, vykukoval malý chomáč bílých vlasů. Na jejích sukovitých snědých prstech se třpytily dra-

hokamy, takže to nebyla žádná bezvýznamná služka. Mohla to být správkyně paláce, jenomže u sebe neměla žádné klíče.

„Jsem Zana, když Veličenstvo dovolí."

Veličenstvo? *Ach otče!*

„Myslíš, že bych mohla dostat něco k snědku?" vyhrkla Inos. „A třeba i nějakou horkou vodu?"

Už týdny si hodinu co hodinu slibovala, že při nejbližší možné příležitosti si dopřeje horkou koupel. Kdyby jí přidali i mýdlo a ručníky, nabídla by půlku svého království. Přes zamrzlé pustiny se brodila pomyslnými povodněmi horké vody, ale ani ve svých nejodvážnějších snech si nepředstavovala, že by se jí po tak dlouhé době mohl konečně ten sen splnit, jak se nyní zdálo.

Zana ji uctivě vedla dlouhou chodbou do koupelny veliké jako louka, ve které stála gigantická vana ze zeleného mramoru. Skupina černě oděných dívek čekala připravena být jí k službám a dříve, než mohla Inos vysvětlit, že je celkem schopná se postarat o sebe sama, byla svlečená a už na ni nanášely mýdlo, oleje, pudry a vonné masti. Dokonce zazněla hudba! Kinvale se tomuhle nikdy ani zdaleka nepřiblížilo.

Svatá písma možná hlásají, že v každém dobru se skrývá zlo, ale Inos na té vaně nemohla najít nic špatného, a kdyby nebyla tak hrozně hladová, zůstala by v ní ještě měsíc. Nakonec ji služebné oděly do chladivé splývající róby z hedvábí barvy slonoviny, vlasy jí ozdobily krajkou a chodidla zlatými sandály a potom už ji vedly jasnými, vzdušnými chodbami za příslibem snídaně. Cestou míjela vysoké oblouky oken, která nabízela výhled na úžasné město, spadající terasovitě do hlubokého údolí. Zářivě modrá zátoka v pozadí byla poseta plachetnicemi. Krasnegar byl proti tomuhle bleší trh a palác její rodiny pouhý kurník…

Připadalo jí to šílené, ale kdyby měla na výběr, dala by pokaždé přednost tomu ošuntělému arktickému útesu!

Pak vešla do zahrady, obklopené okrasnými keři, vysokými zdmi a obestřené přídechem tajemna. Větve nad hlavou vrhaly těžké černé stíny, strakatý trávník byl tak jemný, že to určitě musel být zelený sametový ubrus, a květiny mohly být jedině z hedvábí nebo možná z malovaného zlata. Obloha byla jasně modrá a ptáci, kteří se prudce míhali kolem, hýřili takovými barvami, jaké si Inos v životě nedokázala představit.

A když už je řeč o ptácích… v mramorovém altánku s legrační stříškou, zdobeném ornamenty, seděla teta Kade jako holubice v kleci a klidně oždibovala plátky broskví.

Ve sněhobílých vlasech měla zlatou krajku, ale jinak byla také zahalena v bílé róbě. Inos si vzpomněla na dávno minulé dny, kdy pomáhala Idě

v hradní prádelně a tam se občas zabalily do prostěradel a hrály si na duchy.

Pak teta Kade vzhlédla. V bleděmodrých očích se jí objevila úleva a chystala se vstát.

„Ne!“ řekla Inos rychle a sklonila se, aby mohla tetu políbit. Na chvíli si zůstaly v objetí – drahá teta Kade, která by se neměla plahočit po světě v takovém zlovolném dobrodružství, ale zrovna teď by se měla pohodlně zabydlovat v Kinvale a užívat si dalších třiceti let neplodného pletení a konspirativního dohazování.

„Vypadáš velmi… asketicky,“ řekla Inos a o vzpomínce na duchy raději pomlčela. „Takhle jsem se necítila od té doby, co jsme byly na maškarním bále.“

„Určitě bys dnes vyhrála hlavní cenu, drahoušku.“ Teta Kade opět projevila svou nezničitelnou dobrou náladu, ale pečlivější prohlídka by prozradila, že ta její pohoda je možná trochu nucená. Snad její kvetoucí tvářičky nebyly tak růžové jako obvykle.

„V našem rodě určitě.“ Inos uvolnila sevření. „Tohle je velmi příjemný žalář, pravda?“

„Opravdu noblesní!“ Teď zase Kade na oplátku podrobně zkoumala, co má její neteř na sobě. „Je to jako z pohádky.“

„Angilki by zezelenal závistí.“

„Srovnal by Kinvale se zemí a začal znovu od základů. Vidím, že jsi spala dobře, je to tak?“

Vzájemná prohlídka skončila, a tak se Inos posadila do křesla, které jí přistrčila jedna z vysokých mladých služek. „Skvěle. Nepamatuju si vůbec nic.“ Spala, žádné bezesné plačtivé převalování. „A ty?“

„Velmi dobře. Párkrát jsem se na tebe zašla podívat, ale ty jsi spala jako dudek.“ Na okamžik to vypadalo, že přijde narážka na starou dámu, která se o někoho moc stará, ale chvilka napětí hned odezněla. „Ten meloun je vynikající. Káva je silnější, než na jakou jsme zvyklé, ale je tu spousta ovoce a pečivo; a ta ryba je vynikající, i když vypadá podivně…

Inos pohlédla na Zanu. „Od všechno trochu,“ řekla rozhodně.

Zahrada byla zastíněna stromy, které nebyla schopna určit, a obklíčena mramorovou zdí. Nebeská báň měla neuvěřitelnou kobaltovou barvu a květiny byly příliš skvělé, než aby byly opravdové. Pak, jen k dotvrzení neskutečnosti, prolétlo nad stolem něco jako diamantový hmyz, přímo před očima vylekané Inos. Dřív než stačila rozeznat, jestli to nebyl miniaturní ptáček, zmizelo to v duhovém záblesku. Znovu se začala rozhlížet po okolí a snažila se zvyknout si na tohle nadpozemské prostředí. Snažila se uvěřit, že

všechno je skutečné, že nebyla nějakým čarovným způsobem přenesena do ručně kolorované litografie z milostného románku.

Naservírovali před ni neznámé lahůdky na průsvitném porcelánu a ona se do nich dychtivě pustila. Všechny byly tak báječné, jak vypadaly. Ale přesto se dál stále v duchu zaobírala svými starostmi. Otec je mrtev. Rap je mrtev. Andor je podvodník. Jedna armáda okupuje Krasnegar a druhá se jej chystá napadnout. Její nárok na trůn odmítli všichni důležití měšťané. A co s tím vším může dělat, když trčí někde na druhém konci světa?

Černě oděné služky odvlály pryč. Zana diskrétně postávala opodál.

„Každopádně si nemůžeme stěžovat na nedostatek pohostinnosti," poznamenala teta Kade. Její oči varovně zajiskřily.

„Ano, myslím, že bych si zvykla," zamumlala Inos s plnou pusou mezi sousty, přičemž pochopila: *Stížnosti může někdo slyšet.*

Jedla rychle a v tichém zamyšlení. Znovu litovala, že neposlouchala pozorněji učitele Poraganu a svoje dětství prodřímala. Na nic o Zarku si nemohla vzpomenout a o džinech nevěděla nic než jedinou průpovídku, kterou zaslechla v Kinvale: *Čestný jako džin.*

Ale jak vůbec byla tahle poznámka myšlena? Každá rasa měla svoje přídomky, i když ty mohly být v jednotlivých případech nespravedlivé. Špinavému dítěti by se řeklo *špinavý malý gnóm* nebo muž *silný jako trol.* Obvykle byly takové poznámky myšleny doslova – *zlý jako trpaslík* – ale některé byly ironické. *Impovo tajemství* byla všeobecně známá věc. Nebo *zdvořilý jako opilý jotun.* A ještě jedno se naučila v Kinvale: *To povídej faunovi*. Přemýšlela, co se opravdu míní tím úslovím *čestný jako džin.*

Inos se na to sotva mohla přeptat své tety zrovna teď. „Už jsi… už jsi mluvila se sultánkou?"

„Ne, broučku. Ale předpokládám, že se jistě dozví, že už jsi vzhůru."

Opět se v tetiných slovech ozval zvláštní rytmus. Dámy v Kinvale se brzy naučily posílat si tiché vzkazy pod maskou bezvýznamné konverzace, zvláště varování. Teta Kade opakovala své varování, že čarodějnice je může sledovat. Jejich hovor mohl být odposloucháván – kdekoliv a kdykoliv. Inos chvilku bez hlesu energicky přežvykovala. Ale čarodějnice pravděpodobně také může číst myšlenky.

„Představ si, spala jsem čtyřiadvacet hodin! To by mě zajímalo, co teď dělají v Kras –"

A, to bylo hloupé! Omluvně se na svou tetu usmála. Dnes by byl v Krasnegaru královský pohřeb. Na moment se tetiny modré a její zelené oči setkaly – bylo to pro něho vysvobození. Už ho nic nebolelo. *Všechny věci v sobě spojují Dobro i Zlo.* Inos se ještě stačila rozloučit a to bylo podstatné. Kvůli tomu přece vydržely tu strašnou cestu lesem. Pohřby nebyly

tak důležité. Při posledním rozhřešení se jeho duši dostane požehnání a vážky se přikloní k Dobru. Král Holindarn po sobě nezanechá žádného zlého ducha, který by strašil na světě. A Inos mu dala slib.

Pokusila se o úsměv. „Myslím politicky, samozřejmě. Zajímalo by mě, co se teď odehrává v Krasnegaru na politické scéně?“

Kade si nervózně pohrávala se sněhobílým kapesníčkem. „To ví jen Bohové! Pokud měl doktor Sagorn pravdu, pak impové utečou dřív, než se tam objeví jotnaři. Už teď se možná vracejí zpátky po cestě přes hráz.“ Nezdála se být těmi vyhlídkami nadšená, ale fakt, že vůbec připustila, že o tom už přemýšlela, naznačoval, že se o to zajímá.

Pokud Imperiální jednotky už opustily Krasnegar, pak si místní impové a jotnaři touhle dobou už také mohou jít po krku. Jotnaři by pravděpodobně lehce zvítězili, pokud by měli šanci k čestnému boji, ale to nebylo pravděpodobné, protože legionáři byli impové a ti by určitě před odchodem 'zvrátili' dosavadní rovnováhu. A až přijedou jotnaři z Nordlandu, aby dosadili na trůn jejího otce – na její trůn – zemana Kalkora, převaha se zase obrátí.

Nebo impská část obyvatelstva uteče s Imperiálními legiemi jako tragická skupina bezdomovců… Nebo impové vyženou jotnary ven do sněhu… Rozdělené rodiny… z přátel nepřátelé… nebo… nebo…

Inos si uvědomila, že přestala jíst. Ruce nemohly podávat další porce jídla, protože jí zmrtvěly čelisti. „Slíbila jsem otci, že udělám, co bude v mých silách! Musím se vrátit!“

„Jsem si jistá, že sultánka Rasha bude ochotná nám poradit,“ pronesla vznešeně Kade, „a možná nám i pomoci.“

Nám? *Mě!*

Inos se v myšlenkách vrátila zpět k podivným výjevům ze včerejška. „Nejsem si jistá, jestli se mi líbí myšlenka, že jsem plně závislá na sympatiích bývalé doroty.“

„Inos!“

„Pochybuješ, že… že… on…“

„Paní Zana se o něm zmiňuje jako o 'Velikánovi'.“

„Děkuju. Pochybuješ snad, že by Velikánův popis nebyl pravdivý?“

„Nemyslím, že jako hosté bychom měli přát sluchu vulgárním pomluvám!“ Teta Kade nasadila velmi škrobený výraz, který Inos znala a nenáviděla – vídala ho v prvních měsících svého pobytu v Kinvale dost často. „Faktem zůstává,“ řekla Kade, „že jsme jejími hosty.“

„Já jsem královna Krasnegaru!“

„Ne, nejsi! Ty se jí prohlašuješ, což vůbec není jedno a totéž. Nevíš o politice o nic víc než já a nevelíš ani nejmenší armádě. Sultánka nás zachránila před impy a nabídla nám skvělé pohostinství. Každopádně musíme

věřit jejímu úsudku a v její dobré záměry.“ Kade usrkla kávy a jakoby tím debatu na toto téma ukončila.

Inos se znovu pustila do jídla s ukázkovým klidem, který se jí zdál být velice záludný.

„A navíc,“ dodala Kade, „při vašem posledním setkání jsi se příliš nesnažila získat její sympatie.“

Při vzpomínce na tu neurvalou scénu v kopuli Inos ztuhla – křik, hádka? Bože Bláznů! „Ne, neudělala jsem čest tvým lekcím, tetičko!“

Kade se tomu projevu pokání souhlasně usmála. „Její Veličenstvo si naštěstí uvědomila, že jsi přetažená. Nakonec tě vzala s sebou nahoru podívat se na zrcadlo.“

Inos přikývla a dál oťukávala. „Myslím, že můžu být ráda, že mě nevsadila do vězení. Nebo že mě neproměnila v žábu…“

„To sotva! Určitě bude ochotna přijmout malou omluvu, která by tedy byla velmi na místě. Kromě toho teď můžeme stejně jen čekat, až nás sultánka bude připravena přijmout.“ Kade si zlehka osušila ústa ubrouskem a přehlédla stůl, aby se ujistila, že jí nic neuniklo. Spokojeně si oddychla.

Dozajista si zasloužila odpočinek po těch strašných týdnech, které strávila na koňském hřbetě v arktické zimě. Možná by se od ženy jejího věku mohlo očekávat, že bude spokojena, když se bude moci usadit a užívat si dekadentního přepychu – ale pro Inos něco takového nepřipadá v úvahu. Že by seděla a psala omluvné dopisy jako pobloudilé děcko?

Tak dobře. Možná, že tolik by mohla udělat. Pýcha je pro tuto chvíli zbytečný přepych a ona moc taktní nebyla, ale co dál? Má jen tak sedět a nic nedělat? Nemožné! „Co se vlastně stalo potom?“ zamračila se Inos. „Po tom, co jsem viděla to zrcadlo, mám všechno jaksi zamlžené.“

„Uvedla tě do mírného tranzu, miláčku,“ řekla Kade. „A obě nás poslala si odpočinout. Odváděl nás sám princ Azak, vzpomínáš si?“

„Moc ne. Ona… ona zrušila to, co mu předtím udělala?“

Kade přikývla, zjevně směrem ke keři s purpurovými květy hned vedle altánku. „Zdálo se, že se z toho docela vzpamatoval. Trochu se třásl, víc nic.“

Co to je vlastně za ženu, tahle Rasha? Barbarsky Azaka mučila, Inos přímo před očima. Opřádalo ji nějaké tajemství, kterému…

„*Bohové!* Co je tohle?“

Teta se potutelně usmála, jako by na to čekala. „To je ananas s kari. Ptala jsem se. Chutné, že?“

Inos usrkla oranžově zbarvené limonády a zamrkala slzícíma očima. „Měl by na tom blikat výstražný signál. Hmm. No, není to špatné, pokud to nepřijde takhle zčistajasna. Co je to ananas?“

„Myslím, že ovoce.“

„Vážně?“

„Domnívám se, že náš zdejší pobyt bude nanejvýš poučný. Cestování velmi rozšiřuje obzory.“

„Nechtěla jsi říct objemy?“ Inos se nimrala v něčem, co chutnalo oříškově. Je pravda, že sultánka Rasha byla k Inos mnohem tolerantnější než k ubohému Azakovi. Pokud by člověk věřil všemu, co bylo řečeno, pak Rasha neměla muže v lásce – vůbec žádné muže.

Jak dalece se dá věřit kouzelnici?

„Myslíš,“ řekla Inos, „že naše královská hostitelka by mohla podpořit nápad královny Krasnegaru?“

Kade vyhýbavě přikývla.

„Zvláště pokud by proti tomu měli jotnarští muži námitky?“

„Snad, miláčku.“

„Takže… pokud mi její Veličenstvo odpustí, že jsem na ni tak křičela… pak ji můžeme požádat, aby začala vyhánět imperiální kohorty – to by snad měla dobrá kouzelnice zvládnout, ne? Dva tisíce mužů?“

„Myslím, že ano. Podle básníků čaroděj Quarlin porazil tři armády jednou rukou. Inisso prý postavil hrad za pět hodin.“ Po impozantní ukázce, na co všechno si je schopná vzpomenout z dávných hodin ve škole, se Kade tvářila spokojeně.

„No výborně! Takže Rasha by mohla vyhnat impy, a pokud připluje Kalkor se svými piráty, může je zase odfouknout zpátky?“

Kade našpulila rty. „No, rozhodně se jí můžeme zeptat, Inuško.“

„A pak už potřebujeme jen přesvědčit lidi z města, aby mě přijali! Třeba už dostali rozum, jestli jsou dost vyděšení z toho, jak těsně vyvázli.“

Inos nějakou chvíli všechno tiše zvažovala. Celé té záležitosti jako by chyběl nějaký vývoj, zdálo se jí, že se takhle ocitne tam, kde byla před dvěma dny. „A když vysvětlím, že jsem neměla v úmyslu přivést legionáře…“ Znovu se zarazila. „Samozřejmě, vhodný manžel by zřejmě byl pořád ještě významným faktorem,“ připustila smutně. Zalila ji studená vlna lítosti, když si vzpomněla na Andora – samozřejmě ne na skutečného Andora, ale na Andora, jakým se zdál být. Problém s manželem jí nedával pokoj.

Pak si uvědomila, že ji teta nepovzbuzuje, ani jinak neprojevuje své vlastenecké nadšení. Inos se po ní rozmrzele podívala. Kade bohužel nepovažovala politiku za zaměstnání vhodné pro dámy z lepší společnosti.

Inos vzala nožík na ovoce, natáhla se přes stůl a své překvapené společnici postupně přiložila čepel na jedno a pak na druhé rameno. „Princezno Kadolan, tímto tě pasuji na svého královského kancléře, majordoma a… no,

to by pro dnešek stačilo.“ V následující odmlce Inos zaslechla chlapecký hlas: „A já budu velitelem stráže a vrchním stájníkem…“ *Ach Rape, Rape!*

Kade se nad takovou frivolností zamračila. „Pokud jsem ustanovena tvým hlavním rádcem, princezno Inosolan, pak moje rada zní: potlačit veškeré ambice, dokud se neporadíš se sultánkou Rashou.“

„Proč, prosím pěkně?“

„No, i když Krasnegar není součástí Impirie, dobře vím, že existuje pravidlo, bránící používat čarovné moci proti císařské armádě.“ Zavrtěla se v křesle, jako by ji otrávilo, že musela projevit až tolik inteligence.

Bohužel, při těch několika málo příležitostech, kdy se Kade o něčem vyjádřila s podobnou určitostí, měla vždy pravdu. Rap se o něčem takovém taky zmínil. K čertu s tím!

„Trůn je můj rodným právem!“ Inos bouchla pěstí do stolu. „A já ho chci! Ne proto, že bych si myslela, že být královnou Krasnegaru je nějaká velká čest, ale protože je to má povinnost! Slíbila jsem to otci! Bohům! Pokud bych toužila jen po pohodlí, pak bych si určitě vybrala Kinvale – nebo dokonce Arakkaran. Proč bych měla chtít strávit zbytek života v tundře? Ty to víš, teto! Mám královskou krev. To je vstupenka snad do každé vznešené rodiny v Impirii.“

„Inos! To je ale nechutné –“

„Je to pravda a ty to víš! Klidně bych si mohla najít nějakého přiblblého aristokratického manžela, usadit se, tloustnout a uprostřed přepychu rodit děti až do smrti – pokud bych toužila jen po pohodlí. Ale naše rodina vždycky vládla v Krasnegaru čestně a poctivě. Možná, že impové a jotnaři spolu nežijí tak docela v míru, ale aspoň žijí a nechají žít ostatní. Vyrovnávají si spory pěstmi, ne noži. Většinou.“

„Ano, broučku, ale –“

„Ale když jim nebude vládnout náš rod, císař nebo nordlandští zemani, každý si bude chtít chránit to svoje a brzy začne válka. Pokud už nezačala!“

A jak by taková válka asi skončila? Kdyby v Krasnegaru vyhráli jotnaři z Nordlandu, impové by se mstili všem ostatním jotnarům, na které by narazili. A jotnaři žili všude, po všech pandemských pobřežích! Pokud by vyhráli impové, pak by Nordlandští znovu začali s nájezdy, jako to v minulosti dělávali docela pravidelně a v malé míře dělají dodnes.

Problém je v tom, uzavřela Inos rozhořčeně, že ji ošidili. Kdyby byla kluk, pak by ji učili politiku, taktiku a strategii. Neposlali by ji na hodiny vyšívání do Kinvale, ale na hodiny šermu. Mohla dokonce navštěvovat Imperiální vojenskou akademii v Hubu – její otec tam taky strávil nějaký čas. Žádné zpívání madrigalů, ale cvičení s vojáky! Neučila by se umění slečinkovské konverzace, ale intrikám, machinacím a bezohledným usko-

kům – a zrovna takové věci by teď potřebovala! Nevěděla vůbec nic o kouzlení, imperiální politice nebo o vztazích Arakkaranu s Impirií. Dokonce si nebyla ani jistá, kde vlastně Arakkaran leží. V Zarku, samozřejmě, ale kde je Zark? Vpravo dole a Krasnegar vlevo nahoře… Pane učiteli Poraganu, proč jsi mě nepřinutil poslouchat líp?

„Ještě nemáš ten správný věk, miláčku."

„Já jsem královna!"

„Nechováš se tak," odsekla ostře Kade. „Teď momentálně jsi uprchlík, uvízlý ve velmi vzdálené zemi, a nemáš ani vindru. Sultánka Rasha je tvá jediná naděje. A i když bude ochotná ti pomoci, jak slíbila, slušné vychování vyžaduje, abys projevila patřičnou vděčnost za to, co už pro tebe udělala, a také počkat rozumnou dobu, než ji budeš znovu obtěžovat."

Inos vrhla na tetu nasupený pohled; ta jí ho oplatila – Kadiny vodově modré oči, obvykle mírné, byly občas schopny pohledu přímo ledového.

Najednou jako by byla Inos zpátky v Kinvale, v mnohem větší verzi Kinvale. Neměla na to věk, to byla pravda. Neměla ani vindru, taky pravda. V beznadějné situaci – ani jeden přítel…

Pak se jí v hlavě začal rýsovat zajímavý nápad. Ne všechny dovednosti, kterým se naučila v Kinvale, byly zbytečné: teď je možná ta pravá chvíle některé z nich použít. Je tady jedna osoba, která zaručeně ví mnohem víc než ona o kouzlech, politice a o jejich nebezpečných kombinacích, i když to je od srdce barbar. *Kdo se na nic neptá, nic se nedoví.*

K čertu! To je přece jedna z mnoha Rapových průpovídek. Rap měl vždycky na skladě víc přísloví, než mělo moře ryb. On –

Zapomeň na Rapa! Vtip je v tom, že Azak by mohl být cenný a nezaujatý rádce, pokud s tím bude svolný. Jeho názory na samotnou Rashu byly velmi poučné – ti dva se evidentně zrovna nemilují. A Inos si myslela, že ví, jak v takových případech podpořit motivaci. Na to v Kinvale nebyly žádné zvláštní hodiny, ale v praxi se toto umění osvojovalo ve všech 'předmětech'.

Kade by to ovšem nemuselo jít pod nos, zvlášť pokud se bude domnívat, že by to neschválila Rasha. Ale Inos už se rozhodla.

„Jsem právoplatná královna Krasnegaru! Okradli mě o mé království a já přísahám při všech Bozích, že udělám –"

„Inos!" Tetin hlas zazvonil jako meč o brnění a zazněla v něm hrozba celých generací jejích jotnarských předků. „Nepokoušej Zlo!" Přežehnala se znamením posvátné rovnováhy.

Inos jí tvrdohlavě hleděla do očí. Tak dobře, nahlas to neřeknu. Ale v duchu ano – *udělám cokoliv*!

Když nepromluvila, Kade se uklidnila a najednou se začala omlouvat za svůj nenadálý výlev. „Musíš se naučit nebýt tak zbrklá, holčičko," řekla káravě.

Ha! Zbrklá? Jen počkej!

„Promluvíš si kvůli mně se sultánkou, tetičko?"

Kade si povzdychla. „Když si to přeješ."

A Inos se vydala hledat Velikána.

2

Když rychle načmárala stručný vzkaz pro sultánku Rashu s omluvou za včerejší špatnou náladu, podala Inos psací potřeby tetě Kade. Usadily se k psaní dopisů v opravdu okouzlujícím obývacím pokoji, zdobeném freskami květin a vinných hroznů. Široká okna shlížela na svěží vegetaci v zahradě, na zurčící fontány a smyslně zbarvené květy.

Zana byla zcela vyvedena z míry, když ji její svěřenkyně požádaly o papír a inkoust – byla tak překvapená, až Inos pojala podezření, že Zana sama je negramotná. Trvalo nějakou chvíli, než jim požadované věci přinesli, ale pak už Inos poslušně splnila svou úlohu, přičemž se musela neustále přesvědčovat, že to dělá ze své vlastní vůle. Kade začala psát žádost, aby jí sultánka udělila audienci, a dalo se počítat, že jí to bude trvat tak hodinu.

Inosina zvědavost volala po malém průzkumu, a kdyby se 'náhodou' ztratila a třeba se ocitla někde v sultánově blízkosti, kdo ví, k jakému zajímavému rozhovoru by mohlo dojít?

Potichu vyklouzla na chodbu. Příliš ji nepřekvapilo, když se před ní zhmotnila Zana.

Takže nemám jednoho žalářníka, ale hned dva?

„Má tvoje Veličenstvo nějaké přání?" Zana už byla v letech, obličej měla jak sluncem spálenou pouštní krajinu. Měla oči barvy červenčí náprsenky, tvrdé jako kámen a bez mrknutí je upírala na Inos.

„Á, tady jsi, paní!" navázala dobromyslně Inos. „Tahle psaníčka jsou dobrá tak pro dámy, ale ne pro pány. Mohla bys, prosím tě, vyřídit moje pozdravy… Velikánovi… a povědět mu, že se s ním velmi ráda setkám, jak se mu to bude nejdřív hodit?" Pokud byla Zana doopravdy negramotná, pak ústní vzkazy by pro ni měly být normální.

Zana se usmála. Měla znepokojivě moudrý úsměv. Naznačoval, že Inos je méně diskrétní, než si myslela. Na druhé straně se neusmívala vysloveně zlověstně. „Postarám se, aby ten vzkaz dostal, hned jak se dnes večer vrátí,

madam.“ Horní část její vysoké postavy se sklonila kupředu, jako by ji ohnul nějaký neznatelný vítr.

„Jsi velmi laskavá!“ Inos opětovala úklonu a prošla kolem ní s úmyslem vydat se sama na objevnou cestu.

Ušla asi šest kroků, když se jí za zády ozval suchý starý hlas. „Tohle není Impirie, madam.“

Inos se zastavila, otočila a zaváhala. „To zjevně ne.“

„Komnaty jsou velmi rozlehlé, Veličenstvo. Je docela snadné se ztratit. Vzala bys s sebou alespoň Vinišu jako průvodce?“ Zana luskla prsty a vyvolala jednu z mladších pomocnic tak eskamotérským způsobem, že líp by to nesvedla ani sama Rasha.

Viniša nebyla starší ani vyšší než Inos, na džinku byla dost malá. Měla na sobě obligátní černý hábit, doplněný rouškou přes vlasy, takže jí bylo vidět jen obličej a ruce. Jak čekala na Inosino rozhodnutí, už beztak růžový obličej jí zčervenal ještě více.

„Samozřejmě,“ zašvitořila Inos. Bude mít možnost vyzvídat od Viniši, kterou Zana určitě vybrala pro její diskrétnost, ale byl to čestný obchod a průvodkyně jí patrně v tak rozlehlém prostoru přijde vhod. „Pokud by se po mně ptala teta, řekni jí prosím, že se brzy vrátím.“

Celý život byli Inosinými nejbližšími přáteli děti služebníků jejího otce. V Kinvale se celkem úspěšně přátelila s místními, dokud ji Kade nepřesvědčila, že by jí bylo milejší, kdyby to nedělala. Pomyslela si, že Vinišu zvládne mnohem lépe, než Zana očekává.

„Jsem jenom zvědavá a chtěla bych si prohlédnout hostinské pokoje,“ řekla Inos, když si vykračovala širokou chodbou. „Ne, prosím tě, pojď mi po boku.“

Viniša se poslušně přesunula vedle ní. Měla překrásné rysy a při chůzi se půvabně vlnila. Inos si uvědomila, že ona by to tak nikdy nezvládla. Ani na bruslích by se nedokázala takhle pohybovat.

„Je tady něco zvláštního, co bych měla vidět?“ zeptala se. „Nějaká pěkná umělecká díla?“ V chodbě nebylo nic moc k vidění, pokud se nepočítaly skvrny světla dopadající přes sklo.

Viniša vypadala rozpačitě. „Ne, paní.“

„Tak, kudy je nejlepší se vydat? Kolik je tady pokojů?“

Odpověděla ještě rozpačitěji. „To nevím, madam.“

Vinišu nevybrali pro její diskrétnost, Vinišu vybrali proto, že je hloupá. Inos si povzdechla.

„Sul… V paláci jistě musí být spousta hostů?“

Viniša se po ní podívala a v očích jí zajiskřilo, ale pak obrátila zrak hned zase přímo před sebe – samozřejmě rozpačitě a teď také ustaraně. „Nevím, madam."

Prošly dvěma křížícími se chodbami a velkou síní, než to Inos zkusila znovu. „No teda," řekla tak vesele, jak to jen dokázala, „tohle jsou hodně velké pokoje pro hosty."

Ta úleva! „Tohle nejsou obyčejné hostinské pokoje, Veličenstvo. Bydlel tady princ Harakaz."

„Bydlel?"

„Ano, madam. Umřel velmi náhle."

„To je ale smutné! Byl to blízký příbuzný… Velikána?"

„Bratr."

„To je tragické! Kdy se to stalo?"

„Před několika dny." Viniša se nezdráhala mluvit, pokud přišlo na téma, kterému rozuměla. „Ještě nebyl čas přerozdělit jeho komnaty a otrokyně a paní Zana si myslela, že by se nám líbilo bavit královské dámy."

Na jedné křižovatce se Inos zastavila a pak se vydala do stínu podloubí, které lemovalo další zahradu jakoby poskládanou z drahokamů. Vedlo k širokému a slibně vypadajícímu schodišti. Viniša se jí vznášela po boku. Ze strany vystoupila skupina černě oděných žen a všechny se uklonily. Schody byly široké, vytesané z přepychového černého a bílého kamene. Zdi byly z hladkého bílého mramoru; Inos si na mramor už tak zvykla, že si toho stěží všimla.

„A kdo je vlastně paní Zana?"

„Nejstarší Velikánova sestra."

V půli schodiště se Inos po své společnici překvapeně ohlédla. „Takže je to princezna?"

Viniša se opět zatvářila zmateně. Inos trpělivě vyčkávala. Nahoře před sebou slyšela slabě hlasy. „Nevím přesně, co to znamená princezna, Veličenstvo."

Tohle není Impirie, jak řekla Zana.

„Tak co je tedy sultánova dcera?"

„Žena, madam."

Rozhovor nedával ani jedné z nich smysl.

Schody ústily zase do další chodby, prosvětlené velkými obloukovými okny. Inos zaregistrovala oslňující pohled na město a zátoku, ale neměla zrovna náladu obdivovat krajinu. Začínala být nad míru zmatená a nechtěla to dát najevo.

„Zana vypadá dost staře, aby to mohla být Azakova matka nebo dokonce babička."

Tento postřeh nevyvolal žádnou reakci, takže zjevně nebyl zajímavý. Na další křižovatce se Inos zastavila a pak se vydala hledat ty hlasy.

„Jakým titulem by se tedy měla oslovovat?“

„Prostě paní Zana nebo 'madam', madam.“

Za další zatáčkou se zvuk ozýval hlasitěji a také tam bylo víc oken, s výhledem na velký park. V dálce jezdili muži na koních. No, to vypadá slibně!

„Jé, miluju koně! Taky jezdíš, Vinišo?“

Viniša na ni vykulila nádherné oči.

Inos si znovu povzdechla. Odtáhla se od okna a snažila se udržet svou chůzi ve způsobném tempu. Vrátila se zpátky k osobním věcem, protože se zdálo, že to je jediná oblast hovoru, v níž její společnice reaguje. „Je vdaná – myslím Zana?“

Zmatené potřesení hlavou. „O tom nic nevím, Výsosti.“

„To je zvláštní. Vypadá tak trochu… mateřsky.“

„To ano! Porodila pět synů.“

Inos spadla čelist. „A kolik dcer?“

Džinka se začervenala a neodpověděla. Tato otázka byla zjevně nevhodná.

Inosina představa Arakkaranu jako většího a bohatšího Kinvale se rychle rozpadala. „A nikdy se nevdala? Kdo je jejich otec?“

Viniša se zamračila a zamyslela se. „To přesně nevím, madam. Ale asi je jich víc než jeden.“

Bohové, stůjte při mně! Co by tomu všemu řekla Kade? Teď míjely dveře, které vedly do nádherných ložnic – velkých a vzdušných, zařízených krásným nábytkem a hedvábím. Postele byly obrovské a vypadaly pohodlně. Kinvale se ničím podobným nemohlo pochlubit. Zesnulý princ Harakaz byl zjevně velmi důležitá osoba.

Chodba končila u dalších dveří. Byly pootevřené a za nimi se ozývaly hlasy dětí, smích a ruch her. Že by třída? Inos zaváhala a náhle se zdráhala otevřít ty dveře dokořán; obávala se, co by tam mohla objevit. Evidentně tam byla spousta dětí a slyšela také ženské hlasy. A dětský pláč. Ze by jesle?

Vrátila se k jedinému přitažlivého nápadu, který se jí namanul při tomto šíleném průzkumu.

„Myslím, že kdybych si chtěla zajezdit na koni, tak by se to dalo zařídit, že? Pro hosta by to snad šlo, nebo ne?“

Ve Vinišině obličeji se zračila úzkost. Měla pláč na krajíčku. „Zajezdit si, Veličenstvo? Na koni? Ale…“

„Ale co?“ vyštěkla Inos.

„Ale to bys musela ven!“

„Ven z čeho?“

„Ven z těchto komnat.“

Inos se zhluboka nadechla. „Z komnat prince Harakaze? Odtud, myslíš?“

Viniša prudce přikyvovala a zjevně se jí ulevilo.

„Chceš říct, že ty to neděláš? Ty nechodíš ven? Ani do jiných částí paláce? Nikdy?“

Na každou z těch otázek Viniša vehementně kroutila hlavou.

Milostivý Bože!

Náhle si uvědomila, o čem se tu předtím mluvilo. „Tys řekla 'otrokyně' a mluvila jsi o přerozdělení! Tys byla… Chceš snad říct, že… Tím jsi myslela sebe! Byla jsi mu *přidělena*?“

Viniša vznešeně přikývla a vypadala ještě zmateněji a ustaraněji než kdy předtím. A Inos cítila, jak jí hoří obličej; teď je to z nich dvou určitě ona, kdo je ve tváři červenější.

„A co jsi vlastně pro prince Harakaze musela přesně dělat?“

„Přesně?“

„Ne!“ pospíšila si Inos. „Všeobecně.“

Široký úlevný úsměv navrátil Vinišině tváři její přirozenou mladistvou krásu. Položila ruku na dveře. „Nechtěla bys zajít podívat se na moje děťátko?“ zeptala se s nadějí v hlase.

3

Nakonec Inos objevila hlavní dveře, aniž by se musela ptát. Byly zamčené a pohled z okna jí prozradil, že venku stojí ozbrojené stráže. To, o čem si myslela, že je celý palác, byla jen jeho menší část, přidělená zesnulému princi Harakazovi, a ten byl jedním z mladších princů – tolik věděla Viniša. Celý palácový komplex se zdál být větší než města Krasnegar a Kinford dohromady.

V ponuré náladě se Inos vrátila ke Kade a našla ji, jak se šťastně probírá neznámými květinami v jedné z přilehlých zahrad.

Jak postupoval den, bylo to čím dál horší. Královská návštěva si mohla užívat veškerého pohodlí vyhrazených prostor, ale nesměla je opustit bez toho, že by k tomu dala souhlas sultánka Rasha nebo popřípadě Velikán, ale Zana naprosto odmítala se o kouzelnici bavit. Ani o Velikánovi se příliš nerozpovídala.

Kdysi si Inos myslela, že Kinvale je žalář. Tady byl ještě marnotratnější luxus, ale také to bylo jen vězení.

Na svůj vzkaz Rashe nedostala žádnou odpověď a Zana jí trpělivě vysvětlila, že Velikán je s největší pravděpodobností někde na lovu, takže Inosin vzkaz nedostane dříve než za soumraku.

Všechny jejich dotazy na Rashu a Azaka – jak dlouho asi vládnou, jaký je jejich vztah, jak se k nim staví ostatní lidé – se dočkaly zdvořilého odmítnutí. Dokonce i Kade zneklidněla. Její radostné řeči, jak si užívá vítaného odpočinku po zkouškách dlouhé cesty tajgou, začaly znít falešně.

Den začal být nesnesitelně horký. Inos si dopřála další dlouhou koupel, přičemž si uvědomila, že jich má dohánět ještě několik tuctů.

Kade experimentovala s širokou paletou sladkostí a neznámých jídel. Inos napočítala v 'obydlí' čtyřicet žen, od starých po sotva dospělé. Všechny byly zdvořilé, okouzlující a naprosto neschopné mluvit o něčem jiném než o sobě a svých dětech a o vzrušujících vyhlídkách na to, že je v blízké budoucnosti přidělí do domácnosti některého jiného prince. Viniša nebyla hloupá; chovala se přesně jako všechny ostatní.

Inos se pokusila spočítat také mimina a děti, ale někde kolem třicítky ztratila přehled.

Zana připustila, že neví, kolik princů je v paláci. „Stovky, pokud by se počítali i všichni chlapečci," řekla. „Dospělých… snad stovka?" Každý mužsky královský potomek s knírkem byl dospělý a měl domácnost sám pro sebe.

Ano, dokonce i oni měli *přidělené* ženy.

Tohle nebyla Impirie. Při všech Bozích, tohle opravdu nebyla Impirie!

„Džinové jsou horší než jotnaři!" bouřila Inos, když zůstaly s Kade náhodou několik minut o samotě.

Kade vyčítavě zamrkala bleděmodrýma očima. „Možná krasnegarští jotnaři. Ale já neznám ty z Nordlandu."

Inos si vzpomněla na historky o zemanu Kalkorovi a rychle změnila téma.

Hned po setmění Zana vzrušeně oznámila Inos, že Velikán obdržel její vzkaz a navštíví ji příští ráno. To vypadalo slibně, i když dost nezvykle. Neměl by host navštívit hostitele?

Po krátké úvaze Inos šla a řekla Kade o té schůzce. Pokud by svoje počínání držela v tajnosti, zároveň by tím přiznávala, že zde 'velí' Kade, ale Inos se rozhodla, že teď už je opravdová královna, a tudíž své tetě nadřízená. Kade se zrovna nerozplývala nadšením, jak bylo jejím zvykem, a navíc se ani nezeptala, proč se s ní Inos předem neporadila; to mělo za následek, že se její neteř cítila těžce provinile.

O několik minut později se objevila Zana se sdělením, které se týkalo obou žen – byly pozvány na státní večeři, pořádanou téhož večera, což byla

zjevně nevídaná čest. Pokud se formality měly odbýt až druhý den ráno, slavnostní večeře by měla přijít až potom, nebo ne? Tohle skutečně není Impirie.

Inos si dopřála ještě třetí koupel a s požitkem vychutnávala, když ji oblékali do ještě měkčí a tenčí róby. S pochybami přijala mantilu, kterou jí přehodily přes vlasy, ale potom služky ještě vytáhly závoj a pokusily se zakrýt jí obličej tak, že by jí z něj koukaly jen oči. Inos si řekla, že je načase prosadit svou a rozhodně odmítla si jej vzít. To vedlo k hádce se samotnou Zanou.

„Velikán už ví, jak vypadám," řekla Inos. „Tohle je jediný obličej, který mám, a nestydím se za něj!" Zana se podvolovala jen s náramnou nechutí a s četnými projevy nevole. Bude jej přece potřebovat, jen dokud se nesejdou hosté k večeři, protože by ji mohli vidět strážní, sluhové a ostatní muži nižšího postavení. Na to Inos odsekla, že jí to nevadí. Kade se zdržela diskuse, což v jejím případě znamenalo, že souhlasí. Ani ona si nenechala vnutit závoj.

Zana dostala pozvání taky. Odložila černé šaty a vyměnila je za jemný šat z hedvábí barvy slonové kosti, ozdobený spoustou klenotů a vyšitým čepcem s perlami, nad kterým Inos málem v úžasu zahvízdala. Když byly připraveny, opustily početnou skupinu obdivně švitořících pomocnic – tři dámy se odporoučely, aby se účastnily státní večeře.

Přes parky a dvory je doprovodila šestice obrovských strážných, kteří byli do jednoho vyzbrojeni celým arzenálem nejrůznějších sečných zbraní. Dva z nich měli navíc za opaskem stočený bič. Z jejich pochodní odletovaly do teplé noci jiskry, aby zanikly na pozadí ohromné oblohy plné hvězd. Kade štěbetala cosi ve smyslu, jak je to všechno vzrušující, a Inos zdráhavě přisvědčila. Tahle exotická země v sobě dozajista měla nádech romantiky a dobrodružství.

„Bude se tam tančit?" zeptala se Inos Zany. Ta ji poněkud rozpačitě ujistila, že se tam téměř určitě tančit bude. Inos se spokojeně usmála. Byla přesvědčena, že je schopna na parketu udělat dojem. Ten klátící se mladý sultán se pohyboval s rafinovanou grácií, která byla příslibem, že by mohl být obdivuhodný taneční partner.

Byl pozván ještě asi tucet… ehm… dam z paláce. Všechny byly mladé, oblečené až příliš přepychově a jejich nadšení nad tou nebývalou ctí, že byly pozvány na státní večeři, brzy překonalo ostych před cizími lidmi. Jejich rozhovory se bohužel omezily na domácí témata – porody a růst zoubků. Rasha se neobjevila.

Jídlo bylo výtečné; Inos nemohla popřít, že večeře opravdu stojí za to, i když pokrmy jí byly cizí. A víno bylo jedinečné. Obsluze se nedalo nic vytknout.

Rozsáhlou síň, ve které se banket konal, osvětlovalo více svic, než kolik mrkalo hvězd za velkými tmavými okny. Byl tam i Azak, zářící v královské zeleni, se zlehka odhaleným blyštivým smaragdovým pásem. Hověl si na jednom z mnoha divanů, sestavených do velkého kruhu, kde byli usazeni princové. Inos jich napočítala dvacet pět, od šedivých starců až po mladíky.

Co jí ale zkazilo dojem z celého večera, byla skutečnost, že ona i všechny ostatní ženy musely sedět na vysoké galerii, oddělené od sálu dřevěnou mřížkou, aby mohly sledovat vzrušující dění pod sebou, aniž by samy byly spatřeny. Jediné ženy dole v hlavní síni byly spoře oděné břišní tanečnice, které vystoupily na závěr večera, hned po žonglérech a polykačích ohně.

4

Inos velmi brzy po ránu nevypadala zrovna nejlíp a její návštěva u Azaka – nebo jeho návštěva u ní – byla stanovena na hodinu rozbřesku. Pokud do té doby ještě měla nějaké pochybnosti, že byla přenesena daleko za hranice civilizace, schůzka v takovou hodinu ji zbavila všech iluzí; přesto byla připravena včas a Kade též. Závoje si znovu nevzaly.

Když se vydaly k přijímacímu pokoji, obklíčila je Zana s šesti staršími ženami, všechny v závojích a od hlavy po paty zahaleny v černé barvě. Eskortovalo je osm strach nahánějících strážců v hnědých hábitech. Před čím je měli chránit? Ozbrojené stráže uvnitř paláce? Tentokrát byla cesta ještě delší.

I přes to, že díky časnému vstávání měla Inos poněkud nerudnou náladu, přijímací komnata ji uchvátila. Velký sál v Krasnegaru by se k ní nehodil ani jako předsíň. Po obou stranách se vypínaly vysoké oblouky oken a mozaiková podlaha, rozlehlá jako kinvalská kuželna, zářila jako klenotnice. Dokonce i její prázdnota byla působivá. Vystavovala nerušenému pohledu ztepilou kamennou klenbu v plné kráse. To byl do očí bijící kontrast proti přeplněnému neladu Rashiných komnat. Čarodějnici zjevně chyběl vkus, který ze zbytku paláce přímo vyzařoval, dokonce i v těchto obrovských rozměrech, kdy se velkolepost mohla snadno zvrhnout ve vulgární okázalost. Inos pohlédla na tetu a viděla, že i ona je unesena.

Obě dvě zavedli na nízké pódium, které připomínalo podstavec pro trůn, ale žádný trůn v dohledu nebyl. Stály v tiché bázni a podvědomě se tiskly k sobě. Zana a její pomocnice odstoupily za jejich záda. Vzrušeně si šeptaly, jako by to bylo po letech poprvé, co je pustili ven.

Čas ubíhal. Inos cítila, jak jí tluče srdce, a tep se jí zrychloval úměrně narůstající zlosti. Nechápala zdejší zaostalou etiketu. Jako návštěvník by měla navštívit ona sultána, ale nechat ji čekat, vystavenou na čestném místě, to byla záměrná potupa.

Pak se bledé světlo, které se vkrádalo vysokými oblouky, prudce rozzářilo do zlatorůžova a rozjasnilo se do slibovaného úsvitu. Zahalasila trumpeta a malé procesí v čele s Azakovou nezaměnitelnou vysokou postavou vpochodovalo do sálu obloukem na jeho vzdálenějším konci. Za princem Azakem kráčel nejméně tucet dalších mužů, všichni oděni v různých odstínech královské zeleně. Vstoupila i skupina strážných, ale ti zůstali u dveří.

Procesí se zastavilo před stupínkem a obě strany se chvíli tiše pozorovaly. Inos si mohla poprvé zblízka prohlédnout arakkaranské prince a nebyla nijak unesena. Byli různě staří, od mladíčků až po mrzuté starce, a všichni bez rozdílu měli vousy, pokud jim tedy rostly. Žádný z nich nebyl tak vysoký jako Azak, ale všichni měli rudou kůži a červené oči jako praví džinové. Přes spousty drahokamů a elegantní střih šatů vypadali drsně a divoce. Do jednoho se na ni nesouhlasně mračili. Nebyla zvyklá, že by muži dávali najevo nelibost s jejím zevnějškem, ale na druhou stranu nechuť byla vzájemná – pomyslela si, že by spíš důvěřovala lodi plné nemytých jotnarů.

Nebylo pochyb, kdo byl kapitánem těchto pirátů. Jeho turban, dnes zářící perlami, jasně vyčníval nad ostatní. Stejně jako před dvěma dny, kdy se s ním setkala poprvé, měl na sobě volnou tuniku, kalhoty a týž široký pás posetý drahokamy, za který by si mohl koupit celé království. Teď měl ale kalhoty zastrčené do vysokých bot a přes ramena přehozený plášť z těžkého sukna, s kapuci spuštěnou na zádech a s dlouhými prostřiženými rukávy, které mu bez užitku plandaly po stranách. Zjevně to bylo venkovní oblečení a jeho zahnutá šavle vypadala podstatně opravdověji než ta, kterou u něj viděla tenkrát ráno. Azak, uzavřela si prohlídku Inos, je dneska v pracovním.

Znenadání luskl prsty. Štíhlý mladík postoupil ztuha o pár kroků vpřed a zastavil se. Jeho rudá džinská pleť zbledla do nezdravé růžové, pěsti měl pevně zatnuté a něco v jeho pohledu Inos napovídalo, že je pořádně vyděšený. Na knírku se mu leskl pot. Rozhlédl se. Azak netrpělivě kývl hlavou. Jeden ze starších mužů se zamračil a také přikývl.

Hoch se otočil čelem zpátky k návštěvě. Polkl a olízl si rty. Náhle Inos věděla, co přijde, ale dříve, než mohla něco namítnout, se to stalo.

Třesoucím se tenorkem mladík ohlásil: „Jeho veličenstvo, sultán Az –“

A zmizel, vyprchal z něj život. Šaty zůstaly beze změny a dál povlávaly v lehkém vánku, ale halily pouze sochu z lesklého růžového mramoru. Podoba byla v každém krutém detailu nadpřirozeně dokonalá – ústa zůstala

otevřená a rumělkově červené a perleťové oči se dívaly upřeně do prázdna. Kade potlačila výkřik a Inos cítila, jak se jí rozklepala kolena. Azak tu proměnu ignoroval. Vykročil o dva kroky vpřed a poskládal se do jedné ze svých gymnastických úklon s oněmi vybroušenými gesty, jaká použil už dřív.

Pak Inos zahlédla, jak onen starší muž v pozadí září hrdostí a na moment pocítila úlevu. Titulovat Azaka sultánem uvnitř paláce seslalo na dotyčného kletbu, takže Azak používal svého titulu jako zkoušky oddanosti nebo statečnosti. Ten chlapec byl na řadě, nic víc, a nezájem ostatních naznačoval, že čarodějnice kletbu brzy zruší.

Přesto s Inos příliš cloumal ledový vztek, než aby něco řekla. Uklonila se. Azak stál sice o stupeň níž, ale jeho pohled byl na stejné úrovni s jejím a na chvíli se na sebe zadívali jakoby v očekávání, až promluví ten druhý. Viděl, že nemají závoje, ale z výrazu jeho obličeje se nedalo vyčíst nic vyjma zřetelné arogance. Té bylo v jeho grimase spousta. Mladý Azak si určitě myslí, že je neodolatelný, a nelze popřít, že určitým, hrůzostrašným způsobem je pěkný. Rudý obličej, lemovaný zastřiženými vousy, divoký orlí nos a žhnoucí červenohnědé oči, k tomu jeho neuvěřitelná výška – Inos napadlo, že s takovým fyzickým vzezřením je určitě přesvědčen, že každou ženu obestřou mrákoty, sotva se na něho podívá. A možná ani není tak daleko od pravdy, k čertu! Už jen ten jeho krk je výjimečný.

Na druhé straně – každému rovným dílem – ani jeho pohled, kterým si prohlížel Inos, nebylo možné označit za povrchní. Když se setkali poprvé, vypadala jako něco, co zrovna připlavila povodeň; teď byla připravena mnohem lépe. Nebyla sice tak vysoká jako jotunka, ale mnohem vyšší než impka. Neměla závoj. Krajková mantila jí jen částečně zakrývala medově zlaté vlasy, které pro něho musely být stejnou raritou jako její zelené oči.

Já mu ukážu! I když byla oblečená v čemsi na způsob stanu, byla přesvědčena, že dokáže muži zvednout krevní tlak pouhým zachvěním dlouhých řas. Takhle!

Ano, zorničky se mu uspokojivě rozšířily.

Ráda by věděla, jak asi reagují její vlastní panenky a kdo na sobě dal něco znát jako první. Ať ho Zlo pohltí, barbara!

Když si ji zkoumavě prohlédl a dovolil jí – jakkoliv nedostatečně – vzdát mu úctu, Azak se znovu uklonil.

„Tvoje Veličenstvo je zde, ve skromném domě mých předků, čestným hostem. Pokud ti snad schází cokoliv, co by ti ještě více zpříjemnilo pobyt u nás, pak každý rozmar tvého Veličenstva je pro můj národ rozkazem."

Aniž by čekal na odpověď, uklonil se Kade. „Totéž platí i pro tebe, královská Výsosti."

Kade se uklonila, zatímco Inos bojovala sama se sebou, aby ovládla vzrůstající vztek – a prohrála. Nerozvážnost zvítězila nad opatrností. Pokud tenhle neřád, veliký jako troll, vyžaduje od svých podřízených, aby zkameněli jen proto, aby ukojili jeho škodolibou aroganci, pak zjevně přikládá velký význam odvaze a Inos nehodlala nechat ho nad sebou vyhrát, přestože ji před ním Rasha varovala. Nu což, proměnit se na chvíli v sochu by mohl být zajímavý zážitek.

„Jsme hluboce poctěni, že se nám naskytla příležitost navštívit –“ zhluboka se nadechla, „– našeho bratrance z Arakkaranu.“

Kade unikl ulekaný tichý výkřik, ale nic nadpřirozeného se nepřihodilo. Ta královská zdvořilost byla příliš jemná, než aby přivolala kletbu. Ale Azak si toho všiml. Trošku vykulil oči, zorničky se mu rozšířily a vousy mu rozvlnilo něco jako lehký úsměv.

Srdce jí stále bilo o závod, ale Inos se rozhodla pokoušet štěstí ještě víc, „A vítáme příležitost zhlédnout překrásné království Arakkaran, požehnané… tak vznešeným panovníkem.“

Tentokrát dovedný opis vladařského titulu postřehl dokonce i dav lokajů. Vyměnili si překvapené pohledy a našpulili ústa, Azak zazářil a znovu se uklonil, tentokrát níž než kdy předtím.

„To je od tebe velmi laskavé, Veličenstvo!“

Její Veličenstvo se třáslo hrůzou při pomyšlení, co se mohlo stát, ale bylo rozhodnuto nedat to najevo. „Doufám, že ses už úplně zotavil po tom utrpení, bratranče.“

Azakovi se znovu zablesklo v očích, ale předstíral úžas. „Utrpení, sestřenko?“

„Před dvěma dny… když jsme se poprvé setkali, zdálo se, že jsi v jedné chvíli těžce trpěl. Myslím, že to byl bolestný zážitek.“

„Aha, ovšem!“ odmítavě mávl obrovskou tlapou. „Ta čarodějnická děvka chce zlomit mou vůli pouhou fyzickou bolestí. Dávno by už měla vědět, že je to zbytečná námaha.“

Inos se zatvářila užasle. „Už se to stalo někdy předtím?“

Azak pokrčil rameny, ale ve výrazu jeho obličeje bylo patrné zadostiučinění, že má příležitost mluvit o tom incidentu před svým doprovodem. „Mnohokrát. Bolest nic není. Sesílá na mě různé pohromy: obtížný hmyz nebo hnisavé rány, napadá moje důležité orgány. Byl jsem už oslepen, zmrzačen… Doufám, že časem pochopí, že takové maličkosti žádného arakkaranského prince nemohou odradit od jeho povinností.“

Po obličejích přítomných princů z Arakkaranu přelétly výrazy nevole.

„Ale co chce takovými zvěrstvy získat?“ zvolala Inos.

Další pokrčení rameny. „Dobrovolné uznání jejího směšného nároku na nezasloužený titul. Nepodřídím se, ani kdyby mi spálila kosti. Ale teď, pokud tvoje Veličenstvo nemá momentálně nic dalšího na srdci…“

Ale má! Celá tahle neplodná ceremonie byla uměle zkonstruovaná, byla to jen Azakova hra, aby si Inos myslela, že je jeho hostem a ne Rashiným. Inos ale hrála s ním, takže teď byla řada na něm.

„Tedy…“

„Ano?“ Azak se zastavil v půli poklony.

„Nesmírně ráda bych si prohlédla t… toto nádherné království –“ Ještě zavčas se Inos zarazila, aby neřekla 'tvoje'. Bylo to tak těsně, až jí to bralo dech.

„Samozřejmě! Kočár a doprovod… nějaké dámy urozeného stavu, které by vás doprovodily –“

Už předtím si všimla jeho vysokých bot a rozhodla se. „Chystáš se na vyjížďku, bratranče?“

Několika šokovaným vousáčům spadla brada a dokonce i Azak v úžasu zamrkal. „Ty jezdíš na koni?“

„Ano, překvapuje tě to?“

„Mám dojem, že ženy našich rolníků jezdí na oslech.“

„V Impirii jezdí na koni ženy z nejvyšších kruhů a mnohé z nich velmi dobře. A mně by teď malá projížďka nepochybně prospěla.“ A k tomu dlouhý rozhovor o čarodějnictví a politice a správě království a válečných taženích a tak.

Kade uniklo tiché zaúpění. „Domnívám se, že by to nebylo tak docela–“

Inos se k ní obrátila a sladce pronesla: „Není třeba, abys jela s námi, tetičko.“

„Inos! Já…“ Kade překvapením ztratila řeč.

„Jsem si jistá, že v doprovodu… našeho bratrance z Arakkaranu budu naprosto v bezpečí. Nemám pravdu, *bratranče*?“

Azakovi sršely z očí jiskry a pohledem přeskakoval z neteře na tetu a zase zpátky. Inos doufala, že to pochopil jako výzvu, ne jako naléhavou prosbu, ale sultán byl momentálně zřejmě vyveden z míry.

„Budu jistě v bezpečí, teto. Přece bys nechtěla urazit… našeho královského bratrance nějakým náznakem opaku?“

Kade se zajíkla a zčervenala.

Azak měl na dnešní ráno docela jiné plány, ale byl si vědom, že je Inos zavázán. Těžce polkl, přičemž se mu rozkošně zavlnily konečky vousů. „Samozřejmě mi bude potěšením, když budu smět tvoje Veličenstvo osobně doprovodit.“ Byl to strašný lhář.

„To je báječné! Kdo jiný by mohl královně ukázat království?“ Inos opět nezkameněla – kletba byla příliš 'hloupá' na to, aby rozpoznala dvojsmysly. „Dáš mi deset minut na převléknutí? Doufám, že můj jezdecký oblek někdo vyčistil…“ Ohlédla se po Zaně, které po tom rozhovoru čišela z očí hrůza, ale přesto souhlasně přikývla. „Takže deset minut?“ Inos napřáhla prsty v královském gestu.

Azakem to škublo zpátky, jako by ho bodla. Na moment se z jeho obličeje dalo vyčíst něco, o čem si Inos pomyslela, že by mohla být hrůza. Napadlo ji, jak strašné prohřešení proti zvykům Zarku může asi znamenat, když dáma nabídne ruku k polibku. Pak ten obrovský mladík vysekl další hlubokou poklonu.

Vzpřímil se a byl na něm patrný špatně skrývaný vztek. „Jak dlouho si tvoje Veličenstvo bude přát… Jsem kdykoliv k Tvým službám.“

To určitě! Inos se rezervovaně uklonila, naposledy na něj za odměnu zamžikala řasami a odebrala se vyhledat vhodnější oblečení, aniž by věnovala tetě jediný pohled.

Schůzka spojenců právě začínala.

Inos to trvalo déle než deset minut, o kterých mluvila. Trvalo jí to dokonce déle než onu půlhodinu, kterou původně plánovala, ale konečně byla připravena a vedli ji dolů po jiném schodišti až k sultánovi, který tam stál se založenýma rukama a poklepával špičkou nohy o zem. Zpoždění vzniklo především tím, že nemohli najít nikoho, kdo by dámě zapletl vlasy – to zjevně bylo na Zarku nevídané umění. Pak Zana trvala na tom, že se musí počkat, dokud nepřinesou vhodný plášť. Inos protestovala, že její jezdecké šaty budou samy o sobě příliš teplé pro tohle podnebí a že už nic jiného nechce, ale bylo jí pevným, mateřským tónem sděleno, že musí mít plášť z tmavého materiálu, volný a vzdušný – ne kvůli teplu, ale proti větru a prachu, ale hlavně proti slunci.

Azak reagoval na Inosin příchod další akrobatickou úklonou. Inos se pokusila odpovědět podobně – Uuuf! – Jezdecký oděv nebyl na takové manévry uzpůsobený. Princ si ji znovu bezostyšně změřil pohledem. Pak jí představil své čtyři společníky, kteří zbyli z jeho předchozího průvodu. Všichni to byli princové s hrdelně znějícími jmény, ale jejich příbuzenské vztahy ji zmátly. Ten nejstarší byl jeden z Azakových bratrů, mnohem starší než on, muž silné postavy s tváří zarostlou huňatým vousem.

Zachytila jméno dalšího z nich – princ Kar – a hned usoudila, že potutelný úsměv na jeho výjimečně hladce oholené tváři se jí vůbec nelíbí. Byl také jedním z Azakových bratrů a také byl starší než on.

Další dva byli strýcové, naprosto stejní výrostci s ochmýřeným obličejem, zhruba Inosina věku, zjevně dvojčata. Všechno si pečlivě ukládala do

paměti, aby jí Kade potom pomohla rozmotat příbuzenské vztahy v arakkaranském království; Kade byla v rodopisném bádání nepřekonatelná. Také by stálo za to znát zákony následnictví, aby si mohla vysvětlit, jak to přijde, že má vládnoucí sultán starší bratry.

Princové a jejich host se vydali ke stájím – už jen cesta tam byla tak dlouhá, že by se hodil kůň. Azak nemluvil a záměrně kráčel tak rychle, že všichni ostatní byli nuceni bez dechu klopýtat za ním. Inos pro sebe mrzutě konstatovala, že tomu mladému obrovi ještě k dospělosti něco schází.

Opět je eskortoval oddíl stráži s tvrdými pohledy, vyzbrojených tolika zbraněmi, že by tím vybavili vojenské muzeum. Její otec si chodil po celém království sám a tenhle nadutý pubertální sultán potřebuje ochranu dokonce i ve svém vlastním paláci!

Když prošli posledními obloukovými dveřmi a vydali se přes otevřené nádvoří, Inos ucítila, jak se do ní opřelo slunce, jako by se ocitla v peci. Vzalo jí to dech – v tom žáru by se daly kout podkovy. Byla si vědoma, že jedná ukvapeně, ale teď si říkala, jestli se náhodou nezbláznila.

Ani velkolepost paláce ji nepřipravila na to, jak honosné byly stáje. Zdálo se, že jejich taškové střechy kryjí celé město. Hedvábně travnaté moře výběhu se táhlo až ke vzdáleným ohradám a stromy byly jakoby zpěněné růžovými květy. Nad nimi zářilo cimbuří paláce na pozadí vzdáleného moře. Uprostřed té nádhery postávalo mnoho mužů a zvířat, ale v dohledu nebyla žádná žena. Ty královské křupany její chování zřejmě popuzovalo a uráželo.

Tak to chováme vzájemné city! napadlo ji.

V davu rozpoznala některé, kteří byli s Azakem už předtím, ale bylo tam mnoho dalších, oděných v zeleni – někteří už seděli na koních, jiní ještě kontrolovali své oře a jejich postroje – a zjevně tady čekali jenom na to, aby spatřili ten nevídaný úkaz: ženu na koni. Byli připraveni vyrazit na lov, jak se předtím dohodli. Pět nešťastníků, Azak s bratry a strýci, zíralo s neskrývanou touhou na malebný shluk koní a mužů, podkoních a psovodů, čumilů a pomocníků. Psi napínali vodítka, sokolníci byli připraveni.

Inos náhle pocítila výčitky svědomí. „Vidím, že tě zdržuji od zábavy, bratrance. Byla jsem velmi troufalá. Moje prohlídka památek musí počkat na jiný den.“

Azak se po ní vztekle podíval – sultán, který jednou oznámí svoje rozhodnutí, si to už nesmí rozmyslet. „Takových honů bude určitě ještě spousta, sestřenko.“

„Skoro mě láká přidat se k vám a dívat se,“ řekla Inos s dívčí nevinností, „pokud se to smí. Ještě jsem nikdy neviděla jestřáby při lovu. Jsou to jestřábi, ne?“

„Arakkaranští jestřábi.“

„Aha. Samozřejmě, my jsme na severu používali rarohy.“

Deset královských očí se rozzářilo jako výstražné lucerny. „Rarohy!“ opakovali ozvěnou dva mladí strýcové v posvátném úžasu.

„Ty… sama?“ vypravil ze sebe Azak.

„Zajisté.“

Pět královských obličejů ztuhlo v nefalšovaném šoku. Žena na koni, to bylo hodně obscénní, ale žena s jestřábem…

„Nejradši jsem měla Rapíra. Velmi rychlý, velmi poslušný – moc mi chybí! Můj otec lovil nějaký čas se zlatým orlem, ale neměl s ním moc štěstí. Jednou nebo dvakrát jsem v Kinvale zkusila sokoly stěhovavé. V Krasnegaru žádní nejsou, takže jsem se sokolnictví učila s rarohem.“

Princové si vyměnili pohledy, které mohly znamenat pochyby nebo urážku, možná obojí.

„Napřed se podíváme, jak nasedneš.“ Azak jí téměř položil ruku na rameno, ale rychle ji stáhl zpět a pokynul jí, aby šla dál. Se čtyřmi princi v závěsu kráčeli po jarním trávníku ke dvěma koním, kteří stáli bokem od ostatních a držel je hlouček čeledínů. Jeden z nich byl obrovský černý hřebec, nepochybně největší, jakého kdy Inos viděla. Trhal sebou, vyhazoval, dupal a tři pacholci s ním měli co dělat. Krasnegarští poníci byli otužilými, chundelatými zvířaty, a Inos si myslela, že nejlepší koně, kteří kdy byli na prodej, jsou kinvalští. Tenhle naleštěný, ebenový zázrak by je sežral zaživa. Hned věděla, kdo na něm pojede.

Obrátila svou pozornost ke smutné staré kobylce, která stála stranou, a v té chvíli jakékoli pocity výčitek smetla vlna nevole. Při pozornějším pohledu na ubohé zvíře se nevole změnila v nával zuřivosti.

„*Bratranče!*“ pronesla tichým hlasem, který by však naráz zmrazil všechno služebnictvo v krasnegarském paláci. „Co má tohle znamenat? Můj otec by za tohle dal svého podkoního zmrskat!“

„Veličenstvo?“ Azak na ni shlížel a v růžových očích se mu zračila nevinná otázka. Opravdu byl náramně dobrým hercem.

Inos nasadila ještě měkčí tón. „No, pokud ti nic neříká to, jak ta kobyla stojí, pak bys snad mohl požádat podkoního, aby ji provedl – pokud se mu to podaří!“

Letitá kobylka podklesávala v zadních nohách, protože byla beznadějně zchromlá. S jezdcem na hřbetě by byla zrovna tak odsouzena k nehybnosti jako sultánův palác. Čtveřice princů si vyměnila obdivné pohledy, které Inos jednak uspokojily, ale zároveň rozzuřily.

„Á!“ Azak rozhodil rukama v náhlém poznání. „Omlouvám se, sestřenko. Hned jsem si toho nevšiml. Myslel jsem, že už ji dali psům. S tím pod-

koním, který za to je zodpovědný, už jsme se vypořádali, jak se patří, ujišťuji tě. Hej, ty! Odveď tu zdechlinu a přiveďte pro královnu vhodnějšího koně.“

„Něco takového, jako je tenhle,“ řekla Inos.

Chyba! Přihlížející princové se rozřehtali. Chlupaté stupidní opice!

Azakovi se blýskly ve slunci zuby. „S potěšením ti Ďábla přenechám, královno Inosolan.“

Teď zašla příliš daleko. Rozčílila ji krutost, s níž dokáží němou tvář zaživa předhodit psům, a byla rozlícena tím bezostyšným Azakovým předstíráním, že nepozná na první pohled zchromlého koně – a tak to dohnala příliš daleko. Orlové a sokoli a teď tohle. Otevřela pusu, aby nabídku s úsměvem odmítla – a namísto toho pro mluvila její zlost: „No…“

Má to zkusit? Měla za sebou týdny na koni v tajze – nikdy nebyla v lepší formě. Jednou jezdila na Bleskovi, i když u toho byl Rap a v jeho přítomnosti byli koně vždycky poslušní. *Přestaň myslet na Rapa!*

Ale počkat! Včera si naříkala na zbytečnost svého kinvalského výcviku. Zapomněla, že má za sebou také jiný trénink. Učil ji jezdit mladík, který znal koně jako nikdo jiný, který dokázal vždycky přesně říct, co si kůň zrovna myslí. Teď měla příležitost vzdát hold jeho památce.

Srdce v hrudi se jí málem zbláznilo a každý nerv varovně kvílel, když přistoupila, aby si Ďábla prohlédla zblízka. Byla to masa blyštivé černě bez jediného bílého chloupku. Pokud by Bohové byli koně, vypadali by jako tenhle. Napadlo ji, že ho poplácá po krku, jak by to udělal Rap. Ďábel zdvihl jednoho pacholka do vzduchu a hodil po ní zlověstně okem. Muži, kteří ho pevně drželi za otěže, ji nasupeně pozorovali.

Inos se rozhlédla po výběhu. Byla tu spousta místa.

Je teď královna. Napřed se jí pokusili podstrčit sešlou herku. S jakou mršinu nebo zlou potvoru by to zkusili příště? Na sultánově koni není nic horšího, než že je divoký.

„Zkraťte mi třmeny!“

Azakův hloupý úsměv náhle vystřídala zuřivost.

„Kromě mě na tom koni ještě nikdy žádný jiný muž nejel.“

„To bude pořád pravda.“ Inos se setkala s jeho pohledem a snažila se předstírat mnohem víc kuráže, než kolik jí doopravdy měla.

„Královno Inosolan, ten kůň je zabiják!“

To je možné, ale teď už nemohla couvnout. A kromě toho, Rap vždycky tvrdil, že nic takového jako kůň, který respektuje pouze jediného člověka, vůbec neexistuje. I když také v krasnegarském stádečku bylo pár zlých koní, ke kterým se kromě Rapa nikdo jiný neodvážil přiblížit – ale to nebylo podstatné. Azak je určitě skvělý jezdec; ve všem, co dělal, byl určitě

mistr. Takže koně jsou dobře trénovaní. Všechno ostatní je už jen věc vychování.

„Řekl jsi, že na něm můžu jet, nebo neřekl?“

Teď se i Azak ocitl v úzkých. Byl příliš rozzuřený, aby couvl, ale očima rudýma jako žhavé uhlíky ji probodával dlouhou a pernou minutu. Pak zavrčel: „Dělejte, co vám říká!“

Pacholci se shlukli, aby upravili třmeny, a zase se spěšně stáhli. U boku koně zůstal jediný člověk, aby jí pomohl nahoru, druhý stál hřebci u hlavy. Oba vypadali vyděšeně. Třetí byl připraven na druhé straně.

Inos si odepnula plášť a někomu jej podala. Přistoupila blíž. Ďábel vycenil zuby a sklopil uši. Byl v kohoutku vyšší než ona a jeho sedlo se jí zdálo veliké jak střecha stodoly. Jak se na takovém monstru zapřu koleny? Sedlo bylo pro ni neznámého typu, s velmi vysokou rozsochou vpředu, ale něco podobného viděla v Kinvale a pamatovala si trik, o kterém se tam zmínili. Měla pocit, že jestli bude ještě chvíli otálet, prasknou jí nervy; levačkou se chopila otěží a natáhla se s nimi po rozsoše sedla. Aby to zvládla, musela se postavit na špičky. Ďábel zlostně zakoulel očima. Inos zvedla nohu do připravených rukou.

Zdálo se, že vylétla výš než nejvyšší věž paláce. Muži ji popadli za chodidla, vrazili je do třmenů a okamžitě uskočili stranou. Pacholka, který stál Ďáblovi u hlavy, sám Ďábel odhodil bokem a sedlo se náhle postavilo svisle… Inos se ještě nikdy tak tvrdě neuhodila, jako když teď dopadla do sedla. Zírala na prchajícího Azaka, zdánlivě hluboko pod ní, orámovaného Ďáblovýma ušima.

Kopyta dopadla na trávu. *Náraz!*

Vyhodil. *Náraz! Náraz! Náraz!*

Potom se Ďábel postavil vzpřímeně na zadní a jeho přední nohy se temně rýsovaly proti obloze. Inos mu zabořila obličej do hřívy a měla pocit, jako by se pokoušela vyšplhat na mramorový sloup. Kolena a stehna musela napínat tak, že ji pekelně bolela. Náhle přišel zvrat a ona se prudce naklonila dozadu, až dopadla na zvedající se hřebcův zadek…

Náraz! A vyhazoval dál… *Náraz! Náraz!*

Bez varování se Ďábel prudce rozběhl, přičemž Inos luplo za krkem, jako když práskne bičem. Ještě nikdy v životě nejela tak rychle. Výběh se jí najednou zdál maličký a stromy na vzdáleném konci se na ni řítily jako rozmazané růžovobílé skvrny. Buď ten plot přeskočí, nebo půjde přímo skrz něj. Očeše s ní větve. Kopla ho a zatáhla za otěže, aby ho otočila, a hřebec se naráz zastavil. Povolila jí kolena, ramenem se zabořila do hřívy a před katastrofou ji zachránilo jenom to, že se druhou rukou držela rozsochy sedla. Hned nato se pokusil ji kousnout – za to ho kopla do čelisti. Roztočil

se a znovu vyhodil, postavil se na zadní – a dostal další kopanec; zuřivě zařičel a vrhl se zase kupředu. Pacholci a princové se rozlétli jak kuřata, protože kůň pádil jejich směrem. Znovu se vymrštil do vzduchu. Na všech čtyřech uskakoval stranou. Znal víc triků než kouzelník.

Viděla oblohu. *Náraz!* Viděla trávu. *Náraz!* Pot ji oslepoval. Páteř měla zaraženou střídavě do lebky, pak do sedla a znovu do lebky. Zas se začaly přibližovat stromy. Před očima se jí míhaly skořápky palácových kopulí, azurová obloha, zelený trávník, růžově kvetoucí stromy, bílý plot, černý kůň, bílá, modrá, černá, růžová, bílá, černá – modrá – bílá – zelená – modrá – bílá…

Nohy svírala tak zběsile, až se hrozila, že si je zlomí. Jsem mrtvá – tohle nikdo nemůže přežít! Jak dlouho ještě… mít to za sebou… zase vyhazuje…

I další dlouhé chvíle byly velmi vzrušující, ale když už si posté přiznávala, že prohrála, náhle a nevysvětlitelně se Ďábel vzdal – roztřesený, roztančený, uřícený, až se z něho kouřilo. Zvolnil do klusu. Inos triumfálně vyklenula hruď a pobídla ho do cvalu. Znovu se hnali k plotu, ale teď už ho měla pod kontrolou. Odlepili se od země. Horní břevno bylo výš než ona, ale Ďáblovi jako by narostla křídla a lehce se vznesl. Byl neuvěřitelně silný!

Přistál jemně jako padající okvětní plátek. Žádný div, že Azak se nechtěl o takový zázrak dělit! Otočila ho, přelétli přes plot zpátky do výběhu a spořádaně cválali k přihlížejícím. Byla u vytržení nad pravidelným temným duněním těžkých kopyt v trávě a ještě hlasitějším tlukotem svého srdce. Zvítězila jsem! Teď ti vousatí balíci konečně vidí, že žena umí jezdit.

Teď bude patřit do sultánovy družiny!

Ale nevítalo ji žádné nadšení. Diváci se stáhli stranou, aby jí uvolnili cestu až k samotnému Azakovi, který tam stál se založenýma rukama a v očích se mu zrcadlila krvavá vražda. Inos prudce zarazila koně, protože jeho reakce ji udeřila jako blesk. Roztřásla se, zbrocená potem, a úporně bojovala, aby nepropadla hysterii. Děsila se, že každou chvíli vyzvrátí snídani. Říkala si, že má nejspíš vykloubené zápěstí a naraženou každou kost… Ale dokázala to, kruci! Nebo ne? Teď snad bude patřit do družiny?

Ďábel nevypadal o nic líp – zpěněný, oči vykulené až po bělmo, každý sval se mu chvěl. Všichni se rozzuřenému sultánovi klidili z cesty.

„Tak zmrskat jsi říkala!“ zařval Azak tak hlasitě, až sebou Ďábel polekaně škubl. „Zmrskat? Každého svého pacholka, který by takhle zacházel s koněm, bych nechal pohřbít zaživa!“

„Cože?“ Žádná chvála? Žádné gratulace?

„Co s ním máš v plánu teď, ty děvko! No ano, nespadla jsi! Přiznávám, nespadla! Ale on teď nebude několik dnů, možná týdnů k ničemu. Podívej

se na něho! Přeješ si teď zmrzačit některého z jeho bratří? Nebo se spokojíš s něčím, co dokážeš zvládnout?“

Inos bez pomoci sklouzla ze sedla a dolů to opravdu bylo daleko. Málem se jí nárazem při dopadu podlomila kolena. Narovnala a hodila otěže čeledínovi. S velkým úsilím zvedla bradu a sepjala ruce za zády. Pak teprve dokázala vzhlédnout Azakovi do tváře.

„Něco, co bych zvládla, prosím,“ řekla. „A teď pojeďme na ten hon.“

6

Konečně přišel večer…

Se zdvořile zamrzlým úsměvem, značícím podle kinvalské etikety zájem, Inos korzovala palácovými třídami, vystupovala grandiózními schodišti a procházela se královskými parky. I přes rozvláčné tempo musela napínat každý sval a nerv, aby nezačala kulhat. Jestlipak si ještě někdy v životě troufne usednout? Pohybovala se ve společnosti asi tuctu nábožně vzhlížejících princů. Zírali v úžasu a s obdivem na zelenookou, zlatovlasou ženu, která dokáže jezdit na koni, sokolničit, úctyhodně střílí z luku a prohlašuje se být plnoprávnou královnou. Arakkaran ještě nikdy takový zázrak neviděl.

Ten zázrak se cítil jako troska. Oči ji pálily od prachu a slunce, ve vlasech měla písek z půlky pouště; ještě pár takových zážitků a její pleť bude dobrá tak na hoblování prken. Ale ten den přežila. Stala se členem družiny.

Nepodařilo se jí popovídat si soukromě s Azakem, takže tomu nemohla říkat vítězství. Jakkoliv se k ní zbytek princů choval s posvátnou bázní, sultán Inos ignoroval od té chvíle, co sesedla z Ďábla. Většinu času se ztrácel v dálce, v hodně velké dálce, kde podnikal sebevražedné výpady přes skalnaté kopce. Takže tomu Inos nemohla říkat vítězství, spíše jen vytasení zbraní, a díky tomu může zítra bojovat znovu. Zítra ale nebude žádný lov s jestřáby, zítra se koná štvanice.

Korpulentní princ v letech po její levici do ní dýchavičně hustil nekonečný příběh o dýce, uklouznutí na skále a nějaké nešťastné koze, kterou podřízl ještě dřív, než se stihla narodit. Jeden mnohem mladší napravo se na ni neustále lepil a šátral po ní prsty. Na tmavnoucí obloze se objevovaly první hvězdy.

Inos líně švihla doprava jezdeckým bičíkem a s povděkem ucítila náraz. „Neuvěřitelné!“ zamumlala doleva, když vypravěči došel na schodech dech. Špatně! Teď mělo přijít na řadu *Fascinující!* Musí při používání přívlastků dodržovat abecední pořádek, aby se neopakovala a nevypadala neohrabaně. Stejně… už to nebude trvat dlouho. Procesí zahnulo opět na

rovinu a zabiják koz znovu našel nit svého příběhu. Zprava opět ucítila prsty.

Nakonec se bohové smilovali a i s celou suitou dorazila ke vchodu do svých komnat. Stráže vyskočily do pozoru a zíraly na tu zvláštní eskortu. Dveře se na nenápadný signál otevřely. Inos se otočila s úsměvem na všechny prince.

„Vaše Královské výsosti, díky! Takže zítra?“

Patnáct nebo šestnáct královských turbanů sebou švihlo k pozdravu. Inos se na oplátku také uklonila a potlačila zakňourání. Pak – pro smilování boží! Byla uvnitř a obrovské dveře za ní hlučně zapadly.

Musela se o ně opřít, protože ji zavalila vlna otázek. Stála tváří v tvář snad celé ženské populaci Zarku a všechny vzrušeně drmolily. Zana se marně snažila nastolit pořádek. Byly to samozřejmě pouze ženy zesnulého prince Harakaze a všechny prahly po detailech dnešního zázraku.

V první chvíli to Inos znechutilo. Chtěla si dát koupel a masáž, potom snad něco pojíst a pak dlouho, dlouho spát. Neměla náladu vyprávět jim zrovna teď svůj životní příběh! Pak ale nechuť ustoupila soucitu. Navíc jí zájem žen zvláštním způsobem lichotil.

Zvedla ruku a jejich bublání odumřelo, jen několik dětí se z toho zmatku rozplakalo. „Co takhle o něco později?“ navrhla jim. „Ano byla jsem s princi na lovu. Ale později, prosím! Jen co se vykoupu a převleču, tak vám o tom všem povykládám!“ Usmála se tak upřímně, jak to jen svedla, a pokusila se nemyslet na dlouhý večer, který má před sebou.

Se vzrušující vidinou horké vody a jídla, která ji lákala pryč z nově vzplanuvšího rámusu, odkulhala Inos za Zanou, aby vyhledala Kade.

Procházely řadou pokojů a pak vyšly ven na vysoký balkón. Kolem nich prolétla s výsměšným pokřikem hejna křiklavě zbarvených papoušků. Obloha byla jako baldachýn z kobaltového semiše, rozprostírající se nad Jarním mořem, a nad palmami tančícími ve věčném větru zářilo několik prvních hvězd. Dole v zátoce klouzaly bílé plachty arakkaranských plachetnic a felúk k úvazištím, tiché jako soví perutě.

Kade si hověla na přepychovém měkkém divanu a zobala datle, v natažené ruce držela knihu a ve slábnoucím světle do ní mžourala. Na stole vedle ní stála orosená karafa s nějakým chlazeným nápojem a jenom při pohledu na ni rozbolela Inos ústa.

Každý kloub v těle zaúpěl, když unaveně – a velmi opatrně – sklouzla do podušek vedle tety. Náhle si uvědomila, že si za celý den ani jednou nevzpomněla na otce. Ani na Andora.

Zana jí už zurčivě nalévala něco do poháru. Kade odložila knihu a usmála se očima barvy zimního nebe. „Vydařil se ti pěkný den, miláčku?“

Inos vyloudila z hrdla jakýsi skřehotavý zvuk a napila se. Ach bože! Led! Studená limonáda! Co je to za kouzla? „Báječný! A strašný. Cítím se jako strouhanka – vysušená a rozdrcená. Ale myslím, že jsem opravdu udělala dobrý dojem, teto.“

„Tím jsem si jistá.“

Zana se taktně ztratila.

Bohové, dejte mi sílu, modlila se Inos. Ale je pravda, že se ke Kade chovala ráno trochu nevybíravě.

„Promiň, jestli jsem tě překvapila, teto. Znáš mě – já jsem tak zbrklá! Jenom mi to připadalo jako skvělá příležitost, ehm, k poznání zdejší šlechty.“

„Samozřejmě, s ptáky ti to šlo vždycky.“

Inos se druhým douškem toho zázračného nápoje málem udusila. „Tys to viděla?“

Kade přikývla. „Její Veličenstvo mi to ukázalo v zrcadle – jen pár minut, když jste vyjížděli. Chytla jsi něco pořádného?“

Inosin jestřáb proměnil jednoho nebohého skalního holuba v krvavý cucek peří, ale to zřejmě Kade neměla na mysli.

„Nic důležitého.“ Chystala se oznámit, že hon bude zítra ráno pokračovat, ale pak si to rozmyslela. 'Trpělivost je známkou dobrého lovce', říkal jí vždycky otec. Do třetice se zhluboka napila chladivého moku, aby svlažila své vyprahlé útroby.

Kade to zjevně nepobavilo. Její neteř se nechovala jako dáma. „Když jsem byla na svačině s jejím Veličenstvem –“

Inos znovu vyprskla. Vzpomněla si na Kadiny pompézní čajové dýchánky v Krasnegaru a na strašné rituály těch nafoukaných matron v Kinvale, a když si je promítla do představy, jak teta usrkává čaj s džinskou čarodějkou, dostala záchvat kašle. Hned jak zase popadla dech, poznamenala: „Tak to jsi využila dnešek líp než já!“

„Možná. V tom zrcadle mi ukázala spoustu věcí.“ Kade si povzdychla, jako by probírala poslední módní výstřelky. „Nikdy bych nepředpokládala, jak můžou být taková kouzla užitečná! Představ si, my jsme tady, v dalekém Zarku, a ona mi mohla ukázat, co se děje snad všude na světě. Třeba v Kinvale! Viděla jsem, jak vévoda dohlíží na služebnictvo, když mu stelou postel. V Kinvale je teď jaro. Ano, to zrcadlo je skvělé zařízení. Každý by měl nějaké mít!“ Zvážila, co právě řekla, a pak se opravila: „Jenom vysoce postavení lidé, samozřejmě.“

„A Krasnegar?“

Tetě potemněla tvář. „To jsme ne… Už bylo moc pozdě. Pohřeb musel být už včera.“

Inos zamrkala a přikývla. „A impové?“

„Ještě tam jsou. Vypadá to, jako by se tam chystali zůstat.“ Kadolan přelétl přes většinou žoviální obličej zvláštní rozčílený výraz. „Z velkého sálu si udělali kasárna! Obchůdky hokynářů používají jako stáje!“

Inos se opřela do podušek a vzápětí bolestí ucukla. Kdyby Arakkaranští používali menší vany, mohli by je rychleji naplnit. Kolem se znovu divoce prohnali papoušci.

„A co bude teď? Kdy přijede Kalkor a přivede svoje jotnary? Co –“

„Těžko jsem mohla její Veličenstvo *vyslýchat!*“

„Samozřejmě.“ Inos si povzdechla. Kade bude s tou pohádkou pokračovat celý večer.

„Ale královna Rasha potvrdila, čeho jsem se obávala. Nemůže kvůli tobě vojáky jen tak vypudit. Proti císařským vojskům může použít kouzla jenom Čaroděj Východu.“

To jim uzavřelo jednu cestu. „Chápu. A tenhle čaroděj je silnější než obyčejná kouzelnice?“

Kade hlasitě polkla, což byl její signál 'můžeme být odposlouchávány'. „Na jejich případné síle nezáleží, miláčku. Každý kouzelník, který poruší pravidla, si znepřátelí celou Čtyřku. To je součást Protokolu.“

„Ale zemani mohou použít své síly, když přijdou?“

Kade se při myšlence na násilí zkřivil obličej. „Ano. Jejich síly jsou pozemské. Na to se žádná pravidla nevztahují. Tedy, pokud se jedná o fyzickou sílu, pochopitelně. Ale pokud jsou impští vojáci doménou Východu – Čaroděj Olybino je sám imp – potom stejně tak jsou jotnaři podřízeni Čarodějnici Severu a to je goblinka. Totiž, Strážce je teď náhodou čarodějnice, Čirá voda. Její ochrana nebude platit pro všechny jotnary, jenom pro nordlandské nájezdníky.“

Inos ještě nikdy neslyšela svou tetu přednášet o politice. Byl to v chování Kade nevídaný zlom, ale muselo to znamenat, že se jí podařilo získat sultánčinu důvěru. Využila tedy dnešního dne mnohem lépe než Inos; není divu, že je sama se sebou tak spokojená! I když její povídání bylo poněkud zmatené, fakta budou správná; Kade sice proklamovala klišé, že dobře vychované dámy mají působit roztržitě, ale vždycky dokázala svého důvtipu využít tam, kde chtěla a potřebovala, a pak se jí význam toho, co bylo řečeno, vryl nesmazatelně do paměti.

Inos se posadila zpříma a nevšímala si bolestí. „Chceš říct, že spor impové versus jotnaři znamená zároveň spor jednoho čaroděje s druhým?“

„No… při nějaké běžné strkanici to neplatí, miláčku, ale pokud se nordlandská flotila střetne s císařskou armádou, mohlo by se něco podobného přihodit. Námořní síla proti pozemní. Sultánka říká, že od té doby, co Emi-

ne zavedl Protokol, k takovým střetům docházelo velmi zřídka, jenom jednou nebo dvakrát v celých dějinách. Mohlo by to přivolat Strážce. Mohlo by je to dokonce rozdělit, dva proti dvěma. A to může zřejmě přivodit spoustu katastrof. Jotnaři v Krasnegaru samozřejmě ještě nejsou a může trvat velmi dlouho, než tam jejich lodě doplují. Královna Rasha říká, že každou jinou armádu by mohla bez problémů rozprášit – říká, že by nebylo obtížné třeba přivolat pořádnou vichřici. Ale v tomhle případě se neodváží zasahovat na žádné straně, ani teď proti impům, ani potom proti jotnarským nájezdníkům, pokud přijedou. Ti všichni jsou mimo její moc. Jako draci, říkala."

„U Boha všech prdů!"

„Inos! *No tohle*!"

„Promiň. Ale to je strašné! Hrozné! Vzpomínáš si, jak Andor přijel do Kinvale se zprávou o otci? Mluvily jsme spolu o něčem takovém? Zabývaly jsme se tím, jestli mě město přijme? Myslely jsme si, že se bude hádat soused se sousedem. Pak tam vtáhla impská armáda a už to nebyl jen soused proti sousedovi, ale i šlechta proti prokonzulovi, nájezdníci proti legionářům, Impirie proti Nordlandu. A ty mi teď říkáš, že to znamená i čaroděj proti čarodějnici?"

„Až tam to může dojít," řekla Kade opatrně. „Třeba si Čtyřka toho konfliktu ještě nevšimla."

„Kdo by vyhrál?"

„To absolutně není možné odhadnout. Čirá voda je velmi stará a… nepředvídatelná, jak mi bylo řečeno. Olybino je na poměry Čtyřky relativně mladý, říká Rasha, ale je to pruďas a může impulzivně udělat nějakou nepředloženost."

„To jsou skvělé zprávy! Skvělé!"

„A ti zbylí dva se mohou připojit k jednomu nebo druhému."

„Nebo se rozdělit? To je špatné, špatné, nejhorší!" Inos zpozorovala ve dveřích Zanu, což znamenalo, že má koupel připravenu. Ale koupání se teď zdálo být mnohem méně důležité než před chvílí. Informace o čarodějnické politice Impirie – celé Pandemie – byly vskutku velmi důležité. Dokonce i doktor Sagorn si stěžoval, jak je obtížné sehnat nějaké informace o čarovné moci; kouzelníci obvykle ostatním smrtelníkům moc nedůvěřovali. Kade vyhrála na celé čáře!

Informace sice nemohly prověřit, ale jaký by měla Rasha důvod lhát?

„Řekni mi o těch dalších dvou Strážcích."

Kade téměř nepostřehnutelně přikývla, aby předvedla, že tuto otázku očekávala. „Oba jsou to čarodějové. Ten z Jihu je elf, Lith'rian. Královna Rasha nemá o… o elfech, ehm, valné mínění. Obvykle jsou dvě čarodějnice

a dva čarodějové, ale ta ze Západu před rokem zemřela a místo ní nastoupil Zinixo, mladý trpaslík. Velmi mocný čaroděj, jak říká sultánka, ale nic moc se o něm ani o jeho síle neví.“

„Ta, co po ní nastoupil, zemřela?“

„Byla zavražděna.“

Inos se na chvilku zamyslela. Za tím musí něco být, ale teta zjevně nehodlala v té věci dělat vlastní závěry.

„Takže co Veličenstvo doporučuje?“

„Navrhuje, abychom počkaly, a uvidíme. Impové možná utečou. Jotnaři můžou a nemusí přijít. Z Hubu může a nemusí zasáhnout císař, Čtyřka… Do té doby jsme vítanými hosty. Pozvala mě, abych ji zítra znovu navštívila, a tebe samozřejmě –“

„Já jedu zítra znovu na hon.“

Ještě pořád bylo dost světla, aby bylo vidět, jak se Kade nesouhlasně zamračila. Asi by to bylo vidět i v naprosté tmě. „Kolik dalších dam tam bude?“

„Myslím, že žádná.“

„Inos, chováš se velmi nerozumně! Velmi nerozumně! Dokonce ani v Impirii by dáma nejela na hon bez nějaké společnice. A tady na Zarku mají dokonce ještě přísnější –“

„To je v pořádku, teto. Patřím teď do sultánovy družiny.“ Inos se briskně začala zvedat.

„Myslím to docela vážně, Inos! Zvyky se liší a ty nemáš ani představu, jaký dojem tady děláš.“

„Chceš říct, že mě už znovu nepozvou na slavnostní večeři?“

„To znamená, že si můžou myslet, že jsi úplně necudná!“

Co tak asi znamená neúplně necudná? Jak by asi mohla přijít k újmě, když půjde na lov s bandou princů?

„Co si o tom myslí sultánka?“

Bod pro Inosolan.

Kade našpulila rty. „Pobavilo ji to,“ připustila. Inos si říkala, že Rasha, i když je královna a kouzelnice, samozřejmě podle Kade není rozhodně žádná dáma a teta musí mít problémy, jak tuto nesrovnalost vyřešit.

„Jaký má Rasha zájem na mojí… naší záležitosti? Že by chtěla jenom pomáhat ubohé bezmocné ženě?“

Otázka vyvolala další záchvat varovného kašle. „Jsem si jistá, že to částečně také. Naší největší nadějí je, že zvítězí chladné hlavy. Krasnegar určitě nestojí za válku ani císaři, ani šlechtě. Třeba se Čtyřka jednoduše shodne a dosadí tě po právu na tvůj trůn. To by nakonec bylo nejblíž poslednímu statu quo.“

Takže Inos je jen pěšákem v mnohem větší hře, než se jí kdy snilo. Pokud se do toho vloží sami čarodějové, pak se může stát cokoliv. Krasnegar by se mohl vypařit nebo přestěhovat na Zark anebo proměnit v čokoládový pudink.

Krasnegar! Jak se jí stýskalo po Krasnegaru!

Vypila zbytek limonády a bolestně se zvedla k odchodu. Má toho náramnou spoustu k přemýšlení, až se bude máčet ve vaně.

Šílenství dnešního dne:

Včerejšek zchystal dnešního dne šílenství;
k zítřku patří ticho, triumf nebo zklamání:
Pijte, protože nevíte, kde jste teď, či proč.
Pijte! Kam jít a proč nikdo z vás netuší.

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 74,1879)

»»»» KAPITOLA TŘETÍ ««««
KRÁTKÝ ROZHOVOR

1

„Žádný lidi?“ zeptal se Thinal. „Jseš si jistej, že tady nejsou žádný lidi?“

„Ne, nejsem si jistej!“ odsekl Rap. „Je to těsně na hranici, kam 'dohlédnu'. Jsem si jistý, že tam jsou chatrče. *Nemyslím si*, že tam jsou nějací lidé. Aspoň ne venku. Ale máme snad jinou možnost?“

Bylo pozdní odpoledne jejich třetího nekonečného dne. Písečné pláže následovaly bez ustání jedna za druhou, některé široké, jiné úzké, ale ani jednu z nich neprotínala žádná řeka či potok. Přežívali na kokosovém mléce a několika malých doušcích dešťové vody, zachycené do listů při častých přeháňkách. Všichni rychle slábli. Potřebovali se najíst a především potřebovali pitnou vodu – co nejdřív a hodně. Potřebovali odpočinek a přístřeší. Kuře byl vzteky bez sebe, že místní lesy jsou tak jiné než ty u něj doma. V tajze by dokázal přežít nekonečně dlouho bez jakéhokoliv nářadí, stačily by mu nehty; tady byly jeho schopnosti přežít jen o něco málo lepší než Rapovy.

Z nevydatné, cizí stravy všichni onemocněli. Thinal neměl daleko ke kolapsu, chodidla měl rozedřená do živého masa. Občas dovolil Kuřeti, aby ho nesl. Pak se pohybovali rychleji, ale dokonce i svalnatému goblinovi už začínaly docházet síly. Mokasíny měl prošoupané od písku, kotník nateklý a jen jeho potěšení z bolesti mu dovolovalo vůbec jít.

Ani Rapovy boty neznamenaly velkou výhodu. Z bederní roušky si natrhal pásky, aby si jimi ovázal puchýře, ale docílil jen toho, že se mu udělaly na jiných místech. Chůze po písku byla horší než běh sněhem; všechny

svaly a klouby na nohou ho bolely. Po mělčině se šlo lépe, ale spojenectví písku s mořskou vodou znamenalo pro odřené nohy hotové peklo.

Jak slunce směřovalo k západu, mohli se pohybovat mezi skvrnami stínů palmového listí, ale příliv je vždy vyhnal zpět do sluneční záře, na okraj pláže, posetý úlomky lastur, kde byl každý krok pro goblina i impa utrpením.

Bujná džungle svědčila o tom, že zde prší často; o to nevysvětlitelnější se zdálo, že zde nebyly vůbec žádné potoky a řeky. Až Rap svým bystrozrakem rozluštil záhadu, kam se ztrácí všechna dešťová voda. Když si uvědomil, že kousek směrem do vnitrozemí teče řeka, která kopíruje pobřeží, rychle se probral z omámení, zaviněného únavou. Řeka sbírala a odváděla všechnu dešťovou vodu. Pro ně bylo důležitější, že znamenala čerstvou vodu a někde se přece musí vlévat do moře, i když prozatím byla nedostupná, uzavřená v porostu hustém tak, že by se dal krájet.

Napínal bystrozrak až na nejzazší hranice svých možností a konečně objevil pěšinu, úzký pruh holé červenavé půdy, která se klikatila mezi stromy. Jeden konec ústil na pláž hned za dalším výběžkem, druhý ležel na říčním břehu. Tam však Rap zahlédl nějaká obydlí.

„Řekni o chatrčích," zabručel Kuře. Začínal být v impštině překvapivě zdatný.

„Jsou tam prostě chatrče." Rapa rozbolela samým úsilím hlava. „Osm nebo devět. V půlkruhu. A nějaké věci vyrobené z tyčí. Malé domky, s doškovými střechami…"

„Lovci lebek!" zaúpěl Thinal. „Lidi z Faerie jsou lovci lebek!"

„Copak máme na vybranou?" zeptal se Rap.

Thinal se na něj upřeně zadíval a obličej s liščími rysy se mu zkroutil bolestí. „Ty nemáš. Ale já jo."

„Slíbils to."

„Tak odvolávám, co jsem slíbil! Jestli mě dostaneš do nebezpečí, Mistře Rape, tak zavolám Darada! Řek1 jsem, že tě budu varovat. Tak tě teď varuju." Byl to stejně div, že ten grázlík už tolik vydržel.

„Tak dobře!" řekl Rap. „Vedeš si moc dobře. Líp, než jsem čekal. Počkej tady a my půjdem dál na výzvědy. Když tam bude bezpečno, vrátíme se pro tebe."

Thinal se rozhlédl po pláži. Při přílivu z ní nebylo moc vidět, vlny dosahovaly skoro až k palmám. Bez jídla, vody a ke všemu zůstat sám? „Tak já jdu s váma," řekl mrzutě. „Ale varuju vás – jestli půjde nějaká hlava jako ozdoba na tyč, tak moje to teda nebude."

2

„Nějaký lidi?“ zašeptal Thinal a při tom skoro narazil do Rapa, který se zastavil na cestičce.

„Ve vesnici není ani živáčka, kromě slepic,“ odpověděl Rap. „A v džungli se nic nehýbe.“ V podstatě ani nelhal, ale také neříkal celou pravdu. „Podívej se za ten keř.“

Thinal se vzpurně zahleděl, kam mu Rap ukázal; byl to goblin, který se k němu došoural a rozhrnul listí. Rap věděl, že tam leží mrtvý pes se šípem ve stehně. Musel se tam odplazit těsně před smrtí.

Se zlobným zachrochtáním vytrhl Kuře šíp z tlející mršiny, pokryté bručícím rojem much. Vrátil se na stezku. Thinal zakňučel.

‚Je to dlouhý šíp,“ řekl Rap. „Lidé z Faerie jsou malí, ne?“

Thinal pokrčil rameny, ale Rap si byl jistý, že Andor mu říkal, že Faerijci mají černou kůži a jsou jen o málo větší než gnómové. K takhle dlouhým šípům jsou určitě potřeba dlouhé paže. Špička byla z ocele, ostrá a ozubená. „Něco takovýho používají legionáři, že jo?“

„Vím já?“ řekl Thinal. „Darad by věděl.“

„Jak daleko, Placatej nos?“ zeptal se Kuře.

Rap trval tvrdošíjně na svém. „Hned za další zatáčkou. Pojďte.“ Znovu se vydal jako první kupředu a skoro mechanicky bolestivě a jednotvárně posunoval jednu nohu před druhou.

Kdysi tu býval tucet chatrčí, seskupených ve stínu na okraji mýtiny, ale čtyři z nich byly v troskách, pravděpodobně vypálené. Tyče, které ho na dálku zmátly, byly konstrukce na sušení sítí; Krasnegarec by je měl poznat. Dokonce rozeznal proutěné latríny a malé kurníky, několik člunů – a studnu. Při myšlence na vodu každičká buňka v jeho těle zajásala.

Pak zahnul za poslední zákrut a vylekalo ho poplašené kdákání; ptáci v hrůze plácali křídly nad zemí a mizeli mezi stromy. Rap zamířil ke studni a jeho společníci za ním nasadili sprint.

Voda! Chvála Bohům! Voda a zase voda…

Svlaženi zevnitř i zvenčí, promočení, až z nich voda crčela, tři tuláci se na sebe nucené usmáli. Velmi nuceně – na téhle opuštěné osadě bylo něco hrozně divného. Čtyři vypálené chatrče, žádní lidé, mrtvý pes. Thinalův uhýbavý pohled byl ještě vylekanější než jindy; goblinovy hranaté oči se zúžily do štěrbinek.

Malá mýtina byla dobře ukrytá. Stezka k olejově temné řece byla krátká a úzká a bylo by těžké ji od moře objevit. Proti proudu ležely další, větší mýtiny, osázené různými plodinami, ale i ty nasvědčovaly, že byly před něčím ukryty. Stojatý vzduch v džungli byl těžký a lepkavý; hmyzu bylo

požehnaně a žíznil po krvi. Rap se plácal a mával kolem sebe a klel, stejně jako jeho společníci. Přemítal, jak to, že se jeho schopnosti nevztahují na hmyz, a proč si někdo vybral k životu takovéhle místo, když pobřeží by bylo mnohem příjemnější.

„Žádný lidi?“ zeptal se Thinal asi posté. „Ty nevidíš vůbec nikoho?“

„Nikdo se tam nehýbe,“ odpověděl opatrně Rap. Odtrhl bystrozrak od jednoho místa na okraji pole a začal prohlížet chatrče. Problém byl také v tom, že nevěřil Thinalovi ani co by se za nehet vešlo, a to opravdu nebylo mnoho. Imp měl nervy stejně nadranc jako chodidla a každé nepříjemné překvapení by místo něho přivolalo Darada, než bys řekl švec. Ještě pořád neobnovil svůj slib.

A s goblinem to bylo skoro stejně špatné. V severních lesích trval zarputile na tom, že je Rapův majetek, otrok a sluha. V poslední době se o tom už nezmiňoval. Tady, daleko od prostředí, které dobře znal, se jeho zvyky a uznávaná pravidla nezdály tak skálopevné a pozbyly na závažnosti. Pokud ho měl Rap za zády, znamenal pro něho vždycky nebezpečí, a teď navíc postupně slábla tradice, která v goblinovi prozatím tlumila hořkou nenávist. Hodinu od hodiny se jeho reakce daly hůře a hůře odhadovat.

Thinal zakončil svou opatrnou prohlídku a odbelhal se k nejbližší chatrči. Goblin se podvědomě po stopařsku přikrčil a začal zkoumat půdu kolem sebe. Rap následoval Thinala.

Chata byla malá, s nízkou střechou z listí. Stěny byly nedbale spleteny z proutí a sahaly Rapovi sotva do pasu a zbytek 'stěny' k okraji střechy byl otevřený průzor. V tomhle vlhkém podnebí to mohl být vhodný přístřešek, i když Rapovi jako seveřanovi to připadalo velmi nepraktické. Ve dveřích se sklonil a vešel. I uvnitř musel mít sehnutou hlavu pod zavěšenými sítěmi, plnými tykví a brambor – zřejmě rodinná špižírna. To mu připomnělo, že má hlad jako vlk.

Podlahu pokrývaly tkané rohože. Thinal už se šťoural v nějakém bambusovém koši v rohu. Nebylo tu vcelku žádné jiné vybavení, jen několik hrnců z pálené hlíny, pár hrubých sedátek a nějaké balíky, což byly nejspíš přikrývky.

Thinal se narovnal a odmítavě zafuněl. Pak se nečekaně zazubil. „Tady by zloděj umřel hlady! Co?“

„Nevím.“

S kuckáním Thinal odkulhal do dalšího rohu, odhodil rohož, pod kterou se objevil dřevěný poklop. Až tehdy Rap vycítil, že pod zemí je zakopaný hrnec.

„Jaks' na to přišel?“

„Profesionální tajemství!“ Thinal se zahihňal a vytáhl zevnitř hrst korálků. „Nejtmavší kout. Náhrdelníky… přívěsky? Haraburdí!“ Odhodil to stranou. „Korálky a lastury a další móc pěkný haraburdí! Žádnej kov. Žádný kameny.“

Rap ho opustil, ať se věnuje svému malému drancování, a vyšel ven podívat se po goblinovi. Našel ho, jak zkoumá jedno z ohnišť. Přivítal Rapa neradostnou, neuvěřitelnou ukázkou obrovských tesáků.

„Žádný lidi, Placatej nos?“

„Jeden,“ řekl tiše Rap. „Utekl do lesa. A pořád tam ještě je.“

Kuře přikývl, poněkud uklidněn. Ukázal na spáleniště. „Něco tham?“

Rap je zběžně prohlédl – a pak pečlivěji.

„Bohové! Kosti?“

„Žádnej člun. Stopy po hodně. Kolik lidí žilo thady?“

Správcův úředník by měl být schopen to odhadnout. „Čtyřicet? Ne, spíš k šedesáti, když započítám i dětí.“

Kuře souhlasně přikývl a znovu se zazubil. „Theď spočíthat těla.“ Zasmál se pod vousy, když se Rap otřásl, a odešel zřejmě po nějaké stopě, bez ohledu na prodlužující se stíny.

Rap se posadil do prachu, aby ulevil nohám, a začal s tím hrůzným úkolem, kterým byl pověřen. Bylo těžké rozlišit kosti od spáleného dřeva, ale zdálo se, že ve dvou z ruin nejsou žádné a s úlevou si uvědomil, že mnohé z těch pozůstatků byly původně psi. Nakonec si byl jistý třemi lidskými kostrami. I když…

Vstal a šel to ohlásit. Kuře stál uvnitř jedné z nedotčených chatrčí a civěl na trámy. Tady byly skladovací sítě odřezány a pohozeny v koutě.

„Tři,“ řekl Rap a měl nutkání dodat, 'pane'. Goblin byl evidentně znova ve svém živlu. Teď se opravdu šťastně zazubil.

„Vidíš thady?“ Ukázal na podlahu. „Krve!“

Rap poklekl. Skvrny byly v prachu sotva viditelné a úplně suché. „Možná.“

„Je krev! Cákala. Vidíš na zdech?“ Kuře byl tak rozrušen, že se vrátil ke goblinskému nářečí. „A thady nahoře? Stopy v dřevo? Lano!“

„Co si o tom myslíš?“

„Mrskat. Lidi pověsit sem a mrskat. Jenom bič by rozstříkla krev thakhle.“

Rap se ztěžka narovnal. Udělalo se mu zle. „Máš hnusnou představivost!“ zavrčel a vypochodoval do jasnějšího světla na prostranství.

Možná měl Kuře bujnou představivost. Na druhé straně byl odborníkem na mučení všeho druhu.

3

Oheň syčel a praskal, jak se prokousával zeleným dřívím, vrhal rozechvělé stíny kolem maličké osady a vysílal nad sebe kudrlinky líných kouřových signálů. Určitě ho nepotřebovali kvůli zimě. Kuře prohlásil, že to odežene komáry – v čemž se mýlil – a pravděpodobně jej oheň uklidňoval. Nad hlavami jim plula mračna a zakrývala hvězdy. Déšť byl na spadnutí.

Imp, faun a goblin – všichni daleko od domova, pomyslel si hořce Rap, a daleko od štěstí. V přibývající temnotě seděli mlčky na sedátkách okolo ohně, příliš unavení na nějaký rozhovor. Chvílemi jeden nebo druhý jen prohodil nějaké slovo a při tom se ostražitě rozhlíželi po džungli, která je obklopovala. Rap se ani nemusel rozhlížet, měl okolí pod stálým dohledem, ale nic se tam nehýbalo.

Imp nebyl příliš urostlý, teď byl navíc řádně zdecimovaný. Zdálo se, že je v obličeji špinavý, ale bylo to díky několikadennímu strništi, které stejně bylo tak řídké, že nedokázalo zakrýt vřídky a pupínky. Jak tak seděl a sklíčeně zíral do plamenů, vystupovaly mu po těle všechny kosti.

Světlo ohně zbarvilo goblinovi obličej do zeleného nádechu, který si Rap pamatoval ze zimních nocí. Opíral se lokty o kolena a hleděl do uhlíků, ustaraný a podrážděný z neznámého prostředí kolem. Tváře se mu propadaly, takže bylo výrazněji patrné, jak velký má vlastně obličej a jak má dlouhý nos, ale každopádně pořád byl v lepší formě než Rap či Thinal.

A faun? Přinejmenším měl důvod být tady a to jej jistým způsobem stavělo do čela téhle nešťastné partičky. Cítil se žalostně nezpůsobilý, aby cokoliv vedl, protože zatím v životě ničeho nedosáhl, kromě účasti ve šňůře katastrof. Nejhůř nesl, že podvedl svého krále v marném pokusu varovat jeho dceru a zklamal samotnou Inos, když měl přijmout další dvě Slova a stát se mágem. Volala ho a on ji opět zklamal.

Potřeboval pomoc.

Rap zakašlal. Kuře vzhlédl a Rap přikývl: *teď.*

Goblin vstal oháněje se po mouchách. „Přinesu víc dřevo na oheň," oznámil hlasitě. Herec to byl mizerný, ale Thinal byl zcela upoután pozorováním uhlíků a ničeho si nevšiml. Goblin se ztratil mezi stíny.

Ve srovnání s Kuřetem byl motýl hlučný břídil. Tiše jako měsíční svit obešel ohniště a zaujal pozici, jak mu předtím Rap řekl. Zvedl nad hlavu sekeru, jako by chtěl rozseknout impovi lebku. Rap se těžce zvedl a pevně sevřel malý rybářský oštěp. Přibelhal se blíž k Thinalovi, který se na něj zahleděl s pochopitelným úlekem.

„Neboj," řekl Rap. „Nejdu po tobě. Chci jen malou laskavost."

Thinal se nesměle usmál. „O co jde?"

„Chtěl bych mluvit se Sagornem.“

Thinal se s úlevou zazubil. „Jasně.“ Zatáhl za řemínek, který měl kolem pasu, a uvolnil uzel.

„Právě včas!“ řekl Sagorn.

Rap tu transformaci očekával. Už ji viděl předtím, ale přesto byl tou okamžitou výměnou otřesen stejně jako poprvé. Stále si myslel, že by měla ta změna být postupná, jedna osoba by se měla pomalu 'přetavit' do druhé, ale nic takového se nedělo. Snědý imp byl pryč a místo něj tu seděl vysoký, lehce se kývající stařec a mlčky si rovnal bederní roušku, aby mu dobře seděla. Jemné bílé vlasy měl upravené zrovna tak, jako když zmizel z Inissovy komnaty. Byl čistý a čerstvě oholený. Jistým způsobem z něj stále vyzařovala nadřazenost, i když byl oblečený jenom do kusu hadru. Kůži měl bledou, povadlou a unaveně mu visela na kostech. Na tenkých rtech se mu objevil stařecký úsměv. Světlo ohně mu prohlubovalo vrásky kolem úst do hlubokých rýh.

Rap se zhluboka nadechl. „Chci od tebe radu.“

„Chceš říct, že ji potřebuješ? Jsi velmi odhodlaný mládenec, Mistře Rape. Ovšem, slibuji ti, že potom zase zavolám Thinala. Předpokládám, že tvůj nohsled stojí za mnou s dalším oštěpem.“

„S kamennou sekerou.“

Sagorn zvedl bílé štětinaté obočí. „Uhodit Darada do hlavy by nebyl zrovna rozumný postup. Jenom by ho to ještě víc rozlítilo. Ale máš moje slovo.“

Rap si dával velký pozor, aby se na Kuře nepodíval, přesto Sagorn uhodl, že tam je. Demonstroval tím svoji nadřazenost a snažil se získat převahu. „Ale nebude ti vadit, když tam Kuře zůstane, že? Nemám koneckonců žádný důvod ti věřit.“

Sagornovy vrásky se prohloubily do úsměvu, který Rapovi vždycky připomínal past na medvědy. „Jak si přeješ. Ale já proti tobě nic nemám. Já Darada určitě nepřivolám. To ti slibuji.“

„Děkuji,“ řekl nepříliš uctivě Rap.

„Takže ty chceš znát můj názor na tuhle vesnicí?“ Sagorn chvíli bloudil pohledem kolem. „Jak ti říkal Andor, nikdy jsem se s Faerijci nesetkal. Říká se, že to jsou hrozní lovci lebek. Vesnička je dobře opevněná.“

„Jsou tady nízké dveře a krátké postele.“

„To jsem viděl – tedy Thinal to viděl. Zjevně je to osada Faerijců.“

To už Rapovi došlo. „Ale co se stalo? Proč je opuštěná? A je doopravdy opuštěná?“

„Asi jeden tábor Faerijců napadl druhý…“ Sagorn se zamračil a zahleděl se Rapovi do obličeje, i když ho nemohl moc dobře vidět. „Máš snad důvod myslet si něco jiného?“

„Co ty přikrývky, hrnce, sítě a jídlo?“

Starci zacukalo v koutku úst. „Máš pravdu. To by určitě vzali s sebou.“

„V těch ruinách jsou kosti.“

„A?“

„Tři kostry. Tři lebky.“

„Hmm. Možná jsi nevzdělaný, ale určitě ne hloupý, můj mladý příteli. Takže pokud to nebyl lov na lebky, pak možná odveta imperiálních oddílů?“

„Legionáři umrskávají svoje oběti k smrti?“

„Ano.“

„Ale za co?“ zeptal se Rap. „Myslel jsem, že lovci lebek si berou lebky svých obětí jako trofeje? Tady nic takového není – žádné vystavené lebky, dokonce ani žádné tyče, na které by je mohli vystavit. Ty konstrukce tamhle jsou na rybářské sítě. Veškeré zbraně, které jsme našli, vypadají jako výbava na lov. Žádné meče. Šípy jsou malé, na ptáky, neozubené. Tohle je rybářský oštěp. Zeptej se Kuřete.“

Jotunovy bledé oči na něj ve světle ohně zamrkaly. „Jsi bystřejší, než jsem si myslel, Mistře Rape. Když jsem tě poprvé potkal v královské knihovně… podcenil jsem tě. Hodně jsi vyrostl od doby, co tě Jalon potkal v kopcích.“

Rap vyrostl skutečně dost, než aby ho taková povýšenost naštvala. „Některá pole jsou stále udržovaná. Jedno ohniště nebylo mokré od deště. Kuře to říká. Mezi dveřmi sice roste tráva, ale v jednom kurníku jsou pořád slepice, které někdo krmí.“

Sagorn se opatrně otočil, aby se podíval na goblina, který nad ním ještě pořád bez zachvění držel zdviženou sekeru. „Tady všechno roste rychleji než ve tvých severních lesích, mladíku.“

Kuře nic neřekl a šikmé oči mu v odlescích ohně zlatě zářily. Sagorn se obrátil zpět k Rapovi. Bylo na něm patrné rozrušení z přímého pohledu na hrozbu za zády.

„Pokud vezmeš v úvahu, že jsme v tropech, všechno se tu odehrálo nedávno, maximálně před několika týdny.“ Zatím ten slavný mudrc neřekl nic hlubokomyslného, pomyslel si Rap, ale právě v té chvíli Sagorn roztáhl ústa do svého příšerného úsměvu. „Když jsi objevil, že to někdo přežil, neodvážil ses to říct Thinalovi.“

„Někdo utekl, když jsme přicházeli.“

„Jenom jeden?“

„Ano, jen jeden. A pořád tady je, asi tak na dvojí dostřel šípem.“ Pokud nepočítal les, kterým by šíp daleko neprošel.

„A co dělá?“

„Jenom sedí. Už je tam pěkně dlouho.“

„No? Tak mi ho popiš!“ rozzářil se nedočkavě Sagorn. „Nemůžu pro tebe nic vymyslet, když nemám informace.“

„Asi takhle veliký. Hubený. Na takovou dálku nerozeznám moc detailů. Žádné zbraně nemá, pokud vím. Myslím, že má tmavou kůži.“

„Aha! Podle toho, kolik ukazuješ, není vysoký ani jako gnóm. Takže dítě?“

Rap přikývl.

„Pak nejspíš mohu potvrdit tvůj odhad. Přišly sem císařské jednotky nebo jotunští nájezdníci. Jedno dítě útok přežilo. Nevědělo, co dělat, tak zůstalo tady a pokoušelo se pokračovat v chodu vesnice v naději, že ostatní se jednou vrátí. Musíte ho chytit! Použij bystrozrak nebo goblina.“ Stařec se znovu zlověstně usmál. „Neriskoval bys moje přivolání jen abych ti poradil takovou samozřejmost, že?“ Sagorn si mnul bradu. „Ne, určitě se to nějak zvrtlo. Thinalova intuice je moc zajímavá. Jak ti říkal, když jsem se dostal do těchto končin, byl jsem mladý. Stalo se to ještě před tím, než jsme získali naše kouzelné Slovo. Od té doby jsem si na Faerii ani nevzpomněl a Thinal určitě taky neměl důvod o ní přemýšlet. Pokud si teď myslí, že je tady něco, co stojí za ukradení, pak má nejspíš pravdu.“

Rap vyslovil své podezření. „Chceš říct, že Faerijci jsou chráněni před návštěvníky, a ne naopak?“

„To by možná mohla být jedna alternativa. Ale určitě jsou tady stvůry. Viděl jsem dvě sfingy a jednu chiméru.“

„V kleci?“

„Ano. Jezdil jsem na hypogryfovi. Ale máš pravdu – je tady moc silná ochrana na to, aby se chránili jen před divočinou. Dokonce i Thinal si všiml, že Impirie se obyčejně nestará o to, aby chránila pocestné. Takže ty si myslíš, že tu nejsou žádní lovci lebek? A poslední obyvatel vesnice se vás, cizinců, bojí. Čili zůstává otázka, kdo nebo co se tady chrání a před čím?“ Sagorn zmlkl a vztekle se ohánět po mouchách.

Rap chtěl odpovědi a ne otázky. „Řekni mi o Milfloru, pane. Kde leží?“

„Na východním pobřeží, ale asi ještě dál na jih. Když si vzpomenu na převládající směr větru… Ano, leží daleko na jihu. Šli jste špatným směrem.“

„Jak je město velké?“

„Moc ne, aspoň nebylo, když jsem ho navštívil já. Spousta imperiálních jednotek…“ Znovu se zarazil. „A lodí. Malých pobřežních bárek. Že by

pašeráctví?“ Bledé oči jotunovi zajiskřily vzrušením. „Ale proč? říkám si. Tohle je velice zajímavá záhadička, Mitře Rape! Věř mi, že Thinal o řešení rovnou zakopne. Pokud je někde něco, co má aspoň nějakou cenu, vždycky to najde. A ukradne.“

Čarovné Slovo má hodně vysokou cenu. Rap doufal, že Thinalovy přivlastňovací instinkty probudilo něco jiného než jeho vlastní kouzelné Slovo. „Co by tady mohlo stát za ukradení?“

„Nevím. Ale pochybuji, že by to Thinal nenašel.“

„Já se akorát chci dostat odsud.“

„Můžu ti dát dobrou radu, když jsi mě kvůli tomu přivolal?“ Stařec se zadíval Rapovi na nohy. „Všichni si potřebujete odpočinout. Musíte zůstat několik dní tady, abyste se trošku vzpamatovali. Ne, poslouchej mě! Tím, že při dalším pochodu pomřete, nic nezískáte, a Thinal už je na pokraji sil. Žasnu, že tady s tebou zůstal. Lichotil jsi mu a já ti radím, abys v tom pokračoval. Děláš dobře, že tu nechceš Jalona ani Andora a já bych vám při cestování spíš překážel. Tak jen dál Thinala chval. Pomůže to jak jemu, tak tobě.“

Thinal si tenhle rozhovor samozřejmě bude pamatovat.

„Jaký na tom máš zájem ty?“ zeptal se Rap podezíravě.

Sagorn se suše uchechtl. „Magii! Proč na tebe Kouzelné okno reagovalo tak silně? A co Čarodějnice Čirá voda? Zajímá mě, proč tak starostlivě pečuje tady o našeho svalnatce.“ Ukázal palcem na goblina. „Co jsi provedl, že se ti podařilo vyburcovat Strážce?“

„Vím jenom to, co už jsem řekl Thinalovi,“ odpověděl Rap.

„A Thinal ti věří. Z nás všech on nejlíp dovede rozeznat lež, takže bych to měl přijmout taky.“

„Tak mi řekni něco o té Čiré vodě, pane.“

„Je strašně stará a říká se, že je blázen – vsadil bych se, že je to jenom dobrá ochranná kamufláž.“

„Proč?“

„No tak, přemýšlej trochu! Vzpomínáš si, jak jsem tě vystrašil, když jsem ti poprvé řekl o tvém Slově? Život čarodějů je pořádně dlouhý. Mohou mít, co si umanou: moc, bohatství, ženy – nebo muže, samozřejmě – mládí, zdraví, prostě všechno! To je ale po nějaké době začne nudit. Navíc žijí ve věčném strachu z ostatních čarodějů.“

„Protože jim chtějí ukrást jejich Slova?“

Sagorn zaváhal. „Možná. To ti řekl Andor, že? Ale žádný smrtelník neví, jak jim vlastně funguje myšlení. Je tu ještě jiná možnost. Silný čaroděj si může slabšího zavázat tím, že na něho sešle kletbu poslušnosti. Povídá se, že to Strážci dělají. Ostatní kouzelníci se Strážců bojí, protože ti jsou

nejmocnější ze všech, žárlí na své soupeře a zdá se, že vždycky mají kolem sebe na povel družinu mágů a menších čarodějů. Mám podezření, že každý Strážce neustále pročesává svůj revír a nahání čaroděje, které by si uvázal do služby. Inissův hrad v Krasnegaru… pamatuješ tu čarovnou bariéru, kterou jsi okolo něj cítil? Říkals to Andorovi."

Konečně měl Rap pocit, že jejich řeč někam vede. „A komnata moci byla mimo ten štít, nad ním, jako rozhledna…"

„No vidíš! Zdá se, že čarodějové mají dvě možnosti. Někteří si postaví takové tvrze na odlehlých místech, stanou se vlastně poustevníky a dřepí v čarovných skrýších. Ostatní se skrývají před odhalením tak, že nepoužívají kouzelnou moc – to je jediný způsob, jak si dokážu vysvětlit, proč se kouzelníci objeví z ničeho nic, náhle, bez varování. Dějiny jsou takových historek plné. Například nový Čaroděj Zinixo zdědil údajně všechna Čtyři Slova od své praprababičky, která používala magických schopností jenom k tomu, aby si prodloužila život. Nikdo nikdy nevěděl, že měla čarovnou moc."

Rap si vzpomněl, jak Čirá voda prohlašovala, že cítí, když někdo použije kouzelnou sílu, dokonce i tak nepatrnou jako on s jeho nicotným talentem. Otřásl se.

Sagorn se otočil po goblinovi, výhružně se mu tyčícím za zády. „Nevadilo by ti, mladíku, kdybys dal dolů tu sekyru? Velmi mne znepokojuje už jen samo vědomí, že tam je."

Rap přikývl a goblin pomalu připažil. Ustoupil o krok, ale zůstal ve střehu a dál pevně upíral šikmé oči na učence. Oheň pomalu vyhasínal, vydával teď méně světla, o to víc dýmil.

Stále zamračený Sagorn se otočil k Rapovi. „Kolik toho víš o ostatních Strážcích?"

„Skoro nic, pane."

„No, člověk ví víc o tom, co dělají zrovna oni, než o tom, co dělají menší čarodějové, protože ti velcí píšou dějiny. Vezmi si zase kupříkladu Zinixa. Je to mladý trpaslík, myslím, že jen o málo starší než ty. Jeho předchůdkyně, Čarodějnice Ag-An, byla Strážce Západu skoro sto let. Možná začala být neopatrná. Asi před rokem byla na svatbě v Páví Síni v císařském paláci. Udeřil do ní blesk. Zabilo to také pět lidí, kteří stáli poblíž, a spousta dalších byla zraněna."

Rap se zašklebil. „Blesk v místnosti?"

„Samozřejmě. Jen o malou chvíli později se na galerii pro hosty odehrál ještě zvláštnější úkaz a týkal se právě Zinixa. Části balkónu se zřítily – mrtvých bylo ještě víc – a spousta lidí uhořela nebo byla rozdrcena. Pracoval jsem v knihovně na druhém konci paláce, ale až tam jsem cítil chvění a

slyšel rány. Uvolnila se tam strašná Síla, a že to Zinixo přežil, je úžasná ukázka jeho čarovné moci.“

„Kdo to udělal?“

„Dobrá otázka! Pravděpodobně mu některý ze Strážců pomohl v jeho tažení proti Ag-An a další se mu to snažil oplatit. Nebo to byl podraz od jeho dřívějších spojenců. Nebo nějaký jiný čaroděj než Strážce využil příležitosti a podnikl vlastní kroky, než si nově příchozí upevní pozici. Chápeš ten problém? My zkrátka nic nevíme! A děláš dobře, když se nechceš stát čarodějem. Mohla by to být nebezpečná profese.“

Byla by to nechutná profese! „Zinixo přece mohl útok na sebe jen předstírat.“

Sagorn překvapeně zavřel ústa, až mu cvakly zuby, a chvíli na Rapa jen zíral. Ve světle poblikávajících plamínků nebylo možné z výrazu jeho obličeje nic vyčíst.

„Geniální!“ bručel. „Ale to si nemyslím. Čaroděj nepotřebuje dělat na někoho dojem, snad jen na jiné mocné čaroděje – ale ti by se pravděpodobně nedali oklamat. Ne, spíš věřím všeobecně přijímanému vysvětlení, že druhý útok byla odveta čarodějů Lith'riana a Olybina – z Jihu a Východu – kteří se pokusili rozmetat nově příchozího hned na startu. Jestli je to pravda, pak dokázal odolat jejich společnému úsilí!“

„Bylo by to možné?“ Rap se nikdy necítil ve své kůži, když se mluvilo o čarovných silách, ale věděl, že tato informace je důležitá pro případ, že bude mít ještě někdy šanci pomoci Inos.

„Zajisté! Jeden černokněžník často porazil dva další dohromady. O tom máme dobré historické záznamy. Proto podle Protokolu musí být Čtyři; jeden může odolat dvěma, ale nikdy ne třem. Nikdy… No, řekněme stěží. Člověk nikdy neví.“

Rozhostilo se ticho, přerušované jenom praskáním ohně a tlumeným duněním vzdáleného přílivu. Na zem dopadaly se syčením drobné kapky. Rap si uvědomil, že ho Sagorn tázavě pozoruje, jako by čekal že bude v rozhovoru pokračovat.

„Zinixo je Čaroděj Západu?“

Přikývnutí.

„Výsadou Západu je počasí?“

Sagorn se zase usmál svým strašidelným způsobem. „Ne! Už jsem tohle tvrzení slyšel mnohokrát, ale v záznamech nic takového není. Existuje mnoho zpráv o tom, že čarodějové vyvolali bouři a tak podobně. Nevím, jakou sílu má pro sebe rezervovanou Západ. Ale nějaká to určitě bude.“ Na chvíli se zamyslel. „Možná má ve Čtyřce jenom nějaké zvláštní postavení. Jeho výsadou je asi sám císař, i když oficiálně je císař nedotknutelný.“

„A teď jsme v oblasti Západu?“

„Nejspíš ano. Faerie je nepochybně hodně daleko na západě. Ale také na jihu, to se rozumí.“

„Takže to asi není úplně samostatné rozhodnutí Čiré vody, že nás sem přestěhovala?“

Další nadřazený úsměv. „Bez jeho svolení se to neobešlo.“

„Je to Zinixova přítelkyně?“

„Možná. Snad mu dokonce pomáhala při nástupu k moci. Všeobecně se má za to, že Čaroděj Lith'rian ho nenávidí – elfové a trpaslíci se jen těžko srovnají. Čaroděj Olybino – to jen tak mezi námi, mladíku, ale já jsem ho viděl – Olybino je jako nafoukaná sova. Vždycky, když se spojí Jih s Východem, tak se pravděpodobně taky spřáhne Západ a Sever, rozumíš?“ Sagorn se zamračil na nebe, jako by varoval kapky deště, aby přestaly padat. „Takže záhadný zájem Severu o tvého goblinského sekerníka může mít v pozadí také Čaroděje Západu. Na druhé straně, Čirá voda může být jen trošku zmatená. Třeba jen udělala chybu a touhle dobou už na tebe dávno zapomněla.“

Při vzpomínce na starou babiznu, kterou naposled viděl hrbatou a nahou na trůně ze slonoviny, se ta myšlenka Rapovi zalíbila. „Doufám, že ano!“

Stařec si škodolibě zamnul ruce. „A nebo taky ne! Tak už chápeš, proč mi můžeš důvěřovat, Mistře Rape? Připadá mi to všechno fascinující! Přinejmenším mi snad věříš, že nechci, aby na tebe Darad vztáhl svoje vrahounské pracky. Mnohem radši tě nechám klopýtat tvou vlastní cestou, jen abych viděl, co se stane tobě a tvému goblinovi – jedinečná příležitost pozorovat temné síly v akci!“

„Takže pro tebe nejsme nic víc než zábava?“

„Co víc byste mohli být? Nebo já pro vás? Přátelé?“ Stařec se zachmuřil; jeho hlas zněl úsečně a hořce. „Kterého z nás bys chtěl za přítele? Je nás pět! Pět osamělých lidí. Na žádného z nás se nemůžeš v průšvihu spolehnout. Nemůžeme dokonce věřit ani jeden druhému!“

„Ani Thinalovi?“

Sagorn si povzdechl a nostalgicky se zadíval do syčících uhlíků. Déšť začal nepříjemně houstnout. „Když jsem Thinala viděl naposledy, bylo mi deset a právě jsem se snažil schovat za Andora – když jsme se, všech nás pět, ocitli tváří v tvář rozzuřenému čarodějovi.“

Rap si tu dávnou scénu pokusil vybavit. „Kolik bylo jemu?“

„Thinalovi? Asi tak patnáct. Zdál se mi tehdy hrozné velký a mužný. Říká ti něco pocit viny, Mistře Rape? Nikdy si neodpustil, co se stalo té noci. Ty ztělesňuješ všechno, čím by chtěl být on sám – jsi odhodlaný,

sebejistý, čestný. Tak v něm dál buduj sebeúctu a on se bude snažit, aby ti stál za přátelství.“

Rap si v duchu říkal, že Thinal by s většinou z toho nesouhlasil. „Takže mu mám věřit?“

„Nemáš na vybranou, nebo snad ano? Aspoň než se všichni dostanete do Milfloru a začnete si shánět dopravu zpátky do vnitrozemí. To může být zrádné… třeba bychom si pak mohli znovu promluvit? Dejte si pár dní oddech. Umývejte si nohy. Rány se v tomhle podnebí lehce zanítí a máte před sebou dlouhou cestu.“ Stařec se cynicky usmál. „No, protože se nám kazí počasí a já netoužím pokoušet svého housera, myslím, že bych měl odejít.“

Kuře znovu zvedl sekeru.

„Počkej! Musím najít Inos –“

Stařec se chrčivě zasmál a potřásl hlavou. „To říkáš pořád. Ale to ti může trvat měsíce nebo roky, než se dostaneš do Arakkaranu nebo Krasnegaru, takže několikadenní odpočinek bude rozumná investice a na věci to nic nezmění.“

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl Rap. „Proč ta čarodějka odnesla Inos?“

Učenec si pohrával s uzlem na bederní roušce. „Kdo ví?“

„Pane!“ Rap vykročil vpřed. Oštěp se mu rozkmital v ruce.

Sagorn zlostně vzhlédl. „Jestli mi budeš vyhrožovat, chlapče, potkáš se s Daradem!“

„Tak mi pomoz!“

„Máš mozek – použij ho! Mě napadají nejméně čtyři důvody, ale nemůžu se mezi nimi rozhodnout o nic líp než ty.“

„Řekni mi je!“ žádal ho Rap, celý rozpálený zlostí.

„*Bože Trpělivosti*! To je přece jasné! Aby jí ukradla kouzelné Slovo – a pokud to byl tenhle důvod, pak je touto dobou Inosolan buď mrtvá, nebo po mučení zešílela. Nebo aby jí udělala laskavost – byla v nebezpečné situaci, vzpomínáš si? Nebo za třetí: Rasha se nudí a chce se plést do politiky na úrovni Strážců. Ale dokonce ani čarodějnice není všemocná. Ani ten nejmocnější čaroděj by nemohl stvořit pravou živou princeznu s patřičným rodokmenem a nárokem na trůn – to mohou jen Bohové. Takže Inos má velkou cenu jako dost výjimečná osoba.“

To všechno už Rapa napadlo. „A jaký je ten čtvrtý důvod?“

Ohniště kouřilo a syčelo. Déšť bubnoval na listí a Sagornovi po obličeji stékala voda. „Za něco ji vyměnit.“

„*Cože*?“vykřikl Rap. „To už nedokážeš vymyslet nic lepšího? Vyměnit? Když jsou čarodějové tak mocní, tak o co se vůbec můžou handrkovat?“

Jotun opovržlivě ohrnul horní ret v nadutém aristokratickém úšklebku. „Páni, jestli se na tohle potřebuješ ptát, tak jsi vůbec neposlouchal, co jsem ti říkal!“

Zmizel. Zůstal jenom ten domýšlivý úšklebek, který se k obličeji prosťáčka Thinala vůbec nehodil.

4

Bystrozrak nefungoval jako normální pohled. Rap *neviděl*, on prostě věděl. Dokonce i ve tmě věděl, kde leží shnilé větve, kde se mu do cesty plete trní a liány, kde číhají omšelé kmeny a nízké větve. Navíc, i když byla tma jako v ranci, nějakým způsobem tušil i jejich barvu. Za denního světla nikdy nemohl být tak zdatný stopař jako Kuře, ale za deštivých nocí, kdy nesvítila ani hvězdička, byl nepřekonatelný. Opatrně, krok za krokem postupoval naprostou tmou ke spící kořisti, stočené do klubíčka v džungli pod keřem.

Nebo snad nespí… Když byl asi deset kroků od cíle, poznal, že to dítě je holčička a že naříká – ležela tam pod keřem a mukala. Měla černou kůži a byla velmi malá a útlá.

Někteří členové její rodiny byli brutálně zavražděni, možná přímo před jejíma očima, a zbytek odvlekli v poutech. Teď ji další vetřelci vyhnali z vesnice, ve které strašila jako duch, a vzali jí i ten zbytek nicotného pohodlí. Rapovi nad ní bylo taky do breku.

Úmyslně zlomil větvičku a ona se s tichým vykviknutím prudce posadila, ale okamžitě ztichla.

„Neboj se,“ řekl. „Já ti nechci ublížit. Přinesl jsem ti jídlo, jsem přítel.“

Dítě zakňouralo a schoulilo se ještě víc, takže se zdálo neskutečně malé.

„Vidím i ve tmě, ale nepůjdu blíž. Vím, kde sedíš. Máš ruce kolem kolen. Za tebou je strom, viď? A u nohy máš lopatku. Já se nehýbu, nejdu blíž. Slyšíš můj hlas, takže víš, že nejdu blíž. Neboj se.“

Nic se neozvalo, žádná odpověď, žádný zvuk, jenom bubnování deště do baldachýnu lesa vysoko nad nimi a pravidelné kapání vody. Vzduch byl prosycený vlhkými lesními vůněmi a pachem dějícího listí.

„Teď položím ten ranec na zem. Přinesl jsem přikrývku, vodu a nějaké jídlo. Tak, všechno jsem to dal na zem a teď ustoupím. Slyšíš, jak jdu pryč? Dobrá, teď ti řeknu, jak najít ten balík, co jsem ti přinesl. Nemáš hlad?“

Ticho, ale…

„Přikývlas'. Viděl jsem, jak jsi přikývla. Tak už věříš, že vidím ve tmě, ale nebudu se snažit tě chytit. Slyšelas', jak jsem šel od tebe dál, viď?“

Dítě znovu přikývlo. Rapovi se zdálo, že dokonce cítí, jak se jí chvějí ruce a jak se jí zrychlil dech.

„Tak, teď ti řeknu, jak to najdeš. Pojď dopředu…“

Dítě se jenom víc schoulilo.

„Chci ti ukázat cestu k jídlu.“

Zatřásla hlavou.

„Tak dobře,“ řekl, „nemusíš. Ale já ti nechci ublížit. Kdo zabil lidi ve vesnici?“

Konečně se jí rty pohnuly. „Vojáci.“

„No, ale já nejsem voják. Jsou tu se mnou dva kamarádi a ti taky nejsou vojáci. Chceme ti pomoct. Když popolezeš dopředu, můžu ti říct, kde najdeš ty věci, co jsem ti přinesl.“

Ale drobná postavička se stále nehýbala. Rapovo snažení jen zvětšovalo její hrůzu. Dokázal uklidnit vystrašené hříbě nebo utišit zjančené štěně, ale na lidi jeho kouzelná moc vůbec nefungovala.

„Tak já půjdu pryč a nechám tě být. Chceš?“

Přikývla.

„Tak za mnou přijď ráno. Budu tam, kde jsi vytrhávala plevel, tak tam přijď za mnou a popovídáme si. Až ráno. Souhlasíš? To jídlo ti nechám tady, i tu přikrývku. Tak já jdu.“

Rap se zlobil sám na sebe. Začal si pískat smutnou písničku, otočil se a odcházel hlučně neviditelným lesem. Dítě zůstalo tam, kde bylo – v dešti.

5

Příští ráno opravdu přišla, ale to už Rap čekal skoro hodinu na přímém slunci. Pamatoval na to, aby si s sebou vzal stoličku, protože měl zanícené a bolavé nohy, ale zapomněl na něco, čím by se chránil před slunečními paprsky, a proti komárům nemohl dělat vůbec nic, jen po sobě plácal a nadával. Thinal a Kuře seděli na kraji mýtiny, aby měli výhled.

Holčička je celou tu dobu pozorovala z džungle, ale Rap předstíral, že o tom neví. Trávil čas tím, že zkoumal zeleninu a snažil se uhodnout jednotlivé její druhy. Jediná rostlina, kterou stoprocentně poznal, byly fazole.

Nakonec mu došla trpělivost. Otočil se směrem k dívence, dal ruce k ústům a zakřičel. „Pojď ven! Já ti neublížím. Nejsem voják.“

Po několika minutách se vynořila z houští a šla k němu s tak vznosnou elegancí, že se zdálo, jako by se vznášela. Bylo jí nanejvýš dvanáct, hlavou mu stěží dosahovala k hrudníku. Měla na sobě jednoduché šaty z hnědé, ručně tkané látky, byla bosá, neměla žádné ozdoby. Rovné vlasy jí volně splývaly. Byly černé jako její kůže, i oči měla černé – všechno na ní bylo

černé. Dokonce i bělmo očí měla černé, jako by byla celá vyřezaná z jednoho kusu ebenového dřeva. Rap si toho všiml už v noci. S úsměvem předstíral údiv a v sedě na ni čekal s otevřenými dlaněmi, aby jí ukázal, že není ozbrojen.

Přišla k němu mnohem blíž, než čekal. Zastavila se několik kroků před ním a pokusila se mu úsměv oplatit, i když se jí ještě pořád třásl spodní ret. Jeho světle hnědá pleť a šedobílé oči jí musely připadat stejně podivné jako její barvy Rapovi.

„Budu ti říkat Chlebodárce," řekla chvějícím se hláskem. „Jak pojmenuješ ty mě?"

Rap už otevíral pusu, aby jí řekl svoje jméno; naprosto ho vyvedlo z míry, když ona po něm místo toho chtěla, aby ji pojmenoval. Pak si vzpomněl na jednu z pověr své matky – zlí Čarodějové pátrají po jménech lidí, aby jim mohli ublížit! Třeba mají lidé z Faerie stejnou pověru.

„Nazývám tě Lesním spáčem."

Odhadl to správně, zdálo se, že souhlasí. Zhluboka se nadechla. „Chlebodárče, jsi vítán u našeho krbu a pramene. Dobro nechť je požehnáno…" Zaváhala a kousla se do rtu. Černé rty a černý jazyk. Cítil skoro úlevu, když zahlédl špičky jejích zubů a zjistit, že aspoň ty jsou bílé. Zkusila to znovu. „Nabízíme ti všechno, co máme, a nechť je tvůj příchod pro nás požehnáním. Ať je tvůj pobyt radostný a tvůj odchod… ehm… ne příliš časný?" Nejistě se usmála. „Řekla jsem to správně?"

„Myslím, že ano. Řeklas' to moc hezky. Ale já nevím přesně, jak bych ti měl odpovědět. Můžeš mi poradit, co mám říct?"

Rozpačitě zavrtěla hlavou.

„Tak já ti prostě děkuju, Lesní spáči, a znova ti říkám, že chci být tvůj přítel."

Úlevně se usmála.

„Chceš se teď seznámit s mými přáteli? Mám tady dva kamarády a nechceme ti ublížit. Oni taky chtějí být tví přátelé."

Dítě zaváhalo, pak mu podalo ruku. Dlaň měla lepkavou, jak se strachem potila, prsty měla drobné jak nemluvňátko. Vstal a vedl ji zpátky k chatrčím, znova udivený tím, že se děvčátko jakoby vznáší nad zemí. Když kráčela napříč řádky zeleniny, listy rostlin se sotva pohnuly.

„Kdy přišli ti zlí vojáci?"

„Už dávno."

„A ty jediná jsi utekla?"

Přikývla. Rapa napadlo, že teď asi začne brečet. Proklel se, že se jí začal vyptávat tak brzo.

„Maminka mě poslala k rybářským sítím, abych jim nabídla jídlo…“ hlas se jí zlomil do tichého vzlyku.

„Budeš mi o tom vyprávět později. Řekl bych, že už máš zase hlad, ne? Až se seznámíš s mými kamarády, tak se všichni najíme a pak si popovídáme.“

Co si s tím sirotkem počnem? Pokud za ta zvěrstva ve vesnici jsou odpovědní vojáci Impirie, pak ji nemůžu přivést do Milfloru. Tam by nebyla v bezpečí a určitě by tam nebyla šťastná. Takže se musíme pustit do hledání jiné faerijské osady a to může trvat celé týdny. Každopádně ji tady nemůže nechat samotnou.

„Až bude svítit měsíc a já si budu chtít zatancovat,“ zeptala se bojácně, „budeš mi k tomu tleskat?“

„No samozřejmě.“

Šťastně se usmála. „Trochu jsem tancovala, když jsem mohla, ale nikdo mi k tomu netleskal. Já ti taky budu tleskat, abys mohl tancovat!“

Rap si pomyslel, že to pro ni bude další zklamání, ale slíbil jí, že bude tancovat.

Najednou se zastavila a maličkou ručkou ho zatahala za velkou dlaň. Udiveně se podíval na její ustaraný výraz.

„Chlebodárče,“ řekla, „co je nejblíže tvému srdci?“

„Ehm…“ Rap se usmál tak vesele, jak to jen dovedl. „Bojím se, že ti dobře nerozumím, Lesní spáči. Přišel jsem z daleka a nevím, jak se tu věci mají!“

„Aha.“ Vypadala poplašeně.

Zdálo se, že Lesní spáč si nebyla jistá odpovědí, ani tím, proč se vlastně ptala. Zaváhala, hledala slova a pak řekla: „Pověz mi o svých snech.“

Rap si připadal neschopný a popletený. Klekl si na červenou zem a zkoumal její zvláštně strašidelný obličejík. I v pokleku měl oči výš než ona. „O mých snech?“

„O tom, co hledáš.“ To, že jí nedokázal porozumět, ji znovu vyděsilo.

„Myslíš jako co chci ze všeho nejvíc?“ zeptal se Rap a dostalo se mu vehementního přitakání. „Aha! Já hledám jednu dámu… svou kamarádku. Odvedli ji pryč… Musela zkrátka odejít a já ji chci najít.“

Zdálo se, že svýma černočernýma očima pátrá v jeho. Kůži měla ta faerijská dívenka velmi lesklou, jakoby naleštěnou, ale oči se jí třpytily ještě jasněji – jako blyštivý černý kov, i přes jejich zvláštnost byly podivně krásné.

„Proč?“

„Abych jí mohl sloužit. Protože je moje královna.“

Další pauza, pak se dívenka náhle zazubila, jako by to byl jenom vtip. „Ty nevíš!“

Ta záhadná poznámka zjevně uzavřela rituál, pokud to vůbec byl nějaký rituál. Lesní spáč se očividně uklidnila a zatahala Rapa za ruku, aby vstal, a pak dál hopsala po jeho boku. Ale on si vůbec nemyslel, že zvláštní epizoda byla jen nějakým vtipem, a v duchu doufal, že už jej děvče nepřekvapí žádnými dalšími tajuplnými zvyky.

Jak vzrostla její důvěra k Rapovi, změnila se její chůze v tanec. Rap měl pocit, že ji drží násilím při zemi a kdyby jí netiskl ruku, mohla by uletět do nebe. Andor mu jednou řekl, že nejpůvabnějšími obyvateli Pandemie jsou elfové, ale Andor se nikdy nesetkal s faerijcem. To ostatně málokdo. Měla jemné, křehké rysy a její smolně černá pleť zářila zvláštní fascinující krásou. Dokonce i nehty měla svítivě černé!

Thinal popošel několik kroků dopředu. Snad si myslel, že není tak odstrašující jako Kuře, ale když se k němu blížili, holčička přesto pevně stiskla Rapovi ruku. Pak se zastavili a chvíli nikdo nepromluvil.

„Dávám ti jméno Maličký,“ oznámila.

Po Thinalově obličeji přelétla udivená grimasa, zahleděl se tázavě na Rapa.

„Pojmenuj ji,“ řekl Rap velmi potichu, skoro jen naznačil pohybem rtů.

„Aha! Já tě nazývám… Temná dáma.“

Zachichotala se, jako by to bylo směšné. „Maličký, jsi vítán u našeho krbu a pramene. Nabízíme ti všechno, co máme a ať je tvůj příchod pro nás požehnáním a svůj odchod… ehm…“

„Dlouho odkládáš,“ pospíšil si Thinal s nápovědou.

Oči jí zajiskřily. „… dlouho odkládáš!“

Thinal se uklonil. „Ať Dobro klíčí ve vašem domě a Zlo ať zmizí. Ať jsou vaši muži silní a vaše ženy plodné, vaše děti ať rostou do krásy a vaši starší do moudrosti. Nechť vaše úroda vzkvétá, vaše stáda se rozhojňují a vaše šípy vždy najdou cíl.“

Lesní spáč – neboli Temná dáma – radostně zatleskala. Vyčítavě se podívala na Rapa. „On ta slova zná!“

„Tak mě je naučí.“

„Je to faunský pozdrav,“ řekl Thinal a samolibě na Rapa zamrkal. Přeříkával znovu rituální pozdrav slovo po slovu a Rap všechno holčičce obratem opakoval.

Když skončil, rozesmála se. Pak se znova zachmuřila, přistoupila velmi blízko k Thinalovi a podívala se na něj stejně pevným pohledem jako předtím na Rapa. „Maličký, co je nejblíže tvému srdci?“

Thinalovy oči zase zalétly k Rapovi pro nápovědu.

„Tvoje největší touha?“

„Aha! Temná dámo, toužím se osvobodit z kletby, kterou na mě uvrhl zlý čaroděj.“

Faerijka ho zkoumala déle než Rapa. Pak mu dala stejnou odpověď, ale poněkud váhavě. „Ty nevíš!“

A pak byl samozřejmě na řadě Kuře. Malá faerijka postupně získávala sebedůvěru. Řekla mu, že jej nazývá Velké Uši, načež Rap i Thinal rychle potlačili úšklebek. Goblin mírně vyvalil šikmé oči.

„Já thebe jmenovat Kráskou noci,“ zahuhňal s těžkým goblinským přízvukem.

Rap byl překvapený a vděčný. Na goblina to nebylo vůbec špatné! Uvědomoval si, jak goblini pohrdají ženami, a měl strach z nějaké nevlídné hrubosti.

Kráska noci odříkala svůj vítací rituál a Kuře odpověděl Thinalovou faunskou formulí. Nato byl také on podroben upřenému zkoumavému pohledu z očí do očí.

„Velké uši, co je nejblíže tvému srdci?“

Na tohle Rap znal odpověď. Byl zvědav, jestli goblin řekne pravdu. Řekl, ale odpověděl jí goblinštinou.

„Zabít Placatej nos. Dlouho, dlouho bolest.“

Tentokrát byla prohlídka ještě delší než u Thinala. Pak faerijské dítě řeklo: „Aha!“ a natáhlo ke goblinovi obě ruce. Rapa ohromilo, když spatřil, že se její hluboké gagátové oči zaplnily slzami, které jí sklouzly po tvářích z leštěného ebenu.

„Ty víš!“ Zatahala goblina za paže. Kuře zmateně a ostražitě klesl na kolena, ale i pak si musela stoupnout na špičky, aby ho objala a políbila na tvář.

Rap a Thinal na sebe vrhli dílem ohromené a dílem pobavené pohledy a Thinal obrátil oči v sloup; ale dřív, než ten či onen stihli sesumírovat nějaký oplzlý komentář, Kuře vykřikl a přitiskl si tu drobnou, znenadání úplně bezvládnou postavičku k sobě.

Jemně ji položil na zem. Rap k ní poklekl, aby se podíval, ale už v té chvíli si byl jistý. Byla mrtvá!

Z ničeho nic – mrtvá.

Faun s goblinem na sebe nad mrtvým tělíčkem civěli, ochromeni hrůzou.

„Neublížil!“ vykřikl Kuře. Vyškrábal se na nohy a ucouvl, tak bledý, jak ho Rap ještě nikdy neviděl. Ve tváři měl jasně zelené stíny. „Nedotkl!“

„Ne, nedotkl. Viděl jsem to.“

Thinal zajíkavě vykřikl a zmizel. Kožený pásek praskl, bederní rouška se snesla k zemi a nechala tam Sagorna stát absurdně nahého a paralyzovaného šokem, zírajícího na mrtvé tělíčko. Z jeho beztak bledých jotunských lící se ztratila všechna barva. Měl tváře stejně bílé jako prameny vlasů, které mu ulpívaly na obličeji po včerejším nočním dešti.

„On se jí ani nedotkl!“ řekl Rap. „Ona ho objala. Kuře nic neudělal! Vlastně měl ruce za zády, takhle.“

Sagorn si olízl sinavé rty. „To jsem taky viděl. Tedy Thinal.“ Byl zmatený stejně jako Rap.

„No a dál?“ křičel Rap. „Doktore! Jsi přece velký učenec! Vysvětli to, pane – proč tady leží to dítě mrtvé? Co jsme udělali špatně?“

„Já… Nic mě nenapadá.“ Sagorn upíral oči na Rapa a netajil, že je upřímně zděšený. „Žádná kachexie ani choroba nebo trauma, se kterými jsem se kdy setkal…“ Klesl na zem a zkusil nahmatat na maličkém krčku tep. Pak přiložil na ta černočerná očka prsty, které se zdály být krutě obrovské. Toporně se napřímil; pak si zřejmě poprvé uvědomil svou nahotu a ohnul se, aby sebral roušku.

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ zamumlal. „Neznám nic, co by mohlo tak prudce přivodit smrt. Můžeme předpokládat i nějakého magického činitele, určitě…“ Odmlčel se a zalapal po dechu.

„No?“

Stařec zíral na Rapa s výrazem čiré hrůzy, která mu nepěkně zkroutila rysy v obličeji. „Nic!“

Ale něco ho muselo napadnout.

Náhle byl pryč. Zmizel a místo sebe přivolal Thinala.

Rap zařval, přeskočil mrtvolu holčičky a popadl impa za ramena. „Na co si vzpomněl?“

„Cože? Co je, Rape?“

Rap se stěží ovládal. Nejradši by Thinalem pořádně zatřásl jako zaprášenou koňskou dekou. „Na co Sagorn přišel, že kvůli tomu tak najednou zmizel? Na něco si vzpomněl?“

„Nevím.“

„Přemýšlej, prosím tě! Přemýšlej!“

„Rape, to bolí… Vzpomněl si na jednu knížku, kterou kdysi četl –“

„O čem byla?“

„Nepamatuju se! Nevím! Bylo to dávno, v císařské knihovně. Jenom nějaká knížka. O Faerii, myslím –“

Lhal. Rap si tím byl jistý. Ale zastrašovat Thinala znamenalo podstupovat riziko, že se objeví Darad. Vyžadovat, aby se vrátil Sagorn, by taky nebylo k ničemu, protože ten by asi nechtěl odpovídat na otázky, a tak by

ani nezůstal. S velkým sebeovládáním Rap impa pustil a přiskočil ke goblinovi, který měl ve tváři zvláštní, obluzený výraz.

„Mluvila s tebou. Že jo? Něco ti pošeptala do ucha. Co říkala?“

Goblin našpulil pusu. „Nevím.“

„Lžeš, ty šmejde!“

Kuřeti se nebezpečně zablesklo v očích. „Ne impsky. Ne goblinsky. Nerozuměl.“

Taky lhal. Rap se v hrůze rozhlížel po horké džungli a ubohém shluku chatrčí, které teď přišly o svého posledního smutného obyvatele. Chtěl před ostatními skrýt slzy, tak zamumlal něco o rýči a odešel.

Naříkal.

Narazil na tajemství, které pořád nemohl pochopit. Byl jenom hloupý kluk ze stáje nebo v lepším případě správcův pomocník. Bloudil daleko od domova a měl pocit, že beznadějně ztrácí půdu pod nohama. Inos se mu zdála být dál než kdy jindy a on sám si připadal víc ztracen než obvykle. Jsem v pasti se dvěma společníky, kterým si netroufám věřit. Dovedl jsem nevinné dítě k smrti. Moje břídilská nevědomost ji nějakým způsobem zabila.

Svět byl mnohem cizejší místo, než očekával.

Krátký rozhovor:

Dveře tam byly, ke kterým jsem klíč nenašel;
Také závoj, jímž prohlédnout jsem neuměl:
Krátce se tam o MNĚ a o TOBĚ mluvilo
A pak nic nezbylo po TOBĚ ani po MNĚ.

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 32,1879)

»»»» KAPITOLA ČTVRTÁ ««««

OSUD S LIDMI HRAJE

1

„Zastavíme, slečno," řekla Inos. „Zastavíme! Teď se ti podívám na kopyto. Klid, jenom jako." Sklouzla ze sedla a snažila se zklidnit rozrušenou Sezamku, poplácávala ji po krku a tiše k ní promlouvala. „Promiň, holka! Promiň!" Kobylka žvýkala udidlo, vzpurně uhýbala a cvakala podkovami na větrem ohlazených kamínčích; pokračovala v tom ještě několik minut, než se zklidnila. Byl to jeden z nejklidnějších koní, jaké Inos kdy potkala, ale teď byla kobylka velmi rozrušená a měla pro to pádný důvod.

Jedinou vegetací v dohledu byl trnitý keř, ke kterému se nedaly přivázat otěže. Krom toho, kam až oko dohlédlo, tu byl jen písek a kamení a všechno bylo tak rozpálené, že by se na tom dal péct chleba. Pouští se rozlévalo horko jako jezero roztaveného olova. Tetelilo se stříbrnými fáta morgánami a rozmazávalo hřebeny skal, dokonce i ty nejbližší. Člověku by se z toho uvařily oči v hlavě. Z Agonistových hor se staly stěží viditelné vzdálené přízraky s čepicemi sněhu na vrcholcích.

Sezamka byla stále ještě rozčílená a zmatená nepřítomností ostatních koní. Nejspíš nevěřila, že Inos najde cestu domů. Poslední z lovců právě překročil vrchol kopce a zmizel i se psy; nadháněči a psovodi byli daleko vzadu. Mezi holými kopci se rozhostilo nekonečné ticho; vzduch byl nehybný a krutý, příliš horký, skoro k nedýchání, plný páchnoucího prachu.

Inos odepjala čutoru a spustila si závoj, aby se napila. Tady v kopcích proti zakrývání obličeje nic nenamítala, protože to dělal každý, dokonce i Azak. Měla by předstírat, že kontroluje Sezamčiny podkovy, ale momentálně nebyl nikdo v dohledu, takže mohla prostě říct, že s tím právě skončila. Zatřepala čutorou a zakabonila se – láhev byla skoro prázdná. Nebe bylo

hrozivě vysoké a Inos si dokázala představit sebe samu, jak by ji mohl vidět nějaký Bůh – jako bezvýznamnou tečku uprostřed rozlehlé skalnaté pouště.

Dala čutoru zpátky a utřela si rukávem obličej. Byl to náročnější den než obvykle – znovu se zamyslela, čeho tím proboha chtěla docílit, že se tady opéká na poušti. Už víc než dva týdny je uvězněná na Arakkaranu, v nejluxusnějším vězení celé Pandemie, a zdá se, že za ty dva týdny nedosáhla naprosto ničeho. Ničeho, co by mohlo prospět Krasnegaru, a dokonce ničeho ani pro své vlastní uspokojení, protože nedocílila ani toho rozhovoru s Azakem na královské úrovni, který si předsevzala uskutečnit.

Pravděpodobně by jí to stejně moc nepřineslo, protože se zdálo, že sultán Azak tráví celé dny na lovu a všechny večery na státních večeřích se svými bratry, strýci a bratranci. Kdy by si asi tak našel čas, aby se dozvěděl něco o světové politice? Byl to jenom nezvedený divoch, který toho nejspíš věděl ještě míň než ona.

„Proč jsem tak tvrdohlavá?“ stěžovala si Sezamce. „Já se prostě nechci vzdát! Nechci se připlazit zpátky ke Kade a přiznat, že nedokážu muže zahnat do kouta, když se o to pokusím. Jsem…“ Paličatá jako jistý mezkovitý faun, kterého kdysi znala.

Pokud věděla, Kade také nedělala velké pokroky. Zdálo se, že tráví dny učením žen z paláce, jak pořádat čaje a provozovat dámské dýchánky, přičemž kouzelnice ji v zavádění zvyků platných v Impirii jen podporovala. V Krasnegaru se situace vůbec nezměnila – tak to Rasha řekla Kade. Samozřejmě, jen do Kinvale zprávy putovaly měsíc nebo i déle. Mohlo trvat roky, než překonaly celou Pandemii, takže co nevěděla kouzelnice, nevěděl nikdo.

„Proč se s tím vlastně otravuju, slečinko? No řekni!“ Inos ji poplácala po zpoceném krku. „Tak já ti řeknu proč – protože nechci ztrácet čas lenošením vedle Kade, pít čaj, cpát se dorty, tloustnout a stárnout!“

Sezamka si nevěřícně, hlasitě odfrkla.

„No, máš pravdu,“ připustila Inos a znovu se rozhlížela kolem, aniž by v pusté krajině zpozorovala nějakou změnu. „Bylo by to pohodlnější a tady asi stárnu mnohem rychleji. Takže máš naprostou pravdu – dělám to proto, abych těm vousatým paviánům ukázala, že jsem stejně tvrdá jako oni.“

Sezamka potřásla hlavou a couvla o několik kroků vzad.

„Že ne? No, asi nejsem, co? A jim už je to teď stejně jedno, že jo?“

Novinka se okoukala a princové se Inos většinou vyhýbali. Možná ji nesnášeli, zřejmě i proto, jakým byla vzorem pro jejich ženy. Někteří z mladších mužů s ní ještě pořád mluvili, ačkoliv to, o čem se s ní chtěli bavit, by v Kinvale bylo nemyslitelné. Jen jediný zahrnul do svého návrhu i

sňatek, mladý Petkish, ale poslední dobou ho moc nevídala. Doufala jen, že mezi jeho nabídkou sňatku a následným zmizením není žádná souvislost.

Ale stejně, aspoň se dověděla, že i na Zarku se žena může vdát. Manželství sice bylo neobvyklé a nepřinášelo žádné velké výhody, ale bylo možné. Bylo příjemné to vědět.

„To říkáš úplně přesně," řekla Inos ostře svému koni. „Dělám to, protože nesnáším, když mě ignoruje nevzdělaný přerostlý divoch. Dobře ví, že si s ním chci soukromě promluvit, a záměrně se mi vyhýbá, ale já ho budu pronásledovat, až se mu z pohledu na mě bude dělat zle."

Kobylka znovu nevěřícně vzdychla.

V tom se v dálce objevil kůň, jeden z lovců se vracel. Mířil přímo k Inos, takže ji jezdec už zřejmě zahlédl. Za několik minut rozeznala Karova velkého siváka. To je ale překvapení! Spatřit Kara dál od Azaka, než kam dosahoval jeho stín, bylo velmi vzácné.

Jako vždycky Azak předjel celou družinu, zmizel za obzorem a nechal strýce a bratry marné snaze ho dostihnout. Někdy dokonce předjel i svoje hnědě oděné strážce, které tu nazývali 'členové rodiny'. Karův návrat znamenal, že kořist byla dopadena; ostatní se vrátí za chvíli.

Dojel bez jakékoliv známky únavy k Inosině stále neklidné klisně a v mžiku sklouzl ze sedla s ladností, která napovídala, že ji podědil po tisících generací jezdců. Lhostejně odhodil otěže a vyštěkl po sivákovi nějaký povel. Pak se natáhl, pohladil Sezamku po krku a ta se zklidnila jako mávnutím kouzelného proutku. Azak měl stejný dar. Nebylo to úplně totéž jako Rapovo nadání, ale skoro stejně úchvatné.

„Byl to jenom kamínek," řekla Inos. „Pak jsem si řekla, že jí dopřeju chvilku klid."

„Která noha?" zeptal se Kar s úsměvem.

Kar se usmíval pořád. Pravděpodobně se s úsměvem narodil, nejspíš s ním i spal a vůbec by se nevymykalo jeho povaze, kdyby s úsměvem zemřel. Jako jediný mezi dospělými princi byl hladce oholen. Měl kulatý chlapecký obličej, byl menší a drobnější než většina ostatních princů. Byl o něco starší než Azak, tak kolem třicítky. Jeden z mnoha dalších ak Azakarů, buď sultánův vlastní, nebo poloviční bratr. Měl velké nevinné oči, stejně červené, jako měli ostatní, a přesto ty nejchladnější, se kterými se Inos setkala od doby, co byla naposledy na rybím trhu. Na Karovi bylo něco zlověstného, ale nevěděla co. Přesto ho nikdy neslyšela zvýšit hlas, neviděla, že by se mračil či jen přestal usmívat.

„Pravá přední," odpověděla.

„Vypadalo to spíš jako levá zadní." Úsměv se ještě rozšířil a ve tvářích se mu udělaly dolíčky, ale očí jako by se to vůbec nedotklo. „Ale to je jed-

no, ne?“ Sehnul se a přejel Sezamce rukou po spěnce, pak jí zvedl kopyto. „Vypadalo to celkem věrohodně.“

„Kdo tu o mně rozšiřuje lži? Ty sám jsi to nemohl vidět.“

‚Já vidím všechno.“

Inos si raději odpustila podívanou, jak psi antilopu strhnou a pak ji rozsápou na kusy. Štvanice nebyla zrovna jejím oblíbeným sportem.

„Většinu z nich to oklamalo,“ poznamenal Kar ke kopytu, které právě prohlížel. „Velikán si naštěstí ničeho nevšiml. Ale ta střelka vypadá trochu citlivější. Měla s tím už někdy problémy? Vážné problémy?“

I když byl Kar v předklonu, na jeho způsobech bylo něco, co Inos dráždilo. S politováním odolala pokušení nakopnout takový vděčný cíl. „Ničeho jsem si nevšimla. Takže ne! Byla v pořádku.“

Zachrochtal. Pustil kopyto a přešel k dalšímu. Sezamka pohodila hlavou a on se sklonil pod ni. „Pokud na tebe bude vidět, nikdy už to nezkoušej.“

„Mám víc rozumu než jen na tohle.“

„Myslel jsem, že máš dost rozumu, abys to vůbec nezkoušela. Myslíš, že tě ochrání to, že jsi žena?“

Inos zavrhla první zvolenou odpověď a pronesla přijatelnější větu. „To určitě ne. Předpokládám, že bych dostala stejnou lekci jako princ Petkish.“

Kar se posměšně ušklíbl. „Lekci? Myslíš si, že Petkish dostal jen nějakou lekci?“

Jako lovec byl Azak fanatik. Princové, kteří promarnili šanci na úlovek nebo předvedli ne zcela dokonalé ovládání svého koně, zaručeně obdrželi královskou důtku, která byla obvykle dlouhá a vždy stejně krutá.

Bez ohledu na to, jak starý viník byl nebo kolik bylo kolem služebnictva, Azak na provinilce urážlivě hulákal, aby to všichni slyšeli. Používal při tom bez uzardění ohromnou slovní zásobou – od zesměšnění k ponížení, od urážky k jízlivosti – směs ironie, pohrdání a vulgárnosti. Tohle bičování jazykem pokračovalo často tak dlouho, dokud se oběti nezačaly po tvářích kutálet slzy a pak trvalo třeba celé dny, než se dotyčný znovu odvážil přijít sultánovi na oči. Zmrskání na veřejnosti by jim bylo milejší a míň by se jej obávali.

Azak zkrátka jednal s ostatními princi s neskrývaným pohrdáním. Se služebnictvem – pacholky, sokolníky a ostatními pomocníky – měl přiměřenou trpělivost, ale pro chyby šlechty neměl nejmenší porozumění. Takovýto styl vůdcovství se Inos zamlouval pramálo. Když byla potřetí nebo počtvrté svědkem jedné z jeho brutálních tirád, obětí byl právě mladý Petkish. Stalo se to jen dva dny poté, co do svých častých nabídek, že s ní bude sdílet stůl a lože, začal zahrnovat i manželství. Před přeskokem vádí se mu vzepjal kůň; byl to opravdu ošklivý příkůpek, skalnatý a hluboký,

s drolivými břehy. Azak nějakým zvláštním způsobem zpozoroval, co se stalo za jeho zády, a vrátil se, aby oběti vynadal tak zuřivě a s takovou spoustou urážek, až hoch sesedl a vrhl se na zem před Azakova koně, zabořil obličej do země a škemral o odpuštění. Pak ho Azak poslal domů. Od té doby ho Inos neviděla. Od té události uplynulo sotva několik minut a Azak už se hnal v čele zbytku družiny terénem, který by každého rozumného člověka přinutil sesednout a jít pěšky. Zbývající princové se ho drželi jako klíšťata. Inos jela uprostřed družiny se srdcem v krku a přesvědčovala samu sebe, že když to zvládnou nějaká princátka, pak královna nesmí zklamat. Jako zázrakem žádný kůň ani jezdec nepřišel k úhoně, ale té noci se několikrát probudila zpocená a roztřesená; a pochopila zase o něco víc.

Mimo jiné si uvědomila, že takový způsob vůdcovství nikdy nedovolí Azakovi klesnout pod hranici dokonalosti. Jeho kůň nesmí nikdy klopýtnout, jeho šíp minout cíl. A to se také zřejmě nikdy nestalo. Byl to malý zázrak – mladší muži ho vynášeli do nebes a dokonce i ti nejstarší se přikrčili, když se zamračil.

Ale teď ucítila varovné píchnutí. Měla Petkishe ráda. Zdálo se, že téměř jako jediný mezi princi uznával, že občas i žena může být člověk. „Co se stalo Petkishovi mimo té lekce?“

„Byl poslán do vyhnanství.“

Kar byl stále ještě v předklonu, ale Inos přesto nasadila nacvičenou masku, aby skryla své znechucení. Poslán do vyhnanství – kvůli jedné nedokonalosti nebo proto, že se příliš přátelil s královskou návštěvou? Chudák Petkish se svou řídkou rezavou bradkou! V každém případě dostal pěkně za vyučenou.

Inos Azak vyhostit nemohl, protože byla Rashiným hostem, ale kdyby se dozvěděl, že předstírala, že má zchromlého koně, aby se vyhnula pohledu na krev, pak už by se nemohla řadit do jeho družiny. Byla by zpátky u Kade a vázala by kytice. „Byl jsi nepřesně informován, Výsosti. Můj kůň si opravdu zasekl do podkovy kámen. Kdybych tušila, že o tom budeš pochybovat, schovala bych si ho jako důkaz. Ale ty jsi zajisté příliš velký kavalír, než abys někomu vykládal pohádky, že?“

Kar dokončil svou rozvážnou prohlídku druhého kopyta a pak se narovnal. Položil ruku Sezamce na kohoutek a otočil se k Inos obličejem, v němž se zračilo pobavení.

„Já vždycky vykládám pohádky,“ řekl. „Říkám cokoliv. Jsem jeho šéfem bezpečnosti. To jsi nevěděla?“

„Ne. To jsem nevěděla.“

Kar pokrčil rameny. „On mi věří. Jsem jediný, komu věří.“

Inos se cítila jako na jehlách, sama uprostřed liduprázdné pouště s touhle usměvavou hádankou, skrývající se za dětskou tváří. Nikdy předtím se s Karem nebavila a teď se jí z toho až kouřilo z hlavy. Přála si, aby se už objevil zbytek lovců. „Jediný, komu věří na sto procent, chceš říct? Těm ostatním tak docela nevěří?“

„Jak můžeš někomu věřit *ne tak docela*?“

„No…“

Karův úsměv se rozšířil. Obešel kobylu, aby jí zkontroloval zadní nohy. „Proč si s ním přeješ mluvit?“

Aha! Takže tohle je pracovní schůzka? Měla to tušit dávno. Jasně, přímý postup by byl podezřelý a od ní se očekávalo, že bude jednat záludně. Předstírat, že jí zchroml kůň – to mohla být ta správná forma oslovení, když žádala o audienci, a tak teď poslal Azak Kara, aby začal vyjednávat.

„Chci se s ním poradit jako panovník s panovníkem.“

„Proč by ti měl radit?“

Vyvedená z míry vyštěkla, „A proč by nemohl?“

Kar oškraboval kopyto střenkou dýky a promluvil, aniž by vůbec zvýšil hlas. „Jsi ve spolku s tou kouzelnickou děvkou. Přivedla si vás sem z nějakého vlastního důvodu. Tvoje teta tráví polovinu dní u ní na čaji a rozšiřuje nové manýry a vzpouru mezi ženami v paláci.“

„Já nechovám k Arakkaranu nepřátelství!“

„Jaký důkaz, krom svého vlastního slova, můžeš předložit?“

Ty jsi hloupá! Tohle podezření se dalo očekávat. Vůbec nepřemýšlela o místní politice, jenom o své vlastní.

Tohle není Impirie. A určitě to také není Kinvale, a ona nehraje žádnou hru. Azak se možná vyžíval ve sportech, ale nikdy si nehrál. „Vypadám snad jako hrozba pro Arakkaran?“

Kar se narovnal, a když na ni pohlédl, usmíval se méně než obvykle. „Vypadáš jako císařský špión.“

„Blbost! Nevypadám jako imp o nic víc než ty.“

„Ve vzduchu je cítit válka.“

„To ano. Impové mi ukradli království!“

„To jsi říkala ženám. Také jsi se ptala na spoustu věcí,“ řekl tiše Kar. „Spoustu zvláštních věcí. Ptala ses například, jak se vybírá sultán.“

„Ano! Jak se vybírá sultán? To přece nemůže být státní tajemství, a přesto mi to nikdo nechce říct. Azak má spoustu starších bratrů. Tak proč on? V Krasnegaru, v Impirii –“

„Na Zarku se to dělá jinak.“ Kar se sklonil ke čtvrté noze. „Sultán se volí.“

„Jak demokratické!“

„Ano. Když sultán zemře, tak imám svolá shromáždění princů.“

„Imám?“

„Biskup. Ptá se, kdo je následníkem. Pokud vystoupí více než jeden, imám shromáždění rozpustí. Druhý den je svolá znovu.“

Udělalo se jí nanic. „Dokud nezůstane jen jeden uchazeč?“

„Přesně.“

Volby vylučovací metodou? „A kolik jich vystoupilo s Azakem?“

Kar dokončil prohlídku a narovnal se. Pořád se ještě usmíval, i když obličej měl červenější než jindy. „Kolik bys čekala?“

„Myslím, že rozumím.“

„To je dobře. Povoď tu kobylu.“

„Určitě je v pořádku.“

„*Udělej to*! Nikdy nevíš, kdo nás může sledovat.“

Myslel tím oči pozemské nebo nadpřirozené? Inos vodila Sezamku dokola v kroužku a přemítala, jestli už kouzelnice dohnala všechny v paláci k šílenství nebo jestli je celý Zark stejný. Dokonce i Kade začala být poslední dobou málomluvná a lekavá.

„Tak, můžeš nasednout,“ řekl Kar.

„Ten minulý sultán –“

„Zorazak. Náš dědeček, blahé paměti.“

„A jak–“

„Velmi vysoký věk.“ Oči džinů pod náporem jasného světla tmavly a Karovy měly teď barvu zaschlé krve. „Bylo to velice smutné.“

I přes nesnesitelné horko se Inos zachvěla. Teď věděla, proč se o tom nikdo nechtěl bavit. „Kolik mu bylo?“

„Skoro šedesát. Odcházel pomaleji, než jsme čekali, ale celkem bezbolestně.“

„To moc ráda slyším.“ *Čestný jako džin*! Teď už vím, co to znamená.

„Sultán mi řekl, abych ti vyřídil, že jsi dosáhla svého a tvoje přítomnost na honech už není nadále nutná.“ Jeho úsměv byl najednou láskyplný. „A já ti dám svou vlastní radu. Nepleť se do politiky, Inosolan. Je to pro ženy příliš nebezpečné umění – dokonce i pro *vládnoucí* královny!“

Štíhlý, pružný Kar vykročil k sivákovi, který od té doby, co ho jezdec opustil, sotva pohnul kopytem, Vyskočil do sedla, aniž by použil třmeny. V mžiku už cválal po štěrku pryč a Inos tam nechal stát vedle její klisny.

Sezamka dlouze zařehtala.

2

Sama a dřív než ostatní se Inos vrátila do stájí; nebyly tam žádné stráže, které by ji doprovodily. Odfrkla si, že je jí to stejně jedno, poplácala Sezamku na rozloučenou a vydala se na cestu sama. Kráčela dobře známou trasou – sály a chodbami, stinnými hájky a úzkými chodníčky zkratek. Pochodovala rozžhavená do běla zlostí, která pálila hůř než slunce, jehož žár stále sílil. Nejspíš bylo jednodušší se naštvat, když jde člověk pěšky, než když sedí na koni.

Chovala se jako úplný idiot! Hotové děcko! Vrazila mezi arakkaranskou smetánku jako šílený býk a čekala, že všichni urození princové změní od základu způsob myšlení jen proto, že jakási holka umí jezdit na koni – čekala, že se změní i sám sultán!

Mýlila se a Kade měla pravdu a to bolelo ze všeho nejvíc.

Copak je možné představit si Azaka v Kinvale? Vyloučeno! Azak byl v prostředí Kinvale jednoduše nemyslitelný. Inosolan byla stejně tak nepřijatelná v Arakkaranu. Musela jim připadat neomalená, zpustlá, drzá… Ach jo! Načisto nedospělá!

Královna musí vždycky myslet politicky! To si bude propříště pamatovat.

Ve výhni jednoho otevřeného nádvoří provádělo asi padesát malých chlapců cvičení s mečem pod dravčím dohledem několika starších 'členů rodiny'. Proplula kolem nich, přičemž se držela u zdi a nikdo z nich jí nevěnoval pozornost. Padesát dalších princů na tréninku, padesát dalších drzounů s prasečí hlavou, kteří nenávidí ženy… Pche!

Rasha má naprostou pravdu!

Inos vlastně zahodila šanci získat spojence a nezaujatého rádce. Bude se muset spolehnout na to, že kouzelnice s ní bude mít dobré úmysly, byť měla tendenci věřit té měnící se staré babizně méně, než věřila Azakovi, i když jednal s ženami jako s dobytkem a zavraždil svého dědečka. Ale stejně tu historku slyšela od Kara, kterému věřila nejméně ze všech.

Ale *chybami se člověk učí*, jak vždycky říkal Rap, a ona se musí pokusit poučit se z téhle. Pochodovala chladným průchodem a poslouchala, jak se její kroky pod klenbou podivně rozléhají. Až druhý den se zachovala tak hloupě. Audience u Azaka, jízda na Ďáblovi, dokonce hon toho prvního dne – to všechno byla správná strategie. To, že se hned prvního dne točila mezi muži, se dokonce dalo vykládat jako nedopatření. Kdo přesně ji pozval na hon, který se konal druhý den, si nemohla vzpomenout – nejspíš jeden z prošedivělých starců, ale tuto nabídku měla odmítnout. Pochopitelně co nejzdvořileji. A velmi vděčně… Ale odmítnout. Pak by možná přišli

oni za ní. Třeba Azak. Ze zvědavosti. Místo toho pro ně hrála každý den divadlo, takže ze sebe namísto zázraku udělala kuriozitku.

Udělám cokoliv! přísahala si, udělám cokoliv, abych pomohla svému království. A zatím nesvedla nic víc než hrát hloupé hry a mrkat řasami. Dobře – *už nebude hrát žádné hry*! A ze všeho nejdřív se teď musí omluvit Kade a přiznat, že teta měla pravdu. Brrr!

Inos za sebou uslyšela někoho utíkat a prudce se otočila. Hnal se za ní jeden z 'členů rodiny'. Zastavila a počkala, až doběhne k ní. V tom horku zrudl a lapal po dechu. Byl menší než většina ostatních a velmi mladý. Měl šavli a nejmíň dvě dýky a na hlavě mu trčel zvláštní kuželovitý klobouk, kterého si všimla už předtím u strážných. Měl kulatý, nevinný a velmi, velmi rudý obličej.

„…Přišel… doprovodit… Veličenstvo…“ zasípal a hruď se mu prudce zvedala.

Inos už byla téměř na místě a vlastně doprovod ani nepotřebovala, přesto vlídně přikývla. „To od tebe bude velmi laskavé. Nepotřebuješ si na chvíli odpočinout?“

Zavrtěl hlavou, ani by ji nepřekvapilo, kdyby se z něho rozstříkly kapky potu. Jistým způsobem jí tenhle svědomitý mládeneček se svými průhlednými nabídkami ochrany velmi připomínal odvrženého Petkishe; a navíc opravdu potřeboval popadnout dech.

„Řekni mi,“ vyzvala jej, aniž by se pohnula. „Co znamenají ty kruhy na tvém klobouku?“

V úžasu zvedl měděné obočí. „Na klobouku? Tyhle? Nic, Veličenstvo. To je zbraň.“ Zvedl ruku a jeden z klobouku stáhl, aby jí ho ukázal. Vnější hrana byla nabroušená jako žiletka. „Říká se tomu čakram, Veličenstvo. Háže se s nimi. Takhle, z prstu.“ Zvedl prst a pro ilustraci jím zakroužil.

„Zabíjí to?“

Přikývl, zazubil se a přejel si prstem pod krkem.

Inos se zachvěla. „Děkuji.“

Nasadil kruh zpátky a oba vykročili.

Ocitnout se s ženou o samotě – v tom spočívá jejich tajemství! Když s ní byl Kar sám, tak s ní mluvil. Nemají rádi, když je někdo vidí, že se baví s ženou. Usmála se přes rameno a průvodcovo měděné obočí nervózně poskočilo.

Vykroužila malý taneční krůček, čímž se ocitla po jeho boku místo před ním. „Tohle mi tedy vysvětli. Proč se vám, strážím, říká 'členové rodiny'?“

Dech už se mu skoro uklidnil, takže byl schopen se hrdě nadmout, i když ne na dlouho. „Protože jsme přísahali věrnost na smrt svých synů!“

To už slyšela předtím. I když už měl na tváři vousy, vypadal tak na sedmnáct. Náhle se mu ďábelsky zablesklo v očích a dodal: „Zatím mám tři, Veličenstvo.“

Inos jen doufala, že se nezačala červenat. Už došli skoro k jejím komnatám. Mohla ukořistit ještě jednu odpověď, ale potom se dostanou do zorného úhlu stráží, což jejímu zpravodaji zase sváže jazyk.

„A jak se někdo stane 'členem rodiny'?“

Ta otázka ho zmátla a zamračeně ušel několik kroků, než pochopil, co chce královna vlastně vědět. „Královský původ, madam.“

„Takže princ?“

Zrudl ještě víc. „To není podmínka. Já taky nejsem tak úplně princ. Narodil jsem se v paláci, ale jsem hodně vzdálený příbuzný. Jsem praprasynovec sultána ze Shuggaranu, Veličenstvo.“

Takže tohle se děje se všemi přebytečnými princátky – udělají z nich palácové ozbrojence na vývoz.

„Velmi ti děkuji,“ řekla Inos sladce a dovolila mu, aby ustoupil o krok zpět, právě když zahnuli za roh a v dohledu se objevil vchod do jejích komnat s příslušnou ochrannou stráží. Napadlo ji, že exprinc Petkish se možná právě teď cvičí v házení čakramů někde ve Shuggaranu. To ho odnaučí nabízet manželství císařskému špiónovi.

Ten několikaminutový rozhovor s neznámým vojákem posloužil i k tomu, aby se Inos výrazně zlepšila nálada. Než vyběhla nahoru dlouhým schodištěm, když cestou odhodila klobouk, závoj, rukavice a plášť a prásknula několikerými dveřmi, zase se jí zlost vrátila. A měla proč se vztekat! Chystala se přiznat Kade, že úplně pohořela, že po dvoutýdenním úsilí, které jako by jí drtilo kosti v těle, nedosáhla ani pár minut soukromého rozhovoru se sultánem. Je ovšem možné, že by takový rozhovor stejně nepřinesl nic dobrého – ale o to vůbec nešlo! Šlo o to, že se cítila jako naprostý hlupák. Nebyl to pro ni tak úplně neznámý pocit, ale taky nebyl úplně běžný a trpce jej nesnášela.

Po cestě ke Kadinu oblíbenému balkónu přemýšlela, kde můžou všechny ty ženské být. Rozrazila další dveře a tam byly všechny.

Malý salónek byl přecpaný všemi obyvatelkami tohoto palácového křídla, od seschlých babizen po počůraná nemluvňata. Všechny se otočily ke dveřím a naráz ztichly ve vzrušeném očekávání, kdo to asi přišel – a když ji poznaly, zase se hned rozhlučely. Uprostřed všeho toho rozruchu byly i Kade a Zana, která všechny přehlížela a vrásky v obličeji měla poskládány do babičkovského úsměvu.

Ženy a dívky rychle uhnuly Inos z cesty, takže uviděla, že v jejich středu stojí žena neobyčejné krásy, která se tiše červená. Inos na chvíli překvapením spadla brada, až se několik holčiček začalo chichotat. Byla to Viniša.

Jenomže byla oblečená do plesových šatů ve stylu obvyklém v Impirii. Thralia jí právě dokončovala vysoký a komplikovaný účes a Vinišiny vlasy se rozzářily fantastickou kaštanově hnědou barvou. Zatím si nevzala šperky. Možná ani žádné neměla. Ale ty šaty! Obklopovala ji masa lesklého, zlatem protkávaného aksamitu, splývajícího v kaskádách od nízko posazeného pasu, a nad pasem – malý živůtek s hlubokým dekoltem. Hodně hlubokým! Viniša měla úžasnou postavu, o tom se nedalo pochybovat. Už to byly dlouhé měsíce, co Inos viděla naposledy tak odvážný výstřih, a tehdy vévodkyně-vdova vykázala majitelku oněch šatů ze sálu. Na chvíli si Inos představila sebe samu, jak předstupuje v takovém odění před arakkaranské prince a zamotala se jí z toho hlava.

Ty šaty byly hotový zázrak. Perfektně se hodily k džinské pleti, ale také měly přesně stejný odstín zelené, jakou měly Inosiny oči, a zlatá nit by takřka dokonale ladila k jejím vlasům. Viniša měla stejnou postavu jako Inos – tedy skoro stejnou, živůtek jí byl příliš těsný, ale jinak skoro stejnou.

Není to tragédie, že děvče s takovou postavou chodí celý den uvězněno v jakémsi pytli?!

Inos si rozpačitě uvědomila, že je špinavá a zaprášená a páchne koňmi. Odtrhla oči od šatů a podívala se na Kade, která se zasněně usmívala.

„Kde jsi sehnala tenhle *zázrak*?“

„Líbí se ti, Inuško? Sultánka Rasha nám laskavě ukázala pár večírků, které právě probíhaly v Imperiálním paláci. Upravila pro nás barvu materiálu. Pak paní Thralia a paní Kašna a…“

Model musel být samozřejmě z Hubu nebo z některého jiného velkého města Impirie. Stojaté vody provinčního Kinvale by tahle dekoltáž pěkně rozvířila a jen za tu látku by tam člověk koupil kočár se čtyřspřežím.

Inos vyslala k tetě tvrdý pohled. Kade ztichla.

„Vinišo, jsi naprosto okouzlující!“ řekla Inos, odezvou jí bylo upejpavé začervenání. „Teto, mohla bych si s tebou teď promluvit někde o samotě?“

Kade s nevinným údivem ve tváři přikývla. „Jak si přeješ, drahoušku.“

3

Slunce zapadalo a město se pomalu nořilo do stínů. Inos se opírala o chladivou mramorovou balustrádu a hleděla na vzdálené plachty v modři zátoky. Nepříjemně si uvědomovala, jak je špinavá a ulepená. Přišla Kade a

postavila se vedle ní. Pohodlný divan, na kterém obvykle tady na balkóně sedávala, nechala bez povšimnutí.

„Zana pro mě dnes našla Imperiální breviář!“ hlásila rozzářeně.

Inos zamumlala nějaké blahopřání. Kade se s oblibou každý večer před spaním modlila, ale její iluminovaná kapesní modlitební knížka zůstala v Krasnegaru. Ta ztráta ji těžce ranila, neboť to byl dárek od její matky a majetek, který střežila jako oko v hlavě. A co bylo horšího, zjistila, že modlitby na Zarku jsou jiné – a tudíž samozřejmě špatné. Kade byla dost stará na to, aby věřila, že Bohové mají stejný sklon ke konzervativismu jako ona a jsou raději, když je lidé vzývají starými známými slovy. Ovšem Inos si myslela, že by se Bohům mohla po tak dlouhé době malá změna líbit. Kade stejně musí znát většinu modliteb nazpaměť.

A teď do práce! „Můžeš mi, prosím pěkně, vysvětlit, co mají znamenat ty šaty?“ řekla Inos. „Kdybych se já objevila v něčem takovém v paláci, tak by mi tady na Zarku zbyla jedině dráha břišní tanečnice. Nebo jsi mi už zařídila první hodinu?“

„Proboha! To určitě ne, drahoušku.“ Teta Kade se tvářila šokované a mluvila, jako by byla trochu retardovaná, což vždycky znamenalo, že se rozhodla být nevyzpytatelná, takže bylo zřejmé, že její řeč bude ještě méně srozumitelná než znamení v kávové sedlině. „To všechno samozřejmě naplánovalo její Veličenstvo. Žádá tě, abys ji dneska navštívila, a chce, abys byla přiměřeně oblečená.“

„Přiměřeně na co?“

„Nejspíš přiměřeně na královnu.“ Kade se zahleděla do prázdna.

Inos byla zmatená. Myslela si, že o zarkských honech už ví dost, ale stále ještě nezačala objevovat další příjemnosti místního společenského života – pokud ovšem nějaké existovaly, o čemž silně pochybovala. Ale tahle nevědomost, říkala si, je moje vlastní chyba! Poslední dobou se s tetou vídala málokdy, nejspíš proto, že se jí nechtěla zpovídat z nepatrných pokroků při 'pronásledování' sultána. Navíc po většinu večerů byla tak vyčerpaná dnem stráveným při divokém honu, že se vždycky jen co nejrychleji dopotácela do postele.

Inos i Kade měly trvale platnou pozvánku na Azakovy každodenní státní večeře, ale po první zkušenosti, oč ve skutečnosti jde, Inos pozvánku s nezájmem odmítla s vysvětlením, že není nadšenou obdivovatelkou břišního tance. Kade se samozřejmě zúčastňovala pravidelně, a tak se musela na divácké galerii spřátelit s mnoha staršími dámami z paláce. A co víc, Kade trávila celé dny oždibováním sušenek u kouzelnice. Bylo by možné, aby si Kade tak zvykla na zdejší situaci, že v podivných machinacích kolem té róby neviděla nic zlověstného? Nebo jen Inos nechápe, co se celou věcí

sleduje? Kade si nikdy nepotrpěla na klepy a při několika krátkých rozhovorech sama od sebe vypustila o Rashe jen minimum informací. Třeba se záhadné schůzky, na kterou mě Rasha zve, jen docela nevinný normální večírek, pomyslela si Inos.

Ale stejně… Kompletní plesové šaty jen kvůli soukromému popovídání? To nedávalo smysl. Nepatřilo to ke zvykům v Zarku ani to nesedělo k samotné Rashe. Rasha je klidně schopna mě kouzlem přenést v těch šatech na velký císařský ples v samotném Hubu nebo plánuje svůj vlastní ples do sálu s tou velkou alabastrovou kopulí, případně slet čarodějů a čarodějnic celé Pandemie.

Proč ji obtěžuje se skutečnými plesovými šaty, když kouzlem může Inos proměnit v cokoliv nebo kohokoliv? Na tuhle otázku se jí vnucovala jistá odpověď, která vysvětlovala dnešní podvečerní dění. Naráz měla žaludek jak na vodě.

„Neřekla, co má v plánu?“

„Myslím si, že chce, aby ses s někým setkala.“

Ale tentokrát už Inos nedokázala číst mezi řádky.

„No tak, teto!“ obořila se na ni.

Kade se zasmála a natáhla se, aby stiskla Inosinu ruku, spočívající na sloupkovém zábradlí. „Promiň, zlatíčko, nemohla jsem si odpustit trochu tě poškádlit. Chce tě představit! Taková čest!“

Inos se v žaludku zvedla hotová bouře. „Představit komu?“

„Jeho Všemohoucnosti, Čaroději Olybinovi, drahoušku! Strážci Východu.“ Kade začala upadat do upovídaného slečinkovského nadšení. „Máme zprávy z Krasnegaru! Bohužel to nejsou jen samé dobré zprávy, ale císař už ví, co se děje, a Čtyřka samozřejmě také, i když do hlavního města zatím žádná oficiální informace nedošla – tím se podle jejího Veličenstva myslí, že zprávy zatím nedošly prostřednictvím normálních smrtelníků. Jen si to představ, Inos – my dvě tady, v dalekém Zarku, víme o Krasnegaru věci, které se nedozvěděl ještě ani Senát v Hubu!“

To byla ovšem zjevná pravda už od okamžiku, kdy se tady ocitly. Inos dál poslouchala už jen na půl ucha a v mysli probírala všechny v úvahu přicházející možnosti. Čaroděj se určitě nebude obtěžovat dopravovat se sem. Takže já pojedu do Hubu.

Uniknu ze Zarku!

Ale proč se při té vyhlídce cítí tak stísněně? Měla by to přece být dobrá zpráva!

Kade se konečně dostala k podstatě věci.

„…do Hubu zatím, ale ne poštou, oznámil nějaký člověk ze severozápadního Julgistra, který vládne magickou mocí, ale nevím, jestli je to muž

nebo žena, no prostě podal zprávu o tom, co se v Krasnegaru děje, jednomu ze Strážců, Čarodějnici Čiré vodě, protože ta oblast spadá do jejího teritoria. Ona ovládá Sever, víš? Takže Čtyřka se setkala s císařem.“ Kade ztišila hlas a rozhlédla se. „Jeho císařské Veličenstvo se velmi rozzlobilo! Sultánka říká, že se to ještě nikdy v dějinách Impirie nestalo.“

„Co se nestalo? Aby se císař rozzlobil?“ zeptala se Inos sladce.

„Goblinové, zlatíčko! Vypálili Pondague a podnikají nájezdy přes průsmyk! Nájezdy do nitra Impirie!“

„A dobře dělají!“ odvětila Inos. „Ten hnusák Yggingi nejenže naučil gobliny, jak mají drancovat, ale celou posádku z Pondague převelel do Krasnegaru. Nechal jim otevřené dveře.“

„A císař samozřejmě… Inos? Inos, ty jsi řekla –“

„Goblinové se chtějí pomstít, teto. Ty bys nechtěla? Kdyby ti někdo cizí vypálil a zpustošil domov?“

Kade nejistě zamrkala. „Asi ano. Doufám, že nezpůsobí žádné vážné škody!“

„Počítám, že se o to pokusí. A teď mi řekni, co je s Krasnegarem?“

„No, vlastně tam nedošlo k žádné velké změně, Inos. Po jotnarech zatím ani stopa. Záliv je ještě zamrzlý.“

„A co přesně plánuje sultánka na dnešní večer?“

Drobné zaváhání… Kade se na chvíli zadívala na místní záliv s hlavním arakkaranským přístavem, který nikdy nepozná, co je to led.

„Jenom setkání s Čarodějem Olybinem, drahoušku. Chce, abyste si promluvili o možnostech, jak bys mohla získat zpátky svůj trůn.“

Kade se teď jasně držela zpátky, ale stejně toho řekla dost, aby z toho Inos naskočila husí kůže. „A o čem se mnou chce diskutovat? Má přece ve městě dva tisíce mužů, nebo ne? Černokněžník Východu přece ovládá legie, pravda? Stačí, když mě pošle zpátky s dopisem pro tribuna Oshinkona. Co víc?“

„Tím by se samozřejmě všechno nevyřešilo,“ opáčila pevně Kade.

Ne, samozřejmě, že ne. Neřešilo by to otázku Kalkora a jeho nájezdníků, kteří se mohou v Krasnegaru objevit každým dnem, neřešilo by to otázku rozděleného a neloajálního obyvatelstva ani problém s královnou, kterou není možné korunovat a která si nemůže ani sama vybrat manžela.

Teď to byla Inos, kdo se zahleděl na exotické město pod nimi, na vlnící se palmy, měsíc, který se stříbrně rozsvěcel, jak denní světlo ustupovalo večerním odstínům barvy lila. Měla by si užívat tohoto dobrodružství na dalekém konci světa. Měla by ji uvádět do vytržení nadšená myšlenka, že bude doprovázet kouzelnici přímo do velkého Hubu, aby tam sehrála vznešenou úlohu královny na státní návštěvě. Nebo by si alespoň měla stýskat

po bezpečí, pohodlí a míru Kinvale. Místo toho všeho se jí jenom hrozně stýská po ošumělém malém Krasnegaru – tedy tom Krasnegaru, jaký býval před invazí impů a před blížící se hrozbou z Nordlandu. Bez kouzel a čar!

Otec je mrtev. Rap je mrtev. Touhle dobou přibylo, pokud došlo k boji, asi mnoho dalších mrtvých. Ale přesto, pořád je to Krasnegar, který jí přilnul k srdci. *Jako chleba k medu*, jak by řekl Rap.

„Navštívit Hub?“ Inos se zamyslela. Byl by konec rozčilování s Azakem, Karem a 'členy rodiny'. Už to by stálo za to – tak proč ne?

„Není to nádherné?“ rozplývala se Kade. „Celý život jsem snila o tom, že navštívím hlavní město, drahoušku. Máš velké štěstí, že při tobě stojí tak mocná kouzelnice, jako je její Veličenstvo, která bude jednat na tvé straně!“

Zase se v tetině hlase ozval nějaký falešný tón. Inos se na rozradostněnou tetu upřeně zahleděla.

„A jaké šaty si oblečeš ty?“

Tetě přeletěl přes obličej chvilkový ulekaný záblesk, ale hned byl pryč. „Já pozvaná nejsem. Jenom ty.“

Tak tohle tedy Kade tajila!

Inos se k ní otočila a pevně ji objala. „Bez tebe nikam nejdu, tetičko! V žádném případě! Konec konců, jsi můj tajemník a komoří a tak dále!“

Kade si téměř nepostřehnutelně povzdechla. „To je od tebe moc milé, drahoušku, ale při té události tě samozřejmě musí vést její Veličenstvo.“

Což mezi řádky znamenalo, že smrtelník nemůže kouzelnici odporovat. Ať by chtěla Rasha cokoliv, Inos nemá víc možností než si na to postěžovat. Proč do toho pozvání nezahrnuli i Kade?

Inos tetu náhle pustila, protože si uvědomila, že nemá oděv v takovém stavu, který by byl vhodný k nějakým důvěrnostem, dokonce ani s velmi taktní osobou. Musí se jít umýt a dát se co možná do pořádku, než ji představí čarodějovi.

Kalkor, hrůzostrašný nejvyšší zeman z Garku… správce Foronod… impové a jotnaři… dokonce sám císař… na nikom z nich teď nezáleží. Pokud Strážci budou chtít, aby Inos byla královnou Krasnegaru, pak se jí taky stane. Pokud jí svou podporu odmítnou, pak jí nepomůže nic na světě.

4

Ve tři ráno se Inos v šatě, který z ní víc odhaloval, než ukrýval, zahalila do širokého pláště, zakryla si obličej a v doprovodu čtyř zachmuřených 'členů rodiny' se vydala přes palácová nádvoří. Všichni byli mohutní a vypadali divoce, protože byli celí ověšeni různými nástroji ke stínání, bodání

či házení; jednomu se za pasem dokonce houpala válečná sekyra. Působili dojmem, že by společně dokázali rozsekat celou Imperiální legii, ale když došli ke vchodu do komnat, které obývala kouzelnice, rozestoupili se a nechali Inos projít, aniž by se snažili jakkoliv skrýt úlevu, že ji nemusí doprovázet dovnitř.

Na jejich pozdrav odpověděla vznešeným přikývnutím, pozdvihla si sukně a jala se vystupovat po dlouhém kamenném schodišti, přičemž těžká vlečka šustila po stupních za ní. Pospíchala, aby na ten tělocvik pak mohla svést bušení srdce. Nahoře se zastavila, aby si sundala plášť, a pak se vydala dlouhou chodbou. Na cestu jí svítily neklidné plameny loučí ve zlatých držácích. Musela tudy projít první den, ale vůbec si tuto chodbu nepamatovala.

I když bohatá aksamitová róba byla těžká a překážela jí, přece ji uklidňovala připomínkou podobných, byť méně honosných, které nosila v Kinvale. Cítila se mnohem jistější, než kdyby na sobě měla zarkský čaddar.

Tohle není hra, opakovala si. To není jako návštěva u strašné Ekky, kinvalské dračice. Tohle je opravdová politika, v níž jde o záležitosti války a smrti.

Jak jen s tou zlovolnou Rashou mám jednat? Kade jí řekla aspoň těch několik informací, které byla schopna o kouzelnici sesbírat. Rasha byla jediná dcera chudých rybářů z maličké pobřežní vesnice. Ve dvanácti ji provdali. Ona sama použila výrazu prodali, když mluvila s Inos ten první den, a chudá rodina se sedmi syny a jednou dcerou asi opravdu potřebovala peníze, aby nakrmila cennější mužské potomky. Žádný div, že sultánka Rasha nenávidí muže!

Zakusila nepochybně tvrdý a hrozný život, osud se k ní choval nejspíš tak tvrdě, že si to Inos ani nedovedla představit – a přesto nějak získala čarovnou moc. Teď v podstatě vládla zdejšímu království a mohla jednat přímo s Čaroději. To byla velká záhada.

Chodba končila masivními dvojkřídlými dveřmi ze železa a vyřezávaného dřeva, vykládanými jiskřivými, jakoby ohnivými drahokamy. Inos se nerozhodně zastavila. Má zaklepat nebo rovnou vejít? Uprostřed kroutících se hadů a ještěrů s obludnými drápy byla vsazena obrovská klepadla, jejichž střed tvořil strašidelný démonický obličej se zuby ze slonoviny a očima z nějakého jasně žlutého kamene, který se v mihotajícím se světle zlověstně leskl. Inos natáhla ruku po zlaté klice a oba obličeje najednou ožily. Čtyři oči se zahleděly přímo na ni. Ulekaně ztuhla.

Mahagonové rty nad slonovinovými tesáky se pohnuly a z obličeje nalevo zaduněl záhrobní hlas. „Kdo jsi a proč přicházíš?!“

Kade ji varovala, ale stejně jí chvíli trvalo, než znovu nabyla řeč. „Jsem královna Inosolan z Krasnegaru.“

Obličeje zase potemněly do neživých dřevořezeb a dveře se se skřípotem samy otevřely.

Zamrkala, jak ji na moment oslepilo světlo tak jasné jako slunce v pravé poledne. Pak si její oči zvykly, ale zamrkala znovu. Byla to tatáž kruhová ložnice, kterou už jednou viděla, teď ale byla někdejší džungle ošklivého nábytku a směšných soch pryč.

Na opačném konci místnosti stála pořád stejná obrovská postel s nebesy, kolem níž i dnes povlávaly vzdušné závoje, ale všechno ostatní se změnilo. Mozaiková podlaha byla nyní na celé ploše odkrytá. Židlí a stolků bylo jen několik a všechny velmi elegantní, nevkusnou hromadu nábytku vystřídal zdrženlivý a vybraný vkus a tapisérie na zdech nyní znázorňovaly krajinky nebo cudné venkovské zábavy. Inos zřetelně rozpoznala vliv Angilkiho, i když poznávaný zřejmě až z druhé ruky. Teď konečně Inos věděla, čím se Kade celé dny u sultánky zabývala.

Za okny visel měsíc, ale jeho paprsky se utápěly ve sloupu jasného světla, proudícího dolů centrálním schodištěm, který připomínal sluneční záři. Rasha v místnosti nebyla, zřejmě tedy čekala v horním pokoji. Inos zvedla vzpurně bradu s odhodláním, že jako královna se nenechá zastrašit, a vyrazila ke schodům. Uslyšela jemné žuchnuti, jak se za ní zavřely dveře.

Srdnatě stoupala po schodech, a když se podívala nad sebe, zjistila, že zdrojem toho světla je sama kopule. Žhnula, jako by slunce stálo přímo nad ní a svítilo skrz kámen. Ďábelské čáry! Vystoupala na dohled vrcholku točitého schodiště, který hlídal čedičový panter spolu se stříbřitě šedým vlkem. Přední pracky jim visely přes nejhořejší schod a oči žhnoucí jako uhlíky upírali na ni. Sledovali ji stále, i když je míjela, ale zůstali pořád sochami.

I zde, v horní komnatě, Kade odvedla pořádný kus práce a přeměnila tu zhuštěnou hrůzu v eleganci jenom tím, že skryté kráse velkého kruhového prostoru umožnila projevit se v celé mohutnosti. Několik jednoduchých divanů a stolků úžasnému dojmu jen pomohlo. Inos tato změna doslova okouzlila a pomyslela si, že sám vévoda z Kinvale by to těžko zvládl líp, dokonce i kdyby k tomu měl stejnou čarovnou výpomoc. Důkazy čarování tu byly evidentní: palma v květináči, jejíž listy se třepetaly víc, než by zvládl běžný průvan, bronzová busta, která při každém dalším pohledu představovala jinou osobu anebo modrá ptačí klec, která bzučela a mručela… Řekla si, že tyhle věci bude prostě ignorovat.

Za třemi obloukovými okny bylo vidět hvězdné nebe a zářící měsíc, zatímco čtvrté bylo zakryto závěsem z drahokamů; to bylo Rashino Kouzelné

okno. Inos se pod náhlým přívalem vzpomínek prudce odvrátila. Automaticky se podívala k velkému zrcadlu ve stříbrném rámu – tohle zrcadlo jí řeklo, že Rap je mrtev. Teď odráželo vzdálený obraz samotné Inos, její jemnou bledězelenou róbu, její zlaté vlasy vyčesané do vysokého účesu – vše působilo zde v Arakkaranu podivně cize, cítila to dokonce i ona sama.

U zrcadla stála osamoceně a majestátně jakási vysoká dívka a čekala. Inos se zhluboka nadechla a vykročila k ní.

Byla to Rasha, ale tak proměněná, že nebyla skoro k poznání. Vypadala o něco starší než Inos, ale teď používala mládí a krásu k tomu, aby místo svůdné smyslnosti dala najevo dívčí nevinnost. Její ostře řezaný džinský nos se zdál být méně nápadný, ale ne méně drzý; husté mahagonové vlasy měla vyčesány do vysokého účesu a posety drahokamy, její šaty, to byl přepychový zázrak z olivově zeleného hedvábí, ozdobeného vějířky z miliónů drobných rubínků. Když Kade vybírala střih Inosiných šatů, zjevně se zdržela posledních výstřelků hubské módy, ovšem Rasha ne. Její skrovný krajkový živůtek ani trochu neskrýval vystupující křivky velkých a pěkně tvarovaných prsů ani jejich vzrušující džinskou barvu.

Inos si nedokázala představit, že by se takhle objevila na veřejnosti – ani v Hubu, ani v Kinvale, ani v Arakkaranu.

Dokáže rozpálit každého muže k šílenství, řekl Azak. Dali by muži přednost tomuto vyzývavě domýšlivému majestátu nebo předešlému bezostyšnému svádění? To samozřejmě nejspíš záleží na muži a obojí by jistě bylo efektivní. Mnohem menší vnady udělaly z Rapa hromádku roztřesené huspeniny.

Inos se zastavila a uklonila.

Rasha souhlasně přikývla. „Moc ti to sluší, dítě. Jseš krasavice.“ Protentokrát odvrhla obvyklý drsný zarkský přízvuk.

Inos ztratila řeč, raději se znovu uklonila a pak zakoktala: „Vedle tebe nejsem nic, madam.“

Rasha se slabě pousmála. „To doufám, že ne! Víš, proč jsem tě dnes večer povolala, ne?“

„Abychom navštívily Čaroděje Východu, alespoň tak mi to bylo řečeno.“ Inos si přála, aby neměla tak strašně vyschlo v ústech, a toužila odvážit se zatnout pěsti, aby se jí přestaly třást ruce.

„To sotva!“ Rashin smích byl jako jemné zazvonění, ne ten nevázaný chechot, který od ní Inos slyšela dřív. „Do takové léčky se nenechám nachytat! Ne ne, Jeho Všemohoucnost navštíví nás!“

Takže Inos ani nemusí žádat, aby ji Kade mohla doprovázet. Vlna úlevy, která ji zaplavila, jí napověděla, jak moc se obávala možnosti, že se dostane s kouzelnicí do hádky. Tohle odhalení vlastní slabosti ji otrávilo.

Rasha pokračovala ve své kritické prohlídce Inos. „I když je možné, že místo sebe pošle některého ze svých stoupenců. Ať už ale přijde kdo chce, pokud to bude muž, v tom nádherném kostýmu podle císařské módy ho určitě okouzlíš.“ V jejím hlase se ozvalo víc než jen špetka ironie.

Inos se znova uklonila.

Rasha se zazubila. „Myslíš si, že okouzlíš čaroděje, co?“

No… ano! Jsem mnohem více pravá královna než tahle povýšenecká cuchta vedle mně. Učila jsem se, jak nosit parádu a hovořit s distingovanými kavalíry.

„Znovu opakuji, tvoje Veličenstvo, že ve tvé přítomnosti si mne nikdo ani nevšimne.“

„Přijde na to. Pokud se tu zjeví úplně, pak ano. Proto jsem ti pořídila ty šaty – tvoje krása je pozemská a pravá, moje jenom vyčarovaná a umělá, a kdyby se tu Olybino ukázal osobně… Ale asi pošle jen svůj obraz a v tom případě budou jeho schopnosti odhalit tajemství mého půvabu velmi omezené. Ovšem taky bude nezranitelný.“ Pokrčila dokonalými rameny. „Ale funguje to na obě strany. Nepředpokládám, že by se objevil ve své pravé podobě. No a k čemu by byla kouzla dobrá, kdyby neživila marnotratnost? Pojď,“ řekla a vedla ji ke dvojici divanů, čalouněných hedvábím v barvě slonoviny a postavených kolmo vedle sebe. „Nebuď příliš pyšná, holčičko. Čarodějové jsou zvyklí, že se jim vyhoví v jejich rozmarech. Pokud na něho uděláš příliš dobrý dojem, možná že najednou zjistíš, že jsi… řekněme překvapivě dychtivá uspokojit jeho přání.“ Tiše se zasmála, ale v očích jí Inos vyčetla posměch nad šokem, který jí ta slova přivodila. „Ale posaď se, prosím. Ještě máme trochu času. Víno?“

„Ehm… děkuji.“ Inos se posadila a předváděla, jak je hluboce zabraná do upravování vlečky, ale nakonec se přece jen přinutila zvednout bradu. Setkala se se sultánčiným káravým pohledem.

„Veličenstvo, chovala jsem se velmi špatně, když jsem byla naposledy v tomto pokoji. Ani jsem ti nepoděkovala za to, že jsi mě zachránila před impy. Skutečně jsem ti vděčná a omlouvám se ještě jednou za všechny nepřístojnosti.“

Rasha nepatrným pohybem rtů vyjádřila mnohem víc než okázalým gestem ruky. „Byla jsi přetažená a mužský ti popletl hlavu. Dívky občas podléhají takovým záchvatům šílenství. Doufám, že jsi se z toho už zotavila?“

„Na Rapa nikdy nezapomenu. Co udělal pro –“

„Tvoje teta mi to řekla. Ale ať udělal cokoliv, udělal to stejně jen z jednoho jediného důvodu. Všechno, co muži dělají, dělají s cílem přivlastnit si a zneužít ženy!“

Na Zarku to asi byla víc pravda, než si Inos ze začátku připouštěla. Ale než aby se hádala, raději se jen usmála.

„Ty mi nevěříš?“ Kouzelnice se natáhla a naplnila křišťálový pohár, který stál na stolku vedle ní. Na stolku vedle Inos stál další, ale ona si předtím nevšimla ani těch stolků.

„Musíš se ještě hodně učit, dítě,“ řekla Rasha. „Teď tě musím před něčím varovat.“ Namířila nehet jako bodák na malou čtvercovou předložku. „Náš návštěvník se dnes večer objeví zde.“

To si mohla Inos domyslet, protože rohož byla umístěna tak, že ten, kdo na ní bude stát, bude otočen čelem k nim, čímž mezi nimi vznikne trojúhelník. Zajímalo ji, proč pro něj není připraveno žádné křeslo; tohle uspořádání působilo velmi nepohostinně.

Byla to zajímavá rohož, spletená ze zlatých, stříbrných a měděných drátků, ale byla tak tenká, že vypadala jako pouhá malba na podlaze. Dokonce se zdálo, že skrz ni prosvítají i jako vlas tenké spoje v mozaice podlahy. Přesto Inos připadalo, že ten podivný kobereček vůbec nespočívá na podlaze, ale jako by se vznášel nad podlahou. Svítivé spirály v kovovém povrchu se otáčely pořád kolem dokola, zatímco v dálce slabý, vysoký zvuk hous –

Trhla sebou.

To Rasha luskla prsty. „Nedívej se na tu rohož příliš upřeně, Inosolan. Pro obyčejného smrtelníka je to příliš mocná substance.“

„Ehm… ano. Děkuji.“ Inos roztřeseně upila vína. V uších jí pořád zněl tichý vzdálený zpěv. Vzory rohože jako by se jí vpálily do očí a neustále tančily mezi ní a vším, na co se podívala.

„V našem řemesle jsou tyhle věci známé jako vítací rohože,“ poznamenala Rasha. „Magická moc v příliš velké koncentraci má snahu někam unikat. Jak jsem řekla, náš host se zhmotní tady. Může to být nebezpečné.“

„Nebezpečné?“

„Ano, nebezpečné. A nejen pro tvou vzácnou nevinnost!“

Proč ji pořád tak napíná? Samozřejmě i ona slýchávala staré zkazky o válkách a bitvách kouzelníků, při kterých se uvolnily tajemné síly, ale nikdy na ně moc nedala.

„Kouzelníci si navzájem moc nevěří.“ Rasha sklopila dlouhé tmavé řasy a na chvíli vypadala tak nedůvěryhodně, jak jen to bylo možné. „Olybino se může pokusit na mě zaútočit.“

„Opravdu?“ Inos zlomyslně zauvažovala, který tým by v takovém případě povzbuzovala.

„Možná na mě bude chtít uvalit kletbu oddanosti. Strážci se v takovém hnusu zvlášť vyžívají – počítám, že to dělají všichni. Mohlo by se ale taky

ukázat, že já jsem silnější, a pak by on byl můj.“ Rasha se v nastalém tichu zamyšleně usmívala, pomalu usrkávala víno.

Inos váhala, kterou otázku má položit nejdřív. Zjevně se od ní čekalo, že se na něco zeptá. „Existuje nějaký způsob, jak… Můžeš předem odhadnout, kdo –“

„Kdo je silnější? Obvykle ne. Vyžadovalo by to rozsáhlou špionážní práci a kouzelník by samozřejmě požádal o pomoc své stoupence. Bitvy mezi kouzelníky můžou přerůst do černokněžnických válek, do kterých jsou na každé ze stran zataženy desítky čarodějů. To zničilo Šing Póla a Lutanta. Říká se, že kolem Lutanta se dokonce v přístavu vařila voda… Jsem si jistá, že Olybino už je u moci dost dlouho na to, aby si nastřádal pár přívrženců.“

„Zotročených kouzelníků?“

Rasha se usmála s kočičím půvabem. „Ale neměl čas, aby nějaké dopravil do Arakkaranu lidskou cestou a žádné temné vpády jsem taky nezaznamenala. Ovšem něco mi mohlo uniknout.“ Nechovala se tak, jako by si dělala velké starosti; naopak se zdálo, že se těší na to, co přijde, ať to bude co to bude. „Jak jsem řekla, možná bude příliš opatrný, než aby přišel osobně. A i kdyby, zhmotní se jen velmi slabě, jen jako průsvitný duch. V takovém případě si jen civilizovaně poklábosíme a on zase odejde. Pokud tady bude chtít používat nějaká kouzla, bude ze sebe muset ukázat trochu víc, a pokud sejde z vítací rohože, můžeme si být jisté, že má nepřátelské úmysly – bude zkoušet přivolat si sem pomoc. Pochybuju, že by i takovýhle černokněžník zvládl volat svoje nohsledy a zároveň si mě udržet od těla, ale pokud k tomu dojde, ty by ses měla radši někde ukrýt.“

„Ukrýt kde, Veličenstvo?“

„O patro níž. Utíkej tam jak postřelená svině,“ vyštěkla Rasha. To byla první skutečná trhlina, kterou Inos zaznamenala v aristokratickém převtělení její společnice. Přízvuk měla stále jako hubská šlechtična ale slova, která se z ní vysypala, do obrazu nezapadala ani jako vtip.

„Utíkej co nejrychleji,“ opakovala Rasha přísně, ale již klidnějším tónem, „rovnou ke schodům a musíš se dostat pod úroveň tohoto patra – rozumíš? Mimo tuto místnost je palác chráněný. To ale neznamená, že nebude moci jít po tobě, kdyby se vypořádal se mnou.“ Dala si další doušek vína a při tom se na Inos znovu pozorně zadívala. „Nebo mi tě může zkusit ukrást. Musíš odmítnout všechna pozvání nebo nabídky, abys přišla blíž k vítací rohoži. Tetě bys chyběla.“

Tak proto nepozvala Kade! Nejsme nic než žeton do ďábelské hry a Kade je zárukou mé poslušnosti. Inos se znovu natáhla pro víno a plně si uvě-

domovala, že se jí zase chvěje ruka. Doufala, že tentokrát je to jenom ze vzteku.

„Pověz mi, co je zač," řekla stejně.

Rasha se usmála jako nažraná kočka. „Je asi starý jako já a je to idiot. Rád si hraje na vojáky, ale strategii rozumí jako koza petrželi. Asi před rokem se zničeho nic objevil trpaslík Zinixo a zabil Ag-An, Čarodějnici Západu. Kdyby měl Olybino jen trochu rozumu, vzdal by Čest novému Čaroději a pokusil by se s ním skamarádit. Místo toho se nechal ukecat a s elfem Lith'rianem proti němu zaútočil. Elfové sice nenávidí trpaslíky, ale co to má společného s Východem? Nic! A dopadli mizerně! Takže si Východ udělal nebezpečného nepřítele. Ať ti bude vykládat to nebo ono, pořád měj na paměti, že tenhle čaroděj má spoustu starostí!"

„Že má starosti, madam?" Co by, proboha, mohlo čarodějovi dělat starosti?

Kouzelnice škodolibě přikývla. „Bojí se trpaslíkovy zášti. Chrání ho jenom jeho spojenectví s Lith'rianem; určitě nevěří, že by se ta bláznivá baba, Čirá voda, postavila na jeho stranu, zvlášť ne po tom, co jeho legie zplundrovaly její milované gobliny. Takže potřebuje podporu císaře, který má také právo hlasovat, jak si jistě vzpomínáš, pokud se Čtyřka rozdělí stejnoměrně."

Inos němě přikývla a přemýšlela, co to všechno má společného s ní.

„Olybinovi uvázly v teritoriu Čiré vody dva tisíce mužů a ty pravděpodobně rozmáznou jotnaři, sotva povolí ledy. Co řekne císař na tohle, hmm?"

„To vím, ale kde v tom stojím já?"

„Ty," pronesla Rasha se zřejmým požitkem, „Jsi nesmírně důležitá."

„Já?" Inos se rozechvěla vzrušením a nadějí.

„Ano, ty. Pokud Čaroděj Olybino pomůže svým jednotkám proti jotnarským nájezdníkům, pak poruší Protokol, protože ti spadají do moci Čarodějnice Severu. Jestli se pokusí své muže stáhnout, pak na ně zaútočí gobliní a Čirá voda jim může přijít na pomoc. Tím by zřejmě zase vyprovokovala černokněžnickou válku mezi Strážci."

„Takže potřebuje najít mírové řešení!" zvolala Inos. Komu by se snilo o tom, že události v maličkém Krasnegaru budou mít tak dalekosáhlé následky? Ale Kade měla celou dobu pravdu, když věřila Rashe a říkala, že musí zvítězit chladné hlavy.

„A k mírovému řešení je zapotřebí tebe, Inosolan. Pokud budou Strážci souhlasit s tvým dosazením na trůn, pak můžou donutit Kalkora, aby stáhl svůj požadavek, a stejně tak císaře. Ty jsi jediným řešením, které je přijatelné pro obě strany."

Foronod s místními jotnary by Strážcům také nedokázal odolat. Budou zkrátka muset přijmout vládu královny, ať se jim to líbí nebo ne! Báječné! Inos se na oslavu napila.

Kouzelnice zvedla svou sklenici a nasála vinnou vůni, přičemž přes okraj pozorně, zkoumala Inos. „Azak po tobě touží.“

Zatracená ženská!

„Červenáš se, takže o tom už víš.“

„Ještě jsem si toho nevšimla; důsledně se mi vyhýbá. A při takovém výroku by se červenala každá dáma.“

„Dáma?“ zamumlala kouzelnice. „Co přesně znamená dáma? No, nevadí. Pověz, jaký máš názor na toho samozvaného sultána?“

‚Je to primitiv a násilník, barbar!“ Samozřejmě, pokud by ženě záleželo jen na svalech a velikosti, pak je Azak nepřekonatelný. Ale která žena by toužila jenom po lidském hřebci?

Vprostřed ledu zahořel rudý plamen – Rashiny oči přes okraj sklenice zajiskřily směrem k Inos. Inos znervózněla a zauvažovala, co asi její poznámka způsobila a proč, ale kouzelnice se jen zeptala: „Ještě jsi mi neřekla, jak ti chutná moje víno.“

Inos se natáhla pro pohár. „Je velmi lahodné, madam. To je elfské, ne?“

„Ne, je to jenom místní utrejch, ale já jsem ho vylepšila. Jsem ráda, že ti chutná. Kde jsi ochutnala elfské?“

„V Kinvale, na Zimních slavnostech. No, a můj otec mi je také dal jednou ochutnat…“

Rasha zamyšleně usrkávala víno a stále dokonale hrála roli povýšené aristokratky. Jak si tahle tajemná kouzelnice může myslet, že okouzlí čaroděje? Inos si ji dokázala představit, jak vplouvá do kteréhokoliv dámského salónu v Kinvale, aniž by nad tím kdokoliv mrkl okem, ovšem kromě spikleneckých matek a chův, které by se pokusily o masovou sebevraždu, až by zjistily, že jejich dcery a svěřenkyně na vdávání někdo tak dokonale vyšachoval ze hry. Pouhý adept, vyzbrojený jen dvěma kouzelnými Slovy, snadno zvládne jakoukoli dovednost, takže není divu, že pro Kade byla tahle kouzelnice zázračně bystrou žačkou.

Honění se za psy s Azakem se proti tomuhle zlověstnému soaré najednou zdálo být velmi krotkou zábavou.

„Vyhovují ti tvé komnaty, Veličenstvo?“ usmála se Rasha a odložila pohár opatrně na stolek.

Takže nastala chvíle pro společenskou konverzaci? Inos spěšně posbírala své roztoulané myšlenky a začala se zdvořile rozplývat nad svými pokoji. Pak se řeč rychle otočila kolem arakkaranských koní přes Kadin život v Kinvale až ke srovnávání počasí. Plácat o takových nesmyslech

s kouzelnicí bylo opravdu nečekané, ale Inos byla celkem ochotná spolupracovat. Mírové řešení! A ona je nesmírně důležitá!

Pokud se ji teď Rasha snažila uklidnit, pak se jí to skvěle dařilo. Samozřejmě k tomu také nejspíš dopomohly šaty v imperiálním stylu, ve kterých se Inos cítila jistější než v džinském úboru. Na druhou stranu si kouzelnice možná jenom zkoušela svou techniku jednání. A možná šlo o obojí. Inos bez přestání žvatlala podle zavedené kinvalské módy, přičemž neřekla vůbec nic, jenom hrála hru. Když ji poprvé seznámili se zásadami společenské konverzace, připadalo jí to jako k smrti nudná zábava. Pak objevila její nenápadná pravidla a dokázala si udržet skóre a hrát ji jako soutěž. Jednou se s tím svěřila několika dalším dívkám v Kinvale a zjistila, že ony dělají totéž. Dokonce se ukázalo, že i jejich pomyslný soubor pravidel je podobný. Rasha zatím hrála s Inos nerozhodně.

„Tvoje teta Kadolan je pozoruhodná žena."

Á! Dva body za kompliment příbuznému.

„Mám ji moc ráda. Ona je jediná, kdo mi zůstal." Jeden bod za slabší sentiment.

Kouzelnice přikývla a na chviličku se zdánlivě ponořila do myšlenek. „Je na ní něco… Je to dáma, předpokládám. Alespoň se tak chová. Víš, moje zkušenosti s takzvanými urozenci byly zřídka příjemné, Inosolan. Původně jsem jí chtěla opovrhovat. Myslela jsem si, že 'dáma' znamená tolik co 'parazit'. Záměrně jsem jí řekla něco o své minulosti a původu. Čekala jsem, že mnou bude pohrdat…"

Rozhostilo se ticho. Kdo připustil, že rozhovor přestal být nezávazný, prohrál zápas… Inos tiše řekla: „Bylo jí tě líto. A stále ještě je."

„To ano. Připouštím, že to mě překvapilo."

„Až na to, že je trošku afektovaná, je Kade čistá a soucitná bytost. Neublížila by ani mouše."

„To rozhodně. Za poslední dva týdny jsem se od ní hodně naučila. Jistě sis všimla?"

Inos sebrala odvahu a řekla: „Dokážeš mi číst myšlenky?"

Rasha na ni šibalsky mrkla a pak se zasmála. „Ty většinou poznáš, když někdo lže, ne?"

„No… řekněme, že mám podezření."

„Kouzelník to ví jistě. Smrtelníci se dají kdykoliv přečíst, je to stejné jako si všimnout, že pes vrtí ocasem nebo kočka ježí hřbet. To je díky talentu, kterému se říká vhled. A kouzla dosáhnou samozřejmě ještě dál, ale nerada strkám nos do cizích věcí, protože bych se tím připravila o všechnu legraci. Myšlenky ostatních lidí jsou stejně hnusné jako moje vlastní a hra-

bat se v nich je depresivní. Mimo to se z toho ten dotyčný někdy zblázní. Mučení je čistší.“

Inos se zachvěla, Rasha se uchichtla. Pak se podívala k východnímu oknu a zamračila se. „Má zpoždění!“

Rasha zapomínala na to, jak teď vypadá. Její chování nešlo dohromady s iluzí mládí. Žádná žena ve věku, který si pro dnešek 'nasadila', by nikdy nevystupovala tak sebevědomě jako ona. V Kinvale se Inos setkala s velmi krásnými dívkami tak urozeného původu a tak přemrštěně vysokého sebevědomí, že se tím div nezadusily, ale žádná z nich si nepočínala tak sebejistě jako tohle zdánlivé neviňátko. Navíc si dovoluje kritizovat nikoho menšího než Čaroděje.

Víno bylo vynikající. Inos byla vděčná za to teplo, které se jí z něho rozlévalo po těle. Bez ohledu na bíle zářící kopuli nad hlavou byla teď v Arakkaranu noc a sladký vánek ji teď studil na pažích a ramenou.

„Už jsou to skoro tři týdny, co tvůj otec zemřel.“

„Ano, madam,“ mukla Inos.

„Tři týdny od chvíle, kdy ti předal své kouzelné Slovo.“

Jak najednou vystřízlivěla! „Nevím o tom, že by mi předal nějaké kouzelné Slovo, Veličenstvo. Možná se o to pokusil, ale byl příliš nemocný a slabý. Něco říkal, to ano. Ale bylo to jen blábolení.“

Rasha si ji zamyšleně prohlédla. „Všechna Slova jsou jenom blábolení. Nikdo neví, v jakém jsou jazyce nebo co znamenají, pokud vůbec něco. Jestli jsi je slyšela, musíš si je pamatovat. Pamatuješ si to zvláštní slovo?“

„Ne, madam, nepamatuji. Vlastně si pamatuji jen nějaké útržky. Na konci bylo něco jako dlouhé 'úúú'.“

Co když po mě bude Rasha chtít, abych jí řekla Slovo, a já toho nebudu schopná? Co když ho bude chtít Čaroděj? Čekají ji žhavá železa nebo pomatená hlava? Inos zaťala prsty kolem poháru a znovu si připomněla, že je královna a musí si hrát na politiku s vladařsky železnými nervy.

Teď byl zkoumavý pohled čarodějnice ještě delší. „Každý je v něčem dobrý.“

„Jakže, prosím?“ řekla zdvořile Inos.

„Každý má k něčemu zvláštní talent. Například takový Gulth myslel jako ryba.“

Inos se na čarodějnici pozorně zadívala. Nevěděla, jestli to má být pokus o vtip. „Říkala jsi, že myslel jako ryba, Veličenstvo?“

„Když mi bylo dvanáct, moji rodiče dlužili spoustu peněz starému Gulthovi. Vzal si mě jako část splátek.“

„Kade mi to řekla. Je to strašné.“

Kade to možná v nitru dokázala přijmout bez většího pohoršení, ale Inos si nepříjemně uvědomovala, že ona něčeho takového není schopna.

„Hmm. Gulth měl magické Slovo. Jeho přirozený talent zahrnoval zručnost při rybaření. I beze Slova by se mu možná dařilo. Ale když znal Slovo, stal se z něho rybářský génius. Vždycky věděl, kde se mají rozhodit sítě, kde ten den ryby budou. Kdyby měl taky mozek, mohl na tom zbohatnout. Nezbohatl. Ale přesto byl z celé vesnice nejméně chudý."

„Nejméně chudý! To je ironie, Veličenstvo?"

„To znamená, že měl dvě přikrývky a jeho střecha jako jediná netekla. Naučil mě, jak to mám dělat, abych ho potěšila. Bylo to lepší než dostávat výprask."

„Ale o moc lepší asi ne, co? Ne v takovém věku."

„Mnohem lepší. Zjevně jsi ještě nikdy pořádný výprask nedostala. A já jsem pro to měla přirozený talent."

Pro výprask? To určitě ne! Inos zatoužila, aby se Čaroděj brzy objevil a přerušil tenhle nebezpečně osobní rozhovor. „Talent k čemu?"

Královna Rasha se opovržlivě nebo snad ironicky ušklíbla. „Talent uspokojit muže, řekla by tvoje teta. Gulth byl starý a slabý. Ale jak jednou pochopil, co ve mně má, byl taky nenasytný. Řekl mi svoje kouzelné Slovo!"

Inos si říkala, že to asi docela nepochopila, ale ani po tom netoužila.

„Rozdělil se se mnou. Jednoho chladného, vlhkého rána mi je pošeptal do ucha a najednou jsem také byla geniální, uměla jsem geniálně uspokojit muže. Ale on byl starý a nemocný. Myslím, že mu Slovo pomáhalo, aby se vůbec udržel naživu. Tím, že je se mnou sdílel, oslabil jeho moc, rozumíš? Umřel vyčerpáním."

„Při čem?"

„Při uspokojování."

„Aha."

„Takže jsem byla vdova a právě mi bylo čtrnáct, ale byla jsem geniální v uspokojování mužů."

„Ooo!"

„Po tom, co umřel, se můj talent samozřejmě ještě zdokonalil. Do značné míry to ale byl sebezničující talent!"

„Proč?" zeptala se Inos, vyvedená z míry. Z nějakého důvodu si vzpomněla na Azaka. Jestlipak velcí muži potřebují víc uspokojení než malí?

„Děti."

„Aha."

„Jaké je tvoje nadání, Inosolan?"

„Určitě ne politika. Snad jízda na koni a lov –"

„To ne, na Ďábla jsi ten první den nepoužila žádnou kouzelnou moc. Tu příhodičku jsem viděla. Jezdíš opravdu dobře, ale jenom jako obyčejný smrtelník.“

Šokovaná Inos nebyla schopná promluvit. Kouzelnice na ni zlověstně hleděla.

„Asi žádný talent nemáš, co? Určitě přede mnou nic neskrýváš. Takže sama neznáš odpověď. Občas jsem tě sledovala, ale taky jsem na nic nepřišla!“

„Mohla bych prostě mít talent na všestrannost?“

Rasha se ostře zasmála a usrkla vína. „To si, myslím, trochu protiřečí. Musíme počkat a uvidíme. Třeba jednoho dne zjistíš, že jsi nejlepší břichomluvec na světě nebo malířka váz – ale pokud říkáš, že si nepamatuješ, co ti řekl tvůj otec, tak lžeš.“

Inos začala protestovat a kouzelnice zvedla ruku, aby ji zastavila. „Přidává ti to na ceně. Pojďme mluvit o příjemnějších věcech.“

Inos, dost otřesená tou hrozivou zmínkou o ceně, si horečně lámala hlavu nad nějakým bezpečným tématem. Třeba Rasha není tak nebezpečná, když okolo nejsou žádní muži a nevede se o nich ani hovor. Kolik lidí mělo kdy možnost si srdečně popovídat se skutečnou kouzelnicí?

Musí se samozřejmě pokusit vyzvědět něco o její tajemné moci. „Jak jsi získala ostatní Slova, madam?“

„Od mužů!“ Sultánka se nebezpečně zamračila, ale hleděla při tom na neblahou rohož, ne na Inos. „Říká se, že Slova ti přinesou štěstí, a myslím, že ta moje mi ho přinesla – někdy. Osud vdovy není nikdy snadný, a přesto jsem žila nějakou dobu v paláci.“

Na chvíli vzhlédla. „Ne, nebyla jsem přidělena žádnému princi. Neurozený zatracenec není takové cti hoden!“

Inos cítila, jak se červená, a viděla, jak na to kouzelnice reaguje slabým úsměškem.

„Bavila jsem významné hosty! To byl krásný život. Ale jedno Slovo nezastaví stárnutí. Když mi bylo dvacet dva, ocitla jsem se zpátky na ulici. Když mi bylo šedesát, byla jsem nejlevnější kurva na arakkaranském pobřeží. A v přístavech jsou hodně levné.“

Kinvalský výcvik se pod tím náporem otřásal v základech. Inos nenapadalo nic, co by na to řekla. Takový život si nedokázala ani představit, takže jakýkoli projev soucitu by byl stejně falešný jako Karovy úsměvy. Zoufale si přála, aby se Černokněžník už objevil.

Rasha začínala být také netrpělivá, hleděla na hvězdy za okny a nepřítomně škrábala dlouhým karmínovým nehtem do podušky. „Pak se objevil námořník jménem Nimble, Byl v mém věku. Starší. Možná, že se naše

Slova navzájem přitahovala, ale on byl ještě pořád čiperný a já jsem stále měla svůj talent. Užil si se mnou spoustu radosti a dělil se se mnou o své skrovné jídlo.“

Zdálo se, že na Inos docela zapomněla a že mluví s nějakým dávno zapomenutým neviditelným duchem. To bylo samo o sobě dost strašidelné, ale slyšet mladou dívku mluvit o časech dávno minulých, o chorobách a chudobě a utrpení v přístavních doupatech Zarku, to bylo opravdu jen pro silné nervy.

„Když ho naposledy sklátila nemoc, řekl Gimble své přítelkyni Slovo, které mu nosilo štěstí a které sám vyslechl dávno v dalekém Guwuši. A tak umřel a ze mě se stal adept.“

„O adeptech toho moc nevím, Veličenstvo.“

Rasha zaváhala a pak se zasmála diskrétním kinvalským smíchem. „To já tenkrát taky ne. A taky nevím, proč ti to teď všechno vykládám. Že by v tomhle spočíval tvůj talent, Inosolan? Že jsi geniální v tom, jak v jiných vzbudit důvěru? Ale ani teď neregistruji žádné vlny.“

„Vlny, madam?“

„Každé použití magie do okolí vysílá vlny. Čím silnější kouzla, tím výraznější je rušení. V tomhle pásmu bych odhalila skoro všechno, co bys podnikla, snad i kdybys používala některý z pohledů. Ale tvoje kouzla by na mě stejně nefungovala.“ Dala si další doušek vína a znovu našpulila pusu.

„Tvoje Kouzelné okno se tehdy v noci chovalo velmi podivně. Když jsi ho poprvé otevřela, celá Pandemie zvonila na poplach, jak odsud unikala čarovná moc, a přitom tahle zařízení jsou vysoce ceněna hlavně proto, že jsou nenápadná. Něco ho nabilo neobyčejnou magickou silou a já nevím, co to mohlo být. Měla jsi velké štěstí, že většina kouzelníků tvrdě spala ve svých chráněných postýlkách. Já jsem byla vzhůru a pocítila jsem ten šok dokonce až tady.“

Červenavýma očima se úkosem podívala po Inos. „Přecházela jsem tady a na někoho jsem čekala.“

Inos upila vína. Jejich rozhovor už zase začínal být nebezpečný. Rasha se znovu zamračila na rohož a dál rýpala nehtem do hedvábné podušky. Inos zněl zvuk drásaného hedvábí jako skřípání písku mezi zuby.

„Takže ty se chceš dovědět něco o adeptech? Adept většinou nemá příliš mnoho kouzelné moci, ale stačí mu dát jedinou lekci nebo mu dopřát několik hodin o samotě, aby se procvičil, a stane se expertem v každé pozemské dovednosti. Například v herectví! Když jsem pochopila, co dokážu,“ pokračovala Rasha, „namířila jsem si to do nejbližšího paláce, což byl náhodou zrovna tenhle, a nastěhovala jsem se sem.“

„A to se tě ani nepokusili zastavit?“

„Nikdo mě neviděl. Přinejmenším neviděli to, co ve skutečnosti vidět měli. Ty například nevíš, jak to vypadá v chudinských brlozích, dítě, ale já jsem dobře věděla, jak to chodí v palácích. A to mnohem hezčích, než je tento!“

To byla komická představa – stará děvka z přístavu vkráčí do královského paláce a nikdo ji nezastaví. Inos riskla pobavené uchichtnutí.

Dokonce i Rasha se usmála. „Ano, bylo to zábavné. Pomohla jsem si ke všemu, co jsem chtěla. Jedla jsem a pila, zapojovala se do konverzace, spala v hedvábí a nikdo se nikdy nezeptal, proč by bezzubá baba měla žít mezi nepřidělenými dívkami. Viděli mě jinak a domnívali se, že jsem nějaká vychovatelka. Až jsem jednoho dne narazila na sultána.“

„Sultána Zorazaka?“

„Zorazaka.“ Rasha si povzdychla. „Byl taky adept, víš.“

Inos bylo najednou všechno dokonale jasné. Krasnegarští králové znali po staletí jedno kouzelné Slovo. Sultáni z Arakkaranu znali dvě. Vlastně nepochopila tak docela všechno…

„Takže jeho jsi neoklamala?“

„Ne hned. Vyzval mě, abych mu řekla, kdo jsem a co tam dělám. Tak jsem mu to řekla.“

„Co se stalo pak?“ zeptala se Inos a připravovala se na další hrůzy v obavě, že teď uslyší o nějakém posledním nelidském zážitku, který završil Rashinu nenávist k mužům.

„Sedl si a smál se, až slzel.“

V tichu, které následovalo, Inos cítila, jak jí na pažích naskakuje husí kůže, a objala se, aby se ochránila před hravým škádlením větru, prosyceného bohatou vůní nočních květů. Dva adepti v jednom paláci a jeden z nich je sultán? Nesmí se svým podezřením ani v představách příliš zabývat, jinak výrazem obličeje prozradí, nač myslí. Komu by měla věřit méně – Azakovi nebo Rashe?

Rasha tam jen seděla, ztracená ve vzpomínkách.

„Otrávili ho pomalým jedem,“ řekla nakonec. „Nebyli si jisti jeho čarovnou mocí, víš, ale po Arakkaranu vždycky kolovaly všelijaké zvěsti a oni mu chtěli dát čas, aby mohl předat všechno, co znal. Doufali, že jim z toho přinejhorším kápne aspoň jedno Slovo.“

A ten starý neřád odkázal obě svá slova Rashe místo Azakovi, svému nepochybnému nástupci. Rasha se tak stala pravou kouzelnicí, vyzbrojenou znalostí čtyř Slov. Ale čím byla Rasha pro Zorazaka? Přítelkyní? Okultní společnicí? Nebo něčím horším? Jak dlouho žila v paláci poté, co ji sultán odhalil, a jakých čarodějných triků použila, aby staříka přinutila odkázat jí

obě kouzelná Slova? Inos přemítala, jestli se má odvážit položit některou z těch otázek, a váhala mezi nimi jako osel mezi dvěma kupkami sena – a nakonec se nezeptala ani na jednu. Na vítací rohoži stál voják.

5

Jednoho zvláště nevydařeného odpoledne v Kinvale měla Inos tu smůlu, že ji prokonzul Yggingi zatlačil mezi spinet a velkou vázu s hortenziemi a páchnoucím dechem jí přednesl nekonečný výklad o vojenských insigniích. Pamatovala si jenom, že je důležitá barva klenotu na přílbě; bílou má setník a tak dál. Purpurovou má sám císař, šarlatovou armádní maršál – kdo jiný než jeden z těch dvou by nosil na kyrysu zlatem a drahokamy vykládanou imperiální hvězdu?

V holenních krytech a na jílci krátkého meče měl vsazeny další drahokamy a helma, kterou měl teď vraženou pod svalnatou paží, nesla chochol, který připomínal spíš trs zlatých vláken než nabarvené koňské žíně.

Inos stála na nohou, aniž by si pamatovala, že vstala. Rasha se nenucené usmála ze svého divanu, ale stále příchozího napjatě sledovala. Obřadné pozdravy už měli za sebou a tím, že si sundal helmu, přenesl návštěvu do neoficiální roviny. Usmíval se.

Na impa byl hodně vysoký. Vysedlé lícní kosti, tmavé oči, černé kadeře. A byl neuvěřitelně mladý. Když se rozhlédl po velké kopuli, v jeho úsměvu se mu zableskly zuby. Utrousil k Rashe nějaký kompliment. Zdálo se, že je naprosto hmotný, ani v nejmenším průhledný.

Pak najednou jako by si poprvé všiml Inos, zmlkl v půli věty. Užasle vykulil jiskřivé oči.

Vypadá to trochu kýčovitě, ale je to přesto efektní, když se to dobře provede, pomyslila si Inos.

„Ty jsi Inosolan?“

Inos se hluboce uklonila. Když se napřímila, uklonil se i on, a jaksepatří vznešeně. Žádné ty absurdní zarkské okázalosti; prostě jen vysekl starou dobrou imperiální poklonu. Rasha říkala, že je starý, ale nevypadal na to. Byl snědý a štíhlý, oči mu zářily… Co do vzhledu by s ním nemohl soutěžit dokonce ani Andor. A co ten chlapecký šarm!

„Řekli mi, že jsi velice krásná, madam, ale bral jsem to s obvyklou rezervou. Všichni impové si pěstují romantický ideál královského majestátu. Královny jsou podle této definice vždy zázračně krásné!“ Zazubil se. „Ty ovšem stavíš laťku velmi vysoko!“

Výborně, přidal přesně tolik humoru, aby si ji získal.

Vem to ďas – vždyť se červenám jako dítě!

„Tvá Všemohoucnost je velmi laskavá.“

Usmál se. „Ne, jsem doopravdy unesen, a překvapit čaroděje dá vskutku hodně práce.“ Zdálo se, že od ní jen stěží odtrhl oči, aby oslovil Rashu. „Udělala jsi nám všem ohromnou laskavost, paní, když jsi zachránila královnu Inosolan před tou sebrankou. Bůh ví, co se mohlo stát!“

„Vím přesně, co by se stalo,“ opáčila chladně Rasha.

Čaroděj pozvedl obočí, čímž Inos připomněl báseň o havraních křídlech. „Ano, obávám se, že já také. Zkrátka, jsme ti vděční za to, co jsi udělala. Rozhodně musíme odčinit škodu a dohlédnout, aby byla sjednána spravedlnost a její Veličenstvo dosazeno na trůn svých otců.“

Otočil se zpátky k Inos a znovu si dlouze a užasle povzdychl. „Zítra se v Hubu slaví Den květin a v Opálovém paláci je Květinový bál. Bude tam i sám císař. Budou tam všichni! Konzulové, senátoři, všechna vysoká šlechta Impirie. A ty je všechny ohromíš! Královno Inosolan, mohla by sis zítra kvůli mně vzít tyto šaty a dopřát mi tu nesmírnou čest, že bys mi dovolila, abych tě směl doprovodit na Květinový bál?“

Inos se zadrhla řeč. Chtěl ji podplatit. Polichotit. Svést. Nesmí zapomínat, že ten chlapík nemá o nic větší právo vypadat mladě a krásně než Rasha. Přesto ale způsobil, že se jí zběsile roztlouklo srdce. Vzpomněla si, jak kouzelnice dokázala sebrat Rapovi všechnu mužnost. Bere jí snad ženskost? Nepřipadala si, že by jí Černokněžník bral *ženskost.* Naopak dokázal, že se před ním cítila velice žensky. To ten jeho šarm! Začal se znovu usmívat, jako by jí dával za pravdu, že s ní cosi provádí, když se na ni takhle usmívá, Musí si připomenout tetu Kade.

Natáhl k ní ruku.

Udělala krok. Ještě jeden. Pamatuj na Kade. Není to žádný kluk. Je to dědek. Pamatuj na Kade. Pamatuj na Kade…

„ To by prozatím stačilo!“ ozvala se Rasha.

Jako studená sprcha!

Inos se zastavila, jako by jí chodidla přimrzla k podlaze. Ruku měla nataženou k Čarodějovi, takže se jejich prsty skoro dotýkaly.

Čaroděj se stáhl zpátky. „Děje se něco, madam?“ zeptal se kouzelnice a přitom na Inos po očku mrkl.

„Zapomněl jsi nechat na stole nějaký drobný.“

Pohrdavě sešpulil rty, ale přesto se nepřestával bavit. „Takže bychom mohli podrobně prodiskutovat, jakou odměnu můžeme nabídnout. Čtyřka vždycky splácí dluhy, a většinou mnohonásobně!“ Omluvně se na Inos usmál. „Prosím, posaď se, Inos. Nevadí ti, když tě budu oslovovat jménem? Jsem si jist, že to nebude trvat dlouho.“

Než se Inos vrátila k pohovce a upravila si vlečku, za Olybinem se objevilo připravené sedadlo – křeslo jakoby zkrystalizované ze slunečních paprsků, nádherný trůn na vyvýšeném stupínku, trůn s opěrkami s opěradlem vymodelovanými z planoucího zlata a posázený duhovými drahokamy. Inos nikdy nic podobného neviděla, dokonce ani v obrázkových knihách nebo na malbách. Přemítala, kolik asi může vážit, jestli je vůbec skutečný a jestli ho podlaha unese. Všechno ostatní se pod velkou kopulí najednou zdálo být nezajímavé a ošuntělé. Plavným a elegantním pohybem černokněžník couvl o jeden krok a posadil se. Helmu s chocholem si položil na klín a na obě ženy se usmál.

Inos zmateně pohlédla na Rashu a zachytila náznak úšklebku. Neříkala o Olybinovi, že rozumí strategii jako koza petrželi? Ten trůn je špatně. Copak čarodějové zapomněli, jak se vypořádat s neposlušností?

Od chvíle, kdy se Čaroděj objevil, se Rasha téměř nepohnula. Vyzařoval z ní klid, ale zároveň ostražitost – vypadala jako kočka ve střehu. „Ten tvůj trůn, jak se zdá, je k sezení velmi nepohodlný. Mohla bych ti doporučit, co bys měl s těmi polštáři provést, pokud bys měl zájem."

Jeho úsměv se rozplynul do smutné výčitky. „Ty zřejmě nechápeš situaci, paní… My mluvíme o spravedlnosti! My neprodáváme ani nekupujeme královny nebo království! Uvědom si, že teď nesmlouváš někde na bazaru o pytel sušených datlí!"

„A ty zase neporoučíš v Eminově Rotundě!"

Zamračil se. „Dej si pozor, aby se to nezměnilo!"

Inos vycítila, že ten sebevědomý muž se snaží nekřičet.

Rasha se náhle napřímila. „Dost těch žvástů! Já mám tu dívku a ty ji potřebuješ!"

„Že ji potřebuju?" Zavrtěl hlavou a obdařil Inos krátkým zmateným pohledem, jako by se jí ptal, o čem je řeč.

Ale Inos věděla, co má Rasha na mysli. Pomoc má svou cenu. Takže ji prodají! *Kade se mýlila a ona měla pravdu*! Rasha není žádná přítelkyně. Rasha je děvka a myslí jako děvka. A na čem kromě ceny záleží, když se tihle dva hnusní staří čarodějníci chtějí dohodnout?

„Že ji potřebuji, paní? Já jsem Čaroděj Východu. Já nepotřebuji *nic*."

Sultánka zachroptěla. „Potřebuješ ochranu Západu!" Její vybroušený přízvuk začal dostávat trhliny. „Ty s tím elfem ho nezvládnete. Nemůžete počítat s tím, že Čirá voda zachová mír, protože poslední dobou už nemá všech pět pohromadě. Netroufáte si znepřátelit si císaře tím, že ztratíte muže, kteří jsou v Krasnegaru, jenomže krasnegarský problém nevyřešíte bez *téhle*!" Napřáhla prst směrem k Inos.

Havraní křídla se snesla k zemi – Čaroděj se zachmuřil. „Co se to k tobě doneslo za divné zvěsti, paní? Od Čaroděje Zinixa žádnou ochranu nepotřebuji! Ten mladík ze Západu si vede výborně. Dával jsem mu rady. Je to schopný žák, a vděčný. Ten z Jihu ho nemá rád, ale to se dalo čekat. Každý ví, že elfové a trpaslíci se nezvou na stejný večírek."

Rasha zívla. „Přistup na mou cenu nebo jdi. Já můžu prodat svoje zboží jinde."

Prodat svoje zboží! Inos se zachvěla nutkáním vytáhnout drápy a seknout. Jak se ta stará falešná coura opovažuje o mně takhle mluvit!

Čaroděj se vyhýbavě usmál a narovnal obočí. „Mimo to, i kdybych navrhl, že děvče vrátím zpět do její vlasti, jak bychom si mohli být jistí, že Čirá voda bude spolupracovat? Její souhlas je nezbytný, protože to je jotunská záležitost, a ke všemu v jejím teritoriu. V poslední době už jí chybí nějaká kolečka, jak jsi řekla, a vždycky měla slabost pro řezníky jako je Kalkor. To ta její goblinská krev."

Rasha pokrčila rameny. „Vyberme jí manžela. Musí být neutrální a ona tu bude mít všude roztroušené stovky příbuzných."

Olybino přikývl, náhle hluboce zamyšlený.

Inos nevěřila vlastním uším. „Cože?" zakřičela. „Chcete mě provdat za *goblina*?"

„Ticho!" štěkla na ni Rasha, aniž by spustila oči z Čaroděje. „Potmě mají všichni stejnou barvu, zlatíčko, a bez manžela tě domů nepustíme."

„Taková škoda," zamumlal Olybino. „Ale je to zajímavé! Ano, to by mohlo zabrat!"

Provdaná za goblina? Inos se udělalo špatně. Přinejmenším proti *tomuhle* by se krasnegarští spojili – ale jejich odpor proti Čtyřce by byl stejně marný. Nezbývá jí než se zabít.

„Každopádně je to jedna z možností," řekl Čaroděj. „A tvoje cena, paní Rasho?"

„Rudý palác, to se rozumí," řekla Rasha.

„To je nemožné!" zařval Olybino. V mžiku si nasadil helmu, vyskočil z trůnu a mrštně přistál zpátky na rohoži. Trůn i se stupínkem zmizely. „Naprosto nemožné!" Dal si ruce v bok a zdálo se, že jaksi bobtná, tloustne a zvětšuje se. Už se nepodobal těm uhlazeným vojenským důstojníkům, kteří popíjeli čaj v kinvalských salónech. Teď vypadal daleko víc jako drsní vojáci, které Inos znala ze své pouti přes lesy – nebezpečný, nemilosrdný. Díval se nasupeně, obrovské, hrozivé ztělesnění Imperiálních legií, obrněného postrachu Pandemie. „Rozmysli si to, kouzelnice!"

Rasha byla také na nohou, ačkoliv Inos neviděla, že by se pohnula. Zdálo se, že se pokoj chvěje podobně jako voda, která se blíží k bodu varu.

„Taková je cena, Čaroději!“

Olybino vypjal ramena a přímo plál zlostí. „Blázne! To je nemyslitelné.“

„Tak si tu holku nechám pro sebe, Kalkor dostane tvoje kohorty a –“

„Tak ať! Myslíš si, že na tom záleží? Pondague stejně byla trestná posádka. Je to bahno armády, dezertovali ze svého postu a císař se jich rád zbaví. Na jotnarech nebo goblinech taky nezáleží. A stejně, komu záleží na Krasnegaru? Nikdy nebyl důležitý – což by ti muselo být jasné, kdybys měla aspoň špetku ponětí o imperiální politice!“

„Táhni!“ zavřeštěla Rasha.

Jen na zlomek vteřiny se Inos zdálo, že je zahlédla, jak vypadají ve skutečnosti: stáří, skrčení, ohyzdní – Rasha malá a tlustá, Olybino břichatý a plešatějící…

Uhodil blesk, zahřměl hrom.

A zhasla světla.

6

Slunce, které před několika hodinami dokončilo svou pouť nad Zarkem, teď začalo zapadat také nad Faerií. Ptáci se již ukryli ve svých hnízdech a včely vyhledaly úl. Noční zvěř se probírala ze spánku, zatímco příjemné stíny se plížily z džungle do polí…

Hugg byl trol a nebyl až tak hloupý, jak vypadal. Nebyl ani nijak zvlášť bystrý, ale přesně věděl, že si před malou chvílí položil večeři na zem vedle sebe. Teď byla pryč. Jak nad tím dumal, vzal do dlaní kokosový ořech a rozmáčkl ho. Při přežvykování došel k neochvějnému závěru, že ho někdo okradl. To znamenalo že dnes večer už nic jiného nedostane, asi kromě výprasku za to, že ztratil kbelík. Přinesl si jídlo na kraj pole, aby mohl sedět ve stínu. Na otevřeném prostranství zloděje nezpozoroval, ale za ním byly keře.

Hugg vstal, vztyčil se v celé své výšce a otočil se. Trolové měli špičatější uši a nos než jiní lidé a jejich síla jim dovolovala pohybovat se hustou džunglí rychleji než komukoliv jinému. Ke všemu to dokázali až strašidelně potichu, tedy pokud chtěli, a to i přes svou velikost a neohrabaný vzhled. Jako zálesáci byli trolové nepřekonatelní a teď navíc vál vítr jeho směrem.

Sklonil hlavu a vrhl se kupředu jako útočící netvor. Nezdržoval se s tím, aby šel potichu, protože odhadoval, že jeho kořist je stále ještě v pohybu a odnáší jeho drahocenný kbelík s obědem stále dál a dál. Mimoto se nesvlékl a šaty se mu zachytávaly o větve, brzdily ho a trhaly se. Svlečený by se Hugg dokázal pohybovat podrostem tiše a bez úhony jako ryba ve vodě.

Ve svých rodných údolích, protínajících vrchovinu Mosweeps, žili trolové v lesích pod nízkými dešťovými mraky ve věčném šeru. Ačkoliv měli silnou kůži, odolnou jako kůže divokých prasat, byli velmi citliví na sluneční paprsky a snadno se spálili, což každý dobrý dozorce věděl a byl natolik chytrý, aby své troly vybavil kompletním oblečením. Byly to sice výdaje navíc, ale trolové za to stáli.

Huggovi bylo dvacet čtyři let. Když mu bylo čtrnáct, přišel do vesnice, aby vyměnil pár lesklých kamínků za dláto. Trolové se vyžívali v budování masivních staveb z nevypálené hlíny, ukrytých mezi kopci zarostlými džunglí, a obvykle si k tomu vybírali místo, kterým protékal potok, aby měli v každém pokoji tekoucí vodu. Trol byl chopen na takové stavbě strávit roky a pak prostě odejít před jejím dokončením, jenom aby začal znovu o dvě nebo tři údolí dál. Hugg začal být nervózní, protože byl nespokojený s věží, kterou stavěli jeho rodiče. Rozhodl se odejít a raději začít svou vlastní práci, než aby jim dál pomáhal. Možná až sám dokončí dva nebo tři pokoje, nějaká toulavá trolice mu přijde pomoci. Ale napřed si potřeboval sehnat dláto, jedno z těch lesklých bronzových, ne jako ty ocelové zmetky, které za týden zrezavějí.

Od té doby, co Impirie před padesáti lety dobyla tuto část vrchoviny Mosweeps, se císařští úředníci pracně snažili shromáždit její obyvatele z tmavých, vlhkých lesů do speciálně navržených modelových vesnic v naději, že je zcivilizují, budou na ně dohlížet a podporovat je, aby se jejich populace rozmnožovala. Do jedné z těchto vesnic se z lesa zatoulal Hugg. Okamžitě byl zatčen za to, že se neslušně odhaluje a že nemá průkaz. Nevěděl, co je to průkaz. Nevěděl, k čemu jsou potřeba šaty. Trpělivě jim vysvětloval, že se tedy zahalí do té doby, než odejde z vesnice, pokud se to vyžaduje, ale že obvykle stejně nikdy nikoho nepotká, kromě svého vlastního odrazu ve vodě; a v lese by šaty, i kdyby byly ušity z kůže, za několik dní podlehly vlhku do posledního kousku. Nechápal, proč jeho nabídku nepřijali jako rozumný kompromis.

Nerozuměl soudním procedurám, ačkoliv byly krátké a jednoduché. Byl odsouzen ke dvěma letům nucených prací a odveden na třítýdenní úvodní kurs poslušnosti. Lesklé kamínky mu zabavili, ale v soudních záznamech se o nich nezmínili.

Od vlády císařovny Abnily bylo otroctví v Impirii protizákonné; ale armáda si musela najít nějaký způsob, jak pokrýt náklady na obsazení Mosweeps, a korupce byla stejně všudypřítomná a nevyhnutelná jako počasí.

Hned jak se Hugg naučil udělat co nejrychleji přesně to, co se mu řekne, a nemluvit, pokud není tázán, ho přemístili z Vesničky 473 do města Danq-

val a odtud byl odváděn spolu se stále početnější brigádou dalších trestanců na tržiště v Clamdewthu.

Později si on a několik dalších užilo krátké plavby po moři, přičemž Hugg měl jedno veslo sám pro sebe podle jednoduchého principu *dva muži nebo jeden trol*. Nakonec se dostal na plantáž někde na sever od Milfloru a tam se mu naskytla šance na útěk, kterou také využil.

Všichni jí využili.

Naháněli ho se psy a na koních a pak dostal lekci, po které mu už napořád zůstalo slabé kulhání a zvonění v jednom uchu. Z takové formy výuky se poučili dokonce i trolové a rychle se smířili s osudem. Už nikdy se o útěk nepokusil.

Ve svých čtyřiadvaceti zde Hugg ještě pořád byl. Nevěděl, že po dvou letech měl být propuštěn domů. I kdyby to věděl a ptal se po vysvětlení, řekli by mu, že jeho spis byl někam omylem založen a že musí napsat oficiální stížnost armádnímu maršálovi do Hubu, jelikož tato oblast byla v době přestupku pod jeho vojenskou správou. Ale on se neptal a nikdo mu o tom neřekl, a i kdyby… stejně by se nic nezměnilo.

Kopal, oral a sklízel; sekal dřevo a nosil náklad podle rozkazu. Vyrostl v největšího a nejsilnějšího trola na plantáži a nikdo mu nikdy v životě oběd neukradl.

Hugg se řítil mezi stromy a keři po pachu a po nezaměnitelném hluku utíkajícího, drtil, lámal, ba dokonce vyvracel z kořenů vše, co mu stálo v cestě, a nebral ohled na hluk, který působí, ani na škodu na šatech. Po několika minutách si uvědomil, že před ním jsou dvě nebo tři osoby, a vzpomněl si na staré báje o faerijských. lovcích lebek. Napadlo ho, jestli třeba nejednal ukvapeně, ale nikdy neslyšel, že by se nějací domorodci kdy přiblížili k plantážím, a uprchlíci před ním zjevně utíkali, jak nejrychleji mohli. To bylo dobré, protože jejich pach nebyl trolí a on je tudíž v tomhle podrostu lehce dohoní. Navíc pokud utíkají, jsou patrně neozbrojení a pak nebude váhat postavit se přesile jednoho proti třem nebo možná i čtyřem. Trolové byli sice od přírody mírní, ale dali se vyprovokovat ke vzteku jako každý jiný. Hugg se těšil na svůj každodenní kbelík šlichty a měl v úmyslu získat ho zpátky.

Před sebou uslyšel několik hlasitých nadávek, pár výkřiků a podle zvuků poznal, že pronásledování brzy vyhraje. Dva pokračovali v útěku – bezpochyby stále s jeho jídlem – ale jeden se obrátil a vyčkával. O chvíli později Hugg rozrazil hustou stěnu křovin a spatřil jej. Byl to robustní mladík, ale menší než průměrný imp a sotva poloviční než trol. Ve strakatém stínu větví vypadala barva jeho kůže velmi zvláštně. Divně smrděl a měl podivně

šikmé oči. Stál částečně přikrčený s nataženýma rukama a čekal na Hugga s vyceněnými tesáky.

Trolové vždycky rychleji jednají, než myslí. S rozjařeným řevem, a aniž by zvolnil tempo, se Hugg rozmáchl pěstí, která měla skončit v hrudníku toho spratka. Náhle se mu objevil před očima silný kmen stromu a to byla úplně poslední věc, kterou ve svém životě viděl.

„*Bože Milosrdenství*!“ zakřičel Rap. „To jsi ho musel zabít?“

Kuře si založil ruce v bok a jeho úsměšek se změnil na škleb. „Myslíš, že by se chtěl domluvit?“

Ne, ten obr se nechtěl domluvit a víckrát už ani mluvit nebude. Kůra stromu byla evidentně víc poškozená než trolova hlava, ale nebylo pochyb, že si zlomil vaz. Rap zanechal marného úsilí nahmatat puls, celý rozechvělý se zvedl a zadíval se přes mrtvolu na goblina. Tahle situace byla strašidelnou připomínkou chvíle, kdy stáli naproti sobě nad tělem malé černé víly, ale tehdy byl Kuře zmatený a zaražený. Teď ukazoval svoje velké goblinské zuby ve spokojeném šklebu, hrdý na to, že porazil protivníka o tolik většího, než je on sám.

Od chvíle, kdy opustili faerijskou vesnici a zamířili k jihu, se Kuře zlověstně změnil. Mluvil teď už slušnou impštinou, a tak se mohl líp vyjadřovat, ale to nebylo zdaleka všechno. Měl teď víc sebedůvěry. Chvástal se, často se usmíval, jako by si vychutnával nějaký tajný vtip, znovu o Rapa pečoval, jak to dělal v tajze, a s Thinalem zacházel jako s nechtěným a nepohodlným děckem. Byl nepříjemný a šel svým partnerům na nervy.

„Použil jsem na něho chvath nohou,“ řekl a nohou šťouchl do mrtvoly. „Ten strom jsem neviděl. Když se tě někdo chystá převálcovat, tak nemaž moc času plánovath, Placatý nose.“

Nebylo to přesně tak, jak to viděl Rap svým bystrozrakem. Připouštěl, že svou pozornost většinou upíral na vlastní nedůstojný úprk skrz houštiny a neviděl přesně, jak Kuře trola složil; ale byl si celkem jistý, že pak ho zvedl a praštil s ním o kmen. Byl tu vlastně jasný důkaz – trol by při svém zběsilém trysku musel zalomit směr běhu o devadesát stupňů stranou.

Thinal se plížil křovím za nimi a zároveň chlemtal obsah kbelíku, který ukradl, bez ohledu na to, co v něm bylo. Dvěma prsty si strkal tu břečku do pusy a záměrně si ji mazal i po bradě. Rap na něj zavolal, že je všechno v pořádku, a znovu se zamračil na Kuře, který se samolibě křenil.

Čas pro ně ztratil nějaký podstatný význam, ale měsíc teď byl skoro v úplňku, což znamenalo, že uprchlíci jsou ve Faerii už víc než dva týdny. Při cestě na jih jim velmi pomohlo vybavení z opuštěné vesnice – sítě, nádoby na vodu, klobouky a boty, které vyrobil Kuře, batohy nacpané jídlem. Tyhle zásoby jim vydržely celou cestu až na okraj impské kolonie poblíž

Milfloru. Tam byli donuceni udělat okliku do vnitrozemí, ale stále se drželi při hranici džungle a faerijskou výstroj postupně nahrazovali tím, co přitáhlo Thinalovy bystré oči. Jejich cesta osídlenou krajinou byla značkována neustálými krádežemi šatstva a jídla, jak zlodějíček raboval špižírny, šňůry s prádlem a dokonce kradl i jídlo z pecí. Rap konečně dostal pár pořádných bot a pěknou bavlněnou košili. Kuře na sobě neměl nic než měkké, nabírané hedvábné kalhoty, na které byl nesmírně hrdý, a vůbec si neuvědomoval, že ve skutečnosti je to dámské spodní prádlo, jak Thinal s hihňáním důvěrně sdělil Rapovi.

Teď se sám Thinal opatrně protáhl mezi liánami a polkl při pohledu na mrtvolu. „U všech ďáblů!“ Podíval se na goblina. Jaks' dokázal…“ vyslal vystrašený pohled k Rapovi, který pochopil, co má na mysli, i když to ještě ani jeden z nich nevyslovil.

„Kuře je zkušený zápasník.“

„Zkušeny zápasník?“ Thinal v úžasu zakroutil hlavou. „Tohle je plnokrevnej trol!“

„Je velký.“

„Velký? Jsou skoro nezničitelný. Dokonce i míšenci… Poslouchej, oficiálně už neexistujou gladiátorský zápasy, že jo? Ale na některejch velkejch sídlech kolem Hubu… Darad vydělal v zápasech s nima jmění.“

To goblina zaujalo. „Oni zápasí?“

„Normálně ne.“ Thinal si hodil do pusy další kus kaše. „Ale trol s palicí proti mužům vyzbrojeným jako legionáři – to je oblíbenej zápas. Velký sázky.“

„Kolik impů?“

„Všichni najednou, většinou tři. Po jednom to dá takovejch pět šest, než se unaví, někdy i víc. A tys' oddělal trola jednou rukou.“

Goblin se uchechtl. Bleskovým škubnutím připravil Thinala o kbelík a podal ho Rapovi. „Jez!“

„Já nechci.“

„Jez, Placatý nos!“

„Ne!“

„Nacpu thi to do krku. Musíš udržet si sílu, faun.“

Jenom se mi vysmívá, pomyslel si Rap, a předvádí svou nadřazenost; ale snad se ještě pořád považuje za otroka, který má povinnost pečovat o svého pána. Rap ani v nejmenším nepochyboval, že bude nejlíp, když udělá, co se mu říká, protože Kuřeti při boji stoupla hladina adrenalinu a jen by přivítal záminku k další rvačce. A tak Rap popadl kbelík a odstoupil od obrovské mrtvoly. Už kolem ní začaly bzučet mouchy.

„Pojďme na nějaké lepší místo. Nic z oblečení toho chudáka by nám stejně nepasovalo.“ Vlastně jediné, co za něco stálo, byly trolovy boty. Při běhu podrostem ho totiž větve skoro vysvlékly. Dokonce i kožené kalhoty měl na mnoha místech roztržené. Na mléčně zbarvené kůži mu však nezůstal ani škrábaneček.

„Pojďme odtud!“ řekl Thinal, utíral si při tom pusu a olizoval ruku. „Někdo ho brzy bude hledat…“ Najednou mu spadla brada a zděšeně upřel na Rapa oči. „Psi! Když najdou jeho tělo, pustí na nás psy!“

„Psy nech na mě,“ řekl Rap a náhle se zarazil, protože ho umlčela kyselá chuť vězeňské šlichty. „Ale můžou mít víc trolů a tenhle šel po naší stopě.“

Thinal znechuceně přikývl. „Budu si to napříště pamatovat.“ Zloděj z města nečekal, že by ho oběť mohla takhle vystopovat, ani ho nenapadlo zkontrolovat směr větru. I mistr tesař se někdy utne.

„Troly beru na starost já,“ řekl goblin a znovu se samolibě pokochal pohledem na mrtvého.

Osud s lidmi hraje:

To vše není než šachovnice dní a nocí,
na níž Osud s lidmi jak s figurkami točí.
Táhne sem a tam a dává šach a mat,
až někde v krabičce jeden jak druhý skončí.

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 9,1859)

»»»» KAPITOLA PÁTÁ ««««

OTROK A SULTÁN

1

V Zarku byl i Měsíc divný. Pohyboval se příliš vysoko po obloze a byl jakoby nakloněn ke straně, takže jeho tvář byla podivná a cizí. Ne že by Kadolan měla zálibu v pozorování Měsíce, ale uvědomovala si jeho paprsky, které dopadaly na podlahu pod okny a vytvářely jasné skvrny, které zde byly mnohem menší než bývaly v Krasnegaru. Zatímco v Krasnegaru by byla takováhle okna bez okenic nemyslitelná v kteroukoliv roční dobu, tady dokonce i uprostřed jarní noci byl vítr přinejhorším chladivý. Odrazy měsíčního svitu na mramorové podlaze rozhazovaly po místnosti jasné světlo.

Choulila se v noční košili s volány na kraji postele, nařasenou čepici měla staženou do čela, aby jí zakryla natáčky, a nohy schovávala v papučích z kozí vlny. Její neteř rázovala po pokoji jako gepard v kleci ve zvěřinci vévody Angilkiho. A stejně jako se gepard pokaždé na konci klece při otočce napůl zvedl na zadní, tak Inosolan, pokaždé, než se vydala zpět ve svých šlépějích, švihla aksamitovou vlečkou, až to zasvištělo.

Už potřetí nebo počtvrté vyprávěla, co se přihodilo, ale stále byla pochopitelně velmi rozčílená. Ještě přesnější by bylo 'konsternovaná'. Kadolan vůbec nechápe, jak byla celá ta situace nechutná, ani tu hrůzu neprožila na vlastní kůži jako já, říkala si Inos. Nebylo divu, že se potřebovala vypovídat z rozrušení, které se nebezpečně blížilo hysterii, „…takže to prý záleží na mně, až na to, že si ani nebudu moci vybrat, ale je jasné, že mě buď provdají za goblina, nebo se impové a jotnaři navzájem pozabíjejí a pak se tam nastěhují goblini, aby skoncovali s těmi, co to přežili, a všichni, které znám, budou mrtví a stejně nezbude žádné království, kterému by se dalo

vládnout, a co se mě týče, já budu pravděpodobně v přístavišti bavit významné hosty…“

Okna směřovala na balkón a jednu z mnoha palácových zahrad, zalitých měsíčním svitem. Kadolan měla obavy, že poslouchá příliš mnoho uší, ale Inosolan ignorovala všechno její nabádání, aby ztlumila hlas. Odsekla, že kouzelnice určitě neposlouchá, protože má zrovna teď jiné starosti. Tenhle detail ještě neobjasnila.

Inosolan by v té chvíli nejvíc potřebovala citlivou mateřskou náruč, ale Kadolan nebyla v takových důvěrnostech zběhlá. Její silnou stránkou nikdy nebyly děti a ona ani Inos jako dítě neznala. V době, kdy se po Evanairově smrti přestěhovala do Krasnegaru, už doba na důvěrnosti mezi nimi pominula. Objaly se spolu ne víc než dvakrát nebo třikrát.

„…bych možná měla být ráda, že si *nemusím* vybírat! No tak si představ, že přede mě postaví do řady deset nebo dvacet štětinatých goblinů a…“

Kadolan neporodila žádné vlastní děti, jinak by si s ní věděla líp rady. Její specialitou byli adolescenti. Instinktivně věděla, jak jednat s dospívajícími dívkami, a nevzpomínala si, že by si s nimi někdy nedokázala poradit. Nebylo v tom žádné velké kouzlo, jen jasná pravidla a nekonečná trpělivost. Člověk musel jít příkladem, jak nejlépe uměl, protože bystré mladé oči okamžitě odhalily každé pokrytectví; člověk musel stát čestně za svými zásadami jako maják na konci nebezpečné úžiny. Bylo třeba mnohého povzbuzení, vysvětlování, mírnění a nakonec, obvykle bez nějakých zřetelných příznaků, byla úžina překonána, loď šťastně dorazila do přístavu a k dispozici byla další mladá dáma na vdávání. Kolik to bylo velmi vzdálených sestřenic nebo děvčat z rodin jejích přátel… Inosolan byla pouze poslední z mnoha a mnoha dívek, které Kadolan říkaly v Kinvale 'teto'. Kadolan žádnou nezklamala, ale skutečně žádná z nich nebyla nadšenější nebo vděčnější žačkou než její vlastní neteř. Žádnou z nich také nepotkal větší úspěch ani horší osud.

Inos byla samozřejmě stále vzpurná a impulzivní, ale tyto vlastnosti byly součástí jejího jotunského dědictví a pravděpodobně z nich nikdy nevyroste. V jejich rodině se objevovaly často.

„Za goblina! Dovedeš si to představit? Goblin králem v Krasnegaru! Co myslíš – bude bavit hosty tím, že bude podřezávat služebnictvo, nebo bude rozptylovat služebnictvo opékáním hostů?“

To bylo lepší. Vražedně černý humor, ale humor. I podle tónu hlasu bylo zřejmé, že se Inosolan už zklidňuje. A konečně také pochopila, že ztracená království se nevracejí jako zapomenuté slunečníky, že je potřeba za ně zaplatit nějakou cenu – snad ne vždycky tak vysokou jako provdat se za

goblina, ale něco určitě. Jakou cenu bude ochotná zaplatit Inos? Dostane na vybranou?

Ironické na tom všem bylo, že Kadolan, která vlastně udělala ze své neteře ženu, by se teď, jako dospělá důvěrnice, měla cítit naprosto nepotřebná. Na taková divoká dobrodružství byla příliš stará. Celý život trávila až příliš v bezpečí na to, aby věděla něco o ženách, jako je Rasha – která, kromě své neuvěřitelné kouzelné moci, byla stále jenom žena, tvrdá, pokřivená, zahořklá žena, která bojovala o každou kůrku, kterou kdy vzala do úst, žena, kterou muži zneužívali a týrali způsobem, jaký si Kadolan nedokázala a ani nechtěla představit.

Inosolan byla mladší a silnější a na to, jak málo místa měla k manévrování, se držela překvapivě dobře. Teď přišla tahle poslední ukrutnost – válka čarodějů. S tím by se nevyrovnal snad nikdo. Kadolan ztrácela půdu pod nohama. Cítila, že ztrácí kontakt s vývojem situace. To bude věkem, napadlo ji.

Najednou se Inosolan zastavila a ztichla. Její krásný temný profil se rýsoval v okenním oblouku proti obloze prosáklé měsíčním svitem.

„Já příliš mluvím, viď, teto."

„Pojď sem a posaď se, drahoušku."

„Ano." Inosolan přišla k posteli, přisedla si ke Kade a položila jí ruku kolem ramen. „Děkuju, že jsi mě vyslechla. Už je mi líp."

„Moc si přeju, abych mohla udělat víc než jen poslouchat. Co se stalo, když Čaroděj odešel?"

„Rasha dostala záchvat zuřivosti. Myslím, že vidí i ve tmě. Začala do všeho metat blesky – do vítací rohože a do nábytku. Já jsem utekla."

„To bylo moudré!"

Inosolan polkla a pak se rozechvěle zasmála. „Bylo to tak dětinské, až to bylo legrační! Nějak jsem se bála mít strach. Uklouzla jsem na schodech, zranila si kotník – Rasha mi ho později vyléčila – a plazila jsem se ke dveřím, ale ty se neotevřely, a tak jsem se tam krčila, dokud ta bouřka nahoře neskončila. Dokud neutichl rámus a nerozplynul se kouř a Rasha nesešla dolů."

„To je strašné!"

„No…" Inosolan se zachvěla. „Nejhorší bylo, že jsem se bála toho pantera a vlka – zdálo se mi, že tam někde chodí tmou kolem mě. A možná i nějací démoni? Něco nade mnou několikrát plesklo… Nebo bylo nejhorší to, jak vzplály samy od sebe pochodně v držácích a ona se ke mně po schodišti přibližovala? Ta tvoje kinvalská skořápka jí dlouho nevydržela. Zase z ní byla jen svůdná děvka."

'Co je to dáma?' Optala se Rasha Kadolan.

Pokusila se jí vysvětlit, že být dámou znamená disciplínu, jistý způsob života. Dáma je ohleduplná k citům ostatních. Dáma se chová ke všem stejně, ať jsou bohatí nebo chudí, vždycky a za všech podmínek.

'Tohle,' řekla kouzelnice s chápavým úšklebkem, 'může být dobré vědět. Předveď mi to!' poručila jí. 'Protože já budu brzy muset jednat se Strážci a tyhle impské manýry by na ně mohly udělat dojem.'

Tak jí to Kadolan předvedla a ona se učila zázračně rychle.

„Ano, drahá, já vím. Věděla jsem samozřejmě, že je příliš stará na to, aby se změnila. Věděla jsem, že to je jenom přetvářka. Ale ona byla tak přesvědčivá, že i já jsem jí uvěřila. Odpusť mi to!“

„Není co odpouštět, teto! S Rashou jsi toho dosáhla daleko víc než já s Azakem.“

Kadolan už se začínala divit, jak to, že neslyší žádné zprávy o Azakovi.

„Dáma z Impirie, sultánka, přístavní běhna,“ pronesla Inosolan zamyšleně, „ale nejvíc se jí bojím, když hraje svůdnici. *'Dokáže rozpálit každého muže*,' tak to řekl Azak – pamatuješ? Zvedá se mi z toho žaludek. Děsí mě to. Ona je hotová požíračka mužů, mrská tělem jako červ na háčku. Vypadala tak… mladá a nádherná, zářila skrz hedvábí, slibovala lásku, a přesto uvnitř hořela nenávistí a opovržením… To byl ten háček.“

Kadolan hledala slova, ale žádná nenalezla.

„Kdybych já byla muž… Pokud by tam byl muž, myslím si, že by se zbláznil. Nebo nemám pravdu?“

„Myslím, že ne tak docela, zlatíčko. Je to zlé kouzlo.“ Po chvíli Kadolan tiše dodala, „Chtíč není láska, ale myslím, že jejímu Veličenstvu nikdy nikdo nevysvětlil rozdíl.“

Inosolan se znovu zachvěla. „Vyléčila mi kotník a modřiny. Pak jsem chtěla odejít, ale ona mě přinutila zůstat. Povídala. Trvá na tom, že pravdu měla ona a že Olybino lže. Opravdu je prý ve spolku s Lith'rianem z Jihu proti Zinixovi. Opravdu prý potřebuje nalézt mírové řešení krasnegarského problému. A toho trpaslíka se prý bojí všichni. Tohle všechno Rasha tvrdí.“

Kadolan ji k sobě přitiskla, ale Inos byla stále ztuhlá jako socha a pořád se malinko třásla.

„Já jsem řekla: 'Takže si musím vzít goblina?' a ona se zasmála a řekla, že mě začaruje tak, že budu do goblinů celá blázen! Brrr! Dovedeš si to představit?“

„Už je to za tebou, zlatíčko, Měla by ses pokusit trochu si odpočinout.“

„Bohové! Už musí být skoro ráno.“ Inos ztichla a Kadolan si uvědomila, že ještě neslyšela všechno. Ještě něco mělo přijít.

Inosolan vstala a zvolna začala přecházet po místnosti. Nakonec se zastavila čelem k oknu. Na chvíli její vlasy a ramena zalila stříbrná měsíční

záře. Pak se otočila a promluvila. „Nevezmu si goblina. Ale svoje království *dostanu*!“

Tentokrát neskládá žádné přísahy, že pro to udělá cokoliv, všimla si Kade. Už začíná chápat, kolik co stojí.

„Takže se nemůžu spoléhat jen na Rashu!“

„To je jasné, zlato!“

„Tak co uděláme teď, pane kancléři?“

K této roli se Kadolan cítila nejméně způsobilá. „Co se takhle poradit o nejnovějším vývoji s Velikánem, Azakem?“

„Předtím jsem ti neřekla…“ Inosolan konečně ztišila hlas. „Kar mi dneska – vlastně už včera – řekl, že už na štvanicích nejsem vítaná. Nikdy jsem si s Velikánem nepromluvila o samotě, teto. Kdykoliv jsme zastavili, byl obklopen princi. Takže jsem se nikdy nedostala k tomu, abych si s ním promluvila.“ Odšourala se zpátky k posteli. „Ty jsi s Rashou dosáhla daleko víc než já s ním. Nikdy mi nedal ani šanci si s ním promluvit. A teď už to určitě neudělá!“

Kadolan zadržela dech. Inos po chvíli pokračovala.

„Rasha mě tam držela a vykládala. To už jsme byly dole, v její ložnici. Vyléčila mi ten vymknutý kotník. Pořád mluvila, ale nic neřekla a jen opakovala to samé pořád dokola.“

„Ano, zlato?“

„Sotva jsem vydržela se na ni dívat. Myslím, že by mi míň vadilo, kdyby byla svlečená. Co měla na sobě, bylo horší! Drahokamy v… no, to je jedno. A pak, zničeho nic, si přiložila prst na ústa… Ten její pokoj je divný, jsou v něm jen dvě okna. Vypadá, jako by měl mít ještě jedno za postelí, že? No, místo toho jsou tam tajné dveře. Skryté za závěsy.“

Kadolan uhodla, co přijde, a věděla, že Inosolan tam zažila šok.

„Veřeje zavrzaly. On odhrnul závěsy a vešel dovnitř. A viděl mě tam!“

„Velikán?“ Ne, že by o tom snad Kadolan pochybovala.

„Ano, Azak. Udělala to schválně, samozřejmě. Musela ho nechat zavolat a čekala tam na něho. Řekla mu, ať jde dál a udělá si pohodlí – dovedeš si představit jakým tónem – a pak řekla mně, že už můžu jít. A jak se na mě dívala!“ Inos se roztřásla.

Kade proběhl záchvěv nechuti. „No, trochu jsme se poučily, už když jsme přijely, vid? Vzpomínáš na ty její jasné narážky, že si ho nechala zavolat a tak.“

„To ano! Ale proč?“

„Protože nenávidí muže, zlato. Bohové vědí, ale myslím, že k tomu má pádný důvod.“

„A on představuje všecko, co Rasha na mužích nenávidí – je přece mladý, krásný a vznešený! Je velký a silný a neporazitelný!“

Inosino náhlé nadšení Kadolan znepokojilo. „A taky vrah!“

„Opravdu?“ Inosolan zesílila hlas. „Zamysli se nad tímhle, teto – adept Rasha žije v paláci. Nezvaná. Jako parazit. Pak potká sultána, dalšího adepta! Prohlédl tu její maškarádu. Naznačila mi, že se z nich stali přátelé nebo snad dokonce milenci, dva adepti se spojili dohromady – předpokládám, že pro kouzelníky musí být těžké přátelit se s pouhými smrtelníky. Jak dojemné! Ale ve skutečnosti byla ve strašném nebezpečí, teto, protože když byli oba adepti, on měl také kouzelnou moc. Mohl ji mučit, aby z ní dostal její magická Slova – ale místo toho umřel! Azakovi připadl trůn, ale Slova získala Rasha.“

Kadolan zalapala po dechu. „Myslíš, že ho zabila ona?“

„Nebo při tom pomáhala. Jak asi mohou smrtelníci zabít adepta? Třeba jí Azak dal slib, který nesplnil? A ona ho dokáže přinutit, aby udělal cokoliv, ale pokud slíbil… Ach já nevím!“ Inosolan vstala a začala znovu rázovat po komnatě. „Na tom vlastně ani nezáleží, ne? Pokud se nemohu spolehnout na Rashu, pak je logicky mým spojencem on, protože ji nenávidí. Říká se přece, že *nepřítel mého nepřítele je mým přítelem*, ale –“

„Kdo tohle kdy řekl?“

„Co? To o těch nepřátelích? Ale to je jen takové rčení, které jsem slyšela od… od jednoho starého přítele. Od přítele, kterého jsem nikdy doopravdy nedocenila. Ale Azak se mnou nechtěl mluvit dřív a tím spíš nebude chtít teď, protože jsem byla svědkem jeho potupy. Protože vím, že Rasha si ho volá k sobě do postele, aby ho mohla trýznit a ponižovat, jako muži ponižovali ji. Už nikdy se na mě ani nepodívá!“

Kadolan se zhluboka nadechla. Inosolan se chytala, stébel, a nic než tahle stébla jí vlastně nezbylo. Možná by jí ještě mohl trochu vypomoci její nekompetentní, nezpůsobilý kancléř a komoří; a i kdyby to nakonec nebylo k ničemu, dalo by jí to aspoň nějakou naději, když jí osud tak těžce drtí duši.

„Ty si chceš soukromě promluvit s Velikánem? A to je všechno?“

„To by byl začátek.“

„No, to se určitě dá zařídit, broučku,“ řekla povzbudivě Kadolan. „Teď běž a zkus se trošku vyspat. Hned ráno se zeptám paní Zany, jestli by mu nezanesla vzkaz. Slibuji ti, že za tebou přiběhne!“

2

Inos měla za sebou špatný den. Protože poslední dva tři týdny vstávala před úsvitem, podařilo jí prospat skoro celé dopoledne. Cítila se k vůli tomu bídně a rozladěně. V době, kdy ji služebné koupaly a oblékaly, Kade i se Zanou odešly na čajový dýchánek ke kouzelnici, a to nebyl dobrý vývoj – jenomže už nestačila s tetou promluvit. Jak může někdo udržet tajemství před čarodějnicí? Tak se Rasha určitě ihned dozvěděla o zprávě, kterou poslaly Azakovi, tak aby ji dostal hned za rozbřesku, ještě než odjede na hon.

Kade sice navrhovala poslat šifrovaný vzkaz v tom nejlepším spikleneckém duchu, ale nebylo možné ho zašifrovat tak, aby oklamala Rashu, ale aby zároveň zůstal čitelný pro Azaka. A pokud se o něm Rasha dozvěděla, bude Inos zazlívat, že hledá spojenectví s Azakem, ať pro ni mladý sultán znamená cokoliv.

Inos si dělala starosti, trápila se a snažila se při tom vypadat klidně a uvolněně. Připadala si ve svých komnatách víc než jindy jako ve vězení. Strávila několik hodin průzkumem budovy, jenom aby něco dělala. Svoji potřebu neustále se pohybovat maskovala tím, že se při své prohlídce systematicky propracovávala od omšelých, zatuchlých vinných sklepů až k božské nádheře pánovy ložnice. Pak sešla dolů a zahrála si s Vinišou a některými z ostatních žen několik her thali. Všechny chtěly, aby vyprávěla o své návštěvě v Rashině Komnatě moci, což ovšem zrovna byla jediná věc, na kterou nechtěla ani pomyslet. Byly zvědavé, proč tak náhle zanechala honů, ale to pro ni bylo spojeno s ponížením a nechtěla se o tom bavit. Konverzace byla škrobená a o ničem.

Proč si člověk nemůže poručit a prostě na určité věci zapomenout? Každou chvíli, když to Inos nejméně čekala – při obdivování sbírky loveckých bot zesnulého prince Harakaze nebo uprostřed tahu při *thali* ji náhle postihla křeč psychické bolesti. Bylo to podobné, jako by měl člověk někde v těle zlomenou kost nebo natržený sval a náhodou na něj přenesl váhu. Byla to vzpomínka na jednu z nejotřesnějších věcí, která vyšla najevo během hrůz včerejší noci a kterou se snažila zahrabat co nejhlouběji do šuplíku, označeném Věci k zapomnění. Ale ono to z toho šuplíku stále vylézalo ven: *Vdát se za goblina*!

To bylo nepředstavitelné.

Má královskou krev. Královny nebo princezny mají jen zřídka to štěstí vdát se z lásky. Jejich údělem jsou dynastické sňatky. Před rokem, tváří v tvář vyhnanství v Kinvale, si Inos odmítla tu očividnou pravdu připustit. Teď viděla, že to nejlepší, v co vůbec mohla doufat, byl relativně slušný,

obstojný manžel přiměřeného věku. Ale vzít si goblina, ať byl jakýkoliv – tím by ve svých povinnostech musela zajít příliš daleko.

Potíž byla v tom, že z pohledu kohokoliv jiného to dávalo dokonalý smysl. Usmířilo by to Čarodějnici Severu, která sama byla goblinka. Nestranila by tím ani impům z Impirie ani jotnarům z Nordlandu, takže by nikdo neztratil tvář. Občané Krasnegaru by ten nápad možná nejdřív odmítali, ale vzhledem k rozvášněným náladám, které tam teď panují, by jotnaři možná raději uvítali na trůně goblina než impa a naopak impové by spíše snesli vládu goblina než jotuna. Vyhrát nebylo tak důležité jako neprohrát. A Rada starších by byla šťastná, protože goblinský král by se asi příliš nezajímal o vlastní kralování. Podle toho mála, co Inos věděla o goblinských společenských zvycích, by také ovšem nedovolil své ženě, aby skutečně vládla. Nechal by všechno na Radě, zatímco by se soustředil na… Na co? Co u všech Bohů ti goblinové celou dobu dělají?

Plodí hnusné zelené děti, to je jejich hlavní zaměstnání.

A mučí lidi.

Odpoledne se táhlo v horku a osamělosti. Ta čajová party u kouzelnice trvala nějak moc dlouho.

Inos se už potřetí procházela jednou z mnoha stinných zahrad, když ji mezi magnoliemi a zimolezy udýchaně vyhledala Thralia. Co nejponíženěji se Inos omlouvala, že si dříve nevzpomněla, a podávala jí nějakou knihu. Princezna Kadolan ji zde pro ni nechala, když odcházela.

Inos se podařilo zachovat rozvahu, chladně se usmála a odebrala se na lavičku ve stinném zákoutí, aby se podívala, co má Kade na srdci. Byl to obrovský svazek, velmi potrhaný a na první pohled starobylý. Jeho vybledlé písmo muselo činit Kade při četbě potíže, ale princ Harakaz určitě nebyl žádný literární mecenáš, takže tento foliant byl možná tím nejlepším, co si dokázala ke čtení najít. Vazba byla odřená a titul nečitelný. Co nezmizelo, byla sbírka citátů a úryvků z jiných svazků. Při prvním zběžném pohledu si Inos všimla, jak se písmo mění, od těžkopádného a rozházeného na začátku až ke strohé, arogantní škrábanici u konce. Posledních pár stránek bylo čistých.

Tento díl určitě sloužil nějakému dávnému princi jako sešit na výpisky. Možná si vybíral ty pasáže sám, možná mu je vybral jeho učitel. Asi se je musel potom naučit, protože se zdálo, že znalost mnohých z nich mohla náležet k dobrému královskému dekoru. Vpisky tvořily jak prosté seznamy, tak poznámky z historie, náboženství a filozofie. Některé stránky byly popsány příšerně sentimentálními básničkami, které možná byly původní. Několik úryvků na konci bylo tak silně erotických, že Inos při jejich četbě

zjistila, že není tak otrlá, jak si myslela. Zajímalo ji, co si o nich asi myslela Kade.

Při druhém, pozornějším listování knihou objevila čerstvý okvětní plátek. Byl skoro uprostřed, mezi skupinou pasáží o historii. Pergamen zde byl popsán jen z jedné strany. Nebylo pochyb – Kade chtěla Inos upozornit na úryvek z jakéhosi dramatu a zvláště na velmi dlouhou a velmi nabubřelou řeč, přisuzovanou člověku jménem Draqu ak'Dranu. Inos si text kolem 'záložky' přečetla:

Ten, kdož zahubí nepřítele mého, mým je přítelem a toho, kdož odvrátí ode mne rány, obejmu. Pomoci mému nepříteli znamená mne urazit; kdo jej zastaví, jakož mu byť jen bránit bude, mou náklonnost a štědré dary si získá. Potom bílá a modrá z nás učiní přátele, kteří společně se štvou za zlatem, protože drápy zlata se nám tvrdě zatínají do masa; naše ženy jsou stvořeny pro pláč, naše děti hladoví a naříkají. A byť i bílá a modrá nezbaví nás drápů, aby větší zlo na ně nedolehlo, přesto budou trpět, až žádné dveře otevřeny jim nebudou, žádné cesty urovnány…

Bylo toho víc, daleko víc. Ale tohle stačilo na vysvětlení, proč si Kade byla tak jistá, že pro Inos získá audienci u Azaka. Dokonce to vysvětlovalo, jak vymyslela svůj zašifrovaný vzkaz, který měla v plánu použít. *Setkala jsem se s mužem se zlatou helmicí*. Trvala na tom, že to bude pro Azaka znamenat mnoho, ale pravděpodobně to nebude dávat velký smysl člověku nižšího stavu, který by náhodou tu zprávu zachytil. V arakkaranském paláci se výchova princů po staletí příliš nezměnila a Velikán byl vzdělán v takovém duchu, jaký dokumentovala tato kniha.

'Zlato' samozřejmě znamenalo Čaroděje Severu a ty čtyři drápy jsou legie; císařův symbol byla vždy čtyřcípá hvězda. Bílá a modrá to byli Strážci severu a jihu. Protokol zakazoval všem čarodějům kromě Strážce Východu používat kouzel proti legionářům; říkala to Kade a Rasha to potvrdila. Tento zákaz zahrnoval i všechny ostatní Strážce. Pokud by chtěli pomoci císařovu protivníkovi, což v citovaném příkladě bylo evidentně nějaké zarkské spiknutí, vedené tím užvaněným Draqem, byla by jejich pomoc velmi omezená a jen nepřímá.

Co si ale Inos zatím neuvědomovala, byla drobná výjimka z těchto pravidel. Úryvky, které předcházely Kadinu značku, to vysvětlovaly jasněji: ostatní Strážci totiž měli právo zabránit Východu, aby svými kouzly *pomohl* legiím. Takže to nejlepší, več mohli císařovi nepřátelé doufat, bylo, že jejich bitvy zůstanou bojem jenom mezi smrtelníky, a zjevně to tak také často bylo, protože jinak by Impirie už dávno dobyla celou Pandemii. Je

pochopitelné, že většina zemí legiím podlehla, aby zanedlouho zase získala zpět svou nezávislost. Bylo to jako neustávající příliv a odliv. Guwush byl teď součástí Impirie, ale stará mapa na zdi třídy, kam Inos chodívala, jej ještě zobrazovala jako řetěz nezávislých gnómských zemiček. Zark byl několikrát dobyt a znovu osvobozen – tolik se o něm dozvěděla od doby, co sem přijela.

Vrátila se zpět ke Kadinu zajímavému výběru a o několik stránek dále našla záznam o bitvě z nějakého jiného století. Imperiální armáda byla zahnána k propasti. Náhle se objevil most, po němž se legionáři mohli zachránit, ale po několika minutách zmizel, aby se už neobjevil. Závěrečné krveprolití bylo s láskou a péčí vykresleno do nejmenšího detailu.

To bylo pro Kadolan typické, že objevila právě něco takového! *Nepřítel mého nepřítele je mým přítelem*, jak říkával Rap. A Kar mluvil o tom, že ve vzduchu visí válka. Impirie měla nového armádního maršála.

Čaroděj Severu by na Zarku nikdy nebyl oblíbený. *Nepřítel mého nepřítele*! Pokud je teď Rasha Inosin nepřítel, pak Azak musí být její přítel. A Olybino je dalším společným nepřítelem. Kade to předvídala.

Ale co s tím může udělat Azak?

Konečně se Kade se Zanou vrátily, a přestože vypadaly unaveně, musely ten čajový dýchánek všem podrobně popsat, takže trvalo snad hodinu nebo i víc, než se Inos podařilo zůstat s tetou o samotě. Znovu se odebraly na balkón, aby mohly pozorovat město a záliv, tmavnoucí do noci. Inos se opírala o balustrádu, Kade se zabořila do měkkého divanu a oddychla si jako spokojené štěně.

Ne, nezdálo se, že by Rasha měla nějaké podezření, oznamovala Kade. Ne, ani se nezmínila o včerejší noční schůzce. Bylo tam mnoho dam z paláce, samozřejmě.

„Tak kdy dostaneme odpověď od Velikána, co myslíš?“ zeptala se Inos.

Teta na ni překvapeně zamrkala. „Áa… samozřejmě, k tobě se to ještě nedoneslo! Odpověděl okamžitě. Na zítřek tě zve, abys s ním šla na prohlídku památek.“

Aha! Inos se vesele rozesmála. „Ty jsi hotová kouzelnice, teto!“

„Ale ne, zlato!“

Takže Inos se přece dočká toho soukromého rozhovoru, po kterém tak dlouho prahne. A teď má ještě pádnější důvod se sultánem mluvit. Spolu určitě najdou nějaký způsob, jak té odporné Rashe zmařit plány!

Pak si Inos všimla, že ji teta pozoruje s podivně zaujatým výrazem. „Děje se něco?“

„Ale ne, broučku, nic. Vůbec nic. Ale… už jsi se setkala s princem Quarazakem?“

„Myslím, že ne," odpověděla Inos obezřele, protože Kade začala mluvit jaksi vyhýbavě. „Popiš mi ho."

„Asi takhle vysoký. Pěkný mladík, čilý, s červenou pletí. Sultánka mi ho představila před několika dny. A také několik jeho bratrů."

„Ano?" *No ovšem*! „Vysoký jako jeho otec?"

„Ano, zlato."

Inos trvalo několik vteřin, než jí došla tetina asociace. Pak vybuchla smíchem. „No tak, tetičko! Snad si doopravdy nemyslíš, že bych se vážně zajímala o… Totiž, můj zájem o Azaka je čistě politický."

„Samozřejmě, zlato."

„Myslet si cokoliv jiného by bylo absurdní!"

„Samozřejmě. Neměla jsem na mysli… Samozřejmě."

Ale Kade si očividně myslela právě tohle. Azak? Džin byl nepochybně mnohem přitažlivější než goblin, ale Inos nic takového vůbec ani nenapadlo. Ne, jde jenom o politiku!

„S tím si nemusíš dělat starosti, teto. Barbaři nejsou můj typ. Tenhle mě vůbec nepřitahuje!"

„Ale co cítí on k tobě?"

„Ale vážně, teto! Pokud má na mysli tohle, pak má velmi podivné způsoby, jak to dát najevo! Tenhle mladý princ…"

„Quarazak. Quarazak ak'Azak ak'Azakar."

„Jak říkáš, že je vysoký?"

Kade neurčitě mávla rukou. „Asi takhle. Říká, že je mu osm, ale díky té výšce vypadá starší."

Azakovi bylo dvacet dva.

Inosin rozum se chvíli bránil uvěřit tomu výpočtu, který jí vyšel. „Ve čtrnácti? Nebo možná ve *třináctí*?"

„Myslím, že ano."

„Bohové!" zamumlala Inos. „To je nechutné!"

„Ano, zlato," přisvědčila tiše Kade.

3

Vzduch byl chladný a vlhký a barvy ještě nejasné. Dokonce i skřivani ještě určitě dřímají ve svých hnízdech.

V perleťovém vzduchu těsně před rozedněním Inos seděla na Sezamce na dvoře u stájí a třásla se zimou. Po jejím boku seděl Kar, stále jako socha, na svém oblíbeném šedákovi a sledoval svého bratra, jak koná přehlídku čestné gardy 'členů rodiny'.

Inos očekávala například důvěrný rozhovor během jízdy v kočáře a ne státní procesí.

Spálila si ústa kávou a šest hrubozrnných zarkských sušenek jí leželo v břiše jak olovo, ale byla připravena na všechna překvapení, s jakými se sultán ještě hodlá vytasit. Přinejmenším doufala, že je připravena. V dohledu nebyli žádní další princové, jen ostražití pacholci po stranách a pětadvacet stráží s koňmi. Azak je zkoumal jako obchodník, který je chce koupit,

„Tihle 'členové rodiny' jsou šlechtici z jiných měst?“ zeptala se.

Kar se usmál, aniž by se na ni podíval. „Většinou.“

„Tohle se děje se všemi nadpočetnými princi?“

„Někteří klesnou dokonce ještě níž.“

„Jak nízko?“

„Prodávají své schopnosti za stříbro a slouží *plebejcům*.“ řekl Kar s nekonečným opovržením.

„Ale když se někde trůn dostane do rukou jinému…“

„Na trůnech se střídají zadky. U nás na Zarku se panovník označuje šerpou, šerpy střídají muže, kteří je nosí.“

„Dobře. Pokud nastoupí nový sultán, může se stát, že některé z těchto stráží povolají zpátky domů?“

Kar už chtěl přikývnout, ale pak se náhle zamračil. Byl to jen okamžik, ale bylo to vůbec první zamračení, které u něj spatřila. Jeden z 'členů rodiny' byl propuštěn a odváděl svého koně pryč. Že by snad příteli Karovi něco uniklo?

„Můžeš to vysvětlit, prosím?“ řekla zlomyslně Inos.

Rozzářil se. „Uvolněná podkova. Myslel jsem, že to projde, ale Velikán má přísnější standard než já.“

„Ten muž bude potrestán? Jak?“

Poprvé se Kar usmál přímo na ni. „Jeden z jeho synů dostane výprask.“

„To je podlé!“

„Všichni věděli, k čemu se zavazují, když přísahali.“

„Jak velký bude ten výprask?“ zeptala se nejistě.

„Pravděpodobně jen jedna rána za každý rok jeho života.“

„Předpokládám, že ten muž sám musí vybrat, který syn to bude?“ Začala chápat to sadistické uvažování.

„Ano.“

„A taky se na to musí dívat, že?“

„On to musí udělat.“

Tím rozhovor skončil.

Azak dokončil prohlídku. Vyšvihl se do sedla jednoho ze svých černých hřebců, který se malinko vzepjal, ale hned se uklidnil. Měl nejmíň tucet takových krasavců a Inos si pamatovala, že tenhle se jmenuje Ďas a byl jedním z nejméně vzpurných, takže pro Azaka znamenal určité zklamání. Přijel na něm k Inos vzápětí poté, co Kar odjel, aby seřadil stráže.

Když sultána viděla naposledy, právě si ho ta stará babizna přivolala do postele jako hračku, ale přesto když se teď jejich oči setkaly, měl pohled pevný a beze studu, Byla to naopak Inos, kdo se začervenal. Cítila, jak jí stoupá horko do obličeje – kdepak zůstala její kinvalská vyrovnanost, když ji teď potřebovala?

Pás s drahokamy, který míval vždycky na sobě, tentokrát chyběl. Místo toho měl přes prsa zářivý bandalír, užší pruh ze stejné stříbrné pleteniny, posetý smaragdy. Pak si uvědomila, že je to týž kus, který normálně musí mít natřikrát nebo načtyřikrát omotaný kolem pasu. Takhle se asi má správně nosit, jako symbol královského majestátu. Jeho šaty byly ty nejlepší, jaké na něm kdy viděla, vyšívané a zdobené tak nádhernými drahokamy, že v nich mohla být polovina celého královského jmění.

Vzájemná prohlídka skončila. Inos si s sebou vzala jezdecký bičík, aby mu s ním mohla zasalutovat, a teď tak také učinila, zvědavá, jestli to pochopí jako uznání svého titulu. Nestalo se však nic víc, než že Azak zvedl jedno klenuté kaštanové obočí skoro až k turbanu – otravný trik, který ho viděla používat už dříve.

„Na veřejnosti si budeš muset zakrýt obličej.“

„Samozřejmě. Je mi ovšem líto, že se ti můj zjev hnusí!“

Mohla by už vědět, že ho nikdy nepřivede do rozpaků. Když zvedla ruku, aby si upravila závoj, řekl: „Teď ještě nemusíš, až později. My princové jsme slyšeli o imperiálních způsobech a těší nás obdivovat ženskou krásu stejně jako impy.“

Napadlo ji, jestli prince také těší pozorovat, jaké svými řečmi dokáží vyprovokovat začervenání.

„Ale prostí lidé by byli šokovaní,“ dodal s klidem.

„Pak bys je měl vzdělávat, bratranče.“

„Ale kterým směrem? Dámy z Impirie si odkrývají obličej, ale merfolkské ženy odhalují ňadra a z Arakkaranu je mnohem blíž na Keritské ostrovy než do Hubu.“

V závěsu za předvojem 'členů rodiny' vyjel Azak z paláce. Sezamka kráčela poslušně po jeho pravici a Karův šedák po levici. Cesta se stáčela na jih, přes olivové háje a stinné mýtiny, ještě lesklé rosou.

„Jsem ráda, že jsem ušetřena dalšího dne v poušti, Veličenstvo,“ řekla Inos. Za zdmi paláce jej konečně mohla nazývat jeho titulem.

Azak na ni shlédl – tyčil se nad ní velmi vysoko. „Opravdovou poušť jsi ještě neviděla. Je tvrdá a krutá, ale pramení z ní síla muže. Netoleruje slabochy. Venkov mi připadá změkčilý a úpadkový. Prosím, oslovuj mě jménem, Inosolan."

Rozčilovala ji jeho schopnost neustále ji překvapovat „Samozřejmě, Azaku."

„Nikdo jiný v království nesmí."

Znovu překvapeně vzhlédla a setkala se s jeho pobaveným pohledem.

„Chtěla bych si s tebou promluvit o Rashe."

Zachmuřil se a zavrtěl hlavou. „Teď ne. Chtěla jsi vidět mé království. Teď je k tomu dobrá příležitost. Myslel jsem, že by tě také mohla zajímat malá lekce o královském majestátu. Mohla by se ti hodit, až se dostaneš ke svému dědictví."

Dříve než našla odpověď, kterou by vystižně vyjádřila svou nechuť, rozesmál se. „Naše způsoby se ti zdají podivné."

„Zdají se mi zbytečně kruté."

„Každý, kdo by se je snažil změnit, by vypadal jako slaboch. Ne že bych je já chtěl měnit, samozřejmě."

Škádlil ji a ona se nehodlala nechat zastrašit jako jedno z jeho princátek. „Zabil jsi svého dědečka?"

„Kar ho zabil na můj příkaz. Ten starý lotr věděl, že jeho čas se naplňuje. Několikrát se mě pokusil zabít."

„Rasha říkala, že byl adept."

„Pak byl hrozně nevýkonný."

Nebo Azakovi pomohl další adept.

„Tebe to šokuje, Inos?"

„Není to náš národní zvyk."

„Tady má hluboké kořeny. Ty myslíš jako imp. Mnoho císařů zahynulo násilnou smrtí."

„Ale král Krasnegaru nikdy."

„Skutečně?" opáčil skepticky Azak. „Nemůžeš si být tak dalece jistá. Kar dokáže zabodnout jehlici spícímu člověku pod víčko. To nezanechá žádnou stopu."

Inos se udělalo zle. „Kolik lidí jsi zabil?"

„Osobně, myslíš? V boji nebo popravou? V čestných soubojích nebo podvodem? Nebo počítáš i ty, na které jsem poslal Kara – nebo někoho jiného? Řekl bych, že několik desítek. Nedělám si čárky."

„Omlouvám se! Neměla jsem se ptát. Není to moje věc a neměla bych soudit Arakkaran podle standardu platného v jiných zemích." Obrátila svou pozornost k vyprahlé, prašné krajině – po vyschlých stráních se potulovaly

kozy, ale směrem k moři byla údolí čím dál zelenější. Křivolaká cesta procházela mezi suchými kamennými zdmi a trnitými keři, tahle krajina pro ni byla nová.

Ale Azak ještě neskončil. „Neměl jsem na vybranou."

„Cože?"

„Dokonce už jako dítě," řekl tak tiše, že se jeho hlas téměř ztrácel v klapotu koňských kopyt. „Byl jsem jasně ze všech nejlepší. Musel jsem se dostat až na sám vrchol, jinak by mě zabili. Poprvé mi usilovali o život, když mi bylo šest let. Na Qarazaka už někdo nařídil dva útoky a přitom on proti mně není nic, je docela průměrný, nijak ostatní chlapce nepřesahuje. Jeho bratr Krandaraz zatím přežil tři pokusy o zabití, a ani on se zdaleka nevyrovná tomu, jaký jsem byl já v jeho věku."

Zhrozila se. „Zabíjejí i děti? K čemu je to dobré?"

„Oslabilo by to mou moc, samozřejmě."

„To je barbarský zvyk!"

„Ale je velmi účinný. Poměřujeme muže z mnoha hledisek, ale jeho mužnost a počet synů se cení vysoko. Takže… máme vždycky mnoho princů. Princové však nemohou pracovat na polích a podporovat královskou rodinu stojí peníze. Je to jeden ze způsobů, kterými zmenšujeme břímě, ležící na naší zemi, a zajišťujeme tím, že vládcem je silný muž."

„Silný?" řekla tak pohrdavě, jak jen svedla.

„Ano, silný. Musí být schopen vydobýt si věrnost a to vyžaduje dokonalost. Musí mít nervy ze železa. Musí být mazaný a zrádný a naprosto nemilosrdný. Já všechny tyto vlastnosti mám. Jednou třeba zavraždím Krandaraze, pokud si budu myslet, že některý z mých mladších synů je lepší. Je to účinný systém, dobrý pro naši zemi."

Dřív než Inos našla odpověď na tohle ohavné racionální vysvětlení, zahnuli za roh a před nimi se objevila vesnice.

„Zakryj si obličej," poručil jí Azak, „a nemluv."

Domy z vepřovic měly nízké dveře a chyběla jim okna. Masivní zdi nejspíš v tomhle spalujícím podnebí udržovaly uvnitř chlad, ale Inos doma viděla chlívky, které byly honosnější. Okraje vesničky se ztrácely v olivových hájích. Ve vzduchu bylo cítit vůni oleje, i když jen stěží rozeznatelnou mezi vším tím zápachem. Zněl tu stálý hluboký podtón – bzučení hmyzu.

Královskou návštěvu již očekávali. Jediná ulice byla zablokovaná lidmi, očividně se tu sešlo veškeré místní obyvatelstvo – jak se sultán blížil, každý muž, žena i dítě padli na zem, obličejem do prachu. Sultán navedl Děsa přímo mezi ně, Inos zastavila Sezamku několik kroků za ním po jeho pravici. Šedák prince Kara zarovnal řadu zleva a 'členové rodiny' se rozmístili po

obou stranách. Nastalo dlouhé ticho, kdy každý naslouchal bzukotu much a tlumenému kašli nemocných.

„Azak ak'Azakar ak'Zorazak!“ zaburácel nečekaně silně Kar, „sultán Arakkaranu, šiřitel dobra, miláček Bohů, ochránce chudých. Smíte pozdravit svého pána.“

Všichni vesničané vyskočili na nohy a jásali až do úplného ochraptění.

Kar zvedl ruku, aby je utišil. Vpřed se vybelhal stařičký náčelník a nabídl Karoví podnos s výběrem ovoce, zákusků a hmyzu. Princ vybral fík a kousek jej ukousl, chvíli ho žvýkal a zbytek pak podal Azakovi, který jej zvedl ke rtům. Inos se ovšem zdálo, že jej jen schoval do dlaně.

„Jeho Veličenstvo laskavě přijímá vaši pohostinnost,“ ohlásil Kar.

Náčelník odklopýtal z cesty Děsovi, který se pohnul kupředu, s Karovým šedákem v patách. Nevědouc, co má dělat, zůstala Inos stát na místě. Pod závojem se nepříjemně potila, ale byla vděčná, že jí zakrýval tvář. Bylo jasné, že se rozhodla správně, protože 'členové rodiny' se také nepohnuli. Azak s bratrem pomalu jeli vpřed – Azak prohlížel vesnici, Kar vedl Azaka. Sultán si dal načas, podrobně zkoumal dokonce i stromy na obou stranách cesty, ale nesesedl, natož aby vešel do nějakého obydlí. Vesničané šoupali nohama v bojácném tichu.

Hmyz bzučel. V dálce zahýkal osel.

Ticho náhle přerušil hrozivý výbuch štěkotu v jedné z chatrčí. Inos si uvědomila, že venku nebylo žádné psy vidět.

Konečně se královská inspekce vrátila na stejné místo jako předtím a náčelník se opatrně vrátil ke Karovu koni.

„Jeho Veličenstvo vám gratuluje k dobrému stavu vašich stromů.“

„Jeho Urozenost je velmi laskavá.“

„Jeho Veličenstvo se ptá, kdy byly vykopány jámy.“

„Račte informovat jeho Dobrodiní… asi před třemi měsíci.“

Kar švihl muže přes obličej svým jezdeckým bičíkem. Ten neucukl, ani nezvedl ruce. Uklonil se. „Zmýlil jsem se.“

„Do západu slunce budou zaházeny a vykopány nové. Dvakrát tolik, s mužskou a ženskou částí dál od sebe.“

„Jak jeho Veličenstvo poroučí.“

Azak se díval přímo před sebe, přes hlavy lidí. Nepromluvil, ani nehnul brvou. Stařec si potají olízl pramínek krve.

Kar znovu vydal svůj ohlušující řev. „Jeho Veličenstvo nyní vyslechne vaše žádosti na jakékoliv téma, kromě daní. Každý může mluvit svobodně a beze strachu. Vaše slova neuslyší nikdo jiný než jeho Veličenstvo.“

Třesoucíma se rukama vytáhl stařec z šatů špinavý cár papíru a zvedl jej nad hlavu. Princova dětská tvář jej zběžně přehlédla. Vzápětí jej upustil na

zem a druhým švihnutím vytvořil na starcově obličeji rudý kříž. „Řekl jsem žádné daně!“

Stařec se znovu uklonil a vycouval.

„Kdokoliv může promluvit!“ zopakoval Kar a zahleděl se do davu.

Nějaký mladší muž udělal krok vpřed, ale pak se nervózně zastavil.

„Přistup!“

Přišel – ztuhlým krokem, se zdviženou hlavou a zaťatými pěstmi. Hadry, které měl na sobě, jej sotva zahalovaly. Klesl na kolena a turbanem se dotkl země vedle kopyt.

„Mluv,“ řekl Kar jemně.

Žadatel zvedl hlavu a oslovil koňská kolena. „Jsem Zartha.“

„Můžeš mluvit bez obav, Zartho.“

Zartha si olízl rty. „Před dvěma měsíci vůl, kterého jsme – mí bratři a já… našeho vola trefil šíp. Ta rána mu zhnisala a on zašel.“

Kar ztuhl. „Máš ten šíp?“

Muž se vyškrábal zpět na nohy. S hlavou stále skloněnou zvedl hrot šípu. Princ se sehnul, vzal jej do ruky, prohlédl si jej a podíval se na sultána. Jeden na druhého kývl. Kar strčil důkaz do kapsy a vytáhl kožený měšec.

„Viděl jsi, kdo ten šíp vystřelil?“

Muž němě přikývl stínům v prachu na zemi.

„Poznal bys ho?“

Další přikývnutí.

„Měl na sobě zelené šaty?“

Pauza, pak další přikývnutí.

„Možná budeš povolán do paláce, abys ho označil. Pokud přijdou poslové, neměj strach. Je přáním jeho Veličenstva potrestat viníky, ať je to kdokoliv, stejně jako odškodnit oběti. Jeho Veličenstvo soudí každého stejně. Svého vola dostaneš zpět.“ Kar začal do prachu cesty rozhazovat kousky zlata, celkem pět. Dav uznale zašuměl a rolník se vrhl na zem, aby je posbíral a při tom velebil sultána z plných plic.

„Kdokoliv může promluvit!“ zvolal Kar podruhé. Dlouhá pauza…

Pak se dav rozestoupil. Objevil se pár s holčičkou, která kráčela mezi nimi, zahalená v kusu látky. Nebylo jí víc než deset, ještě příliš mladá, aby nosila závoj, ale látka jí zakrývala vlasy a stínila jí obličej. Inos ale přesto odhadla, že je vyděšená. Každopádně její mladý otec byl vyděšený zcela jistě. Tvář matky nebyla vidět.

Chvíli se nic nedělo a Inos přemítala, jestli bude schopná ovládnout svůj vztek. Bála se, že jestli se na Azaka podívá, tak se na ní vznítí závoj. Pak rodiče přikrývku odvinuli a po stranách ji drželi, aby si sultán mohl děvčátko prohlédnout. Řekli jí, ať zvedne paže a otočí se dokola.

Kar se podíval tázavě na Azaka, který přikývl. Jak matka holčičku spěšně znovu halila, Kar pokynul jednomu z 'Členů rodiny'. Ten sesedl s koně a přešel k němu. Překvapenému vesničanovi nařídil, aby se ohnul, a pak jeho záda použil jako psací stůl. Kladl mu otázky a stříbrným perem si na kus pergamenu dělal poznámky. Pak podal pergamen muži. „Odveď jí do paláce a ukaž tam tenhle dopis," nařídil Kar. „Jeho Veličenstvo se ti štědře odmění." Muž za vytrvalého přikyvování položil své ženě ruku na rameno a táhl ji pryč. Dítě šlo za nimi. I když už byl zpátky v davu, muž se pořád ještě uklaněl.

„Další?"

Další dívku Azak odmítl a pak ještě jednu. Ale celkem v této první vesnici koupil čtyři.

Ve vzdálenosti několika dostřelů luku za vesnicí, kde olivovníky ustupovaly pastvinám, Azak řekl: „Sundej si závoj."

Inos mu vyhověla. „Proč?"

Pohrdavě se zazubil. „Protože jsi krásná, když se zlobíš."

Zlobíš? Inos přímo vřela vzteky. „Tys ty dívky koupil!"

„Souhlasil jsem, že je přijmu do svého domu."

„Kupuješ je jak selata!"

„Rodičům ztrátu pomocných rukou vynahradím."

„To je otroctví! Prodáváš vlastní lidi do otroctví? Co jsi to za panovníka…"

Ze hřbetu svého hřebce se na ni zvysoka usmíval, i když v tom nadutém mahagonovém úsměvu byl náznak také něčeho jiného. Třeba se dotkla jeho citů. V to doufala.

„Inosolan, ti rodiče musí živit příliš mnoho krků. Moje zlato prospěje celé vesnici. Dívky budou žít v lepších podmínkách, dostanou šaty a jídlo mnohem lepší, než jaké kdy poznaly. Dostane se jim výchovy, vzdělání a dohledu na tři čtyři roky."

„Až budou zralé?"

Zamrkal a jeho hlas o půl oktávy klesl. „Až budou zralé. Pak jsou volné a mohou jít domů."

„Já ne–"

„Jsou dopraveny zpět ke svým rodičům a dostanou na vybranou. Ještě nikdy se žádná z nich nerozhodla vrátit se zpátky do vesnice. Vždycky si vyberou život v paláci."

„Ehm…" Ty chatrče byly jak prasečí chlívky. Inos si zkusila představit sebe před takovým rozhodnutím. „Takže se vrátí do paláce a k radostem ve tvé posteli?"

Obličej se mu stáhl jakoby v chvilkové křeči. „Já si nechávám samozřejmě ty nejhezčí. To prostě patří k postavení sultána. Ale většinu z nich věnuji princům, které mám momentálně v oblibě, nebo 'Členům rodiny'. Jako s královskými dary se s nimi musí zacházet dobře."

„Konkubíny! Hračky!"

„Matky sultánů!"

„Aha." Inos zapomněla, co chtěla právě říci.

„Tvůj otec neměl žádné milenky? Nevydržoval si nějaké ženy? Žádné manželky věrných poddaných?"

„Ne." Byla přesvědčená, že mluví pravdu, ale kdyby jí lhal, pravdu by se stejně nikdy nedozvěděla, že? Byla ráda, že se nemusí pohledem setkat s Azakovýma očima, když nechce.

„Žádné, nikdy? Je to divné! Ale kdyby zplodil levobočky, neměli by nárok zdědit po něm trůn, že?"

Azak se posměšně zachechtal. „Aha, takhle je to zavedené v Impirii. Ale moji synové jsou si všichni rovni, stejně jako všichni moji budoucí synové. Na jejich věku nezáleží, ani na tom, kdo byl otcem jejich matky – ať to byl princ nebo sedlák. To je přece spravedlivější, nebo ne? Takhle přivedli i moji matku. Ukážu ti její vesnici. Moji příbuzní si tam donedávna žili celkem spokojeně."

Chvíli se ozýval jenom klapot kopyt. Inos myslela na Vinišu a na ostatní – byly hloupé, protože rozum k ničemu nepotřebovaly, ale nikoli nešťastné. A také myslela na tu vesnici.

Kade vždycky říkala, že dáma se nikdy nebojí přiznat svou chybu. Inos nasadila svůj nejvznešenější výraz. „Měla bych si dávat pozor na jazyk. Přiznávám, že bych raději vychovávala děti v paláci než v chatrči."

„A možná bys je tam ani nevychovávala. Možná bys je jen porodila a pak se dívala, jak umírají – většina z nich. Mimoto práce na poli pěstěným nehtům zrovna nesvědčí."

Smutně k němu vzhlédla a setkala se s pohrdavým pohledem. Takže tohle je ten vysněný soukromý rozhovor! Skoro byla radši, když ji ignoroval. „Ještě jednou musím opakovat, že je mi to líto."

„Lítost ti nesluší. Musíš si zapamatovat, že panovníci se nikdy neomlouvají." Pobídl Děsa do cvalu.

Toho dne navštívili ještě sedm vesnic a bylo jasné, že ty vesnice byly předem pečlivě vybrány, protože trasa královského procesí se klikatila po vedlejších cestách Arakkaranu. Přesto ale nešlo o nějakou hru zinscenovanou proto, aby to na Inos udělalo dojem – to už si Azak odbyl. V jedné vesnici prohlížel oplocení, které poručil postavit, a v další novou studnu. Kar tu vodu ochutnal.

Olivy, datle, citrusové plody, rýže, koně, kozy, korýši… Inos zhlédla širokou paletu arakkaranského zemědělství a všechno jí připadalo zvláštní. Většinou to byla velmi chudá země, o každou úrodu se zdejší lidé museli porvat s neústupnými skalami. I když údolí byla úrodná, žili v nich rolníci hubení a často nemocní. Děti… na děti se dívala nerada. Skoro každý náčelník se zmínil o daních, přestože věděl, že riskuje královskou nemilost, a pak za svou smělost trpěl. Jedna vesnice nesplnila dřívější královský příkaz opravit cestu. 'Členové rodiny' na místě náčelníka popravili, zatímco Inos za svým závojem bojovala s nevolností a hrůzou. Azak přijal dvanáct žádostí a koupil dvacet tři dívek.

Za čtvrtou vesnicí se královská družina zastavila, aby tam poobědvali čerstvé ústřice, jehně v aspiku a lístkovém těstě a mnoho dalších pochoutek. Inos seděla ve stínu na trávě s princem a sultánem, zatímco 'členové rodiny' stáli opodál na stráži. Ve spalujícím poledním žáru listí na stromech nehybně viselo. Dívala se po okolí a napadlo ji, že žádné jiné místo v celé Pandemii se nemůže podobat jejímu rodnému Krasnegaru méně než Arakkaran. A žádný vládce se nepodobá méně jejímu otci než Azak. Neměla na nic chuť. Azak její nechutenství zaregistroval, očividně ho to pobavilo a pak ji ignoroval.

„Ten šíp," řekl s plnou pusou.

Kar se usmál a vytáhl hrot šípu.

Azak si ho prohlédl. „Hak?"

„Téměř určitě."

Azak přikývl a zahodil důkaz přes rameno.

To bylo pro Inos příliš. „Co se stalo s tvým odhodláním potrestat vinníka?" *Čestný jako džin.*

Červenohnědé oči se k ní otočily a chvíli ji studovaly. Projel si prstem po dásni – další z drobných zlozvyků, které jí šly na nervy. „Příliš pozdě. Hakaraz ak'Azakar před měsícem zemřel."

Podívala se na Kara a jeho nemizející chlapecký úsměv. Pod jeho ledovým pohledem se otřásla. Mluvili přece o jednom ze svých bratrů. Včera si prohlížela jeho sbírku jezdeckých bot.

„Byl to předčasný konec zajímavé kariéry." Azak si z Inos teď nepokrytě utahoval. „Ale jeho střelba z luku byla nevypočitatelná. Stejně jako jeho oddanost."

Po několika minutách ticha, kdy jen sem tam uždíbla z jídla, Inos sebrala odvahu a zeptala se: „A co ty žádosti, které jsi přijal?"

Pokrčil rameny. „Zahodím je do smetí spolu s ostatními. My monarchové jsme všelijakými žádostmi zavaleni, že ano? Každý den mi jich přinesou do paláce aspoň tucet. Moje ženy je rovnají do polic."

Trávil celé dny na honech a hostinách. Pokusila se zvednout jedno obočí, ačkoliv k takovému pohybu jí scházely jeho mimické schopnosti. Pobavilo ho to, ale zanořil nos do nádoby s vínem a nekomentoval to.

Byl to měkce se usmívající Kar, který promluvil. „Královno Inosolan, každou z nich se zabývá. Každá žádost je vyřízena do dvou dnů. Pracuje do půlnoci a vyčerpává celé družstvo písařů. Zdá se, že nikdy –“ Dostal přímý zásah obsahem číše do obličeje, což ho umlčelo.

Azak byl rudý zlostí a tvářil se hrozivě jak tasená dýka. „Ty mě nazýváš lhářem, Výsosti?“

Kar se ani nepokusil utřít si víno, které mu crčelo z obličeje. Bez přestání se usmíval. „Samozřejmě, že ne, Veličenstvo. To by byla vrcholná urážka –“

‚Ještě jednou a bude z tebe žrádlo pro prasata!“ Azak mrštně vyskočil na nohy a zakřičel na své poddané, aby sedlali. Odkráčel pryč. Jídla se stěží kdo dotkl, ale piknik zjevně skončil. Kar zíral na Azakova vzdalující se záda, ale Inos nedokázala odhadnout, jestli jeho nepřetržitý a nevyzpytatelný úsměv vyjadřoval bratrskou náklonnost nebo hrozící vraždu.

Pokud tuhle scénku připravili speciálně pro ni, pak ji sehráli velmi dobře.

4

Slunce, které v Zarku tak krutě pálilo, na vzdáleném konci Faerie ještě nezačalo ani rozpouštět ranní mlhy. Jak se první paprsky přehouply přes obzor na východě, Rap dokončil holení a dloubl do Thinala.

„Teď ty,“ řekl.

„Myslíš, že sem blázen?“ ofrňoval se zloděj. „V týhle tmě? Podřezal bych se od ucha k uchu.“ Ale posadil se a se zíváním se protahoval.

Postup po osídlených pastvinách okolo Milfloru byl pro trojici uprchlíků daleko náročnější než po opuštěných severních plážích. Bez Rapova bystrozraku by je určitě už dostaly stráže nebo psi, ale podařilo se mu přesvědčit ostatní, že ve dne musí odpočívat a v noci mu důvěřovat. V hledání cesty mu samozřejmě pomáhalo i měsíční světlo. Vedl je úzkými pěšinkami, a kde to bylo možné, tam se držel ostrůvků lesa a houští. Teď už ale před sebou žádný vhodný úkryt neměli; dostali se do míst, kde byly časté mléčné farmy s velkými domy, což znamenalo, že se blíží k městu.

Na pár hodin si zdřímli v seníku. Blížil se úsvit a oni se museli upravit, jak jen to šlo. Thinal někde schrastil břitvu. S tou si už s Rapem navzájem zkrátili vlasy. Kuře kategoricky odmítl jakýkoli zásah proti štětinám kolem úst a Rap měl dost dobrý důvod, aby se nenechal ostříhat od něj. Konec

konců žádný goblin by se tomu nepodřizoval rád a Kuře by k tomu pravděpodobně donutila jedině kohorta impů. Nakonec souhlasil, že si alespoň schová obličej pod široký slamák. To bude muset stačit, i když ve Faerii bude tak jako tak do očí bijící raritou. Jeho milované hedvábné kalhoty naštěstí nepřežily ani dva dny pochodu křovím. Teď měl na sobě rolnickou pytlovinu jako ostatní.

Jejich chatrné oblečení, které jim po cestě opatřil nejschopnější zlodějský tým v celé Pandemii – chmaták Thinal a Rap, nejlepší přítel psů – nebude přitahovat žádnou pozornost. Pro třetího z jejich party, zabijáka trolů, muže tvrdé ruky, už žádná další práce nezbyla.

Rap vstal, spustil se dolů po žebříku a šel si ulevit. Přemýšlel, kde na svých cestách ztratil svědomí. Že by u Havraního totemu, kde ho hladovění dohnalo až do jejich špižírny? Anebo ho ještě pořád měl, jenom s ním příliš špatně nakládal, než aby se ozvalo; tenhle kočovný způsob živobytí nesnášel. Cítil by se šťastnější, kdyby Thinal věnoval pozornost bohatým a jejich honosným koloniálním sídlům, ale on většinou obíral chudáky. Ty vychrtlé, přepracované lidičky, kteří se lopotili, aby vůbec nakrmili svoje vlastní děti, natož aby ještě poskytovali nedobrovolnou almužnu bandě zlodějů.

Když se vrátil, Thinalovi už se podařilo odstranit z obličeje část strniště a vypadal, že zbytek si hodlá s klidem ponechat. Z holení mu začalo krvácet jeho akné.

„Hotovo?“ zeptal se a rozhlédl se kolem. „Tohle všecko tady můžeme nechat. Na trhu si koupíme lepší.“

„Ještě ne,“ řekl Rap. „Myslím, že napřed bysme si měli promluvit se Sagornem.“

Thinal se nad tím zamyslel a přimhouřil svá myší očka. „Teď to k ničemu nebude. Počkej, až seženem ňáký prachy a lepší vohoz – to je všechno, co by nám teď tak řek'. Uvidíme, co nám poradí později.“ Škodolibě se zakřenil. „Já si, myslím, dopřeju pohodlnou postel a ňáký děvčata. To už postrádám dýl, než co ty seš na světě, hošíku. Uvědomuješ si, že jsem dost starej na to, abych byl tvůj prapraděda? Ne, Sagorn může počkat. Jdeme.“

Vyskočil a namířil si to k žebříku. Rap ho rozpačitě následoval. Plahočení lesem a džunglí skončilo. Před nimi ležel Milflor – a lodě – ale tomuhle 'novému' nafoukanému impovi nedůvěřoval, stejně jako nedůvěřoval goblinovu pobavenému opovržení. Ať už se Thinal narodil, kdy chtěl, nebyl fyzicky starší než Rap, ale teď se nadýmal mladickou pýchou nad svými zálesáckými úspěchy a také vychutnával návrat do známého městského prostředí. Pokud ho ale přemíra sebevědomí dožene k podobné chybě, ja-

kou udělal v lese s trolem, tak ani Kuře nebude schopen je nějakým dalším zázrakem zachránit.

Jak vidět, Rap pořád ještě měl svědomí. Co jiného by mu teď připomnělo trola?

5

Slunce se již sklánělo nad vzdálenými vrcholky hor a Azak stále vedl svou skupinu na sever podél pobřeží, dál od chátrající rybářské vesnice, kde se naposled zastavili. Inos si začínala dělat starosti, velké starosti. Ze zeměpisu se toho naučila dost, aby věděla, že palác je daleko od moře. Bylo tedy jasné, že do paláce se už dnes večer nevrátí. Azak se se svými plány nikdy nesvěřoval a ona by to po něm ani nechtěla, ale jeho dnešní neobvyklý zájem o její společnost začínal vypadat velmi zlověstně. Celou dobu jí skládal poklony, i když ji tím párkrát také urazil. Chtěl ji snad rozčilovat nebo děsit jen proto, že si myslí, že je krásná, když se zlobí?

Kade bude určitě vylekaná, co se děje, když se nestihnou vrátit, a také ji to pohorší. Kade velice dbá na to, jak se člověk jeví. Inos se zajímala spíš o skutečnost a ta za současné situace začínala vypadat znepokojivě.

Cesta téměř zmizela a koně se unaveně trmáceli mezi písečnými dunami, pokrytými koberci hrubé trávy. Vzduch byl vlhký a slaný. Poblíž, ale mimo dohled, dopadaly na pláž vlny a jejich monotónní hučení ji po celodenní námaze uspávalo. Na konci dlouhého dne v sedle ji bolelo celé tělo a obličej měla spálený větrem a sluncem.

Prolomil dlouhé ticho. „Takže jsem ti ukázal naše pamětihodnosti, královno Inosolan. Co na ně říkáš?“

„Já… představovala jsem si honosnější budovy a přírodu.“

„Budovy? Přírodu? To nedělá království. Království, to jsou lidé! Teď odpověz. A buď upřímná.“

„Upřímná? Jsou to ubožáci – nemocní a přepracovaní. Někteří napůl mrtví hladem.“ Očekávala zemětřesení.

„Přesně.“

Úžasem zamrkala. Díval se sklíčeně před sebe, na ni ani nepohlédl.

„Jsou daně skutečně tak vysoké?“ zeptala se a divila se své vlastní kuráži.

„Odporně vysoké.“

„Proč je nesnížíš?“

„Daně jsou zapotřebí, aby živily palác.“

To ji už napadlo. „Všechny ty prince?“

„Jako parazity?“ Zašklebil se na ni. „Ano, princové jsou drazí a nic neprodukují. Měl bych snížit náklady, co myslíš?“

Se srdcem až v krku mu Inos odpověděla. „Drasticky.“

„Pak bych měl velké štěstí, pokud bych jako poslední věc v životě ucítil Karový prsty na svém víčku.“ Zasmál se jejímu výrazu. „Se všemi bojovat nemůžu. Nepřežil bych ani týden.“

„Copak nemůžeš udělat vůbec nic? Je to tvůj národ.“

„To já vím, ksakru! Myslíš si, že je mi to jedno? Ano, něco bych mohl udělat – pokud se mi kdy podaří dostat tu kouzelnickou děvku z mého paláce a být znova svobodný.“

Na moment nebylo možné v rozhovoru pokračovat, protože museli pobídnout koně do prudkého svahu jedné z dun. Inos také zahlédla na západě záblesk vodní hladiny a její strach prudce vzrostl.

„A co bys dělal?“ zeptala se, když se jí znovu podařilo dojet jej. „Kdyby se ti podařilo vyhnat Rashu, co bys dělal pak?“ Měla úplně ztuhlý krk, jak k němu pořád vzhlížela.

„Vypověděl bych válku.“

Inos byla šokovaná a zklamaná. Měla o něm jaksi lepší mínění. *Válku*? Válka nikdy lidem nepomůže! Smrt, zkáza, znásilňování a…

„Vypověděl bych válku Shuggaranu – sousednímu království na severu. Těm smrt a to ostatní nevadí. Je to větší země, i když ne tak krásná.“

„Tak by tě rozdrtili.“

Pokrčil rameny. „To je možné, ale moji lidé by byli každopádně v bezpečí. Oběma královstvím by se lehce dalo vládnout jako jednomu. V shuggaranské královské rodině jsou ještě větší páprdové než v mojí. Vyhladil bych je. Pak by dvojnásobek rolníků živil polovinu princů a mohly by se snížit daně.“

„Oni by vyhladili vás.“

„Pokud bychom prohráli, bylo by to jejich právo. Ale rolníci by tím získali tak jako tak. Kromě toho se po tržištích nesou zvěsti, že císařství chystá válečné tažení na Zark a to znamená, že moje válka bude muset počkat. Říkala jsi budovy?“

Zarazil koně a seskočil. Inos sesedla mnohem opatrněji.

Dostali se na konec výběžku, ze tří stran obklopeného vodou. Na severu klouzaly plachetnice ústím přístavu, poháněny večerní brízou. Na východě se nořil z vln, jako by to bylo přesně načasované, obrovský měsíc v úplňku. Na západě se třpytily vody zálivu a za ním šplhalo do strání ve stupních a římsách město Arakkaran, pomalu se nořící do stínů. Na vyvýšené hraně planiny se proti zapadajícímu slunci temně rýsovaly kopule a špičaté vížky

paláce a za nimi zubatý horizont, tvořený zlatě lemovanou konturou norského hřebenu v poušti.

Inos nad tou krásou na moment ztratila řeč. Pak vydechla: „Ach, Azaku! To je nádherné!“

„Počkej na rozbřesk. Pak uvidíš lesk mého města.“

„A kde budeme…“

Azak ukázal na tábor přepychových stanů dole na pláži, stáčející se směrem k přístavu. Z malého člunu právě vystupovali lidé na staré vetché molo, ale v písku už praskal a čadil oheň, nad kterým Inos dokázala rozeznat kozu na rožni. To všechno bylo velmi pečlivě připraveno. Dokonce snad i ten měsíc.

„Ten malý stan je tvůj, Inos.“ Oči mu posměšně a pobaveně zajiskřily. „Zana se o tebe postará.“

„Zana je tady?“

Uchechtl se hlubokým a velmi mužným hlasem, který od něj ještě nikdy předtím neslyšela. „Nemusíš se obávat, že ti hrozí královské znásilnění.“

„To jsem ne…“

„Poslední hodinu jsi byla čím dál zelenější.“

„To spolu tvoříme asi moc hezký páreček, Rudochu!“

Začal řvát smíchy a ona cítila, jak se červená, i když její obavy teď povolily. Všechno ji bolelo, byla zaprášená a utahaná a cítila se báječně…

„Azaku, to byl fantastický den!“

„A většinu z něj jsi nenáviděla. Nehádej se. Slíbil jsem ti lekci o vládnutí, což je stinná stránka života panovníka.“

Nebyl o mnoho starší než ona, ale co do zkušeností byla ve srovnání s ním dítě. Byla panovnicí jen podle jména, ale nikoli svými skutky, zatímco u něj to bylo přesně naopak.

Jeden z 'členů rodiny' se před nimi uklonil a vzal od nich otěže koní. Odváděl zvířata dolů do tábora, zatímco Inos zůstala stát po Azakově boku na malé vyvýšenině. Otočil se a zahleděl se na moře.

„Tohle místo miluju. Škoda jen, že tady není žádná pitná voda.“

Mátlo ji, jak prudce se u něho mění nálada, ale přece jen se zdálo, že od té doby, co ráno opustili palác, se poněkud zklidnil. Byl to snad výsledek její zušlechťující konverzace anebo to způsobil fakt, že se vyvázal z neustálé hrozby, kterou představovali jeho bratři a strýcové? Protáhla se, vědoma si toho, jak se přes všechnu únavu cítí zvláštně spokojená. „Na tenhle den nikdy nezapomenu. Jsem ti velmi vděčná, Azaku.“ Natáhla k němu ruku, ale on se pustil hustou trávou k moři. Následovala ho.

„Miluju moře," poznamenal zamyšleně. „Nikdy se nevzdává." Zastavil se a zíral na klidné, lhostejné vlny, jak se jedna za druhou ubírají ke svému konci. „Je tady dobré koupání. Zkus to. Pošlu sem Zanu s ručníky."

„Klouzal jsi se někdy po dunách, když jsi byl malý?"

Překvapeně na ni pohlédl. „Ne, nikdy."

„Tak to zkus teď! No tak! Pojď!" Rozběhla se k okraji a vrhla se po zadku ze zastíněného svahu, což strhlo lavinu písku. Poblíž Krasnegaru také byly duny, ale tenhle písek byl ještě pořád tak rozžhavený, že jí div nepropálil rajtky. Ptáci s chůdovitýma nohama se rozutekli po pláži a pak se vznesli do vzduchu a kroužili nízko nad vodou.

Když se úhel svahu zmenšil, zastavila s nohama zabořenýma v písku. Za okamžik kolem ní projel Azak. Zastavil se o kousek níž, otočil se po ní a zazubil se. Najednou vypadal téměř chlapecky.

„Jo, je to skvělé! Prohlásím to za královskou výsadu a dám popravit každého poddaného, který se o to pokusí!"

Rozesmála se – tohle byl mnohem příjemnější Azak než ten tyran na lovu. Pokud je voda opravdu tak teplá, jak si ji představuje, koupel bude božská. Měl pravdu, tohle je opravdu překrásné místo. Už jen být z dosahu slunce byla velká úleva.

Azak se zvedl na kolena. I když byl níž než ona, jejich oči byly v rovině. Inos blesklo hlavou – jak je tenhle kluk veliký! V obličeji měl podivně vážný výraz, ale Inos si vážná nepřipadala. Byla unavená, ale také byla ráda, že ten dlouhý den už je konečně za ní, a šťastná, že je pryč z věčného shluku desítek mužů; a zvláště ji těšilo, že je za hranicemi paláce. On se musí určitě cítit stejně, možná ještě líp. Tady se nemusí bát otrávených šípů nebo jedovatého vína.

Z hlavy si stáhla šátek a rozpustila účes. Zatřásla hlavou a po ramenou se jí rozlil vodopád vlasů. Protáhla se a položila se zády na svah, s pohledem upřeným na růžové beránky, prsty prosívala písek a naslouchala příboji, který duněl pod nimi na pláži. „Kolik máš vlastně žen?" zeptala se zasněně.

„Žádnou," odpověděl velmi tiše Azak. „Ve své domácnosti mám mnoho žen a také mnoho mužů. Nevím ani kolik. Ne všechny ženy jsou určeny k tomu druhu osobní služby, který tě tak vyvádí z míry. Uklízečky, kuchařky, švadleny… Tanečnice, zpěvačky, rukavičkářky."

Inos si odfrkla, aby dala najevo nedůvěru. „A kdy jsi je začal… shromažďovat?"

„Když jsem dospěl, o svých třináctých narozeninách. Chlapcovu výchovu dokončuje žena. Samozřejmě byla o mnoho starší než já, ale ne příliš stará."

Možná! Mohla to být iluze a on o tom nemusel ani vědět, napadlo Inos. „Ale u vás nikdy nevládne žena. Co je sultánka?“

„To je sultánova manželka. Jednou, až se osvobodím z područí té odporné čarodějky, tak se ožením s jednou z mých palácových žen. Nebo si vezmu nějakou královskou dceru odněkud, abych tím zpečetil nějakou dohodu. Stane se sultánkou a bude mít na starosti palác. Momentálně se mi o tyhle věci starají sestry.“

„Jen jednu ženu?“

„Jen jednu. A může být potomkem prince nebo sedláka, to záleží jen na mně.“

„Ale ty ostatní si necháš, jen tak pro zábavu.“

„A kvůli synům.“

Povzdechla si a dál prosívala písek skrz prsty.

„Inosolan!“ Jeho hlas zněl najednou trpce. „Vzdáváš mi tím nesmírnou čest… ale já nemohu!“

Nemůže co? Inos zvedla hlavu a podívala se na něj. Ani se nepohnul. Pak z jeho očí vyčetla, na co myslí. V hrůze se posadila, pevně si objala kolena a zajíkavě hledala slova. Samozřejmě se domníval…

Sedí si tady spolu v tom horkém písku úplně sami, jen v dálce plují rybářské čluny, z kterých na ně nemůže být vidět, a z obyvatel paláce si je určitě nikdo nedovolí rušit. Cítila, že jí obličej žhne víc než písek pouště. To byla do očí bijící provokace! 'No tak! Pojď!' řekla mu předtím – byl to její nápad, její vyzvání! Dovedla ho až sem a pak začala žvanit o manželkách a konkubínách. On je nanejvýš domýšlivý muž, takže si samozřejmě myslí, že ona chce –

Inos, co jsi to začala?

Poslední žhavý záblesk zapadajícího slunce ozařoval Azakovu tvář, na níž se dal číst spíš výraz hněvu než vášně.

„Myslel jsem si, že ženy z paláce jsou větší klepny,“ řekl Azak. „Leží na mně ještě jedna kletba. Každý o ní ví. Nikdo ti o tom nic neřekl?“

Inos polkla a nemohla najít slova. Byla tak vyděšená, že jen zavrtěla mlčky hlavou. *Už žádné podobné hry*! zapřísáhla se, a ejhle, tady si hraje v písku s barbarským zabijákem. Zapomněla na politiku, odložila ji stranou a nechala ji odpočívat, ale Azak nikdy neodpočívá. Dokonce i rozmnožování je pro královského hřebce součástí politiky.

„Nemohu se dotknout žádné ženy.“

„Cože? Ale –“

„To je to jedno z Rashiných mučení. Rozžhavil bych se jako rozpálené železo. Mohl bych s klisnou, fenou, kánětem, jakoukoliv zvířecí samicí, ale s ženou ne.“

Na obličeji mu bylo jasně čitelné utrpení a ponížení, ale přesto se jí díval zpříma do očí a neuhnul pohledem ani o vlas. „Chtěl jsem, aby mi jedna z mých žen učesala vlasy. Spálila si o ně prsty. Ať si je to nejstarší babizna anebo moje nejmenší dcerka, pokud se svým tělem dotknou mého, spálí se a budou mít puchýře."

Samozřejmě s jednou výjimkou…

„Veličenstvo! To je… o podobné krutosti jsem nikdy neslyšela."

„Ani já ne. Ale mě nikdy nezlomí!"

Zděšená Inos si přitiskla kolena ještě víc k bradě a pak na nich schovala obličej. Byla docela vyvedená z míry tím, jak je čarodějnice pomstychtivá, ale ještě víc ji konsternoval vlastní pocit úlevy, že se jí podařilo uniknout, byť velmi těsně. Tohle nebyla Impirie a taky se tady neschovávala za každým keřem Kade. Hlupačko! nadávala si. Srdce jí stále bušilo, když se nutila vzhlédnout a podívat se mu do očí. „Ujišťuji tě, Veličenstvo, že to jsem vůbec neměla na mysli. Ale takovéhle ďábelské čáry odsuzuji. Je to hnusné a zlomyslné a já za to Rashu nenávidím."

Zamračil se na ni, jako by ho to zmátlo.

Krátký pouštní soumrak ustoupil noci. Konečně dosáhla toho, po čem týdny prahla – soukromého rozhovoru s Azakem. Snažila se vzít rozum do hrsti.

„Pojďme si teď promluvit o čarodějnici."

Pokrčil rameny. „Proč ne? Může nás pochopitelně špehovat. Anebo možná počká, až se zítra vrátíme, a pak se nás prostě zeptá, ale aspoň to nikdo jiný neuslyší. Mluv, královno Inosolan." Otočil se a udělal si pohodlí. Ležel o něco níž než ona, opřený o lokty, a díval se na moře.

Začala vyprávět, ale on ji co chvíli přerušoval a říkal jí, že to už ví. Jako by mu opakovali každé slovo, které ona nebo Kade v paláci pronesla. Znal i celý krasnegarský příběh. Až když se dostala ke schůzce s Olybinem, Azak ztichl a zahleděl se do vln, nehybný jako skála, dokud neskončila.

I potom se zdálo, že mluví s mořem a velkým jasným měsícem. „Nikdy jsem žádného goblina neviděl. Jsou stejně zlí jako gnómové?"

„Já gnómy neznám."

Natáhl se a přetočil se na břicho, aby na ni viděl. „Hledáš další možnost, ale pokud tě budou nutit k téhle, vezmeš si goblina, abys získala zpět svoje království?"

Ta otázka ji strašila už dvě noci. „Pokud by to došlo tak daleko, pak to asi nebudu já, kdo o tom rozhodne."

Zachrochtal. „Správně! Nikdy neodpovídej na hypotetické otázky. Co chceš, abych udělal já?"

„Abys mi pomohl!"

„Proč?“

Nezeptal se *Jak*! Inos pocítila náhlý příliv naděje. Tenhle velký, smrtelně vážný mladík možná zná pár triků, na které by ona nepřišla.

„Proto: *Nepřítel mého nepřítele je mým přítelem*.“

„Ne vždycky! Kdo jsou tví nepřátelé? Rasha i čaroděj byli ochotní dosadit tě zpátky na tvůj trůn. Není to jejich cíl, který se ti nezamlouvá, je to jejich cena.“

„Ne! Oni mě nedosadí na můj trůn. Byli ochotní poslat mě domů, ale ne jako královnu, ne jako skutečnou královnu.“

Azak nakoupil rotu mladých dívek a nařídil odvézt je do paláce jako dobytek. Nebude se na její problémy dívat stejně jako ona.

„To je pravda.“ Čeřil prsty písek, zdánlivě zamyšlený. „A moji nepřátelé? Rasha, ta určitě. Kdyby si ji čaroděj Východu zotročil a udělal z ní – co to bylo za slovo, vazala? – to by mě jí zbavilo. Ale Strážce Východu nikdy nemůže být mým přítelem, protože je okultním ochráncem císařských legií a Impirie se právě chystá znovu nás napadnout. Jsou o generaci pozadu za svým obvyklým programem. Válka číhá za bukem. Říkal jsem ti to.“

Po chvíli dodal: „My dva, ty a já, nemáme stejné nepřátele.“

Bránila se svírajícím chapadlům jeho logiky. „Rozhodně ti dva nejsou moji přátelé! Chtějí mě použít jako žeton, minci!“

Azak si položil bradu na jednu paži a zespodu na ni hleděl, zkoumal její obličej v měsíčním světle, zatímco jeho vlastní obličej byl ve stínu. „Na trhu je víc mincí než obchodníků. Namítáš proti tomu snad něco?“

„Samozřejmě že namítám! Rasha mi slíbila, že mi pomůže, a teď pátrá po tom, jak by mě nejlíp využila pro svou vlastní potřebu.“ Nehodlala dodávat nějaké poznámky o bezmocných ženách, ale nikdy se necítila bezmocnější.

„Pomoc má obvykle svou cenu.“

„Doufala jsem v tvou radu, nepotřebuji aforismy.“

„Je na ně větší spoleh. Chceš uprchnout? Ale kam jít? Zpátky do svého království? Pokud připustíme, že se ti podaří uniknout kouzelnici, bude ti to trvat nejméně rok, než přejdeš celou Pandemii, když to střízlivě odhadnu. Budeš si muset najmout armádu – taky lodě, když říkáš, že cesta po zemi je odříznutá. Máš nějaké peníze?“

Na řešení hrubou silou už Inos myslela taky. „Mám v Impirii bohaté příbuzné, ale vím, že Impirie nepovoluje soukromé armády. A kde mám najít někoho, kdo by se nechal najmout k boji s tlupou jotnarů?“

Azak zamyšleně zafuněl. „Nejspíš jiné jotnary. To ale znamená, že chceš-li si najmout žoldáky, musíš zamířit na sever, do Nordlandu.“

A deset proti jedné, že by ji tam okamžitě znásilnili, okradli a zbytek života by strávila u plotny v nějaké zajatecké kůlně. Jotnaři by ženu jako vůdce nikdy neposlouchali, a i kdyby, jak by se jich pak zbavila?

„Nordland není zrovna praktické řešení," řekla.

„Vyhánění čerta ďáblem, co? Ne. Tak kam tedy půjdeš?"

Očekávala odpovědi a ne otázky, ale chápala, že se tímto způsobem odděluje zrno od plev. Je tu samozřejmě možnost, že až skončí, nezůstane vůbec nic.

„Do Hubu?" navrhla.

Azak znovu zafuněl. „Všechny cesty vedou do Hubu! Ale cesta tam potrvá měsíce. Bude to velmi nebezpečná, namáhavá a dlouhá cesta. Možná skončíš někde úplně jinde, v mnohem větší tísni, než jsi teď. Třeba si ještě budeš vyčítat, že jsi se nerozhodla pro zeleného manžela. Jsou zelení, nebo ne?"

„Tak trochu. Vím, že cesta bude dlouhá a těžká. Ale je možná?"

„Císař tě určitě bez meškání provdá za nějakého impa," vyhnul se odpovědi na její otázku.

„Každý imp by byl lepší než goblin! No, skoro každý imp."

Na chvíli se jí zazdálo, že Azakovy vousy rozvlnilo slabé pousmání. Sklonil hlavu a začal prosívat stále ještě horký písek skrz prsty. Mořští ptáci křičeli; vlny se lámaly a převalovaly. Zdálo se, že mu došly otázky.

„Myslela jsem si, že budu apelovat na Strážce," řekla. „Rasha použila proti imperiálním jednotkám v Krasnegaru kouzlo a to je porušení Protokolu."

„Ale poškozenou stranou je Východ a Východ už o tom ví. Nepotřebuje, abys mu to připomínala. Nebo se o tom zmiňovala ostatním. Možná to raději bude držet v tajnosti."

Když už chtěla promluvit, Azak dodal: „A ona to udělala, aby tě zachránila. To nevypadá na přílišnou vděčnost."

Dobré způsoby v politice přece nikdy nehrály roli – vysmívá se jí.

„Na tebe zase uvrhla kletbu! A to je horší vměšování do politiky."

Zahlédla, jak se mu krátce zablesklo v očích, když je pozvedl, aby se na ni podíval. „Ale to není tvoje věc."

„Pokud se Čtyřka rozdělila tak, jak Rasha říká –"

„Té děvce nemůžeš nic věřit, ani Čarodějovi. Strážci se do sebe odjakživa pouštěli jako kočky a psi, ale neexistuje způsob, jak bychom mohli zjistit, kteří z nich jsou momentálně proti sobě a kteří jsou spojenci."

Rozhovor se zatím nevyvíjel příliš slibně. „Tak mi poraď! Je možné, abych unikla Rashe?"

„Vždycky to můžeš zkusit. Dokonce i kouzelnice musí někdy spát. Aspoň tahle určitě.“ Když to říkal, nedíval se na Inos, jenom propouštěl písek mezi prsty, dvakrát tak velkými, jako byly její. Pocítila jiskřičku naděje.

„A pomůžeš mi?“

„A proč bych měl? To by tu hampejznici rozladilo a už teď v jejích rukou trpím dost.“

„Protože já jsem nepřítel tvého nepřítele.“

„Ty jí nemůžeš ublížit. Je to hezký, zajímavý problém, ale pro mě je bezvýznamný. Proč bych měl riskovat nový hněv té běhny? Kdybych ti pomohl, nepřineslo by mi to žádnou výhodu.“

V tom případě Inos neviděla žádný smysl v tom, aby pokračovala i dál ve zdvořilé konverzaci. Co by tak Azakem pohnulo? Svědomí určitě ne. Hrůza? Tohle byla politika, ne společenská hra, takže bylo potřeba pevných nervů. Nemyslila si, že je nějak příliš statečná, ale začínala se cítit velice naštvaná.

„Nové nepřátelství?“ vyštěkla. „Kolik nepřátelství ještě sneseš, než se odhodláš udělat něco na svou obranu? Už tě prakticky vykleštila, jak říkáš. Tak co ještě chceš?“

Jeho zuby se zaleskly jako dýky. Bez ohledu na to spěšně pokračovala.

„Takže sultán Arakkaranu funguje jako milenec přístavní děvky? Tak jsi ji nazval. Odpírá ti tvůj titul – jakou novou ukrutnost si vymyslí teď? Přiběhneš, když zapíská. Své ženy odměňuješ úsměvem. Kolik tvých synů teď nosí pod srdcem, tvoje Veličenstvo? Co řeknou ostatní princové, když tvé ženy přestanou rodit úplně, tvoje Veličenstvo? Nebo už je to všem jasné? Celý den tady poskakuješ na svých luxusních koních a celou noc se kurvíš s kouzelnicí. Co jsi to za sultána? Co jsi to za chlapa, když snášíš takové zacházení, aniž by ses aspoň pokusil to ukončit? Jak můžeš –“

Azak se zvedl na kolena. Zarazila se, poděšená tím, co právě řekla, a přemýšlela, jestli ji teď dá zmrskat.

Ticho.

Nikdo v celém království se neodvážil s ním takhle mluvit. Cítila, jak se jí potí dlaně. Každičký nerv na ni křičel: Omluv se!

Neudělala to.

Pohlédl na ni, obličej ponořený do stínu; ale když promluvil, v hlase mu nebylo znát žádnou změnu. „Pokud můžeš dostat své království zpět jen za tu cenu, že si vezmeš goblina, přistoupíš na to?“

Znovu stejná hypotetická otázka – ale tentokrát je jasné, že se nesmí pokusit z ní vykroutit.

Odpoví ne – a dostatečně jí na tom nezáleží. Odpoví ano – a je z ní děvka jako je on. Tohohle muže nikdy nepřechytračí. Viděl jí do tváře, zalité měsíčním světlem. Musí mu říct pravdu – ale jaká je pravda?

„Řekl jsi mi, že království netvoří budovy nebo krajina. Pokud pomůžu svému lidu tím, že si vezmu goblina, pak to udělám."

„A pokud tvému lidu pomůže, když se k němu nikdy nevrátíš?"

Slova jí zamrzla v ústech, ale nakonec je vyslovila. „Pak se nikdy nevrátím."

Azak se sehnul a zabořil prsty jako paňáty do stříbrného písku. Zíral na hřbety svých rukou. Přelila se vlna. Pak další. Inos zjistila, že zadržuje dech a že už to déle nevydrží. Další dvě vlny…

„Ve velmi starých smlouvách," řekl Azak, aniž by vzhlédl, „byla vždycky část nazvaná 'Odvolací klauzule'. Objevuje se v každé smlouvě, kterou kdy Impirie s kýmkoliv podepsala, včetně Arakkaranu nebo jeho současných spojenců. Asi až do Dvanácté dynastie. Potom to jaksi upadlo. Byla zapomenuta nebo se nehodila. Nebo jí možná nebylo potřeba. Ale nikdy nebyla obnovena, pokud vím. V té klauzuli se Impirie zavazuje dodržet Odvolací právo."

Udělal pauzu, ale ona se neptala, protože věděla, že bude pokračovat. Tohle byla ta odborná rada, ve kterou doufala.

„Odvolací právo každého státu nebo panovníka proti nezákonnému použití čarodějné moci. Jak vidíš, Eminův Protokol byl pravděpodobně vytvořen proto, aby chránil všechny národy, celou Pandemii. Nejenom Impirii. Teoreticky byla Impirie připravena udělat každému laskavost tím, že potlačí politické využití čarodějné moci. I potom byla Impirie největší pandemijskou mocností, takže jim takový altruismus vyhovoval. Ale pak vyvstala otázka, jestli Čtyřka slouží Impirii anebo Impirie slouží Čtyřce. Proto už po staletí císaři zachovávali praxi, že každý panovník, který má problémy s čarováním, se může odvolat ke Strážcům. K nikomu jinému už není možné se odvolat, protože menší kouzelníky pozaháněli do křoví. Dnes už to možná nic neznamená a je to jenom šikovná pohádka, ale pokud by to ještě pořád fungovalo, pak ta tvoje záležitost by byla zcela jasným případem."

„Skutečně?"

„Rasha unesla královnu. To je vměšování do politiky."

Samozřejmě! Výborně! Inos zatleskala a skoro zatoužila, aby mohla tomu velkému džinovi vlepit hodně vřelou pusu. Byl to ten nejvzdělanější barbar, jakého kdy potkala!

Jenomže… „Ale my samozřejmě neznáme rozsudek, který vynesou," řekla.

„Ne. Nemáš žádnou záruku. Ale je to tak trochu jako se Zarthovým volem dnes ráno.“ Vycítil, že ho tak docela nechápe. „Já prdím na vola nějakého rolníčka. Koupil jsem si úctu svým zlatem.“

„Chceš říct, že Čtyřce na Krasnegaru vůbec nezáleží…“

„Absolutistická vláda lidi děsí. Ale moc spoutaná spravedlností se jim líbí.“ Pokrčil rameny. „Je to hazard, ale určitě bych spíš věřil Čtyřce, když jsou pohromadě a na veřejnosti, než komukoliv z nich o samotě.“

Ach, tenhle sultán je ale chytrý! Teď když to podrobně vysvětlil, začala chápat jeho myšlenkové pochody. „Ano! Pomůžeš mi?“

„Budu se snažit.“ Natáhl k ní ruku. Zelená bavlna se v měsíčním jasu stříbrně leskla. „Dotkni se mě.“

„Cože?“

„Jemně se dotkni mého rukávu. Ale buď opatrná! Mysli si, že jsem rozpálená pec.“

Opatrně ťukla do jeho paže špičkou prstu.

„Trošku přitlač,“ řekl a látku pevně stáhl.

Poklepla silněji. Stále nic. Píchla do něj a bylo to, jako by píchla do skály a – *au*!

Strčila si prst do pusy a zírala na něj. Na jeho rukávu se objevila malá spálená skvrnka, i když se zdálo, že Azak vypadal, že nic necítil. Ona bude mít na prstu puchýř. Bohové! To bolí.

„Řekl jsem ti pravdu.“

„Já jsem nikdy neřekla –“

„O čestnosti džinů existuje staré rčení. Ale vidíš, že mně můžeš věřit, aspoň v tomhle. Chceš jít do Hubu. Přesvědčila jsi mě, že bych měl jít také. Doprovodím tě tam a odvoláme se ke Čtyřce společně. Oba bychom měli požadovat spravedlnost.“

„Ty! A co tvé království?“

„Moje království?“ opakoval trpce. „Sama jsi to řekla – ta děvka mě vykastrovala. Jak dlouho může na Zarku eunuch udržet vládu nad královstvím?“

Vyhrála! „Žertuješ!“

„Nikdy nežertuju.“

Vyhrála! Vyhrála! Vyhrála! „A co jsem řekla, že jsem tě přesvědčila?“

Vyškrábal se zpátky na nohy, obrovská černá postava se vztyčila mezi navátými dunami, potemnělá v měsíčním světle. „Že by ses nevrátila, kdyby to vyžadovala tvoje povinnost. To mě zabolelo. Povinnost lze obvykle poznat podle bolesti.“

„A tvoje povinnost?“

Hořce se zasmál. „Zachránit svůj lid před vládou ženy, to je jasné. Dobře si zaplav. Pošlu ti sem Zanu.“

Otrok a sultán:

Se mnou po pásu zeleně zbloudilé,
který jenom dělí poušť od pole,
jmen otroků, sultánů tu nikdo nevzpomene,
nepolituje Sultána Mahmuda na jeho trůně.

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 10, 1859)

»»»» KAPITOLA ŠESTÁ ««««

ZATARASENÁ CESTA

1

Koupel v teplém příboji byla pro Inos něčím zcela novým a nebylo divu, že se začala zabývat myšlenkou, že něco podobného Krasnegaru velmi chybí. Zimní oceán zůstává po celý rok vražedně ledový. V mládí často pořádala na plážích sedánky s kamarády – hlavně s Rapem – ale moře, to bylo jenom na dívání. Jedině v tomhle, připustila, má Zark výhodu.

Měla tolik starostí, aby přišla na to, jak se neutopit nebo se neodřít o písek, že neměla myšlenky ani na nadcházející útěk, ani na to, co by tomu řekla Kade nebo jak si vlastně Azak představuje, že by se ten zázrak dal zařídit. Pod dýňovitým měsícem Inos skotačila a válela se ve vodě jako tulení mládě a ani si neuvědomovala, jak ubíhá čas. Z ničeho nic se na pláži objevila vysoká černá postava, Zana, a volala ji z vody ven. Inos se cítila slastně vyčerpaná a údery vln téměř ochromená.

„Bylo to báječné!“ vzdychala Inos a drhla si osuškou rozpálenou kůži. „Kdybych si tak mohla nosit Jarní moře s sebou v tašce, abych je měla po ruce, když bych je potřebovala.“

Zana se zachichotala. „To by musela být hodně velká taška.“

„Ano. Ale musím ti říct, že moře je daleko zábavnější, když je člověk v něm, než když je na něm. Jsem opravdu mizerný mořeplavec.“ Z Arakkaranu do Impirie vedou dvě cesty – na západ, do Qoble, nebo na sever, k Rannímu moři a řece Winnipango, napadlo Inosolan. Kudy se chce Azak vydat? A aniž si to Inos uvědomila, utrousila před Zanou neopatrnou hlasitou poznámku – musí si dávat pozor na jazyk.

„Tvoje Veličenstvo je velmi schopná cestovatelka a snadno zvládne úskalí dlouhé cesty.“

Inos se právě nasoukala do čistých šatů. Sedla si, aby si utřela z nohou písek, a pak teprve jí došla Zanina podivná poznámka.

„Prosím?“

Vytáhlá žena si klekla a zalovila ve vaku, který přinesla. „Mám tady nějaký papír, madam. Je třeba, abys napsala svojí tetě – tedy, pokud si přeješ, aby tě doprovodila.“

Inos přestala s čištěním u třetího prstu. *Pokud jsi na pochybách, dělej hloupou* – to bylo jedno z Kadiných pravidel, i když ona by to nikdy nepřiznala.

„Cože?“ Inos by velice ráda uměla přečíst výraz Zanina obličeje v měsíčním světle. Zana se usmívala, ale nic víc nebylo vidět. Popelavá, vrásčitá tvář se pod maskou úsměvu tvářila záhadně.

„Přeješ si přece, aby tvá teta šla do Hubu s vámi? Tak jsem to řekla Velikánovi. Nechtěl to připustit, ale já jsem tvrdila, že na tom budeš trvat. Mýlila jsem se snad?“

„Ne… Ne, samozřejmě že ne. Nemohla bych ji opustit.“ Kade je zkušený mořeplavec a vždycky toužila navštívit Hub. „Ale… dnes večer?“

„Velmi brzy. Pobíječ lvů nikdy neztrácí čas.“

Pobíječ lvů? Inos se pokusila představit si o mnoho let mladší Zanu s malým bratříčkem, skutečně mnohem mladším bratříčkem, předčasně vyspělým, divokým, nezvladatelným. Nikdy předtím to jméno neslyšela, ale znělo tak opravdově a zjevně bylo tak přiléhavé, že dokázalo rozehnat i ty nejmenší obavy, které jí začaly rašit v mysli.

'Já jsem jediný muž, kterému věří,' chvástal se Kar. O ženách se nezmínil. Zana je věrná. Proto přece dostala na starost podezřelé královské návštěvníky.

A Inos věděla, že Azak je muž okamžitých rozhodnutí – to poznala, když jej viděla při lukostřelbě. Útěk z paláce bude nejspíš velmi komplikovaný, ale právě teď jsou od palácového okrsku na míle daleko, což je šance, kterou by si neměli nechat ujít. Jednoduše by se mohli nalodit na projíždějící loď a zmizet dřív, než čarodějka zjistí, co se děje. Ale Kade je ještě pořád v paláci… Inos překvapovalo, že Azak vůbec souhlasil, že s sebou vezmou i tetu.

„Co mám napsat?“

„Jen aby důvěřovala poslovi.“

Záležitost s tetou znamenala pochopitelně nebezpečí navíc. Rasha možná drží Kade jako rukojmí, aby se Inos vrátila, a důkladně ji sleduje nebo na ni mohla uvrhnout nějakou kletbu, která ji bude varovat, pokud se pokusí odejít, nebo… Ale jak by vůbec někdo mohl přechytračit kouzelnici? Kade bude jistě zděšená, ale po tom, co se dozvěděla o jednání kouzelnice

s Olybinem, bylo mnohem méně pravděpodobné, že by důvěřovala kouzelnici.

Inos si rozložila papír na koleni a napsala vzkaz, doufajíc, že písmo bude vůbec čitelné.

„Co teď?“ zeptala se, když si spěšně oprášila obě nohy a nazula je do sandálů.

„Budeme pokračovat, jako by se nic nezměnilo,“ řekla Zana a sbírala šaty a osušky.

Tušení se náhle změnilo v jistotu. „On to celou dobu plánoval! Proto se mnou nechtěl mluvit dřív?“

Zana se narovnala a zasunula si balík pohodlně pod paži. Vyslala k Inos nerozluštitelný pohled. „Moudrý sultán má vždycky připraveno několik různých plánů a stěží o nich bude někomu vykládat. Navrhuji, abychom teď šly na večeři, madam, a mluvily o něčem jiném.“

Nad Jarním mořem visel měsíc v úplňku tak jasný, že temnotou z dálky probleskovaly dokonce i zasněžené vrcholky Agonistových hor. Z tábora, hemžícího se lidmi, se linul kouř a s ním přilétaly vůně, nad kterými se sbíhaly sliny. Ozývala se odtud spousta smíchu. Polovinu jeho obyvatel tvořily ženy, z nichž mnohé vypadaly velmi mladě, a všechny byly spárovány s hnědě oděnými 'členy rodiny'.

Kara ani Azaka nebylo nikde vidět. Inos, jak přináleželo jejímu postavení, naservírovali jídlo v osamělé vznešenosti na rohož pod baldachýnem, i když všichni ostatní byli nataženi v písku kolem ohně. Nepochybně byly kolem rozestavěny stráže, ale jí se nepodařilo odhalit nic zlověstného, viděla jen vzájemné laškování a dobrou náladu.

Hodování postupně ustoupilo zpěvu a čarovným tónům louten. Ženy z paláce by stěží kdy dostaly šanci k takové vyjížďce, a tak si jí užívaly, seč mohly. Inos si nemohla pomoci a stále přemítala, kolik z nich bylo dárkem od sultána, kolik z těchto dívek v mládí vytrhli z bídy, aby doplnily zásoby v královském harému. Samozřejmě jí do toho nic nebylo.

Také jí nebylo nic do toho, jestli se sultán rozhodl uštědřit strážím prázdniny a ztratil se pouze proto, že chtěl taktně dovolit společnosti, aby se uvolnila. Azakovy cesty byly nevyzpytatelné. Nyní byla přesvědčena, že útěk z Arakkaranu mu přišel na mysl ještě dřív, než s ním vůbec promluvila. Její argumenty ho možná přesvědčily, aby svoje plány uskutečnil nebo snad aby do nich zahrnul i ji… a nebo na něj neměla vůbec žádný vliv. Možná už je pryč a ona je jenom součástí jeho kamufláže. To ukáže čas.

Rozhodla se následovat jeho příklad a zmizet z dohledu. Stáhla se do svého stanu, propustila Zanu a ostatní ženy, které vyčkávaly, aby jí mohly

posloužit. Všechno, co mohla požadovat, už přinesly a nachystaly, včetně měkké a prostorné postele.

Dnešní únavný den ji vyčerpal, ale přesto se jí dlouho nedařilo usnout. Ležela a pozorovala linie švů ve střeše stanu, kudy prosvítalo měsíční světlo dírkami po jehle, a vypadalo to jako stopa po mašírující stonožce. Nemohla usnout, ale nebylo to kvůli zvukům oslavy na pobřeží ani kvůli vzdálenému hučení příboje za výběžkem. Třepotání stanu jí znělo jako známá ukolébavka. Bylo to zvláštní, dokonce ani nepociťovala žádnou radost ze svého vítězství. Pokud skutečně získala spojence, bylo to proto, že Azak se nakonec ukázal být velmi zranitelný. Rasha jeho tajuplnost zničila tím, že ho předvedla Inos jako svou hračku. Tam Rasha udělala chybu a rozhodně chybovala už dřív – když na něj uvrhla tu druhou nelidskou kletbu. To nesnesitelné břímě ho muselo nutit víc než cokoliv jiného, aby vyhledal Čtyřku, i kdyby to nepřiznal. Takže v tomhle se Rasha přepočítala, ale o té druhé kletbě se Inos dozvěděla jen díky pouhé pošetilosti a ne díky nějaké skvělé taktice. Byla šťastná, že vyhrála, ale zatím necítila potřebu to oslavovat.

Měla před sebou ještě další, mnohem větší bitvy. Její nový spojenec musí dokázat svou cenu tím, že zorganizuje jejich útěk, ale v soubojích s kouzelnicí Azak zatím, jak patrno, vždy prohrál. Celý ten šílený nápad může prasknout jako mýdlová bublina, až narazí na drsnou hradbu skutečnosti. Ale tím se Inos také příliš nezabývala.

Občas zaslechla od ohně nějaký obzvlášť burcující sbor nebo zvlášť silnou salvu smíchu, ale tato vyrušení byla tak plná radosti, že ji nemohla obtěžovat a svým způsobem ji dokonce uklidňovala. Pokud to, co jí bylo řečeno, byla skutečně pravda, pak alespoň některé z těch žen venku pocházely z takové bídy, jaká ji toho dne tak šokovala. Aspoň některým mohlo na Arakkaranu kvést štěstí.

Ne, byly to obličeje dětí, které ji strašily v myšlenkách. Znovu a znovu se jí připomínala ostudná chudoba vesnic, které ten den viděla, a její kontrast s pohodlím paláce – s přepychem, reprezentovaným hedvábnými přikrývkami a měkkou postelí, kterých si právě užívala.

Krasnegar byl skromný. V obzvlášť špatných letech poznali jeho obyvatelé i opravdový hlad, ale tehdy i královská domácnost jedla velmi střídmě. Měla podezření, že hladomor v Arakkaranu by dřív naplnil škarpy mrtvolami vesničanů, než by se vůbec nějak projevil na princově tabuli. Protože pocházela ze subarktického pásma, vždycky věřila, že v teplejším podnebí je život určitě snazší, ale tohle rozhodně nebyl ten případ, určitě ne, pokud šlo o ty Bohy zapomenuté děti.

Oheň vyhasl, měsíc vystoupil výš a zpěv utichl. Hovor se ztišil a byl teď o něco intimnější.

Právě se začala nořit do spánku, když se s trhnutím znovu probudila, protože uslyšela dětský pláč. Dítě? Proč by tady bylo dítě? Předtím tu žádné děti neviděla. Už neměla nejmenší pochybnost, že Azak sám naplánoval a schválil každý detail této výpravy. Proč by si sem objednal dítě? Než znovu usnula, nepodařilo se jí vymyslet jediný logický důvod.

2

I když nad Zarkem už slunce zašlo, na Faerii se zatím stále opíralo do polí s cukrovou třtinou, kudy se po pěšině vyšlapané do červené hlíny svižně ubíral Rap se svými společníky. Zdálo se jim, že tudy jdou už celé věky. Čas od času prošli kolem roztroušených skupinek kramářů, pastevců nebo pomocníků na farmách.

Výhled jim na obou stranách zakrývaly hradby zeleně, ale Rap věděl, že za nimi není nic nebezpečnějšího než pár krys. Prohlížel také tváře lidí a pátral po tom, jestli si někdo všímá pochodujícího goblina nebo jestli někdo zaregistroval jeho vlastní nesmyslná tetování, ale nezpozoroval na nikom nic víc než mírnou zvědavost, na kterou člověk pod tlakem každodenní dřiny brzy zapomene. Jednou tři uprchlíci museli uskočit na okraj spolu s ostatními, když kolem procválal jízdní oddíl, ale legionáři jim nevěnovali víc pozornosti než obyčejným vesničanům.

Zdálo se, že většinu domorodců tvoří impové, Rap ale zahlédl také pár trolů a trolích míšenců a jednou i oddíl trpaslíků – malých, tlustých a podsaditých mužíků s drsnou, šedavou kůží. Nesli krumpáče a při chůzi se směšně valili. Rap nikdy předtím trpaslíky neviděl, ale stačil mu jeden krátký pohled, aby se utvrdil v názoru, že si svou pověst podlých lidí určitě zaslouží.

Bylo skoro poledne; Milflor ležel mnohem dále, než si Rap myslel. Thinal si pyšně vykračoval po prašné cestě a s pohrdáním jim líčil město, přičemž vytahoval Sagornovy vzpomínky z jeho dávné návštěvy. Ačkoliv je to největší osada na Faerii, říkal, ve srovnání s městy na pevnině je to prý jen mrňavé, malebné městečko, roztažené marnivě podél přirozeného přístavu, příhodné nanejvýš k procházkám. Přilehlá pláž však patří k nejkrásnějším v celé Pandemii, takže pobřeží lemují velikánské vily, které patří bohatým šlechticům, z nichž mnozí jsou císařskými důstojníky ve výslužbě, kteří si užívají plodů svého zkorumpovaného života.

Přístav je taky proslulý svou krásou, vyprávěl jim, a tvoří ho zátoka, chráněná vysokým skalnatým výběžkem. Voda v něm je hluboká dokonce i

blízko u břehu, což vytváří příhodná kotviště. Palác prokonzula stojí na hřebeni výběžku. Pak se zachichotal.

„Počkej chvilku!“ zarazil ho Rap. „Co má palác prokonzula do činění s námi?“

Thinal pokrčil rameny. „Ty myslíš, že tam nebudem vítaní? Sagorn by třeba byl. A Andor určitě taky.

Ještě před setměním by měl v kole samotnou dceru Jeho Zazobanstva. A před rozedněním by ji měl v posteli, kdyby za to stála.“

Rap si všiml, jak se Kuře, jdoucí po Thinalově druhém boku, mračí. Goblin zjevně trpěl stejnou nejistotou jako on sám. Na chvilku se všichni odmlčeli a obezřetně předešli šourající se hlouček postarších dělníků z farmy. V opačném směru minuli rodinu lidí velmi malého vzrůstu: muž, dvě ženy a přibližně osm různě starých dětí, všechny nafrněné a umouněné. Tlačili naložený vozík. Thinal ohrnul nos a s odporem a dost hlasitě poznamenal: „Špinaví gnómové!“ Gnómové tomu nevěnovali žádnou pozornost a skřípění jejich vozíku brzy utichlo v dálce.

„Myslel jsem, že jsme partneři,“ řekl Rap. „Co kdybys nám řekl, co máš přesně v plánu, až se dostaneme do města?“

„Jenom malé povyražení, Rape. Šlohnu pár peněženek. Seženu pro nás slušný oblečení a nocleh. To je všechno.“

„Nechci tam přespávat. Chci na loď a pryč odtud.“

Thinal se poněkud vyhýbavě usmál. „To není tak jednoduchý, kámo. Ani jeden z vás nemáte patrona.“

„Patrona?“

„Ochránce. V Krasnegaru jsi patřil králi –“

„Já jsem sloužil králi.“

„Patřils' mu, i když jsi o tom nevěděl. Každej, kdo by ti chtěl nasadit pouta, by to musel nejdřív vysvětlit Holindarnovi. Ale tady – kohopak by to zajímalo?“

„Takže?“

„Takže si uvědom, že ty a Kuře jste dva pohlední chlápci, zdraví a silní. Kdo by si stěžoval, kdybyste skončili v řetězech někde mezi trestanci na rýžovým poli nebo u kácení stromů? Tím by to vaše dobrodružství rychle skončilo.“

„Tak odsud vypadněme, hned jak seženeme nějakou loď.“

Thinal měl hlavu skloněnou, ruce za zády, hleděl na brázdy v hlíně a jenom se usmíval.

„Nemáš náhodou v plánu od nás odejít?“ naléhavě se ptal Rap.

„Uvidíme… uvidíme, jak rozhodne Sagorn. Možná budeme chtít Faerii trochu prozkoumat. Mohly by tu být nějaké cenné úlovky.“

Nato imp vyslal k Rapovi tak dobromyslný pohled, že Rap zrozpačitěl. Podíval se znovu na goblina a z jeho výrazu vyčetl, že Kuře zachovává zachmuřenou ostražitost. Kuře o tajemstvích tohoto ostrova nehodlá vést žádné diskuse; od toho dne, co mu zemřelo v náručí faerijské dítě, byla pro ně všechny tato témata tabu.

„Pomůžeš mi teda, abych se dostal zpátky na pevninu?“ zeptal se Rap a nenáviděl sám sebe, že se musí takhle dožebrávat. „Kup mi lístek nebo mně pomož najít práci v posádce. Mně práce nevadí.“

Zato Thinalovi vadila. Nad takovým pomyšlením se zaškaredil. „To není zas tak jednoduchý. Vítr tady fouká pokaždý jinak. A pak jsou tu taky Nogidy.“

Rap si v duchu říkal, jak je možné, že o tomhle všem ještě nic neslyšel, ačkoliv si vzpomínal, že Thinal něco takového už předtím párkrát nakousl. „Co je to nogid?“

„To jsou ostrovy. Nogidské souostroví, mezi Faerii a pevninou. Na Nogidách zůstávaj' plachetnice trčet v bezvětří.“

„A co?“

„A kanibalové! V kánoích. Frikasé z námořníka. Gratinovaný plavčík s kokosovým ořechem v hubě.“

„Oni doopravdy jedí lidi? Proč… Teda, co to má co společného se mnou? Myslíš, že by mě mohli prodat jako krmivo?“

Thinal zavrtěl hlavou. „Chci říct, že většina lodí v těchdle vodách jsou galéry. I kdybych ti tu cestu zaplatil zlatem nebo sis to chtěl vodpracovat, stejně skončíš přikovanej k veslu. Dokonce i svobodní veslaři jsou přivázaní řetězem k svým veslům.“

„Proč?“

„Snad ze zvyku? Nebo protože kapitán chce sám rozhodnout, kdy si odpracovali svoji smlouvu?“ Thinal pokrčil rameny a na chvíli se zdálo, že se vrátil ke své dřívější družnosti. „Myslím, Rape, že něco jako svobodnej námořník ani neexistuje. Tady určitě ne. Můžou ti na to dát ruku, že budeš propuštěnej, až doplujete na pevninu, ale stejně bys byl odkázanej na dobrou vůli kapitána lodi.“ Do tváře se mu znovu vloudil kluzký úsměv. „Ovšem takový sluha věhlasnýho doktora Sagorna by byl celkem v bezpečí. Doktor má kámoše na vysokejch místech, takže by to byl dobrej patron! Nejlíp uděláš, když budeš trpělivej, Rape.“

Konečně dorazili do civilizace. Tady byl odborníkem zloděj.

Cukrová třtina ustoupila otevřeným polím, ta se změnila v zablácená rýžová políčka a nakonec v pozemky s boudami a zeleninovými záhony. Konečně cestovatelé překročili nízký hřeben a před nimi se k moři rozprostřelo město Milflor. Z jeho věhlasných čarovných hradeb, které měly zřejmě

sloužit jako ochrana proti příšerám a lovcům lebek, se vyklubala pouze vetchá ohrada z kůlů, z poloviny zarostlá plevelem. Hradební brány visely napůl vyvrácené z rezavých pantů. Polorozpadlý strážní domek vypadal, jako by ho používali jenom tuláci; ani svým bystrozrakem nedokázal Rap zjistit byť náznak nějakého kouzelného štítu, jako byla třeba bariéra kolem krasnegarského hradu. Usoudil, že kouzelné hradby byly stejný výmysl jako všechna zdejší nebezpečí, od kterých bylo záhodno držet se dál, byla to jen další hádanka v celém faerijském tajemství, které Thinala tak fascinovalo.

Uvnitř palisády Rap viděl stromy, spousty stromů, malé domky, křoviny a lidi. V dálce na chvíli zahlédl modrou hladinu a lodě, chráněné zezadu vysokým mysem. V některých částech byl mys skalnatý, ale místy zářila tráva, květiny a stromy. Budovy, roztroušené po svahu, se zdály být větší a významnější než všechno, co zatím viděl na pevnině, ať už na vlastní oči nebo bystrozrakem. Ale brzy se ocitli dole v ulicích a rázem si mezi tolika lidmi připadal dočista ztracený.

Kdysi dávno se mu Andor pokusil Milflor popsat, když spolu seděli v bezútěšném podkroví v dalekém severském Krasnegaru. „Je ošuntělý jako lakomcovy večerní šaty," říkal. V několika uplynulých týdnech se o totéž pokoušel i Thinal, přičemž interpretoval stejné vzpomínky svým vlastním jízlivým způsobem. Podle něho to byl „háječek s psíma boudama." Ale žádný z nich nepřipravil Rapa na pravou realitu. Nikdy předtím město neviděl a jeho snahy představit si Krasnegar větší a zelenější mu nebyly k ničemu.

Milflor každopádně byl zelený. Ráno pršelo – ze třpytící se tropické zeleně všude kolem okapávala voda a vzduch byl prosycený těžkým odérem květin a hniloby. Úzké, nedlážděné a neoplocené uličky se vlnily mezi stromy jako zvířecí stezky, vyšlapané do bláta, z něhož se ještě pod horkým sluncem pářilo. Stromy tady byly úplně jiné než všechny, jaké si Rap dokázal představit. Nebyly to statné, zasmušilé smrky z tajgy ani hustá změť džungle, kterou před nedávnem opustil. Jejich koruny se jim vznášely vysoko nad hlavami a byly průhledné jako krajkoví, takže vypadaly spíš jako prašné oblaky než jako stromové listoví a propouštěly sluneční světlo na zem skoro v neztenčené míře. V závanech větru se klátily a tančily jako obří roje komárů, větve stěží ztlumily jas oblohy. Palmy už Rap znal, ale Thinal lehkomyslně plácal o stromech, které jmenoval akáciemi, eukalypty a jinými podivnými jmény, ačkoliv si sám zjevně nebyl jistý, co je co.

Podrost tvořil temný mišmaš keřů, vinné révy a květin, které napůl dusily všechny budovy. Byly tu většinou malé domky, o nic solidnější než chatrče z faerijské vesnice – jenom trámy, proutí a šindele. Rap zahlédl drolící

se a hnijící ruiny hned vedle nové stavby. Pokud byl Milflor starý, pak se také neustále obnovoval. Rap měl pocit, jako by ho nějaký světelný klam nebo sladká vůně ve vzduchu celého zalévaly čistým a silným kouzlem.

Už zapomněl, co jsou to davy. Navíc se nikdy nedostal do davu naprostých cizinců, zcela neznámých lidí, kteří se valili kolem něj v nezvyklých šatech. Byli to většinou impové, ale chodili v róbách a pláštících takového lesku, že zastínili dokonce i všudypřítomné květiny. Naráželi do sebe a brebentili v roztodivných dialektech, vláčeli záhadná břemena, jezdili na povozech tažených oslíky nebo sami táhli vozíky, obklopeni smějícími se dětmi, které kolem sebe rozstřikovaly bláto.

S největší pravděpodobností by ho to ohromilo stejně, i kdyby neměl svůj bystrozrak. Ale dar bystrozraku v tomhle davu, v naprosto cizím městě, to byl vskutku ohromující zážitek, který Rapa doslova dusil. Zapomněl držet hlavu skloněnou, aby ukryl svá tetování; zapomněl si dávat pozor, zapomněl, že goblina zde mohou považovat za vetřelce. Byl si vzdáleně vědom toho, že tu něco nehraje – vnitřní hlas k němu vysílal varovné signály, že si má něčeho všimnout, že je něco na levačku – ale nápor vjemů mu prostě zatemnil mysl. Všechny příbytky viděl zevnitř stejně dobře jako zvenčí, viděl lidi v dálce stejně jasně jako ty, kteří byli vedle něj… a ničemu nerozuměl.

Cítil, že ho Kuře drží za ruku a naviguje ho mezi promenujícími zástupy lidí – zdálo se, že jsou jich tisíce, pospíchali na všechny strany, v červených, modrých a žlutých oděvech, a všichni horlivě štěbetali. Byl si vzdáleně vědom, že se on a jeho společníci dostali k tržišti, totiž k blátivé planině přecpané stánky a stolky se zbožím a lidmi – spoustou lidí.

Většinou impové a hrstka ostatních: nějací trpaslíci a gnómové; ten mladík se zlatou pletí musí být elf, hádal, a támhle je pár jotnarů s lněnými vlasy a modrýma očima – samozřejmě námořníci. V ulici kousek za nimi, v mírném svahu, stály dvě ženy hluboce zabrané do hovoru, na bocích držely děti a byly to faunky. Jako jeho matka. Jako on. Tady, poprvé v životě, se na něj lidé nebudou dívat jako na nějakou poutovou atrakci.

A na stáncích byly vyložené látky a zelenina a svítivé nádobí a malovaná keramika a slaměné sandály a dokonce knihy a…

Kouzelný bystrozrak: lidé a zvuky a barvy a lidé a pohyb…

Pak Kuře chytil Rapa za ramena, zvedl ho do výšky a zatřásl s ním, až mu zacvakaly zuby.

„Co–“

Dostali se teď mimo dav, stáli kousek od tržiště na pěšince zarostlé plevelem, která se klikatila hustým křovím dolů k pobřeží. Rapovu pozornost stále přitahovali lidé. Vůbec si nebyl vědom, že odešli z tržiště.

„Jseš v pořádku?“ vyzvídal Thinal.

Rap se vzpamatoval. „Ano… Eh…?“

Třel si namožený krk a rozmrzele hleděl na goblina. „Nemohl sis to odpustit?“

Kuře se na něho na oplátku zaškaredil. „Usnul jsi. Thy neodpovídal.“

„Aha!“ zamumlal Rap a rychle soustředil pozornost na své společníky, než stačila sklouznout znovu mezi lidské hemžení na vrcholku kopce. Domyslel si, že musel být v tranzu pěkně dlouho, když ani nezpozoroval, že vpochodovali přímo do středu města. Tržiště totiž leželo v sedle, kde se setkávaly kopcovitý mys s nížinou a středem do vidlice utvářeného přístavu.

„Podrž to!“ Thinal hodil Rapovi malý kožený váček, který zacinkal. Šňůrka, na které visel, byla přeřezaná. „A tohle.“ Přidal mu navrch ještě balík látky.

„Počkej!“ Náhle se Rapovi vrátila paměť, jako povodeň ho zalily vzpomínky na přehlédnutá varování, upozornění, že tu něco neklape.

Thinal si přetahoval přes hlavu košili. „Co je?“

„Jsme v nebezpečí!“ Rap horečně prozkoumával okolí. Co to jenom bylo, čeho si to všiml a zase vyhnal z hlavy? Malý zalesněný svah byl opuštěný. Na vrcholku kopce byl dav lidí – a Rap spěšně stáhl svůj bystrozrak zpět, aby se zase náhodou nedostal do tranzu. Blátivá stezka, na které stáli, byla zkratkou od tržiště k přístavu. Vycházela z řady ubohých omlácených domků, které lemovaly širokou rušnou ulici, jejíž vzdálený konec ústil na pobřeží, kde u nízkého mola kotvily malé bárky, které jejich nepočetné posádky pilně vykládaly a nakládaly. Nalevo od něj ležela pevnina. Podél jejího pobřeží se do nedohledna táhla linie stříbrných pláží a řada honosných vil. Napravo ležel vlastní přístav s opravdovými loděmi a na vršku kopcovitého mysu stál –

„*Bože bláznů*!“

Thinal měl sundané kalhoty a natahoval ruku, aby mu Rap podal oblečení, které po něm před chvílí hodil. „Co je?“ zopakoval už trošku nervózně.

„Působí tady kouzlo!“ vydechl Rap. „Bohové, proč mě to hned nenapadlo? Hrají si s námi jako kočka s myší!“ Mávl rukou směrem k vzrostlému parku kolem prokonzulova paláce. „Co je to tam nahoře? Na vršku?“

„Pavilón. Místní pamětihodnost. Je ho odevšad vidět.“

„*A z něho je vidět na nás*! To je kouzelnická věž!“

Tak tohle celou dobu doráželo na jeho vědomí a dožadovalo se vstupu – tamten malý pavilónek s věžičkou, postavený na nejvyšším místě hřebene.

Měl pouze dvě poschodí a v každém byla s největší pravděpodobností jenom jedna místnost, obkroužená balkónem. Zastřešený byl hrotitou vížkou. Ale byl viditelný z každého místa v celém městě a nejspíš ho bylo vidět ze všech stran na celé míle daleko. Důležitou skutečností bylo však to, že Rap neviděl zbytek kopce. Totiž neviděl ho svým bystrozrakem. Dlouhým používáním si podstatně rozšířil obzor, kam byl schopen vnitřním zrakem dohlédnout, a podvědomě to vnímal hned, jak vešli do města. Došlo mu to ale až teď, když byli blíž. Většina mysu byla jeho kouzelnému zraku neviditelná – chyběla, jako by byla vygumovaná. Jasně se mu jevila jenom horní část té malé dřevěné pozorovatelny; vznášela se nad oparem, přesně jako se Inissova Komnata moci vznášela nad Krasnegarem.

A to ještě nebylo to nejhorší. Pletl se mu jazyk, když se pokoušel vysvětlit –

„Proboha, dej mi ty šaty!“ křičel Thinal. Poskakoval kolem nahý, zatímco Rap mával balíkem sem a tam, aby zdůraznil svá varování. Kuře se opíral o omšelý kmen stromu a se založenýma rukama nevrle pozoroval, jak se jeho společníci dohadují.

„Ne!“ ucukl Rap a schoval oblečení za zády. „Ty teď chceš zavolat Sagorna, že jo? Ale to nesmíš! Protože to není bezpečné a ty nechápeš –“

„Co tím myslíš, že nesmím?“ Thinal si založil drobounké pěstičky v bok a nafoukl vychrtlý hrudník.

„Protože je to Čarování! Ne, ty nejsi kouzelník, ale to, co používáš, je stejně magie. Chápeš to? Čarování je 'slyšet'! To mi řekla Čirá voda. Pokaždé, když používám bystrozrak, používám magii. Pokaždé, když uklidňuju hlídacího psa nebo ty něco štípneš nebo Kuře… kouzelníci čarování cítí nebo tak něco. A tam nahoře, to je kouzelnická věž! Proč nás to hned nenapadlo? Tady na Faerii určitě sídlí nějaký kouzelník – že jo?“ Thinal chňapl po šatech a Rap zase ucukl. „Ne!“

„Jo!“ Zlodějíčkem teď cloumal vztek. „Sper tě ďas! Přece tady nemůžu běhat takhle celej den. Co když přijdou nějaký lidi!“

Rap se automaticky rozhlédl bystrozrakem po okolí. Nemohl si pomoci. A viděl. „Vojáci!“ zaúpěl. „Na tržišti! *A támhle dole taky!“*

Z každé strany pochodovala na tržiště četa legionářů. Slunce se odráželo od jejich mečů, helem, kyrysů a štítů. Nakupující jim uskakovali z cesty. Další jednotka přicházela po cestě z přístavu. Nad střechami a mezi stromy se nesl křik setníků.

„Dej mi to oblečení, mladíku!“ řekl tvrdě Sagorn. Rap zamrkal a poslechl. Kuře se vyškrábal na strom, aby měl výhled přes keře. Stařec si na sebe natáhl šaty a začal si zapínat knoflíky. Oblečení vypadalo velmi nákladně jako společenské šaty urozeného občana.

„Posbírej Thinalovo oblečení," řekl. „Možná je budem později potřebovat. Peníze dej goblinovi. Vypadá, Že by je ubránil spíš než ty. Kolik je těch vojáků?"

Rap mu to řekl – legionáři se řadili podél celého tržiště, byla jich nejmíň setnina. Muži blíž k moři už měli tasené meče a vráželi do domů, aby zajistili zadní východy vedoucí na stráň, a kde bylo třeba, odhazovali nábytek i lidi stranou jako smetí, aby si uvolnili cestu.

Sagorn sykl bolestí, když se nazul do Thinalových sandálů. „Nemám rozcuchané vlasy? Tak dobře, pojďme." Vydal se po pěšině a pohyboval se s opatrností starších lidí, kráčejících po kluzkém povrchu.

„Tam tudy žádná cesta nevede!" řekl Rap. Přemýšlel, jaké to asi je ve vězení. Krádež a vražda jim nejspíš vynesou trest smrti, nebo přinejmenším aspoň doživotí v okovech. Nohy se mu třásly, jak by se nejraději ze všeho rozběhl.

Stařec promluvil, aniž by přestal sledovat stezku. „Pochybuju, že hledají mě, hochu. A já za své sluhy ručím – za vás oba. Dokážu umluvit i setníka, to ti slibuji."

„Tentokrát ne," řekl Rap. „Tady na stráni není kromě nás vůbec nikdo."

Sagorn se zastavil, opatrně se otočil a upřel na Rapa nasupeny pohled. „Přestal bys laskavě používat ten bystrozrak?! Sám jsi říkal, že tím můžeš přilákat pozornost!"

„Pak ty přestaň používat mozek!" zaječel Rap. „Získal jsi svou moudrost kouzlem, nebo ne? Takže pokaždé, když přemýšlíš, i jenom –"

„Hňupe! Ty jsi přece idiot! Jak asi můžu přestat myslet? Řekni mi, cos' viděl."

„Cesta vede do hodně úzké uličky mezi dvěma domy. A je ucpaná legionáři. Taky procházejí skrz některé domky a řadí se na úpatí kopce."

Stařec se zamračil a zauvažoval. „Pak je poslali přímo na nás a ta tvoje úvaha o kouzlech byla naprosto správná. Možná teď bude nutné, abychom se rozdělili a později se znovu sešli. Bývala tady velmi dobrá hospoda, jmenovala se U elfího krystalu. Ne, ta už asi neexistuje. Setkáme se u –"

„Já se s nikým setkávat nebudu!" vztekal se Rap. „Nechci tu zůstat ani o minutu dýl, než bude třeba. Pokud se odsud dokážu nějak dostat, tak odcházím!"

Pod sněhobílým obočím zaplály Sagornovy modré jotunské oči. „Ty naivko! Jenom se přiblížíš k lodi, a zbytek života strávíš v řetězech."

„Musím se dostat zpátky na pevninu!"

„Proč?"

„Kvůli Inos!"

„Bohové, chraňte nás! Kdy konečně vyrosteš, chlapče? Ať už se Inos mělo stát cokoliv, stalo se jí to pěkně dávno. Před řadou týdnů!“

Proč to pořád nechtějí chápat? „A já ji přesto najdu,“ prohlásil Rap, „i kdyby mi to mělo trvat zbytek života. Řeknu jí, že je mi líto, co všechno se stalo, nebo budu truchlit na jejím hrobě. A když ne kvůli ní, tak kvůli sobě. Abych se už nikdy nemusel stydět.“

„Ty se nemáš za co sty… To je opravdu šílenství! Ty vůbec nepatříš do světa královen, politiky a kouzel. Už nikdy Inos neuvidíš. S tím, jaký máš talent pro ovládání zvířat, je ti osudem předurčeno najít si nějakého shovívavého pána, který potřebuje dobrého honáka, pak se můžeš oženit s nějakou boubelatou dojičkou a mít s ní spoustu ploskonosých dětí.“

To všechno možná bylo pravda, ale Rapovou zdaleka nejsilnější vlastností byla tvrdohlavost. „Já jedu do Zarku a najdu Inos.“

Sagorn rozhodil rukama. „Co dělají vojáci teď?“

Rap se rychle v mysli rozhlédl, i když vlastně ani na chvíli nepřestal sledovat okolí. Zdálo se, že není schopen svůj bystrozrak vypnout, ani když by to bylo potřeba. „Řadí se nahoře a na úpatí. Myslím, že už jsou skoro připravení. Ti z nás nadělají sekanou.“

„Vojenské cvičení! Nic než hrubá síla, to se rozumí.“ Sagorn zaťal zuby, až mu úzké rty zbělely. „Myslím, že v tom případě vás musím opustit. Vrať mi ty druhé šaty.“ Začal se znovu rozepínat.

Křach… Kuře se rozhodl, že bude potřebovat kyj. Začal tím, že popadl kmen tlustý jako Rapovo stehno. Ten se se zaduněním skácel, přičemž polámal všechny keře ve svém dosahu. „Přestaň s tím!“ zařval Sagorn, ale goblin ho ignoroval a pokračoval v úpravě klacku do vhodné délky: *křach*!

Stařec odhodil svou róbu na zem, pak se nemotorně sehnul a posadil se na ni, aby si natáhl Thinalovy krátké kalhoty, které mu byly příliš malé. Na tržišti zahlaholila polnice.

„Už jdou,“ řekl Rap. „A já jdu taky.“

„Ne!“ vykřikl Sagorn a škrábal se zase na nohy. „Počkej! Sejdeme se u Eminovy sochy. U všech Bohů! Eminova socha stojí každému tak jasně na očích a já jsem si až doteď vůbec neuvědomil –“

„Ne.“

„Počkej! Ty blázne! Copak to pořád nechápeš? Pokud chceš svou princeznu doopravdy najít, existuje jen jediný způsob, jak bys to mohl dokázat. Ty přece víš, co tady na Faerii je! Jestli ti to nedošlo dřív, tak ti to muselo dojít ve chvíli, kdy zabil toho trola!“

Rap se ohlédl na Kuře. Ten na něj vycenil tesáky a zakroužil svým obřím kyjem, jako by to byl proutek. Rap by potřeboval obě ruce, jenom aby ho uzvedl. S hrůzou se podíval zpátky na vyzáblého stařík a.

„Zabíjet další děti? Snad nechceš, abych udělal něco takového? Tohle máš v plánu?“

„Nemusí to být zrovna děti – chci říct, nemusíme je rovnou zabít… Ale já se to potřebuji dozvědět!“

„Ty víš, kam zmizeli všichni faerijci!“ zakřičel Rap. „A taky proč. To je jasný! To je odporný! V tomhle já nejedu. Stejně se nechci stát kouzelníkem. To vím určitě!“ Vycítil pohyb a spatřil, jak k nim souběžně postupují dvě řady mužů oděných v kůži a plechu, jedna dolů po svahu a jedna nahoru. Uviděl taky hlouček asi desítky legionářů běžet po pěšině od tržiště před hlavním oddílem. „Už jdou! Co když mají taky bystrozrak!“

Goblin ze sebe vyrazil hrůzostrašný řev a rozběhl se po pěšince pryč.

„Kuře!“ zakřičel Rap. „Okamžitě se vrať!“

Nedostalo se mu žádné odpovědi, jenom vnímal, jak goblin stále utíká šíleným tempem.

„Otroku, vrať se!“ Ale nebylo to k ničemu. „To byla poslední kapka!“ vzdal to Rap. „Nashle, doktore!“

Sagorn za ním volal: „Stůj! Rape, tohle je tvoje jediná naděje, jak bys mohl ještě někdy najít Inos!“ Všechno ostatní zaniklo v praskotu větviček, jak se Rap prodíral křovím pryč.

3

Svah pokrývala změť keřů a mladých stromků, pár vzrostlých stromů a nějaké rozvaliny. Všude byla spousta trní a bodláčí a taky pařezy, na kterých si snadno mohl zlomit nohu. Půda byla vlhká a nohy na ní klouzaly. V některých chvílích Rap nestačil věnovat pozornost ničemu jinému než hledání vhodné trasy, jen se měl na pozoru, aby v příkrém svahu neztratil rovnováhu nebo si nevypíchl oči, když se vrhal do křovisek. Hnal se a skákal po svahu v marné naději, že by mohl vyzrát na řady legionářů, kteří se přibližovali shora i zezdola. Pak před sebou objevil cestičku a mohl se na vteřinu vnitřním zrakem rozhlédnout, jak pronásledování pokračuje. Pokud mě bystrozrak prozradí číhajícímu kouzelníkovi, tak ať, říkal si.

V dálce slyšel výkřiky a viděl, že Kuře už doběhl až nahoru k předvoji sestupující skupiny vojáků. Zdálo se, že se tam už rozhořela velká bitva a ozbrojenci tam doslova poletovali vzduchem.

Rap se ve svém běhu o život na moment překvapeně zarazil. Goblin už byl zase jeho otrokem a pokoušel se pomoci mu v útěku. Jak se mohl opovážit! Ale vracet se tam a snažit se ho na oplátku zachránit by teď nebylo k ničemu. K boji s ozbrojenými vojáky Rap žádné prostředky neměl. Zatracený goblin! Ať se s ním po úmrtí té dívenky stalo co chtělo, určitě se od té

doby nestal nezranitelný! Jak se opovažuje dělat ze sebe mučedníka? V takovém podrostu, jaký tu všude je, by se spíš dal chytit divoký králík než goblin. Pokud měl někdo z nich nějakou naději na únik, tak to byl právě Kuře.

Rap se znovu vydal na hlučný, hektický úprk.

A kdo se to vydal na opačnou stranu? Thinal? Sagorn by tu určitě nezůstal, aby se nechal chytit vojáky. Možná Darad. Z toho by mohla být další pořádná bitka.

Jako liška vypuštěná z klece doběhl Rap pod hustý keř a tvrdě narazil do prastarého zbytku hnijícího roubení. Ztěžka, jako pes, nabíral do plic vlhký vzduch a stíral si z čela čůrky potu. Kuře si to s nimi pořád ještě rozdává. Jak může, třeba i s přispěním kouzelné moci, jediný člověk, ozbrojený jen klackem, odolat tuctu nebo ještě většímu počtu legionářů? Každopádně se mu už podařilo složit nejmíň polovinu z nich, protože pod keři v okolí střetu leželo několik mrtvých těl. I přes zběsilé bušení vlastního srdce Rap slyšel kletby, výkřiky a praskání větví. Kdo říkal, že si goblini nelibují v boji?

Tucet? Rozhlédl se bystrozrakem a viděl, že vojáci rozpustili řady a spěchají na pomoc kamarádům. Shora i zdola utíkali ozbrojenci po zvuku bitky. Pokud měl Kuře v úmyslu tohle, pak svého cíle dosáhl. Průchod sice nebyl úplně čistý, ale řady se prolomily a křoviny byly plné utíkajících vojáků. Nějaký hluk navíc se lehce ztratí.

Takže goblin položil za svého pána život a odmítnout šanci, kterou mu tím poskytl, by byla hloupost. Zároveň se mu ale zdálo zbabělé jí využít, jenže Rap momentálně Kuřeti nemohl nijak pomoci. Nadával si do zbabělých nevděčníků, ale přesto se vyškrábal na nohy a vyrazil dolů svahem.

Podrost byl pro jeho bystrozrak stále průhledný. Bez nejmenších potíží si vyhledával tu nejlepší cestu a konec konců faun měl na Faerii daleko lepší šance neupoutat pozornost, než by měl goblin. Zbabělče! Odbočil do úzké, blátivé strouhy, vymleté občasným deštěm, uklouzl a spadl na zadek. Začal ujíždět dolů ze svahu, který byl čím dál strmější. Pokusil se zastavit, zachytil se nohou ve spleti kořenů, ale zřítil se z vysokého břehu, narazil na kámen a… obestřela ho tma.

4

Inos se nikdy na člunu necítila nejlíp. Měla už dost zkušeností, takže odmítla snídani, a vlny v přístavu naštěstí byly jen slabým odvarem mocného příboje, který hřměl na druhé straně mysu, ale slizká plachetnička

čpěla rybami a potácela se jako opilec – tak to alespoň připadalo jejímu vrtošivému žaludku.

Vždycky si myslela, že stanovité hábity zarkských žen jsou neprodyšné a musí v nich být hrozné horko. Byla překvapena zjištěním, že černý čadar, který dostala, je relativně chladivé a pohodlné oblečení, i když se zřejmě už dlouho nepotkalo s mýdlem, stejně jako polonazí rybáři, kteří se hemžili kolem ní. Byla to drsná, znepokojující banda, prostořecí, zarostlí a posetí rybími šupinami. Pokřikovali na ni přisprostlé vtípky, neomaleně se jim smáli a ona se jim neodvažovala odpovídat. Navíc neznala jejich nářečí. Kapitán byl stejný zloduch jako ostatní, šilhavý křupan s nohama do O.

Naštěstí se na námořníky nemusela dívat, protože jí z velké části zaclánělа výhled kápě. Ruce a obličej měla natřené angreštovou šťávou, navíc z ní byl vidět jen kousíček. Prozradit ji mohl jen její hlas nebo zelené oči – nic jiného.

Když seděla, tlačil ji do klína vak, nacpaný jídlem. Když šla, jeho šňůry se jí zařezávaly do ramenou, ale nejhorší ze všech trápení, kterými byla stižená, byl Charak.

Charak, omotaný hadry, smrděl hůř než všechno kolem. Bez přestání vřískal, kroutil se a svíjel. Miliónkrát Azaka kvůli Charakovi proklela, stejně jako kvůli upřílišněné snaze o autentičnost. Podle jejího názoru nebyl Charak ani trochu rozumný nápad, protože nejspíš přiláká pozornost tím, že se ukáže, že to s nemluvňaty neumí, namísto aby ji maskoval. Také vypadal příliš mladě na to, aby vystupoval jako starší bratr toho, co mělo být ve vaku, ačkoliv v tom směru musí mít Zana lepší odhad než Inos. Jedinou Charakovou výhodou bylo, že jeho odporný zápach jim držel námořníky od těla, a strach, že tu malou příšerku upustí, jí bránil, aby příliš přemýšlela.

Neměla ani zdání, kam se poděl Azak. Nebyl u toho, když se ubírala po kluzkých prknech chátrajícího mola, aby vstoupila do tohoto nepopsatelného plovoucího brlohu. Nezpozorovala nikoho jeho vzrůstu, ani když přehlížela jejich tábořiště poté, co ji člun přivezl zpátky. Plachetnice nejprve plula směrem k pevnině, až narazila na rybářskou flotilu, která vyčkávala příchod ranní brízy, pod níž bude moci vyplout. Pak se otočila a skryla se v myriádě podobných člunů. Inos z toho usoudila, že cíl její plavby bude jinde než v Arakkaranu, snad někde severně nebo jižně podél pobřeží, ale jakmile flotila překročila hranice přístavu, jejich plavidlo se oddělilo od ostatních a znovu zahnulo za výběžek.

Mezitím 'členové rodiny' rušili tábor a nakládali koně na malý přívoz, který jezdil tam a zpět mezi oběma mysy, protože prašná cesta vedoucí přes duny sloužila jako veřejná pobřežní silnice a většinou ji používali žebráci, lapkové a úlisní podomní obchodníci, kteří odírali poctivé rolníky

z okolních vesnic. Přestěhovat celou jednotku i s koňmi si vyžádá mnoho jízd, a pokud by si Rasha usmyslela, že navštíví sultána či jeho královského hosta, dalo by jí hodně práce, než by zjistila, že zmizeli. Tak to alespoň teoreticky vypadá.

Plachetnice opět zamířila k dokům, přičemž neohrabaně křižovala proti zvedající se bríze a postupovala velmi pomalu, takže i suchozemec by pouhým okem poznal, že se nejedná o plavidlo pro rozbouřené vody. Inos ze všech sil potlačovala stahy podrážděného žaludku a neustále sledovala Arakkaran, který se oslnivě třpytil ve světle úsvitu a byl stejně úžasný, jak jí Azak sliboval. Stejně jako Krasnegar vyrostl ve svahu, ale byl mnohonásobně větší, jeho úbočí mělo více teras, bylo nepravidelnější a jeho budovy byly ze zlata a mramoru, ne z cihel, dřeva a červených tašek. V celém Krasnegaru bylo přesně šest stromů, zatímco v Arakkaranu se zdálo, že džungle bují všude, na každém místě svahu, které bylo příliš příkré pro stavbu domu. Ani Inissův špičatý Černý hrad se nemohl měřit se zářícími kupolemi a minarety Azakova paláce, který se rozprostíral na okraji náhorní plošiny. Přes všechny strasti, které ji provázely, se musela majestátnosti Arakkaranu obdivovat.

Konečně se plachetnice houpavě přiblížila ke kotvícím lodím a zastavila se poblíž přístavu. Šilhavý kapitán zařval na svou sebranku, aby spustili plachty a nastoupili k veslům. S bručením se dali do práce. Oplzlé žerty vystřídaly tlumené kletby a těžké oddychování.

Charak náhle přestal křičet, což bylo podezřelé. Inos jej zvedla a podívala se mu do očí. „Tak co máš za lubem teď, ty příšerko?“ zašeptala. Jako odpovědi se jí dostalo hlasitého říhnutí a z klučíka se vyřinul vodotrysk mléka. Na čele jí vyrazil studený pot a zvedl se jí žaludek. Tak to byl zatím určitě nejhorší moment z celého tohoto výletu.

Než se Inos podařilo znovu se uklidnit, Charak jí usnul na rameni a hlasitě chrápal. Plachetnice se mezitím dostala téměř až k úvazišti. Propásla příležitost pokochat se nesčetnými honosnými plavidly, která kotvila v přístavu. Ale teď to konečně začínala být pravá prohlídka pamětihodností!

Pak loď drcla do vysoké stěny. Věkovité balvany, ze kterých byla vybudována, pokrývala mastnota a hnědé řasy. Desítky rukou loď ustálily, ale nevyhodili žádná lana. Přitiskla Charaka k sobě tak pevně, že se vzbudil a začal vřískat jako ozvěna její vlastní hrůzy. Když ji vystrčili drsně, jako by byla nějaký balík, na kluzké kamenné schodiště, málem kvůli těžkému vaku přivázanému na břiše ztratila rovnováhu. Ještě dřív, než stačila vyrovnat kolísající tělo, objevila se mezi ní a odjíždějící lodí vodní propast.

Několik rezavých hřebů, které vyčnívaly ze slizkého povlaku na zdi, dnes už jen naznačovalo, kde kdysi pravděpodobně bývalo zábradlí. Pokud tomu tak bylo, zmizelo zřejmě už hodně dávno a nikdy nebylo obnoveno. Neohrabaně balancovala v nezvykle dlouhých šatech, aby vyrovnala tíhu té směšné vycpávky, a vší silou se přidržovala jednoho z ostrých hřebů, dokud se svět kolem ní zase neustálil. Voda se vzdouvala a cákala přímo pod ní. Charak zase usnul.

Pomalu a velmi opatrně Inos vyšplhala nahoru na hlučnou ulici. S hrůzou se rozhlédla a zase rychle sklopila hlavu, naprosto vyvedená z míry. Co teď? Zana jí vůbec nic nevysvětlila, pouze řekla, že o ni bude postaráno. I přes brzkou ranní hodinu se kolem hemžily davy: nosiči a námořníci, muly a koně, povozy a dokonce i karavany velbloudů, svázaných jeden ke druhému a obložených žoky, bednami a sítěmi na dřevěných konstrukcích. Z ohlušující změti hlasů se ozývaly rozkazy a kletby a rytmické prozpěvování pracovních oddílů.

Inos se cítila nemožně nejistá, vrávorala na okraji kamenného přístaviště v obavě, že jí někdo srazí dolů, ale zároveň se bála vykročit dopředu, protože by tím riskovala, že ji ušlape karavana velbloudů. Vycpaný pytel na břiše jí připadal vrcholně absurdní – říkala si, že musí vypadat, jako by byla nejmíň v osmnáctém měsíci těhotenství, ačkoliv pod tím prokletým stanem, co má na sobě, by nic menšího nejspíš nebylo vidět. Kápě jí strašně zacláněla ve výhledu, a pokud sklouzne o jediný schod níž, utopí se. Už kvůli sobě samé, a taky jako kvůli tomu otravnému Charakovi, se musela přesunout někam do bezpečí, ovšem pokud opustí tohle místo, může se stát, že se mine s někým, kdo ji tu má vyzvednout. Pak by byla beznadějně ztracena a zbývala by jí jediná možnost – vrátit se zpátky do paláce a potupně se vzdát. Rozhodla se, že se ukryje za vysokou bednou, plnou zapáchajících sítí, ale dřív než se stačila pohnout, uslyšela za sebou smluvené heslo: „Bože poutníků!“

Inos si úlevně oddychla, otočila se a ocitla se tváří v tvář páru dlouhých šedých uší. Za nimi, s otěžemi v ruce, stál malý, umouněný mužík v hadrech, kterého nikdy předtím neviděla. Na jeho větrem ošlehaném obličeji rašilo strniště mahagonové barvy a čišel z něj nepřátelský, zamračený výraz.

Inos a osel si prohlédli jeden druhého se vzájemným nesouhlasem. Uvolnila se z Charakova sevření a podala jej muži, aby jej podržel. Zamračený pohled se změnil ve zlověstný – na Zarku byly děti výhradně ženskou záležitostí. Se zbožným přáním, aby konečně mohla svobodně vyjádřit, co si myslí, Inos nějak vykoumala, jak se vyšplhat do sedla a sednout si bo-

kem, aby měla místo pro dítě i vak. Muž uhodil zvíře klackem a vydal se po cestě, přičemž pravidelně škubal za provaz.

Za několik minut se jí podařilo přizpůsobit svou polohu houpání kostnatého hřbetu pod pokrývkou. Začala se zpod kápě rozhlížet kolem sebe, ale dávala si pozor, aby se nedívala nikomu přímo do obličeje, aby si nevšimli jejích cizích zelených očí.

Lodě zde byly úplně jiné, než jaké vídala v Krasnegaru, a jejich posádky rozmanitější. Nejobvyklejší v nich byli rudí džinové, ale zahlédla také snědé impy a několik drobounkých mužíků šedavé barvy, kteří, jak soudila, musí patřit ke gnómům; trpaslíci jsou přece podsaditější a robustnější. Sem tam spatřila vysokou postavu s bledou kůží, jaké byly k vidění v každém přístavu po celé Pandemii. To byli samozřejmě jotnaři. Slyšela mnoho křiku, jak veselého, tak zlostného, a rozlišit všechny pachy by jí zabralo hodiny: ryby a koření, dobytek a lidé, horká káva a silná slaná příchuť moře a k tomu mnoho dalších, méně sympatických věcí. Kdyby se nemusela tolik starat o dítě a o to, aby nespadla z toho bídného osla, nejspíš by ji to doslova omámilo.

Její průvodce se začal prodírat proudem lidí a zvířat, až se konečně dostal k budovám, které lemovaly doky z vnější strany. Zastavil před špinavým, zchátralým bufetem a nahnul se k ženě, která byla oděna stejně anonymně jako Inos. „Bože poutníků?“ řekla a natáhla ruce, aby si vzala Charaka. Charak ji neznal a zdálo se, že už si zvykl na Inos, protože poslední, co od něj slyšela, bylo dlouhé, zoufalé zavytí. Patří mu to, uličníkovi! pomyslela si.

Teď se její průvodce otočil zpět a vracel se po cestě, kterou přišli, stále tahal za provaz a pravidelně švihal loudajícího se osla, který se tím ovšem nenechal vyvést z klidu. U jedněch tajemných, tmavých dveří, ze kterýho bylo silně cítit koření, podal provaz většímu muži s bradkou a zmizel. Nový příchozí se na Inos ani nepodíval. Vykročil pomalejším tempem ve stejném směru.

Po deseti minutách ho vystřídal třetí muž. Inos, sklesle a netečně se klimbající na hřbetě oslíka, se na něj už ani nepodívala. Přemítala, co by tomu všemu řekl její otec.

Náhle jí vnitřní hlas pošeptal, že svého otce vlastně nikdy doopravdy nepoznala. Při jejich posledním setkání právě umíral, a když se na jaře loučili, byla ještě dítě. Nikdy si spolu nepromluvili jako dva dospělí. Dítě nemohlo chápat a poznat svého rodiče jako skutečného člověka. Takže nemá žádnou možnost jak zjistit, co by si její otec pomyslel, a už ji ani nedostane. Může se pokusit chovat se takovým způsobem, který, jak věřila, by ho po-

těšil, ale nikdy si nemůže být jistá. To bylo zdrcující poznání, které ji zarmoutilo. Napadlo ji, jak je možné, že si to neuvědomila už dřív.

Za dalších pět minut třetí muž zastavil osla pod veřejnými schody, které šplhaly točitě vzhůru úzkým kaňonem mezi dvěma domy. Nahnul se k Inos tak blízko, že ji ovanul dech prosycený pachem ryb. „Běž nahoru. U pěvce zahni doleva."

S velkou úlevou Inos sklouzla ze sedla, sykla, jak se jí provazy zařízly do ramenou. Vak se definitivně vyboulil doleva. Možná to budou trojčata. Se skloněnou hlavou se vydala vzhůru po schodech a vyděšeně se přitiskla ke zdi, když se kolem s křikem prohnala banda kluků, mávajících kolem sebe rukama ve snaze udržet rovnováhu.

Ulička se stočila a místo schodiště tu najednou byl příkrý svah, pak další schody, tentokrát s mírnějším sklonem. Všechny tyto triky byly jasně naplánovány předem. Azak musel mít připraveny plány nejen pro svůj vlastní útěk, ale určitě počítal s tím, že Inos bude ochotná jít s ním. Přemýšlela, jestli se má cítit polichocena a brát to jako poklonu její odvaze, nebo se urazit, že tak podcenil její inteligenci, protože všechna tato opatření pouze podtrhovala, jak je celá tahle eskapáda velmi nejistá.

Skrýt se před člověkem je záležitost poměrně jednoduchá. Každý ví, jak na to – vyvarovat se pohybu tam, kde mě může někdo zpozorovat, a zvuku tam, kde ho někdo může zaslechnut. Doslech a dohled byly jasně srozumitelné věci; ale nikdo nevěděl, jak se skrýt před kouzelnicí ani jaký dosah mají její magické schopnosti. Svou mocí mohla celou jejich lest obrátit vniveč. Třeba jí stačí, aby do svého zrcadla zavolala „Inosolan!" a ono jí uprchlíka okamžitě ukáže. Všechny tyhle změny průvodců a zjevu – s dítětem a pak bez dítěte, s oslem a bez osla – by Rashe poněkud ztížily práci jen v případě, že musí po své oběti pátrat nebo sledovat její stopu. Žádný z těchto spolupachatelů samozřejmě neznal celý plán; navzájem neznali ani jeden druhého a každého z nich najali, aby provedl pouze malou část úkolu. Organizace té záležitosti byla ohromující. Ale přesto je to možná všechno úplně k ničemu a Rasha se třeba může potrhat smíchy, když celou tu maškarádu sleduje.

Zpočátku stěny uličky zdobily výklenky, v nichž umělci a obchodníci vystavovali své zboží. Tkalci tkali látky a krejčíci stehovali oděvy; zlatníci tepali zlato a hrnčíři vytáčeli keramiku; a všichni zároveň klábosili a hádali se s přihlížejícími. Inos se prodírala shluky okolostojících s odvrácenou tváří a zlobila se sama na sebe, že nemá odvahu chvíli se pozdržet a jenom ten rej pozorovat. Jeden ze stánků patřil pekaři a žaludek ji okamžitě informoval, že sice nějakou dobu držel půst, ale teď už je zase připraven k práci. Prošourala se kolem s pusou plnou slin.

Schody znovu začaly stoupat prudce vzhůru a průchod se zúžil. Obchůdky vymizely a plochu čistě nabílených domovních zdí rušily jenom odpudivé masivní dveře. Všechna okna byla pevně zabedněna. Nosiči a ženy s rouškami přes obličej, děti v hadrech a osli s nákladem – všichni do Inos neustále strkali a několikrát byla nucena se zastavit a počkat, dokud se cesta neuvolní. Krasnegar byl svažitější, ale tam nikdy nemusela vléct do kopce vak plný jídla, jehož šňůry se jí navíc bolestivě zařezávaly do kůže.

Do této soutěsky nedokázal proniknout dokonce ani stále přítomný arakkaranský větřík. Vzduch tady byl nedýchatelný a ze zdí ještě sálal včerejší žár. V Krasnegaru bylo mnoho průchodů podobných tomuto, ale většina z nich byla zastřešena a žádný nebyl tak špinavý ani tak silně zamořený hmyzem. Každá puklina ve zdi a každá štěrbina mezi kočičími hlavami zdánlivě tvořila částečku autonomního světa chodbiček, kterými běhali mravenci a brouci.

Čas od času se cesta rozdělila nebo křížila s jinými uličkami, ale měla pokyn stoupat vzhůru a to jí vždy dalo jedinou možnost, kudy pokračovat. Z bočních uliček se linuly podivné pachy a zvuky: rány kladívek měditepců, zápach vařeného kozího masa a cibule, kdákání slepic nebo všudypřítomná vůně kávy. Tmavá zlověstná podloubí ústila do tajemných dvorků, které Inos v nejmenším netoužila zkoumat. Byla tam také spousta výklenků a koutů, zařízených lavičkami a sedátky, v kterých vždy posedávala skupinka odpočívajících, klevetících mužů – nikdy žádné ženy. Od některých zaslechla poznámky o svém vzrůstu a stavu.

Šla teď velmi pomalu, těžce oddychovala, potila se a stále proklínala řezání těch prokletých šňůr. Nečekala, že bude muset šplhat tak vysoko. Počítala, že už musí být někde blízko paláce, ale vysoké budovy jí zakrývaly výhled. Přístav teď také nebylo vidět, musel být hodně hluboko pod ní. V koutku mysli jí hlodal absurdní strach, že zklame. Bylo jí řečeno, ať u pěvce zahne doleva, ale co když pěvce minula v davu? Co když dostal odměnu a šel pryč nebo ho prostě unavilo tak dlouho na ni čekat?

Co když – a to by bylo mnohem horší – Rasha odhalila jejich spiknutí a teď si hraje s Azakem na kočku a myš? Všichni ti záhadní, mlčenliví průvodci třeba byli agenti kouzelnice – nebo dokonce ona sama v čarovném převleku – a Rasha ji teď může škádlit a trýznit celé hodiny a nutit ji plahočit se z místa na místo, dokud nepadne vyčerpáním nebo dokud jí provazy v nelidských mukách neuříznou paže, které jí pak spadnou na zem k nohám.

V místě, kde se jedna starobylá budova stýkala s jinou, ještě starší, vytvářel úhel mezi vstupními dveřmi malý koutek, do kterého se Inos uchýlila, aby si na chvíli odpočinula, zatímco kolem procupitala šňůra mul, oblo-

žených proutěnými koši. Když utichl klapot kopýtek, někde nad sebou slabě zaslechla brnkání citery. V naději, že konečně dojde ke ztracenému pěvci, si pokradmu nadzvedla vyboulený jídelní vak a vstoupila zpátky do davu. Znovu se vydala vzhůru, přičemž cítila, jak ji na nohách bolí každičký sval.

Došla téměř až k dalšímu zlověstně tmavému podloubí, když se ozvala známá věta: „Bože poutníků."

Dva muže, kteří tam stáli, halil stín a nebylo je téměř vidět, oba byli zachumlaní až po nos, ale jeden byl výrazně vyšší. Vystoupila z davu a usmála se na něj, dřív než si uvědomila, že je jí stěží vidět do obličeje.

„A kéž ti Bůh rození ulehčí tvou těžkou hodinku," dodal.

„I tobě, Pobíječi lvů. Co ten pěvec?"

„Jen další klam k odvrácení pronásledovatelů." Azak se rozzářil jedním ze svých mimořádných úsměvů a dokonce se zdálo, že tentokrát je v něm méně ironie než obvykle. „Pojď dál a odpočiň si. Tady budeš v bezpečí, dokonce i před mocí kouzelnice."

Zatarasená cesta:

ó, ty, jenž pastmi a léčkami jsi cestu,
jíž kráčím, zatarasil mi,
Ty osudovým Zlem mne neošálíš
a k hříchu nepřinutíš mne nikdy!

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 80,1879)

»»»» KAPITOLA SEDMÁ ««««
ÚSVIT NIČEHO

1

Konečně přišlo ráno a Rap byl stále naživu, nebo si přinejmenším myslel, že pravděpodobně naživu je. Několikrát během noci nabyl vědomí, ale většinu času o sobě nevěděl, což bylo lepší. Měl pocit, jako by se mu hlava rozskočila na dvě nestejné části. Vlasy měl slepené krví a levý kotník měl oteklý dokonce víc než větší část hlavy.

Skoulel se z příkrého srázu až na úpatí kopce. Mezi svahem a domem byla jen úzká mezera, vytesaná ve skále, aby se vytvořil prostor ke stavbě domu. Byla plná změti kořenů, větví a starého harampádí. Nad hlavou k němu prosvítal kousek modré oblohy dírou, kterou prorazil, když padal dolů do jámy. Ta vypadala jako součást nepoužívané kalové jímky nebo nějaké nádrže a byla obestavěná rozpadajícími se cihlami. Ať už v ní původně bylo cokoliv, nyní byla plná bahna, tlejícího listí a Rapa.

Stála v ní také kaluž zapáchající vody a Rap byl k ránu už tak zoufalý, že se z ní napil. Hlavním problémem teď bude chůze. Nikdy předtím si nevšiml, kolik je v lidském kotníku kostí, a v levém si teď napočítal dokonce o dvě víc než v pravém.

Poté, co ze sebe setřásl sutiny, které sjely do jámy s ním a víceméně ho zasypaly, vyškrábal se na nohy. Bolestí nahlas zaskučel, opřel se o zeď, aby ho přešla závrať, a pak zašátral v bahně, aby vylovil ztracený sandál. Přinutit údy k pohybu navzdory bolesti bylo daleko těžší, než předpokládal; při tom ještě proklínal svou vlastní zbabělost. Neskutečně pomalu se vlekl úzkým kaňonem, který odděloval zadní stranu domu od drolící se skály. Obojí se zdánlivě naklánělo doleva, ale to ho jen šálil jeho pošramocený bystrozrak, nic víc.

Dostal se až na roh a k mezeře mezi dvěma domy, tak úzké, že se musel otočit bokem, aby se jí protáhl. Prkna ve stěně domu byla dost silná, podařilo se mu nahmatat nad hlavou místa, kde se mohl zachytit, aby co nejvíc ulevil kotníku. Pak se dostal na cestu, kde už mu tahle akrobacie dál nemohla pomoci.

Měl jsem si s sebou vzít nějakou hůl nebo větev na opření. Že mě to nenapadlo, pomyslel si mrzutě.

Stál na jedné noze a čistil se od bláta, přičemž si prohlížel milflorský přístav, který se už hemžil lidmi, ale nebylo tam tak rušno jako na tržišti. Slunce už vyšlo, ale zatím zůstávalo schované za vysokou hradbou skalnatého výběžku, na kterém za kouzelným štítem číhal prokonzulův palác. Rád by svůj bystrozrak lépe ovládal, protože se stále, aniž by vědomě chtěl, pokoušel slídit mezi rybářskými čluny a moly či v hospodách a obchůdcích podél cesty. Pořád ještě viděl všechno nahnuté doleva.

Brzy si všiml, že se mu také něco stalo s očima, protože všechno kolem sebe viděl v jakémsi rozmazaném třesu. Částečně je měl plné slz od bolesti, ale to nebyl hlavní důvod. Ať se podíval kam chtěl, všude viděl sluneční záři, jako by celý svět byl z vody, v ní se světlo rozptyluje. Prsty si zkusmo osahal bouli na hlavě. Zůstala mu na nich krev, takže rána stále ještě trochu krvácela. To je zlé! Nic není nápadnější než krev.

Cesta bez odboček, to je pro uprchlíka velmi nezdravé místo; mám na výběr pouze dva směry, říkal si Rap, ale co, stejně nemůžu utíkat. Napravo je palác s čarodějnou věží a výběžek, na kterém stojí, vlastně slepá ulička, takže by se nejspíš měl vydat doleva. Pokud by si mys představil jako paži a pevninu jako tělo, tak byl přibližně v podpaždí, nedaleko několika mol pro menší plavidla. Zdálo se, že snáz najde úkryt, pokud se vydá doleva, směrem do vnitrozemí, jenomže velké lodě kotvily naopak dál napravo, přibližně u obrova lokte a přímo pod čarodějnou věží, které Thinal říkal Pavilón. Jediná cesta z Faerie je na palubě jedné z těch velkých lodí. Bože milosrdenství, já mám ale hlad! skučel Rap v duchu. Hlava ho bolela čím dál víc a měl pocit, že je celý nějaký zmatený.

Když se začala ozývat jeho zdravá noha, že jej nemůže sama podpírat věčně, rozhodl se začít tím, že se očistí. Na druhé straně cesty na něj čekal hned celý oceán vody a musela být teplá, protože viděl, jak si v ní hrají děti. Správně!

Zhluboka se nadechl a naklonil se dopředu s úmyslem překulhat až ke břehu. Muselo se mu to nějak podařit, protože za malou chvíli zjistil, že sedí na kamenné lavičce hned u vody. Měl pocit, jako by mu někdo zatloukal do kotníku rozžhavené hřebíky, a potil se tak silně, že by ze sebe smyl

bláto, aniž by k tomu vůbec nějakou vodu potřeboval. Nepamatoval si, jak se na lavičku dostal. Je možné, aby se člověk pohyboval v mdlobách?

Slunce se už vyhouplo nad střechy paláce a moře teď mělo sytější barvu, než jakou kdy viděl v Krasnegaru; čluny zdejších rybářů však vypadaly velmi podobně a taky mořští racci byli stejní – stejně drzí, hluční a půvabní v letu. Pach soli a mořských řas a rybiny se rovněž příliš nelišil od toho krasnegarského, ale po cestě za jeho zády se kodrcalo a chřestilo daleko víc trakařů, vozíků a kočárů.

Stesk po domově mu ale vůbec v ničem nepomůže.

Byl příliv. Cesta, zvedající se teď sotva píď nad vodou, byla zbudována z masivních bílých kvádrů. Vypadaly věkovitě a opotřebovaně, ale milflorské přístaviště mohlo být zrovna tak čarodějného původu jako Inissův hrad v Krasnegaru a tamní hráz přes moře se silnicí na koruně. Rybářské čluny byly přivázány k několika omšelým dřevěným molům.

Vpravo od něho vedlo do moře kamenné schodiště. Hrálo si tam pět nebo šest chlapců, skákali šipky do vody a pak zase vybíhali po schodech vzhůru, aby si to mohli zopakovat. Asi dětičky z bohatých rodin, dumal Rap, já v jejich věku jsem už poklízel stáje. Při téhle myšlence zabloudil pohledem na bílé pláže a velké domy na druhé straně zátoky. Děti a pár dospělých se tam cákalo ve vodě a hráli si v miniaturních člunech.

Tohle moře skutečně není jako Zimní oceán! Rap se zvedl a odhopsal ke schodům. Opíral se o zábradlí a postupně se propracoval, schod po schodu, až k vodě. Kluci na něj zůstali vyděšeně zírat a vzápětí odtud zmizeli. Aniž by se staral o svlékání, dobelhal se Rap vodou dostatečně daleko, aby se mohl posadit na dno a hladina mu sahala právě po krk. Voda ho nádherně osvěžila, ochladila mu škrábance a odřeniny. Na chvíli se celý potopil a škublo jím, jak ho sůl začala štípat v ráně na hlavě, ale za chvíli to přešlo. Opřený jen o lokty se pak pohupoval nahoru a dolů, přelévaly se přes něj mírné vlnky, pozoroval bernešky a plovoucí řasy a jen si přál, aby mu v hlavě nepulzovala tak silná bolest a aby jeho oči plnily správně své povinnosti. Podle jeho bystrozraku mělo moře stále náklon mírně doleva.

Musel na okamžik usnout, protože náhle se dusil a svíjel v křeči, v nebezpečí, že spadne ze schodů a utopí se. Kdo by mu přišel na pomoc? V Milfloru by zřejmě nikdo nevěřil, že někdo neumí plavat.

Vytáhl se po zábradlí do stoje a odhopsal zpátky na lavičku. Bylo už horko jak v peci, takže byl rád, že má mokré šaty. Teď musí nechat kotník chvíli odpočinout a počkat, až se mu oči začnou chovat tak, jak mají. V hlavě mu bolestivě rezonoval každý tep a zrak se zachvíval do rytmu. Ale aspoň, jak se zdá, přestal krvácet; jeho tetování byla bezpečně odvrácena k moři, pryč od kolemjdoucích.

Setrval na lavičce hezkou chvíli a hlavou se mu honily nejrůznější otázky: Jak bude trvat dlouho, než se upeču k smrti? Kdy se někdo začne zajímat, jak je možné, že si tady nějaký osamělý chlap lenoší, zatímco ostatní pilně pracují? Za jak dlouho umřu hlady? Proč jen jsem si, u všech bohů, zlomil kotník?

Poprvé za několik měsíců byl doopravdy opuštěný a ten pocit mu byl nečekaně nepříjemný. Samota mi přece nikdy nevadila, přemýšlel, zůstával jsem sám celé dny, když jsem vyhnal stádo na pastvu. Proč mě teď samota tak tíží? Opuštěný, ztracený chlapečku, koukej se hezky rychle sebrat a začni se chovat jako muž!

Uvědomil si, že oplakává Kuře, a přikázal si, že musí přestat bláznit. Goblin byl přece zcela oddán vyhlídce na to, že jej zabije tím nejnechutnějším možným způsobem, takže jeho smrt by pro něho měla být dobrou zprávou a ne špatnou. Možná byl Rapův smutek ve skutečnosti jen pocitem viny za to, že ho nechal bojovat samotného, ale vždyť k tomu sebevražednému útoku proti ozbrojencům se Kuře rozhodl sám!

Nebo myslel, že to udělat musí?

S kolika vojáky se asi goblin dokázal vypořádat, než ho udolali? Proč někteří vojáci vybočili z řady a utíkali na pomoc svým druhům? Rap si uvědomil, že to mohl způsobit zásah nadpřirozené síly, a z té představy ho začala brnět hlava. Legionáři zpustošili faerijskou vesnici. Jediná osoba, která přežila, zemřela při tom, když Kuřeti něco pošeptala, určitě magické Slovo, nejspíš své jméno – a to vše bez nějakého zjevného důvodu. Goblinovým přirozeným nadáním byla fyzická síla, která se tak umocnila… A pak se skupina vojáků rozběhne vstříc své vlastní zkáze. Je možné, že by ti stejní muži byli pachateli zločinu ve vsi? Je možné, aby faerijské kouzlo takto zjednalo svou vlastní odplatu?

Rapovi se nedařilo rozeznat předměty na vodě ani bystrozrakem, který se mu stále poněkud mlžil. Asi je to hlava tuleně, řekl si, když tu věc chvíli pozoroval. Ještě jednou přimhouřil oči, zaclonil si je a poznal, že k němu plave člověk.

Ještě nikdy nikoho plavat neviděl. Bylo to zjevně pomalejší než chůze a musela to byt dřina, protože když se plavec docákal ke schodům a vyškrábal se ven z vody, nahlas oddychoval. Po chvilce namáhavě zlezl schody, stále hluboce sehnutý, funěl a ždímal si vodu z vlasů – světle žlutých vlasů, které mu sahaly až po ramena. Na jotuna byl malý, ale celkem podsaditý.

I když si Rap už zvykl, že v tomhle teplém podnebí mohou muži chodit polonazí dokonce i do města, přesto ho skrovná bederní rouška příchozího šokovala. To je přece neslušné! A když se muž přiblížil a chystal se used-

nout na druhý konec lavičky, usoudil, že tohle oblečení není ani příliš praktické. Rap na něho varovně zavolal: „Opatrně! Ten kámen je horký!“

Muž se zastavil, otočil se k němu a zůstal na něj zírat přes stříbrný knír, který byl dost velký i k vymetání stájí. Rapovi připadalo, že celá cizincova postava je uhnětena ze zauzlovaného lana, hnědé kůže a mokré srsti polárního medvěda. Oči měl bledé jako arktické nebe, mlžně šedé s pouhým nádechem modré – při pohledu na Rapovy škrábance se v nich zablesklo. „Tak pro mě moc horký, ale pro tebe akorát?!“

„*To ne*! Promiň, pane! Tak jsem to vůbec nemyslel, opravdu, pane.“

„Aha, tak chceš říct, že jsem blbej?“

Rap by nikdy neřekl, že by se mohl zpotit ještě víc, než se potil před pár minutami, zvlášť když se ke všemu klepe v zimnici – a přece se to stalo. „Vůbec ne, pane. Měl jsem si všimnout, že chodíš po kameni bosky. Takže určitě přesně víš, co děláš, pane. Myslel jsem to dobře, pane, ale udělal jsem chybu, když jsem se odvážil ti radit – *pane*!“

Jotun zklamaně pokrčil rameny. Posadil se, schválně se opřel o opěradlo a položil si na něj ruce, ale hodně opatrně, aby neucukl před horkem, přičemž celou dobu Rapa nasupeně pozoroval, jako by jen čekal na nějaký komentář.

Dokonce i jotnaři doma v Krasnegaru byli nebezpečně hákliví, ba i Rapovi vlastní kamarádi jako Krath a Gith. Měl mít na paměti, že tihle potulní námořníci jsou všichni zabijáci a šílenci, zvláště když se zrovna vylodili po dlouhé plavbě. V přístavních hospůdkách v Krasnegaru někdy teklo víc krve než piva. Dokonce by mohl brát jako urážku jenom to, kdyby se teď Rap zvedl a chtěl odejít.

Teď by se mu hodilo mít po ruce Kuře.

Rap nevinně upíral rozmazaný pohled na plachetničky v zátoce, koutkem mysli však studoval svého nového společníka. Jotnaři se v létě opalovali do růžova a kůže se jim loupala v cárech; ještě neviděl ani jediného, který by se opálil takhle do bronzova, až k odstínu faunské pleti, jako měl on sám. Předpoklad, že se jotun mužského pohlaví živí jako námořník, byla obvykle sázka na jistotu a v případě toho muže to bylo úplně jasné už jen podle obrázků, které měl vytetované na pažích a rukou – všechny byly obscénní nebo přinejmenším erotické. Prohlížel si Rapa s neskrývanou zvědavostí člověka, který si může dovolit být všetečný – ostře a nepokrytě. Klouby měl škaredě pokroucené starými zlomeninami a v hranatém jotunském obličeji byl zlověstně bezvýrazný.

„Co to máš kolem očí, mladej?“

„Goblinské tetování, pane.“

„Vypadáš s tím jako poloblbej mýval.“

„S tím souhlasím, pane! Já jsem si o ně neříkal. Byl jsem v bezvědomí.“

Muž si povzdechl. „Ty ses nepral.“

„Ne, pane. Já jsem upadl.“

Námořník zamručel a odvrátil pohled jinam. Na moment se rozhostilo smírné ticho. Postupně se Rapovi začalo lehčeji dýchat, ale i když znovu nabyl svou obvyklou jistotu, neměl nejmenší chuť dostat se do hádky.

Pak ho jotun opět začal studovat. „Ty nejseš čistej faun. To jsou jotunský čelisti, jestli se nemejlim.“

Říct mu, že to není jeho věc? „Můj otec byl jotun, pane, matka byla faunka.“

„Znásilnění, co?“

„Pravděpodobně. Ale později se s ní oženil, pane.“

„Šťastná holka.“ Námořník odevzdaně sepjal ruce v týle a otočil se k přístavu.

Rap by se s chutí rozčílil, ale zlost pro něho momentálně byla přílišným přepychem. Kromě toho by mu tenhle muž mohl pomoci, kdyby se smířil s tím, že se Rap nechce prát. Takže tentokrát to byl Rap, kdo se znovu pustil do řeči. Jotun už oschl a celý se leskl, jako by byl ovinutý pavučinou.

„Jmenuju se Rap, pane.“

Jotun nastavil vnitřní stranu loktů a paží slunci, jako když přistávající racek vykroutí letky. Se znuděným opovržením po Rapovi loupl vybledlýma očima. „A koho to zajímá, skrčku?“

„Promiň, pane.“

Námořník zachrochtal. „Já jsem Gathmor, první důstojník na *Bouřlivákovi*.“

„Pane… pokouším se dostat zpátky na pevninu.“

„Kam na pevninu?“

„Do Zarku, jestli to půjde, ale jinak je mi to jedno.“

Námořníka to zjevně pobavilo, protože se mu větrem ošlehaná kůže okolo očí složila do vějířků vrásek. „A pak půjdeš do Zarku pěšky?“

„Ano, pane.“

„Doufám, že na tebe nečekaj' s večeří?“

„Pane, práce mi nevadí. Budu veslovat, když to bude nutné.“

„To se vsadím, že jo! Ale aspoň jsi to zkusil.“

„Nerozumím ti!“

„Na berňáku uměj' počítat, chlapče.“ Položil ruce na lavičku, jako by se chystal vstát.

„Promiň, pane. Já ti pořád nerozumím! Nemůžu se nechat najmout jako námořník?“

Gathmor se na něj překvapeně podíval. „Praštil ses do hlavy víc, než jsem si myslel. Nebo tady nejsi moc dlouho. Za vývoz otroků z Faerie se platí velká, co velká, obrovská daň. Stejně jako za dovoz, když na to příde. Já používám slovo 'daň' celkem libovolně.“

„Já nejsem otrok!“

„Samozřejmě že ne! Otroctví je v Impirii protizákonný, to všichni víme! Hrozná věc, to otroctví. Proto jsi taky utek a proto na berňáku přesně věděj', kolik jsme jich měli v okovech, když jsme přijeli, a kolik bylo důstojníků, a proto se přesvědčej, že při odjezdu nás není víc ani míň.“ Udělal pauzu, jako by se Rapa ptal, jestli teď je spokojen.

„Já jsem tady ztroskotal!“

„Jaký plavidlo?“

„Ehm… *Ledový drak*.“

„Vodkaď?“

„Z Krasnegaru.“

„Kapitán?“

„Kranderbad.“

„Náklad?“

„Ehm…“

Gathmor se zasmál. „Dobrej pokus, skrčku. Nerozeznáš provaz vod čelenu. Vrať se na plantáž, hochu. Je to bezpečnější.“ Vstal a protáhl se jako kočka na sluníčku.

„Pane? A co mě vyměnit? Vyhodit někoho staršího a vzít mě? Pak by počty odpovídaly!“

Gathmorův úsměv se změnil v něco, při čem tuhla krev. „A co řekneme jeho paničce, až se vrátíme domů? Myslíš, že by si místo muže vzala třeba mulu? Nebo co budeme dělat, když se ti podaří utýct? Ještě třeba někde utrousíš, že držíme otroky…“

„Ne, pane! To určitě ne, pane!“

Gathmor se na něj nedůvěřivě podíval a přistoupil blíž, jako by se rozhodl jen tak z principu mu zlomit pár kostí. Pak si zřejmě všiml rudé tykve, která spojovala Rapovo chodidlo s nohavicí.

Zamračil se. „Už jsi někdy vesloval?“

„Moc ne, pane.“

Námořník pokýval hlavou. „K tomu jsou zapotřebí ruce i nohy. Za tohle dostaneš vejprask, víš; protože ničíš majetek svýho pána.“ Se smíchem odkráčel k okraji nábřeží a zvedl paže. Pak je zase spustil a ohlédl se. „Neříkám, že neporušuju zákony, ty směsko. Jsem jotun a dodržuju hlavně svoje pravidla. Ale nejsem takovej idiot, abych porušoval zákony zrovna tady. A tuplem kvůli nějakýmu polámanýmu kříženci.“ Vymrštil se do

vzduchu, sbalil se do klubíčka a zmizel z dohledu. Rap neslyšel žádné cáknutí, ale za chvíli uviděl ve vodě bílou hlavu a hnědé paže, rozhrnující hladinu, jak se námořník vracel zpátky na svou loď.

Tak to by bylo. Rap se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit. Ale stejně… stejně se mu ten námořník zdál zvláštně povědomý. Až ke konci… způsobem chůze? Rap litoval, že se toho muže nezeptal, jestli někdy nebyl v Krasnegaru.

Ne, to je čirá fantazie. Jen si to představuju. V hlavě mu hučelo po té ráně. Gathmor je jenom velmi typický jotun. Těžko jsem ho mohl vidět někdy dřív.

2

Zarkská etiketa nedovolovala, aby ženy jedly v přítomnosti mužů, takže Inos seděla se zkříženýma nohama na polštářích v trávě, obrácená čelem ke keři. Konečně ji zbavili břemene jídelního vaku a na sobě měla mnohem čistší a kvalitnější čadar, ale naschvál si nechala rozpuštěné, nezakryté vlasy. Medové koláčky a kandované ovoce, sladká káva, silná jako koňský kopanec, a pečivo s jakousi božskou náplní… Byla neskutečně vyhládlá.

Za ní dřepěli Azak s šejkem, usrkávali kávu a odměřeným tónem spolu konverzovali, ale dostatečně nahlas, aby mohla poslouchat i ona. Pod baldachýnem větví poletovali sem a tam včely a kolibříci; korunou stromu povíval vítr, až se světlo a stín pustily do tance. V rohu pod stromem, obsypaným růžovoučkými květy, zurčela fontána a květiny opojně voněly.

Na jedné straně zahrada sousedila s dvorem samotné vnitřní části domu; na opačné straně byla obehnána kolonádou, porostlou kvetoucí vinnou révou. Za ní se rozprostíraly hřebeny střech a otevíral se výhled na stříbřitou zátoku, pableskující ve slunci. Tato oáza klidu a míru, skrytá uprostřed městského shonu, byla jedním z nejkrásnějších koutů, jaké kdy Inos spatřila. Dokonce ani mezi vší nádherou paláce nepoznala nic pozoruhodnějšího.

Azak líčil všechno, co věděl o Krasnegaru a Rashiných zásazích do jeho záležitostí. Evidentně s šejkem mluvil už dřív, ale ne tak dlouho. Jednou nebo dvakrát jej stařec přerušil zdvořilým dotazem, ale většinou tiše poslouchal.

Azakovo vyprávění skončilo a s ním pominul také Inosin hlad. Vypila poslední šálek kávy a otočila se, aby se připojila ke konverzaci. Konečně se cítila připravená postavit se dnešnímu dni tváří v tvář.

„Vynechal jsem něco?“ dotázal se Azak se zlověstným pohledem, jako by ji varoval, aby se neopovážila zpochybnit jeho úsilí.

„Myslím, že ne,“ řekla.

Oba muži seděli na polštářích se zkříženýma nohama, stejně jako ona. Byli oblečeni do pouště. Namísto královské nádhery měl Azak na sobě volný kibr z poněkud špinavé, hrubé látky, kolem pasu ovázaný provazem dost dlouhým, aby jím mohl svázat velblouda a zbylo ještě na mašli. Inos s úžasem zaregistrovala, jak daleko má od sebe kolena.

Stařec se jmenoval Šejk Elkarat ak'něco ak'někdo. Na džina byl malý, ale byl značně obtloustlý, oděný v mnohobarevné róbě, úplně jako duha. Jeho kulatý, zarudlý obličej byl z půlky schovaný pod objemným sněhobílým plnovousem; měl to nejhustší a nejbělejší obočí, jaké kdy viděla. I v přítomnosti svého sultána, prchajícího před nebezpečnou čarodějnicí, zůstával šejk Elkarat pozoruhodně klidný. Zjevně to byl úspěšný a bohatý muž. Boubelaté prsty měl obtěžkané prsteny s drahými kameny, jimiž byl zdoben i jílec zahnuté šavle, kterou měl zasunutou za šerpou. Dům měl zařízen vkusně a bohatě a Inos si uvědomovala, že se tu pohybuje spousta lidí – sama měla k ruce dvě rozesmáté a pozoruhodně krásné šejkovy vnučky a kolem postávalo množství mladých, na první pohled schopných strážců.

Stařec vzal Inos na vědomí slabým, neurčitým úsměvem, pak znovu začal studovat svoje ruce a pohrávat si s prsteny. Ranní slunce mu stálo za zády a navíc měl obličej zastíněný kefijí tak hustě vyšitou zlatou a stříbrnou nití, až celá zářila; agal, kterým byla upevněna, zdobily čtyři obrovské rubíny. Azakova pokrývka hlavy naopak připomínala starou celtu, omotanou kusem hadru.

„Komplikuje nám to teta," poznamenal jemně Elkarat.

„A dost podstatně," odvětil Azak s vyčítavým pohledem upřeným na Inos.

Pauza. Šejk byl rozvážný řečník. „Samozřejmě. Ovšem nabízí nám to další možnou cestu, přestože jsme neměli čas naplánovat její únik tak důkladně." Pokynul kyprou rukou na znamení rezignace.

„A zpoždění může být nebezpečné," přitakal Azak. „Pokud si ta děvka už všimla naší nepřítomnosti, jistě nás začala pronásledovat, ale přesto se k nám princezna bezpodmínečně musí připojit, jak jsem řekl."

Stařec přikývl, aniž by vzhlédl. „Myslím, že ještě stále můžeme využít situace v náš prospěch."

Inos věděla, že by si na tohoto nečekaného – a dosud neznámého – spojence měla dát pozor, ale bylo na něm něco velmi dědečkovského. Jeho neotřesitelný klid byl konejšivý a bylo jasné, že Azak mu důvěřuje – právě ten Azak, který nedůvěřoval nikomu!

„Z tvé strany," zeptal se starý muž svých rukou, „jsou ti, kteří pomáhali, už bezpečně pryč?"

„Je tu jen jedna osoba, která by mohla říci něco podstatného," řekl Azak. „Má příbuzné v Thrugg. Od té doby, co jí zemřela matka, nám dále posílá podporu. Bude vítána."

Elkarat znovu jemně přikývl.

Takže Zana je jen poloviční sestra, na což Inos mohla přijít i sama podle jejich velkého věkového rozdílu.

„A co Kar?" zeptala se. „Ví o tom?"

Azak se na vteřinu zamračil. „Neví nic. Řekl jsem mu, že pronásleduji Ataraze."

Inos počkala, až se zeptá šejk, ale ten se jen s porozuměním pousmál. „Je to obtížné?" vyptávala se.

„Pro Kara to může být nebezpečné," řekl Azak, „ale to je naše hlavní naděje. Mí bratři tomu pravděpodobně uvěří a možná dokonce i ta běhna. Sultán Ataraz byl ještě nedávno mocný panovník, dobyvatel poloviny Zarku, který předčil dokonce i mé předchůdce. Ale brzy po nástupu na trůn nevysvětlitelně zmizel."

Inos pocítila podivné rozrušení, krátce se zamyslela a pak řekla: „A vrátil se stejně neočekávaně ihned poté, co se objevil nový následník a získal podporu?"

Azakův úsměv byl stejně vražedný jako Karův, i když se v něm zračilo pobavení. „Přesně. V poslední době byl tenhle trik použit několikrát, často s úspěchem. Je jasné, že se může obrátit proti tomu, kdo jej používá, ale ctižádostivci budou určitě ještě nějaký čas váhat, než se odváží mě vystřídat."

Rozhostilo se ticho. Oba muži hleděli do trávy, ponořeni do myšlenek, a žádný z nich nevypadal, že by se chystal Inos informovat o všem, co chtěla vědět – kde je Kade, proč je zrovna tohle místo bezpečné a kam se uprchlíci podějí?

„Doufám," poznamenala, „že cesta mé tety nebude tak vyčerpávající jako ta moje?"

„Nebudeme ji vodit sem," řekl tiše Azak. „Neměj obavy."

Pokud si myslel, že ignorováním ji odradí od dalších otázek, pak se musí ještě hodně učit.

Šejk se zdál trpělivý jako skála, na které se pěstují slávky, a Azak se choval neobvykle uvolněně. Přemítala, který Azak je momentálně přítomen – ztřeštěný jezdec, který nejobtížnější terén zdolával sebevražedným tryskem, anebo ten přeopatrný vládce, který raději jediný fík schová do dlaně, než aby důvěřoval svým poddaným, že ho nechtějí otrávit? Také přemýšlela, jestli vůbec někdy navštívil svoje město bez převleku, a nemohla si pomoci, aby stále nesrovnávala jeho styl panování se způsoby svého otce.

Kdyby kdokoliv Holindarna upozornil, že by měl chodit v doprovodu stráže – nebo dokonce si vzít meč – když objížděl své království, vyvolal by bouři královského výsměchu. Uvědomovala si, že Azakovi tak docela nerozumí a že se možná zapletla do něčeho mnohem horšího, než předpokládá. Oč tedy přesně jde?

„Tys měl celou tuto výpravu naplánovanou už před naším včerejším rozhovorem?“ zeptala se.

Azak se zamračil. „Ano, ale ne do všech podrobností. Šejk Elkarat se mi představil už před nějakým časem a nabídl mi své služby. Pohrával jsem si s myšlenkou na útěk, ale spíše jsem se přikláněl k možnosti vyslat Kara.“ Obličejem mu přelétl ironický úsměv a všimla si, že se neholil. „Ovšem vyhlídce, že bys mne mohla doprovázet, se nedalo odolat.“

Inos sklonila hlavu, jak posměšně kvitovala jeho kompliment, a pomyslela si, že Karovi jako ochránci by se neodvážila svěřit – Azakovi pravděpodobně taky ne, kdyby mu čarodějná kletba nepřistřihla křidýlka.

„Venku jsi mi řekl,“ zeptala se ho, „že tady budu před Rashou v bezpečí?“

Velikán se zakabonil jako bouřkový mrak. „Pustil jsem jazyk z uzdy jako ženská.“

„Už je pozdě, abys to bral zpátky,“ řekla. „Jak jsi to myslel?“

Azak se pouze podíval na šejka, který si už zase rovnal prsteny.

„Čarodějnictví je velké zlo,“ vyslovil se konečně stařík. „Ale je to pouze nejsilnější forma nadpřirozené moci. Existuje také kouzlo, které je o něco slabší a –

„O magických Slovech vím. Čtyři dělají čaroděje, tři mága a…“ Inos zachytila Azakův rozlícený pohled, kterým jí vytýkal, že si nesmí dovolit šejka přerušovat. „Prosím tě za prominutí, ehm… Ctihodnosti.“ Jak zní správný čestný titul šejka? V Kinvale žádní šejkové nebyli. „Prosím, odpusť mi mou troufalost a pokračuj.“

Chvíli zamračeně pozoroval své ruce, oči skryté pod sněhobílým obočím, ale pak znovu promluvil velmi tichým hlasem. „Pokud už víš o magických Slovech, pak je můj úkol jednodušší. Možná nevíš, že tajemné síly jsou všude kolem nás. V mém domě v Ullacarnu mám matematika, génia na čísla. Při jediném pohledu jich dokáže sečíst celou stránku. Jeho otec sloužil mému otci a byl to ten nejlepší velbloudí doktor v celém Zarku. Jejich rodina zřejmě přechovává magické Slovo.“

Stejně jako moje! Inos o tom Azakovi neřekla a nevzpomínala si, že by se o něm zmínila, když se po svém příjezdu překřikovala s Rashou.

„Vlastně jsem si tím jistý,“ řekl Elkarat. Natáhl před sebe ruku, třpytící se ve slunci. „Vidíš tento prsten?“

Ukázal kyprým prstem, který byl ozdoben stejně zářivým kamenem.

Inos pohlédla na ty poklady. „To je opál, že?“ Byl to veliký kámen s mléčným nádechem, uvnitř kterého slabé pableskoval barevný oheň, pro který je opál tolik ceněn. Byl nebroušený a zasazený do hladkého stříbra. Mezi všemi rubíny, diamanty a safíry, které zdobily šejkovy prsty, byl tento kámen nejméně zajímavý. „Ten je kouzelný?“

„Čarodějný!“ zvolal dramaticky stařík. „Patřil mému prapradědovi. Kde nebo jak ho získal, to nevím.“

„Dokáže odhalit čarování?“

Na to zřejmě neměla sama přijít – Elkarat si rozmrzele povzdychl. „Ano. Když ten matematik, o kterém jsem ti vykládal, provádí své divy s čísly, tento kámen se zeleně rozzáří – a to na té straně, která je k němu nejblíže.“

„Myslela jsem si, že magická Slova nelze kouzlem odhalit…“ Inos se najednou cítila velmi znepokojená. Byla zvědavá, kdy – a čím – roznítí v tom tajemném zařízení zelený plamen nebo jestli se jí to už povedlo. Jelikož slovo, které jí otec pošeptal, jí zatím nepřineslo ani za mák užitku, zdálo se jí nespravedlivé, aby ji neustále uvádělo v nebezpečí.

„Slova nelze odhalit dokonce ani čarováním,“ souhlasil Elkarat. „Ale jejich *použití* zajisté odhalit lze.“

„Pověz jí o mém dědovi, Velikosti.“ navrhl Azak. „O mém dědovi blahé paměti.“ Obrátil k Inos mírný svatouškovský pohled, jako by ji vyzýval, ať se opováží mít připomínky.

„Vskutku blahé paměti.“ Šejk vzdychl. „Šiřitel dobra, hluboce oplakávaný… To říkám při vší úctě k tobě, tvoje Veličenstvo.“

„To je v pořádku. Ale neměli bychom si projít naše vztahy, jak jsme se dohodli?“

„Tak dobře, Pobíječi lvů. Byl to velmi mocný muž. Sahá tvoje obeznámení s tajemnými silami až k pochopení schopností adepta?“ Otázka se zdála být určena Inosiným kolenům, což bylo nejdále, kam zatím šejk dorazil při pokusu o pohled z očí do očí.

„Že vyniká v každé dovednosti?“ vzpomínala Inos, co o tom vykládala Rasha.

„Vypadá to tak. Zesnulý sultán Zorazak byl adept. Častokrát jsem se procházel zvečera kolem paláce a viděl jsem, že můj prsten žlutě září.“

Azak se obhrouble zachechtal. „Předpokládám, že dost pozdě zvečera?“

Zdálo se, že se šejk směrem k němu usmál. „Někdy. Jeho výkonnost byla pověstná. Ale i když jel jen kolem na koni, viděl jsem jasné známky toho, že je adeptem.“

„Byl dokonalý jezdec,“ připustil zasmušile Azak.

„A co Rasha?“ vyzvídala Inos.

Další podrážděná pomlka jí napověděla, že se opět zachovala neslušně. Fontána zurčela, listí nad hlavou všetečně šustilo. Někde v dálce naříkalo dítě. Inos trvala na svém. „Jakou barvou rozsvítí tvůj prsten Rasha, Velikosti?“

„Červeně,“ opáčil nevrle stařík. „A velmi jasně. Dokonce i tady, tak daleko od paláce, často vidím, kdy zrovna čaruje. Dokážeš pochopit moje zděšení, když jsem se poprvé dozvěděl, že se v Arakkanu uvolnila čarodějná moc!“

„Říkal jsi, že je všude kolem nás.“

„Ne!“ vyštěkl šejk. „Řekl jsem, že všude kolem nás jsou tajemné síly, ale ne čarodějnictví. Nikdy předtím jsem tady žádného čaroděje nezjistil, ačkoliv můj otec prohlašoval, že se mu to jednou povedlo. V Ullacarnu se můj prsten rozsvěcuje často – v okolí je určitě několik mágů a já sám znám pár adeptů, kteří žijí ve vnitrozemí, znám i některé génie. Dokonce i tady v Arakkaranu máme, odhadem, tak tři génie.“

Nepokouší se jí ten nevyzpytatelný ničema vyhrožovat? Inos si nebyla jistá. Ještě se na ni nepodíval, takže nemohl zpozorovat, jak je stísněná. Zeptala se: „Tak proč nezačneš sbírat jejich Slova a nestaneš se čarodějem?“

„Proč se ty nestaneš kurvou a nezbohatneš?“

Vykoktala omluvu, velice otrávená pobavením, jehož záblesk zachytila v Azakových rudých očích. Její slova Elkarata evidentně uchlácholila anebo byl spokojen tím, že ji dostal do úzkých, protože se zašklebil. V rubínech na jeho turbanu tančilo slunce.

„Ukrást jejich Slova by bylo nejenom nemorální, ale taky obtížné. Z krátkého záblesku v prstenu nelze přesně určit polohu takového člověka. Když jsem například řekl, že vím o adeptech ve vnitrozemí, myslel jsem tím pouze to, že v jistých vesnicích se můj prsten často žlutě rozzáří. Kdo jsou ti géniové v Arakkaranu, to nevím. *Teď!* Viděla jsi to?“

„Ne, neviděla, Tvoje Velikosti.“

Azak se zamračil a taktéž zavrtěl hlavou.

„Bylo to dost nezřetelné,“ připustil Elkarat, „takže signál přišel pravděpodobně z velké dálky, ale byl to jasně zelený záblesk. Někde dole, směrem k přístavu.“ Nalil si další šálek kávy na svou počest.

Inos neseděla ve směru k přístavu, takže ona ten signál nezpůsobila, pokud vůbec nějaký byl. Došla k závěru, že toho starého páprdu i s jeho hloupým detektorem kouzel nesnáší. Mohl ji také ohrozit, pokud ovšem její magické Slovo vůbec začalo fungovat. Mohlo by jí to znepřátelit Azaka,

který by byl jistě šťastnější, kdyby o jejím údajném Slově nevěděl. Začala o sultánovi a jeho příliš spletitém intrikaření vážně pochybovat.

„Takže když jsi mě ujistil, že zde budu v bezpečí před kouzelnicí, pak jsi tím myslel pouze prsten jeho Velikosti?“

Azak se zaškaredil a přikývl. „Snad jsem situaci poněkud zveličil z té bezmezné radosti, když jsem viděl, že ses bezpečně dostala až sem, Veličenstvo.“

No dobře! „A to je všechno?“ opakovala Inos. „Detektor kouzel!“ Do jaké pitomosti jsem se to zapletla?

Přemýšlela, jestli Kade bezpečně uprchla z paláce. Možná už se nalodila do nějakých páchnoucích necek v přístavu. Napadlo už Rashu zkontrolovat falešné královské procesí, které kluše na sever od zátoky? Anebo se teď kouzelnice válí smíchy po podlaze nad kašpařinami těchto slabomyslných pozemských spiklenců?

„Nevlastníš náhodou také kouzelný deštník, můj pane?“ zeptala se Inos. „Protože si myslím, že to je věc, kterou bychom právě teď potřebovali nejvíc. Umím si představit, jak ti ten prsten pomáhá na tržišti nebo při handlování s koňským handlířem. Pokud vždycky, když tvůj protivník otevře pusu, prsten zabliká, pak víš, že bude nejlepší nakoupit jinde. Ale to vůbec není v této chvíli můj – tedy náš – problém!“ Přistihla se, že začíná křičet a donutila se dát svému hlasu opět trochu královské důstojnosti. „V téhle chvíli se pokoušíme uprchnout, skrýt se před kouzelnicí. Pořád nechápu, jak nám může tvůj prsten pomoci. Představ si, že se dostaneme na loď a zvedneme kotvy a v tom se prsten červeně rozzáří? Bude to znamenat, že nás našla, že, a to všechno nám bude dobré akorát tak –“

„Žádná loď,“ řekl Azak a nalil si kávu ze stříbrné konvice do křišťálového poháru.

„Žádná loď?“

„Příliš zřetelný prostředek. Velmi snadno ji lze prohledat.“

„Tak jak?“ Inos napadla jediná alternativa, a na tu chtěla okamžitě zapomenout.

„Samozřejmě na velbloudech.“ V koutcích Azakových úst zahrál výsměch. „Z přístavu nevyplouvá ani tucet lodí denně, polovina jich jede na sever, druhá na jih. Naproti tomu tudy procházejí spousty velbloudích karavan a karavan s mulami a povozy, které cestují stovkami různých směrů po celém Arakkaranu. V tomhle bludišti se ztratíme.“

Pochopitelně předpokládal, že Rasha bude muset zkontrolovat každého cestujícího zvlášť, což by bylo dobré. Ale Rasha může mít takovou moc, že všechno může být jinak, a ať uprchlíci udělají cokoliv, nebude jim to

k ničemu. *Jenomže kdo nic nedělá, nic nezkazí*. To bylo další z Rapových rčení.

Elkarat se tiše zasmál. „Já jsem kupec. Právě teď se připravuje jedna z mých karavan. Každý rok na jaře, už déle, než ty jsi na světě, dítě, podnikám poutě do Ullacarnu."

Že je jaro? Pak se určitě nepříjemně blížilo léto. „Proč nejezdíš v zimě?"

Trpělivě si povzdechl. „Býci jsou v zimě v říji. Začnou být nebezpeční a neovladatelní."

Nedokázala uhodnout, jestli se usmívá. To, jak uhýbal pohledem, ji notně otravovalo. A nedělal to jen jí – zdálo se, že se nikdy nepodívá zpříma ani na Azaka.

„To je příležitost, kterou mi Jeho Velikost navrhla," řekl Azak, jako by se to snažil vysvětlit malému, nechápavému děcku.

Inos se pokusila vyvolat v mysli představu Kade, jak nejistě balancuje vysoko na houpajícím se velbloudím hrbu. Zaúpěla. „Jak dlouho?"

Stařík pokrčil naducanými rameny. „Pokud uskutečníme náš útěk, tak, řekněme, takové tři měsíce."

„Tři měsíce?" Inos užasle zírala na Azaka. „Ty jsi ochoten cestovat tři měsíce?"

„To bychom se měli dostat do Ullacarnu." Azak se zjevně bavil. „Cestu z jednoho přístavu do druhého nikdy nezvládneš nejrychleji na velbloudech."

„Agonistovy hory obvykle překračuji přes Krušné sedlo," řekl Elkarat, „zamířím na sever přes Střední poušť, kde navštívím smaragdové doly, a pak pokračuji na jih podél úpatí Progistových hor. Někdy je to rychlejší, jindy pomalejší."

„Hub je samozřejmě ještě mnohem dál," dodal Azak.

Dělali si z ní legraci, jí se v té chvíli točily myšlenky jenom kolem toho, že by měli prožít tři měsíce na velbloudovi. Chudáček Kade! Ale co, překonávat poušť na velbloudu nemůže byt horší než jet přes tajgu na koni – nebo ano? A Rasha je v poušti nebude nikdy hledat, pokud jí nedojde, jací jsou všichni blázni.

„Jak jsem řekl," dodal šejk, jemuž se myšlenky ubíraly podobným směrem, „přítomnost tvé tety nám může pomoci. Když bude kouzelnice vědět, že ji máme s sebou, nebude možná tak horlivě zkoumat velbloudí karavany."

Inos věděla naprosto přesně, jak se na to bude dívat Kade. Statečně se nechá natřásat na tom zvířeti a bude prohlašovat, že si vždycky přála přejít kontinent na velbloudovi. „Kde přesně leží Ullacarn?" zeptala se potichu a

na Azakově obličeji uviděla uspokojení, jako by její nevědomost očekával. Šejk si zase hrál s prsteny.

„Téměř přímo na západ odsud, u moře Zármutku."

Takže na opačné straně Zarku. „A co je vlastně v Ullacarnu?"

„Nic. Tam můžeme nasednout na loď."

„Kam?"

„Do Qoblu," odsekl Azak podrážděně. „To je v Impirii. Odtamtud zamíříme do Hubu a ke Čtyřce."

To je šílenství! Tři měsíce na velbloudovi a pak spoustu dalších měsíců do Hubu? Krasnegarský problém bude tou dobou už dávno vyřešen. Strážci nad její žádostí mávnou rukou jako nad nějakou historickou kuriozitou. Snad se Kade ve svých instinktech nemýlila a Rasha, ať byla jakákoliv, byla Inosinou největší nadějí. Tři měsíce!

Bylo už příliš pozdě z toho vycouvat. Samotná Inos se mohla vplížit zpátky do paláce a doufat, že unikne trestu, když se bude odvolávat na nevědomost a pošetilost mládí, ale Rasha by si určitě našla nějaké zvlášť zlomyslné trápení, kterým by postihla Azaka za to, že se pokusil ji oklamat, a šejk by si mohl vysloužit ještě horší trest za to, že mu pomáhal.

Bože šílenství! Kade ji vždycky obviňovala, že je tvrdohlavá. Do čeho se to zapletla tentokrát?

A pak Inos zachytila Azakovo nepatrné mrknutí. Bylo to u něj tak nezvyklé, že si na moment pomyslela, že se zmýlila. Ale ano! Zase uhýbal z cesty. Elkarat byla další slepá ulička jako ten osel!

„Bude to zajímavá zkušenost," řekla blahosklonně.

Přes trávník k nim přiběhl asi šestiletý chlapec s rudou pletí. S otevřenou pusou se ohlédl po Azakovi, Inos ignoroval. Padl na kolena před šejkem a sklonil hlavičku se svatozáří svítivě měděných lokýnek. Elkarat natáhl ruku a se zalíbením je prohrábl.

„Copak, Naděje mého domu?"

Odpověď byla tak udýchaná, že vyzněla téměř jako jedno dlouhé slovo.

„Velikosti–můj–otec–mě–posílá–abych–ti–oznámil–že—všechno–je—připraveno!"

„Výborně!" Elkarat zvedl loket a Azak se hnul, aby starci pomohl vstát. „Takže se vydejme na cestu."

Chlapec vyskočil na nohy a vzhlédl k vysokému sultánovi s posvátnou úctou. „Ty jsi opravdu Pobíječ lvů?"

Azak si dal ruce v bok a nasadil přísný výraz. „To jsem."

„A kde tedy máš meč?"

Pohybem tak rychlým, že byl pouhým okem téměř nepostižitelný, chňapl chlapce za košili a zvedl si jej nataženou paží do výše očí. „Kdo se opovažuje mě takhle vyslýchat?“

„Pusť mě!“ Chlapec se přestal svíjet ve chvíli, kdy si uvědomil, že se vykroutí z šatů; už teď mu koukal větší díl nohou. Křečovitě se chytil velké tlapy, která ho svírala, a zazubil se. „Jak dlouho mě takhle můžeš držet?“

„Vydržím to tak dlouho jako ty. Hodiny a hodiny.“

„Já budu taky lovec lvů, až vyrostu! A budu zabíjet lupiče!“

„Až vyrosteš? Budeš tak velký a silný jako já?“

„Větší! Silnější!“ Ale pomaličku začínal chroptět a obličej se mu barvil čím dál víc do ruda.

„Asi takhle vysoký?“ Azak si jej bez námahy nadhodil nad hlavu a pověsil ho na větev stromu. Chlapec zaječel a jeho dědeček – nebo spíš pradědeček – řičel smíchy a ptal se ho, co udělá teď.

Inos vstala, celá udivená tím novým, podivně hravým Azakem. Jak by někdo mohl důvěřovat muži, který tak snadno střídá role? Jak může důvěřovat tomuhle šejku Elkaratovi, naprostému cizinci, který se nikdy nepodívá nikomu do očí? Ten zvláštní zvyk jako by jej dělal skoro neviditelným.

Celé měsíce se trmácet na velbloudu? Nebo ne? Nezbývá jí než doufat, že Azak na ni skutečně zamrkal, že má ještě jedno želízko v ohni, že má lepší plán než ty tři měsíce na velbloudu. Vzhlédla a viděla, jak se na ni zlověstně mračí, paže založené na prsou, obličej znovu zastíněny kafijí. Vítr, který si pohrával ve větvích, ho zaléval sprškami zlatých slunečních kapek, které nad ním tančily jako svatozář, a na chvíli se zdál být mohutnější než obyčejný smrtelník. Přísně vážný. Krutý. Nemilosrdný a *čestný jako džin*. Jak mě jen mohlo napadnout, že se mu dá věřit? Klidně mě opustí, až pro něj budu nepohodlná, nebo prodá otrokáři.

Neměla na něj vůbec žádný vliv.

„Rozmýšlíš se, Veličenstvo?“ zeptal se tichý hlas.

Inos se otočila a ocitla se tváří v tvář starému šejkovi. Byl obtloustlý, ale jenom ve srovnání s Azakem vypadal malý. Ve skutečnosti byl dost vysoký, i když shrbený. Poprvé spatřila jeho oči, červené jako kohoutí hřebínek, obklopené vráskami, ale jasné jako oči dítěte. Pronikavé.

Inos zvedla bradu. „Samozřejmě že ne!“ Přísahala si, že odteď půjde na všechno politicky a politika vyžaduje, aby člověk podstupoval rizika.

Zbývala otázka, zda se v tomhle případě riziko vyplatí. Tohle ovšem byla životní příležitost! Může zažít divokou eskapádu, o jakých se píše jen v romantických příbězích – s karavanou do Ullacarnu!

Žena královského původu ani nemá právo očekávat takovou příležitost. Od hlavy až k patě jí projel záchvěv vzrušení. Dobrodružství! Ani jednou

od chvíle, kdy se kolem ní stáhly Yggingiho kohorty, se necítila doopravdy svobodná, a najednou to tísnivé ovzduší zajetí opadlo jako voda při odlivu. Z pocitu, že je konečně na útěku, se jí rozbušilo srdce radostí.

Široce se zazubila na Azaka. Jeho zakaboněný výraz roztál do výhružného úsměvu. Velikán se usmíval stejně, jako dělal všechno ostatní – vědomě, nebojácně a velmi hezky. Musí pociťovat stejný pocit úlevy, dokonce silněji než ona.

„Ukážu ti poušť, madam!“ řekl. „A naučím tě ji milovat.“

„Můžeš to zkusit!“

Zasmáli se současně. Jak zvláštní!

„Tak pojďte,“ řekl šejk se spokojeným úsměvem. „Odjedeme.“ Pokynul Azakovi, aby šel před ním, a slunce na jeho ošperkované ruce vykouzlilo oslňující duhu.

3

Jak vrak na útesu trčel Rap stále na lavičce a přehlížel milflorský přístav. Doufal, že se mu kotník brzy zlepší nebo že alespoň najde odvahu stoupnout na něj a jít. Nebo že ho napadne ještě něco jiného. Na slunci se už teď pěkně pekl, a to se ještě ani neblížilo poledne. Rozčiloval ho pocit, že opomenul nějaký způsob úniku.

Na lavičku by se lehce vešlo sedm nebo osm lidí a čas od času se někdo přiblížil, jako by si chtěl sednout, ale při pohledu na otrhaného a potlučeného mladíka, který na ní seděl, každý pokračoval v cestě.

Gathmorův nedostatek zájmu o Rapa, ať už jako o pracovní sílu nebo jako o zboží, byl nečekaný a varující. Že si o něm myslel, že byl schopen pustit se s ním do pěstního souboje, pro něj ovšem byla pocta – určitě vyrostl. Pokud by byl dostatečně fit, aby přijal vyzvání a vydržel v pořádku následné ztlučení, možná by měl větší šanci dostat se na loď.

Nebo se stát otrokem. Každý věděl, že jotnaři obchodují s otroky. Proč by to na Faerii mělo být jinak?

Otče, proč tady teď nejsi, když tě potřebuji?

Musí se co nejdříve dostat z ostrova. Ve městě nedokáže bez Thinala přežít a v džungli to zase nesvede bez Kuřete. Přemýšlel, jestli se Thinalova parta zachránila a který z nich momentálně 'existuje', ale neměl nejmenší chuť jít to zjišťovat k Eminově soše. Chtěl zjistit jediné – kde je Inos.

Kromě toho, že neuměl plavat, teď ještě navíc nemohl ani chodit. Zklamal! Byl k ničemu.

Měl velký hlad a žízeň. Pomalu se pekl na prudkém slunci a mrzutě zíral na řadu lodí kotvících v doku. Žádná se ani v nejmenším nepodobala bucla-

tým kocábkám, které jezdily sem a tam mezi Krasnegarem a Impirií. Chtěl si všechna ta různorodá plavidla prohlédnout zblízka, ale jeho bystrozrak nefungoval jako obvykle, navíc mu způsoboval ještě větší bolest hlavy.

Gathmorovu *Bouřliváku* by se měl vyhnout. Bude to muset zkusit u těch ostatních a doufat, že najde nějakou, na které potřebují pomocníka navíc. Možná se prodá do otroctví, protože, jak se zdá, je to asi jediná cesta, jak se dostat na pevninu. Pokud zůstane tady, má před sebou jen dvě vyhlídky – otroctví, to v lepším případě, nebo smrt.

Co asi tak řekne kapitán lodi chlápkovi, který se doplazí na palubu po čtyřech a žádá o práci?

Jak se dostane do Zarku, aby pomohl Inos?

Přece musí existovat nějaký způsob!

4

Dvorek byl malý a zaprášený. Zato velbloudi byli mnohem větší, než si Kadolan představovala. Tiskla se v rohu ke zdi, odevzdaně očekávajíc, že ji ušlapou ještě dřív, než se jí odsud podaří dostat. Díky vysokým kamenným zdem a žhnoucímu slunci byl dvorek plný jasného světla a rozpálený jako pec; a k tomu byl přeplněn velbloudy. Jejich zápach byl odpudivý a neustálé řvaní nesnesitelné.

Divoce zarostlí muži v šustících róbách střídavě zvířata převáděli sem a tam, nakládali na ně zboží, nadávali jim a tloukli do nich. Velbloudi mužům opláceli řevem, přičemž ukazovali řady velkých, žlutých zubů. Když sem asi tak před hodinou dorazila, po zemi byly roztroušené velké hromady zboží; teď už byly nějakým způsobem naskládány na velbloudech, čímž se zvířata zdála ještě větší a hrozivější. Kadolan byla zpočátku šťastná, že může sedět ve stinném koutku a sledovat celé to fascinující dění, protože to byl velmi neobvyklý zážitek, ale teď už tu žádný stín nebyl a taky nezůstalo nic, na co by se dalo sednout nebo za co se schovat. Pochopitelně vyjma velbloudů. Hrůza! Inosolan, drahá Inosolan! Kde jen jsi?

Půlnoční vzkazy, převleky, tajné podzemní chodby! Přesto, ačkoliv by to nikomu nepřiznala, se Kade při té bláznivině celkem bavila. Nepochybně za tím vším bude královna Rasha, ale pokud to baví ji a baví to Inos, není na škodu, aby si zahrála s nimi, i když neví, co tím ty dvě sledují.

Když o tom tak Kade celý den přemýšlela, dospěla k názoru, že nutit Inosolan, aby si vzala goblina, by bylo poněkud absurdní. Císař by s takovou odporností nikdy nesouhlasil. Strážci jsou zajisté kultivovaní, civilizovaní lidé, kteří musí vědět, že goblini jsou krvelačné bestie. Nikdy by neodsoudili nevinnou dívku k takovému osudu. Sama Rasha přece trpěla

v rukou bezcitných mužů. Ne, to bude jenom nějaká hra v rámci smlouvání, kterou nelze brát vážně.

Uááárrr!

Kade sebou při tom zařvání trhla a zůstala civět do očí s hustými řasami a do huby plné žlutých zubů, což obojí náleželo jednomu obzvláště velkému velbloudovi. Jako loďka, na kterou doráží galeona, se odplížila podél zdi. Pokud si to zvíře vybralo místo v rohu, ona se s ním hádat nebude.

Černé prostěradlo, do kterého ji zabalili, bylo celkem pohodlné oblečení. I když se v něm zprvu cítila nápadná, mělo právě opačný efekt, protože všechny ženy, které viděla, měly na sobě něco podobného. Ale od stání ji už bolely kotníky a z toho zápachu se jí zvedal žaludek. Navíc jí obličej i ruce nabarvili jakousi angreštovou šťávou. Zůstal jí po ní nepříjemný, lepkavý pocit a zdálo se, že ten povlak přitahuje víc much, než je zdrávo. Rozhodně jich nebylo málo.

„Teto!“

Kadolan se otočila a s překvapením zjistila, že ta mladá žena vedle ní má zelené oči, což tady v Arakkaranu bylo velmi nezvyklé… „Inos!“

Zelené oči na ni zamrkaly. „Obávám se, že ses zmýlila, madam. Jsem paní Hathrak, žena Sedmého Pobíječe lvů.“

„Ano? No, když říkáš, drahoušku…“

Nově příchozí se rozhlédla po hemžícím se davu lidí a zvířat, v čemž jí činila nemalé potíže kápě, kterou měla přetaženou přes hlavu. Pak, když se ujistila, že nikdo neposlouchá, řekla tiše: „Pořád samozřejmě budeš moje teta, ale chystají pro tebe nějaké nové jméno. Měla jsi příjemnou cestu?“

Z celé Inosolan bylo vidět jen oči, ale hlas ji prozradil. Cítila se provinile a chtěla slyšet nějaké odpuštění.

„Byl to velmi zajímavý zážitek, drahoušku.“

„Ty ses vždycky chtěla podívat do Hubu, vid?“

Hub? To znělo velmi nepravděpodobně. „Zajisté. To je cíl naší cesty?“

Inosolan se k ní naklonila. „Jedeme se odvolat ke Čtyřce!“ zašeptala dramaticky. Její slova bylo v řevu velbloudů sotva slyšet.

„To bude hezké, drahoušku.“

V zelených očích zasvitla úleva. „Jsem přesvědčena, že jízda na velbloudu pro nás bude velice poučná. Ty ses vždycky chtěla svézt na velbloudu, viď?“

„Jsem si jistá, že se toho brzy nabažíme.“

„Ehm, asi ano.“

„Inos,“ řekla klidně Kade, „snad si vážně nemyslíš, že její Veličenstvo o tomhle útěku neví, nebo myslíš?“

Její neteř sebou trhla. „Co tím chceš říct?“

„Chci ti jen připomenout, že je to kouzelnice, toť vše.“

„Aha!“ Oddechla si úlevně Inosolan. „Nebavila ses s ní o tomhle výletu ani jsi ji nenavštívila, než jsi odešla nebo… tak něco?“

„Ne, zlato. Řídila jsem se pokyny a zažila jsem velmi zajímavou cestu několika hrozně páchnoucími tunely s několika hodně podezřelými průvodci… Ale ne. Jenom mě zajímalo, jak bys vůbec chtěla přechytračit někoho, kdo má takové schopnosti jako sultánka Rasha. To je všechno.“

„No, máme pomocníky. Musíme uprchnout – a taky uprchneme! Už mě to vězení unavuje! Prostě musím něco *udělat!* Dostanu nazpátek svoje království! Ha!“

Zpoza velblouda, který stál hned za Inos, se vynořil velmi vysoký muž. Byl stejně anonymní jako ona, oblečený v hadrech, jen po boku se mu houpal obrovský meč.

„Teto, dovol, abych ti představila svého manžela. Je to Pobíječ lvů. Pochopila jsem, že nemají druhé jméno, jenom Číslo. On je Sedmý toho jména.“

„Teď už jen Pátý,“ zavrčel Azak. „Hledám čtvrtého. Myslím, že nepatrně šilhá.“ Rozhlížel se kolem dokola, nahlížel mezi velbloudy a přes hlavy lidí.

„Co s ním uděláš, až ho najdeš, pane?“ zeptala se nejistě Kadolan.

Velikán na ni výhružně upřel červené oči. „Donutím toho poseroutku pospíšit si k šejku Elkaratovi, padnout před ním na zem a přiznat se ke všem chybám a nedostatkům, které až dosud tajil.“

Kadolan, poněkud vyvedená z míry, se otočila ke své neteři. „Říkala jsi 'manžel', drahoušku?“

Inosolan se kolem zelených očí začervenala, což bylo znát i pod angreštovými skvrnami. „Budeme spolu samozřejmě sdílet stan, ale musím ti vysvětlit –“

„Nikdo–,“ prohlásil nahlas sultán, „si ještě nestěžoval, že chrápu!“

Inosolan se nervózně podívala na tetu a zahihňala se. Kade si vzdychla. Ať si hráli na co chtěli, tahle mládež byla očividně přesvědčená, že nějak přelstí kouzelnici Rashu.

„Ááá!“ triumfálně vykřikl Azak a odběhl kamsi do tlačenice, přičemž rameny odhazoval menší muže stranou.

„To je v pořádku, teto,“ pospíšila si Inos. „Vážně. S Azakem jsem docela v bezpečí! Vysvětlím ti to, hned jak budeme na chvíli samy. A doopravdy zabil lva – na svoje čtrnácté narozeniny! Tak mi to řekl.“

„Určitě ano.“

„Můžeš mi věřit.“

„Určitě ano, drahoušku.“

„Já jsem nezapomněla na tvého osmiletého prince Jak se honem jmenuje. Já po Azakovi nepokukuju, čestně!“

„Ne, drahoušku, určitě ne.“ Asi si ještě nevšimla, jak Azak pokukuje po ní, říkala si Kade.

Úsvit nicoty:

V pustošivé zkáze je chvilička jediná,
mžik, kdy lze ze studny života ochutnat.
Blednou hvězdy a vyráží karavana
k Úsvitu nicoty – jen rychle, proboha!

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 38, 1859)

»»»» KAPITOLA OSMÁ ««««

TVARY MAGICKÝCH STÍNŮ

1

Rap strnul. Klapot kopyt ho vyplašil. Rychle se rozhlédl svým bystrozrakem a okamžitě se otočil, aby si mohl lépe prohlédnout průvod, který směřoval po cestě od přístavu. V čele byl sluha jako průvodce a za ním čtyři lidé, na první pohled bohatí návštěvníci – tlustý lysý muž vpředu, ještě tlustší nafintěná matróna za ním a jejich dvě obtloustlé dcerušky.

Jeli na hipogryfech.

V té chvíli si vzpomněl na mrazivé večery v podkrovním pokojíku v Krasnegaru, kdy šaramantní Andor svému mladému, pozorně naslouchajícímu příteli vyprávěl o velkém světě. Když popisoval Sagornovu cestu do Faerie, o níž ovšem mluvil jako o své vlastní, zmínil se také o tom, že jel na hipogryfu. Ze všech neskutečných příběhů, které od něj Rap kdy vyslechl, právě této historce se nejvíc zdráhal uvěřit. Měl koně velmi rád, a proto odmítal představu, že by mohla existovat nestvůra, která je jen napůl koněm. Hipogryfové však očividně existovali a on je teď viděl na vlastní oči.

A byli úžasní. První z nich byl černý jak noc. Přední polovina těla – to byl obrovský orel, tak veliký, aby odpovídal zadní, koňské části těla. Zobák připomínal šavli a z jeho pohledu šel strach. Předními nohama s obrovskými drápy by dokázal roztrhnout člověka na dva kusy, a přece jimi našlapoval neskutečně tiše, zatímco kopyta na zadních nohách hlasitě klapala na dlažebních kamenech. Obrovská křídla měl sklopená, takže zakrývala nohy jezdce, a peří se černě lesklo. Druhé zvíře bylo šedobílé, zbývající dva byli hnědáci různých odstínů.

Nadšený Rap až šilhal, jak se snažil zaostřit rozmazaný obraz. Tito tvorové by byli jako koně nádherní a dravčí hlavy a hrudi z nich činily velko-

lepá stvoření, Rap svým bystrozrakem podvědomě pohladil černé peří prvního koně. Hipogryf nic necítil, ale Rap si mohl osahat, jak je tvrdé a přece hedvábně hladké.

Ale… něco nebylo v pořádku.

Zavřel oči a dál zkoumal orlí křídla a zobáky jen svým bystrozrakem. Skupina se k němu přiblížila majestátním krokem, jako by se vznášela na svém vlastním stínu. Místní obyvatelé nerušené pokračovali v práci, protože byli pohledu na ta nádherná stvoření uvyklí, avšak několik cizinců na ně ukazovalo prstem a dávalo hlasité najevo své uznání. Někteří si dokonce vytáhli náčrtníky.

Rap znovu otevřel oči, avšak stále byl zmatený. Tihle krasavci skutečně vypadali jako hipogryfové. Napohled se pohybovali jako klidní, dobře cvičení koně. Jak viděl, všechno to byly klisny. Vždycky si je představoval jako nějaké zrůdy, nevzhledné křížence, ale nebyla to pravda. Na peří a srsti jim pableskovaly sluneční paprsky. Byli krásní a vznešení. Co ho tedy tolik znepokojovalo?

Skupina ho minula, a on to stále nechápal. Neuměl sice zcela proniknout do koňské mysli, ale dokázal se do ní vcítit natolik, aby poznal, jaké pocity právě kůň má, a porozuměl jeho obavám. Většinu koní dokázal přivolat či odehnat, věděl, jak je uklidnit. Totéž uměl se psy a s dobytkem – téměř se všemi živočichy na čtyřech nohách. Každé zvíře cítil jinak. Muly a oslové přemýšleli jinak než koně, ale zase k nim měli blíž než ovce. Tihle hipogryfové mysleli jako koně.

Mysleli si, že jsou koně.

I starý povoznický tahoun, zapražený do vozíku, je považoval za koně. Pozoroval je bez vzrušení. Kdyby to byli osli, nejspíš by tak klidný nebyl.

Rap se znova dotkl prvního zvířete, tentokrát bez bystrozraku. Polaskal jeho koňskou mysl, jako by ho pohladil po krku nebo na přední noze. Tiše ho pozdravil.

Hipogryf zvedl hlavu a zapátral po něm očima.

Buď zdráv, řekl znova Rap. *Tady jsem.*

Hipogryfovy drápy zaskřípaly a ozval se klapot zadních kopyt, jak se k němu otočil. Chtěl se chovat přátelsky, jako kůň. Pacholek na jeho hřbetě zaklel, přitáhl uzdu a bodl jej ostruhami.

Rap pozdravil všechny hipogryfy.

Bohatí návštěvníci ale nebyli tak zkušení jako pacholek. Jejich zvířata se obrátila k Rapovi. Dcerky pištěly a hipogryfové couvali před hlukem jako koně, kouleli očima a stříhali ušima… Jakýma ušima?

Také otáčeli hlavou ze strany na stranu, jako by jim udidlo způsobovalo bolest. Ale jak by mohlo udidlo ublížit takovému zobáku?

Rap způsobil potíže. Tři hnědky se mu vydaly vstříc, aniž by si všímaly svých rozzuřených jezdců. Muž sedící na bílé klisně se ji snažil zkrotit tak hrubě, až se začala vzpínat, koulela žlutýma očima ve sněhobílé hlavě a vzdorovala ostruhám a škubající uzdě. Proč v takovém rozčílení hipogryfové nemáchají křídly? napadlo Rapa. Stále více lidí si začalo rozruchu všímat.

Taková pošetilost! Rap dal zvířatům spěšně sbohem, čímž pomohl rozběsněnému průvodci v jeho úsilí. Hipogryfové se okamžitě uklidnili a pokračovali dál v cestě. Rap se otočil a znova se zahleděl k přístavu. Na nábřeží opět zavládl mír. Na to, že je uprchlík, se zachoval naprosto šíleně, když kolem sebe způsobil takový rozruch přímo na dohled z Pavilónu.

Rap horečně přemýšlel: Takže hipogryfové jsou jen další podvod? Ostatní nestvůry ve zvěřincích budou nepochybně také falešné, snad jako klamné varování návštěvníkům, kteří by se chtěli příliš vzdálit z města. U bohů, jak dlouho to už může trvat? Déle než stovky let – spíš celá tisíciletí! Všechno se řídilo podle Emina a jeho Protokolu a možná, že už tenkrát bylo jednou z jeho snah zabránit tomu, aby domorodí faerijci byli zcela vyhubeni.

Jsem hlupák! Vždyť tady mám řešení svých problémů! Pomalu zapomínal na své umění ovládat zvířata, a přitom stále potkával koně. Stačilo jen vyhlédnout si nestřežené zvíře a zavolat je k sobě. Kdyby měl kůň vozík, mohl by ho vypráhnout a odjet na něm ukrýt se do džungle, dokud se mu kotník nezahojí. Jak prosté! A může někomu ukrást psa, tak jako kdysi vzal goblinům Blešouna. Pes by mu mohl lovit jídlo. Proč ho to nenapadlo dřív?

„Tak ty jsi ten, komu říkají Rap," pravila žena. Spíše než otázka to bylo konstatování.

„Ano, paní." Rap si jí předtím nevšiml. Seděla tam, kde předtím Gathmor, na opačném konci lavičky, byla to však mnohem příjemnější společnice. Třebaže na sobě měla jen prosté čistě bílé šaty bez rukávů a bez ozdob, byly na první pohled dobře ušité. Na nohou měla stříbrné sandály. Byla velmi krásná a nepochybně bohatá. Ukrývala se pod pestrobarevným slunečníkem s bílo–červeno–zeleno–modrým vzorkem, kromě něj však neměla žádné jiné ozdoby, šperky, květiny ani výšivky. Zdobily ji jen rudé rty, černé oči, tmavá pleť, bílý damašek a stříbrné sandály.

Už velmi dlouho se na něj neusmála žádná krásná dívka.

Viděl opět zcela jasně. Svět měl zase ostré obrysy. Přestalo mu bušit v hlavě, a jeho opuchlý kotník…

Dobrý Bože, ochraňuj mne!

„Cítíš se už lépe?" Opět to vlastně nebyla otázka.

A ty krásné bílé zuby…

„Ano, paní, děkuji za optání.“

Lehounce se zamračila. Měla půvabný obličej, jemný a štíhlý. Měla nádhernou pleť. Tmavé vlasy svázané do pevného uzlu. Bylo jasné, že je to čarodějnice.

„Víš, že jsi měl těžký otřes mozku? A zlomil sis kotník. Jak jsi, pro všecko na světě, došel tak daleko?“

„To nevím, paní.“

Káravě zavrtěla hlavou, ale pak se opět usmála. Její úsměv připomínal radostnou zvonkohru. „Tak mi tedy pověz celý tvůj příběh.“

„A kde mám začít, paní?“ Měla v sobě tutéž klidnou, pokojnou autoritu, kterou znal u krále Holindarna a jeho sestry: poskytovala jí tak přirozené a nezpochybnitelné právo vydávat rozkazy, že se jimi nikdo necítil pokořen. Stejnou moc začínala při jejich posledním setkání projevovat také Inos. Čarodějnice musí dostát svým povinnostem, mezi něž patří i dávání příkazů; Rapovou povinností je naopak jich uposlechnout. Byli si rovni, každý z nich konal svou povinnost

„Začni samozřejmě od začátku,“ odpověděla. „Nebo raději ne, ty bys to vzal příliš doslova. Odpověz mi nejdříve na pár otázek. Sedí se ti dobře?“

Smutně přitakal. Pomyslel si, že mu bylo lépe před tím, než mu vyjasnila myšlenky. Ach, jaký měl teď v hlavě zmatek! Ovšem fyzicky se opravdu cítil dobře. Kdyby si to přála, mohl by tančit a zpívat.

„Potřebuji, abys mi pověděl o tom impovi. Jak přestal krást, tak se nám ztratil. Používá nějakou jinou moc, velmi silnou. Trvá to však pokaždé tak krátce, že ji nemohu rozpoznat. S Kuřetem už jsem se seznámila. Byl v hrozném šoku, ale uzdraví se.“

„V šoku, paní?“

„Jak by se ti líbilo, kdyby tě propíchli mečem?“

„Nelíbilo, moje paní, to prosím ne!“ Rap byl zděšen tím, co z něho vylezlo za odpověď. „Ale mám radost! Opravdu jsem rád! Myslel jsem, že ho vojáci zabili.“

Pokrčila rameny. „Přišla jsem na poslední chvíli, jinak by vykrvácel. Ovšem pro tři legionáře už bylo příliš pozdě.“

To je možná tragické, ale zároveň mu přišlo skoro směšné pomyšlení, že jeden mladý goblin dokázal zabít tři ozbrojené císařské vojáky a bůhví kolik jich čarodějnice musela léčit ze zranění. „Rád slyším, že se zachránil, paní. Asi bych se neměl tolik radovat, protože mě nenávidí, ale budu rád, až zase uvidím ten jeho šeredný obličej.“

„To uvidíš. A teď mi pověz o tom impovi.“

„O Thinalovi, paní? To je dlouhé vyprávění.“ Rap si opřel lokty o kolena, upřel pohled na přístav a divoce se zakabonil, jak se snažil upo-

menout na všechno, co věděl o Thinalově tlupě. Začal tím, jak Sagorn přišel navštívit krále, což ovšem vyžadovalo jisté vysvětlení záležitostí okolo Krasnegaru, a pak Jalon… a Andor… a Darad…

Když už se dal do vyprávění, mluvil velmi rychle, rychleji než kdykoli předtím, drmolil slovo za slovem a ani jednou nezaváhal, vytahoval příběh ze své paměti na světlo jako jemný provázek, jednu událost za druhou v logické posloupnosti, aniž by musel příliš přemýšlet. Matně si uvědomoval pocit vděčnosti za slunečník, který nad sebou držel. Podobal se slunečníku čarodějnice, Rap však neměl ani tušení, odkud se vzal nebo kdy mu ho dala. Ještě vděčnější byl za pohár studené citronády, i když ani v tomto případě si nepamatoval, že by mu ho někdo podal. Každou chvíli se odmlčel a napil se, připadalo mu, že pohár je bezedný. Chvílemi si říkal, jaké to asi je, umět takové kouzlo.

Měl však velmi málo času myslet na něco jiného než na své vyprávění. Ještě než polkl, jeho jazyk už zase sám od sebe spustil plnou parou, tak rychle, že se divil, jak může paní rozumět jedinému slovu. Jen jednou ho přerušila, když ho žádala o podrobné vylíčení událostí ve faerijské vesnici.

Konec! Zhluboka se napil, mlčel a čekal v naději, že paní potěšil. Stíny se posunuly. Bolela ho pusa.

Ale nezdálo se, že je potěšena. Dlouze se dívala na své ruce, kousala se do rtu, oči zastřené dlouhými řasami. „Jsi dobrý člověk, Mistře Rape.“

Užaslý Rap se znovu napil.

Zamrkala. „Kdyby to mělo nějaký význam, omluvila bych se. Kdybych mohla, všechno bych ti vynahradila. Mohu ti jen říci, že bych ti tohle nikdy neudělala, kdyby… kdyby to nebylo nutné.“

„A co, paní?“

„Uvedla jsem tě do Transu pravdy. Nechám ho teď pomalounku vyprchat, abych tě nezachvátila do své moci.“

Rap se zachichotal. „Měl bych mít strach, že? Jsi přece čarodějnice!“

Povzdechla. „Ano, přiznávám se. Ty sám vládneš také tajemnými silami, viď?“

Na tohle nemusíš odpovídat, radil mu jeho vnitřní hlas. *Zapři to. Nepozná, jestli lžeš.*

Vyléčila mu kotník i ránu na hlavě. A Rap lhaní nesnášel. Zvlášť lhaní krásným dámám.

„Ano, paní.“

Vykulila na něho oči. „Kolik Slov?“

„Jen jedno.“

„Tobě stačí jedno Slovo a dokážeš vládnout zvířatům? A co lidem?“

„Lidem ne, jenom zvířatům. A mám bystrozrak.“

„Magický génius ve dvou materializacích?“ Zatvářila se, jako by ji něco překvapovalo. „Ale Slova se přece nedají zjistit kouzlem. Trans pravdy na to taky nemá účinek. Proč jsi mi to řekl?“

„Už předtím jsem se prozradil, ne? Slyšela jsi to, nebo cítila, nebo tak něco?“

„Tvoji moc, ale ne tvůj bystrozrak. I pro nejmocnější čaroděje je těžké zjistit, jestli se ho používá. Ale jakmile jsi začal strkat nos do těch hipogryfů, už jsme tě měli.“ Se šibalským úsměvem čekala na odpověď.

„Tak k tomuhle je máte? Jako past na čaroděje?“

Pobaveně přikývla. „Pochybuji, jestli tady kdy chytili obyčejného génia, ale mágové a čarodějové těm nestvůrám nikdy neodolají. Dokonce i mistři se občas prozradí. Ale nikdy jsem neslyšela, že by to některý byť jen připustil. Tvoje upřímnost ti může nadělat velké problémy.“

„Já je ještě nemám?“

„Vlastně ano, máš. Mimochodem, jmenuji se Oothiana, svědomitá a věrná prokonzulka jeho císařského Veličenstva ve Faerii.“

Rap vyskočil a poklonil se. Pak si ale připadal hloupě, jak tam stál se slunečníkem v ruce, a tak se zase posadil. Prokonzul je velmi důležitý člověk, zástupce císaře. Na takovou funkci se zdála příliš mladá. Byla samozřejmě o pár let starší než Inos, která byla královnou, ale tohle bylo jiné.

Zvedla hlavu a věnovala mu smutný pohled černých očí, ze kterých se mu točila hlava.

„Tvůj příběh je úchvatný, Mistře Rape. Problém je v tom, že nedává smysl. Ty a Thinal jste následovali goblina Kouzelným oknem – ale Kouzelná okna nemají takovou moc. Mohlo být spojeno s kouzelným portálem, jenže ten podle mého musí být přesně určen.“ Svraštila nádherné obočí. Byla úžasně dokonalá. Rap nemohl najít jedinou pihu, jediné mateřské znaménko, které by tu dokonalost rušilo. „Myslím, že to by bylo možné. Zeptám se na to. Ty jsi mi ale dozajista řekl celou pravdu, tak jak ji znáš, takže musím předpokládat, že někdo zasel do tvé mysli faleš.“ Znova se kousla do rtu. „A obávám se, že znám někoho, kdo se ji pokusí vytáhnout na světlo.“

Rap byl ochromený hrůzou. „Já jsem ti nelhal, má paní! Řekl jsem všechno, co vím o Thinalovi a o tom, co bylo dál.“

Její náhlý úsměv přišel jako jasný úsvit po bouřlivé noci. „Nepoložila jsem ti správnou otázku, viď? Tak tedy, víš, jak ses dostal do Faerie?“

„Ano, paní. Poslala mě Čirá voda.“

Barva jí zmizela z tváře, jako když květinu zasáhne smrtící mráz. Po chvíli řekla: „Pověz mi, co o ní víš!“

„Je to Čarodějka Severu, jedna ze Čtyřky…“

Rapův jazyk se dal znova do cvalu. Vyprávění bylo tentokrát kratší, protože mohl vynechat mnohé z toho, co už věděla. Skončil a dal si další lok z bezedného, stále chladivého poháru.

Ani druhý příběh paní nepotěšil. Zdálo se, že jí dělá velké starosti. Položila si držadlo slunečníku na klín, otáčela jím sem a tam a používala ho spíše jako hračku, ponořená do myšlenek.

„Tak tohle jsem moc dobře nezvládla," mumlala.

„Paní?"

„Nikdy jsem si nepomyslela, že by někdo z těch tří byl tak troufalý – taková holá, drzá nestoudnost… Jak jsem to mohla vědět?"

Odmlčela se a obrátila svůj pohled k pevnině. Rap si uvědomil, že se blíží legionáři. Běželi po přístavní cestě a dav se před nimi rozestupoval. Měl by být ve střehu, ale zůstal klidný, buď proto, že ho očarovala, nebo prostě proto, že byl s ní – zástupkyní císaře, alespoň jak mu řekla.

Vojáci běželi ve dvojstupu, všichni v plné polní a s neforemnými batohy, na kterých měli připevněné krumpáče a sekery. Každý měl tři oštěpy, meč a štít. To je pro člověka určitě strašná tíha, a to hrozné tempo, navíc v tomhle horku! Rap málem slyšel, jak se z nich lije pot, když dusali kolem po druhé straně široké ulice. Někteří už se potáceli, obličeje měli nezdravě zrudlé a vylézaly jim oči z důlků.

Obrátil se k paní, která ten průvod sledovala se znechuceným výrazem.

„To za trest?"

„Částečně. Je to spravedlivé? Ne, jistěže není. Ovšem když dvě stovky mužů nejsou schopné zajmout tři mladé vandráky, přirozeně musí počítat s potrestáním." Rysy jí ještě více ztuhly, odvrátila se. Zvuk dusajících bot a cinkající výzbroje se pomalu ztrácel v dálce. Rap měl stísněný a zmatený pocit.

„Tys přijel před úsvitem," řekla Oothiana opět s úsměvem, jako by jejich rozhovor nebyl ničím přerušen. „To vysvětluje, proč nikdo z nás nic necítil." Odmlčela se a Rap měl zvláštní pocit, že ve skutečnosti nemluví k němu, že si jen nacvičuje výmluvy. Z čeho jen mohla mít strach čarodějnice a navíc prokonzulka císařské provincie?

Oothiana mohla být velice sympatická osoba, pokud zrovna nevládla nebo nečarovala. Možná nebyla ani tak mladá, ani půvabná, jak se zdála v té své bílé říze a stříbrných sandálech, ale on jaksi cítil, že je v jádru upřímná. Alespoň její chování určitě upřímné bylo. Rasha byla mnohem krásnější, mnohem *smyslnější*. Skoro se kvůli ní zbláznil. Láskou k ní – dobře, tedy *vášní* – byl zcela posedlý a pro její potěchu byl ochoten udělat cokoli, ale nikdy, ani na vteřinu, si nepomyslel, že by ji mohl *mít rád*.

„Poprvé jsme si vás všimli," pokračovala paní, „při smrtelném výkřiku té malé faerijky. Pak to několikrát za sebou rychle ťuklo. Teď vím, že to způsobilo kouzlo, které následovalo, ale bylo tak krátké, že se nedalo vystopovat. Jistě díky němu tvůj přítel dokázal zůstat tak dlouho na svobodě. Musí to být nádherné kouzlo. Když jsem tě konečně objevila, vypadal jsi úplně neškodně. Pro mě jste byli tři mladí pašeráci, kteří ztroskotali, ale on měl podezření – nikdy nikomu nevěří – a přikázal mi, abych vás sledovala. A tys prostě přišel sem, do Milfloru."

„Kdo…" Mladý trpaslík, samozřejmě! Rap nedokončil otázku, nechtěl se dovědět, že má pravdu. Bohové!

Oothiana vzdychla. „Nevěděli jsme, který z vás dostal faerijčino požehnání, ale když jste se přiblížili k městu, zjistili jsme krádeže. Pozorovat vás bylo vážně dost zábavné."

Rap zatajil dech, protože čekal, že teď uslyší o trolech. Ale spíš to vypadalo, že ne.

„Nikdy nás nenapadlo, že byste mohli mít moc všichni tři! Ale chytili jsme goblina, a já teď mám tebe. Takže zůstal jen zbytek vaší party, a ten nám nebude dlouho unikat. Postarší učenec, nebo hezký a napohled bohatý mladý elegán?"

„Nebo pěvec, paní, ale ten asi moc nepřichází v úvahu, protože ostatní nedají na jeho úsudek. Anebo obří jotunský bojovník, jenže ten teď spíš potřebuje doktora, protože –"

„Rape," řekla smutně, „přestaň s tím! Až vystřízlivíš, budeš se hrozně nenávidět. Teď už pojďme." Vstala a slunečník odložila na lavičku.

Až vystřízlivím? Rap ještě nikdy v životě neměl tak čistou hlavu. Vždyť se přece snažil jen pomoci! Dotklo se ho to, ale také vstal, položil svůj slunečník vedle jejího, blízko poháru s citronádou. Po chvíli se ohlédl a viděl, že lavička je prázdná.

2

Ačkoli byla na impku dost vysoká, byl přece jen vyšší. Šel po její pravé straně a úmyslně zůstával kousek za ní, aby vyjádřil úctu. Neustále přemýšlel nad tím, jestli tohle všechno dělá proto, že chce, anebo proto, že ho přiměla, aby chtěl, a jaký je mezi tím rozdíl. Co vlastně doopravdy znamená výraz „změnit názor"?

Oothiana vypadala zázračně svěže a odpočatě, jak tak kráčela po nábřeží, kde se všichni krčili před výhní tropického slunce. Zdálo se, že ji snad nikdo ani nevidí procházet, i když se kolem ní nikdo netlačil ani nestrkal.

Rapa napadlo, že má možná kolem sebe nějakou menší čarodějnou auru. Nebo něco takového.

Vracel se zástup běžících legionářů v plné polní, stále v rychlém tempu, ovšem s novým setníkem v čele. Zdálo se, že jich už není tolik jako předtím, a mnozí z nich se sotva vlekli. Kolemjdoucí na ně opovržlivě a užasle zírali.

„Co se stane s těmi, kteří upadnou?“ zeptal se odvážně Rap.

Oothiana upírala oči na dlažební kostky. „To je jejich trest. Prvních dvacet bude popraveno.“

„Cože!? To je barbarství! Vždyť jsou to jen obyčejní lidi, vojáci, kteří dělají, co můžou! A navíc proti kouzlu!“ Jaký tady potom mají trest pro zloděje, ničemníky nebo vrahy? „Copak se trpaslíci vyžívají v ukrutnostech tak jako goblini?“ Choval se bláhově, ale neměl už co ztratit.

Nevzhlédla, jen zavrtěla hlavou. „Ne. Ten trest je vedlejší. Důležitý je příklad.“

Příklad? Její chladnokrevná logika jen umocňovala hroznou krutost postihu těch vojáků, ovšem sama prokonzulka s ní očividně také nesouhlasila.

„Promiň,“ zamumlal. „To asi nebyl tvůj nápad, že?“

Úkosem na něj pohlédla. „Ne. Zdá se mi, že teď přímo přetékáš otázkami. Tak do toho, ptej se. Odpovím ti, na co budu moci.“

„Mockrát děkuji, paní. Jen by mě zajímalo… ti muži, které zabil goblin… Byla to pomsta? Magická spravedlnost?“

Oothiana vypadala zmateně. „Jak to myslíš?“

„Byli to oni, kdo vyvraždil faerijskou vesnici? Našel je Kuře… díky své moci?“

„Ale ne! Se Slovy to takhle není. Ale ten, kdo to udělal… byl potrestán.“

Tu poznámku vyslovila se zvláštním důrazem a pak rychle změnila téma. „Ještě ses nezeptal, co máme připraveno pro tebe.“

„To si můžu domyslet. Nic s počasím to asi nebude, co?“

„Cože?“

„Matka Unonini mi vyprávěla o Čtyřce. Jotnarští nájezdníci, Císařské legie, draci… Říkala, že Západ má výsadní moc nad počasím. Asi nemá, že?“

„Ne, nad počasím ne. Vztahuje se to k téhle zemi, k Faerii. Dobře to znáš. Je to –“

Prokonzulku přerušilo, že přímo před nimi doslova vybuchla zeď. Milflorské hospůdky měly – stejně jako domy – chatrnou, lehounkou konstrukci. Stěna jedné z nich se právě zřítila a z ní se vykulilo klubko složené ze čtyř či pěti impů a dvou nebo tří jotnarů. Vřava byla ještě větší, když se

z trosek vynořili další kumpáni, kteří si dělali prostor pro rvačku, mávali židlemi a přidávali se k ostatním. Prokonzulka jen pokrčila půvabnými ramínky a obešla je.

Kráčela mlčky, až Rapa napadlo, jestli ji neurazil. Pak ale řekla: „Je to velmi zlé a nedá se tomu zabránit. Západ je ze Čtyřky vždy ten nejmocnější, Mistře Rape. Protokol stanoví, že pokud zemře správce, zbylí tři společně vyvolí nástupce, čaroděje nebo čarodějnici. Samozřejmě je-li některý kandidát hodně mocný, může se ustanovit sám, jako to udělal Zinixo, ovšem za normálních okolností se nástupce na trůn volí. Západ je výjimka. Když se uprázdní Rudý trůn, převezme ho nejsilnější z ostatních tří a na jeho trůn dosedne někdo nový. Rozumíš?“

„Ano, paní. A tentokrát to tak nebylo?“

„Ne. Ag-An zemřela příliš náhle a Zinixo se stal Čarodějem Západu. U ostatních ze Čtyřky není nástupnictví spojené s vraždou nijak neobvyklé, ale na Západě k tomu od Eminových časů došlo snad jen šestkrát nebo sedmkrát. Moc Západu pochází samozřejmě z privilegia, ačkoli v tomto případě je on sám dost mocný, aby si dobyl trůn sám.“

Procházeli kolem lodí. Jak říkal Thinal, většinu tvořily galéry, ale bylo mezi nimi i pár bárek a kupeckých lodí a také větších, nemotorných plavidel s plachtami – žádnou takovou loď Rap nikdy v Krasnegaru neviděl. Rád by si je prohlédl, kdyby právě teď neměl jiné starosti – čekal, že se k němu blíží smrt. „Aby si ho dobyl sám, paní?“

Oothiana se na něj stále nedívala. „Zinixo je dost možná nejmocnějším černokněžníkem od časů Is–an–oka, nebo dokonce od dob Thrainových. Ag-An nebyla žádná průměrná čarodějka, a přesto dokázal zničit ji i její dva strážce levou rukou. Černokněžníci z Jihu a Východu nechtěli dopustit, aby Faerie padla do rukou někoho neznámého, a tak se ho okamžitě pokusili zlikvidovat. Odrazil je jako nafukovací balónky.“

Opět nastala odmlka. Ulicí se bok po boku potácelo asi tucet opilých, polonahých jotnarů, vyřvávali oplzlé písničky, mávali klacky, které připomínaly nohy od stolu, a každého na potkání nutili, aby se k nim přidal. Rap čekal, že Oothiana zavolá hlídku, ona se však tvářila, jako by si toho rozruchu ani nevšimla. Těsně předtím, než k ní ta chátra došla, opilci náhle zabočili prudce vlevo. Se šťastným řevem šli uličkou přímo k další hospůdce. Dav se s reptáním rozptýlil a ulice se vyprázdnila. Ona neuhnula ani o krůček.

„Teď je ovšem trpaslík nezničitelný,“ řekla čarodějnice. „Zmocnil se Rudého trůnu na celá staletí. Jediná možnost, jak ho zabít, je spojit proti němu všechny ostatní, což by ovšem znamenalo otevřenou bitvu. A dokonce i v ní by mohl zvítězit.“

„Privilegiem Západu je tedy správa magie," řekl Rap. „Takže on teď zná stovky Slov?"

„Ne. Takhle to není; nejzazší mez jsou čtyři Slova. Jenomže každý mocnější čaroděj dokáže na kteréhokoli jiného vložit kouzlo věrnosti. Ten se tak stane jeho stoupencem a pomocníkem. Dělají to všichni čarodějové a čarodějnice, ale ti ostatní musí hledat lidi, kteří už Slova znají. Západ má spolehlivou zásobárnu. Odtud je získává."

„Každý faerijec znamená jedno Slovo?"

Přikývla.

„Aha, takže ty… Omlouvám se ti, má paní."

Zvedla k němu své nádherné oči a Rap užasl, protože se leskly. „Ano, já. Chci, abys to věděl, i když to nikdy nemůžeš úplně pochopit. Nemohu si pomoci, Mistře Rape. Tohle všechno ti vyprávím, protože to jsou nepodstatnosti a protože si zasloužíš vědět, proč budeš trpět, ovšem kdyby se mé vyprávění mohlo jakýmkoli způsobem dotknout zájmů mého pána, neřekla bych nic. Nesmím se ani v nejmenším zpronevěřit a musím uposlechnout každého příkazu; kdyby mi nařídil, abych se zabila, udělala bych to. Nemohu ho zradit."

„Ale přesto ho nemáš ráda," řekl Rap.

„Trpaslíci," řekla opatrně, „bývají zlí, podezíraví a chamtiví."

„Mohl by tě přinutit, abys ho měla ráda?"

Oothiana mlčky ušla tucet kroků a pak velmi tiše odpověděla: „Snadno. Bylo by to snad milosrdnější. Zítra mě budeš nenávidět, Rape. Dovoluje mi svobodu myšlenek, protože si možná cení mé rady, nebo aby prostě věděl, jestli nejdu proti němu. Nevěří na věrnost, ať už v magii nebo ve skutečnosti. Tvoje Slovo má pro něj cenu, a on mi přikázal, abych je pro něho získala. Musím tedy dělat to, co mi přikazuje, i když je to pro mě těžké."

„A Thinalovo Slovo, až jej chytíš, a taky Slovo Kuřete."

„Jeho především."

Tři slova? Čaroděj je donutí, aby svá Slova prozradili. Pak bude mít tři mágy, a dva z nich asi potom zavraždí, aby tím získal jednoho hodně silného… tomu přidá ještě jedno Slovo a bude mít… čaroděje, sloužícího svému pánovi…

„Takže ze mě bude otrok?"

Sněhobílými zuby se kousla do rtu. „Je to ještě horší. Nejspíš tě donutí, abys předal své Slovo někomu jinému. I kdyby mu faun mohl být k něčemu dobrý… Promiň, že to říkám, ale ty nejsi zrovna typický faun. Jsi moc velký."

Rap se i přes tu výheň otřásl. „Přece by mě mohl proměnit, v co by chtěl, ne? V impa, v trpaslíka, dokonce i v elfa?"

„Ano, mohl. Ale jiný čaroděj by to kouzlo na tobě poznal. To by znamenalo dvě kouzla, jak víš, a takové kouzlo, kouzlo proměny, je vždycky nápadné. Kouzlo věrnosti se dá odhalit mnohem hůř. Naneštěstí.“

Naneštěstí! „Takže prozradím své Slovo a pak zemřu?“

Promluvila, ale nepodívala se na něj. „Možná to nebude hned. Možná to bude chvíli trvat. Teď tě ale musím odvést do vězení a tam pravděpodobně zůstaneš.“

Znovu chvíli kráčeli mlčky, paní měla pohled upřený k zemi a nevšímala si povozů s vodou ani pouličních prodavačů, kteří nabízeli své zboží lodníkům. Teď, když byl jeho bystrozrak zase v pořádku, bylo Rapovi zatěžko nevšímat si lodí. Jotun v něm se o ně odjakživa zajímal. Někde mezi galérami je určitě Gathmorův *Bouřlivák*. On ale brzy zemře, tady na Faerii, takže na lodích už nezáleží. Záleží snad jen na kouzlech.

„Takže kříženec jotuna a fauna by mu nebyl k ničemu. Podle čeho si vybírá své vyvolené?“

Věnovala mu rychlý, zvláštní pohled. „Jsi bystrý, Mistře Rape. Ano, má problémy, protože neustále je tu nebezpečí, že stvoří čaroděje mocnějšího, než je on sám. Proto jsem řekla, že možná zůstaneš ještě nějakou dobu naživu, dokud se nerozhodne.“

V cele! „A Kuře… Proč to ta dívenka udělala? Tedy, proč zemřela?“

Oothiana zaváhala. „Budu tě muset zavázat slibem mlčenlivosti, když ti to všechno řeknu. Dovídáš se přísně střežená tajemství!“

„To je v pořádku, paní. Vlastně ani nevím, proč mi to všechno říkáš. Ale jsem ti za to vděčný,“ dodal spěšně.

Znovu na její tváři prokmitl krátký, smutný úsměv. „Možná proto, že mi působí potěšení mluvit pro změnu s upřímným člověkem.“

Rap rychle odvrátil obličej. Nezdálo se však, že paní žertuje.

„Tudy.“ Pokynula rukou a vydala se přes ulici, která se na tom místě rozdělovala – vlevo pokračovala po nábřeží a dál ke kotvištím, vpravo se pak stáčela do kopce. Docela blízko cítil ochranný štít, vytvořený okolo paláce. Na stále ještě vzdáleném obzoru se ve slunci blyštěla střecha a horní patro Pavilónu, zlověstné vševidoucí oko, dohlížející na hlavní město země.

„Faerijka řekla goblinovi své jméno. Zdá se, že ze všech národů Pandemie jedině faeriové nemají kouzelnou moc, od narození však znají své jméno, a jestliže je vysloví, zemřou.“

„Ale proč?“ vyhrkl Rap. Okamžitě se cítil trapně. To se můžeš rovnou zeptat, proč je obloha modrá, hlupáku! Takhle přece svět stvořili bohové.

Ale Oothianě se ta otázka zřejmě nezdála hloupá: „To nikdo neví. Můj pán říká – a on je velmi mocný čaroděj, na to nezapomínej, takže je i velmi moudrý – můj pán má podezření, že to Slovo není jejich skutečným 'pra-

vým' jménem. K čemu je jméno, když ho nemůžeš používat? Myslí si, že to jsou jména elementů, strážných duchů…“

Ale! Rap rozpoznal v nesmyslnosti toho kouzla něco pochopitelného.

„Ovšem uznává, že i on se může mýlit,“ uzavřela paní.

Dál vpředu cesta končila u vysoké palisádové zdi ze zašpičatělých kůlů, v ní byla proražena impozantní brána s císařskou čtyřcípou hvězdou nahoře. Tahle palisáda byla v mnohem lepším stavu, než ty chatrné ruiny okolo města. Byla to zároveň magická bariéra, která zcela odolávala Rapovu bystrozraku. Za klenutým vchodem byly stromy, květiny a park, který viděl jenom skutečným zrakem.

Možnost klást otázky už asi skončila, pomyslel si Rap, a začal přemýšlet, na co se ještě rychle zeptat, ale prokonzulka ho předešla.

„Přemýšlíš, proč by faerijec měl říkat někomu své tajné jméno? Ze dvou důvodů, Mistře Rape. Jeden z nich je ten, že ze života se někdy stane ta nejméně příjemná alternativa. Silná bolest, která přetrvává dostatečně dlouho, dokáže člověka přimět k čemukoli a může ho také donutit k činu, když se jedná o jeho blízké. Až na ta jména jsou faerijci stejně lidští jako impové, fauni nebo jotnaři – a nesnášejí pohled na utrpení svých dětí.“

Rap si vzpomněl na krvavé skvrny, které našel Kuře ve faerijské chatrči. Ať to udělal kdokoli, byl potrestán – ale jak? Proč? Roztřásl se. „A ten druhý důvod, má paní?“

„To je velká záhada. Někdy se stane, že faerijec vyzradí dobrovolně své jméno určité osobě, jako například tvému goblinskému příteli. Na co přesně se ho zeptala?“

„Všem dávala stejnou otázku – o čem sníme.“

U brány se řadily stráže, muži se ještě narychlo upravovali a tasili meče prokonzulce na uvítanou. Čepele se leskly tak zářivě, že by snad mohly tomu, kdo by se na ně zahleděl, poškodit zrak.

„Lidé většinou nevědí, co od života skutečně chtějí, Mistře Rape. Všichni si myslíme, že ano, ale velmi často tak či onak lžeme sami sobě. Věříme, že jednáme pro dobro věci, a přitom tajně toužíme po moci. To, co považujeme za lásku, je ve skutečnosti vášeň. Mstíme se a říkáme tomu spravedlnost. Donekonečna sami sebe podvádíme. A faeriové to vždycky bezpečně poznají, a v tom spočívá jejich prokletí, protože když se faerijec setká s někým, kdo má jasný, neodbytný, neochvějný cíl, je pak nucen vyzradit tomu člověku své tajné, magické jméno. Ty a imp jste evidentně takový cíl neměli. Ty nevíš, co přesně opravdu hledáš. Goblin to však nepochybně ví.“

„Řekl jí, že mě chce zabít!“

„Pak je to skutečně to jediné, co od života chce. Ochotně zemře, jen aby toho dosáhl, a faerijka to poznala. Nezáleží na tom, jestli s tím souhlasila nebo ne, prostě nemohla odolat svému nutkání. Řekla mu své jméno a tím mu dala mocné Slovo, které mu pomůže jeho cíle dosáhnout.“

„Ale,“ protestoval Rap, „vždyť jsem jí řekl svůj –“

„Pak jsi lhal. Jistě nevědomky, ale buď o to neusiluješ dostatečně silně nebo ve skutečnosti toužíš po něčem úplně jiném. Faerijec vidí do tvého srdce lépe než ty sám. Je to jejich jediné kouzlo a zároveň prokletí. Teď buď chvíli zticha.“

Zastavila se, ještě než došli k čestné stráži, která teď lemovala bránu. Velitel vystoupil vpřed a zasalutoval do prázdna několik kroků před ní. Počkal, pak obřadně odpověděl a znova čekal. Rap zmateně pohlédl na Oothianu. Při pohledu na ten fraškovitý výstup se zlomyslně usmívala. Legionáři zřejmě viděli svou vládkyni s velkým doprovodem. Jednostranný obřad ještě chvíli pokračoval, než konečně dostala imaginární jednotka formální povolení ke vstupu a Oothiana pokračovala v chůzi. Její pokorný vězeň se držel vedle ní; i jeho vojáci poctili škrobeným pozdravem.

Napadlo ho, že třeba jede v neviditelném kočáře s koňmi.

Když Rap prošel pod císařskou hvězdou, zmizel mu pohled na město i přístav a jeho bystrozraku se odkryly prostory paláce. Byl překvapen, když viděl, že stromy a úžlabiny na úbočí kopce skrývají mnohem víc budov, než by si pomyslel. Většinou to byly nízké dřevěné domky, otevřené příznivému podnebí. Vedle nich rozeznával stáje a kasárna a nad nimi pak rozlehlejší domy. Byl to zámek v zahradě, mnohem příjemnější než Holindarnův ponurý hrad v Krasnegaru nebo ohavná impská pevnost v Pondague, kterou zahlédl z dálky, když sledoval Inos.

Když došli za roh a dostali se z dohledu očarovaných stráží, dala se Oothiana do smíchu. Překvapeně se k ní obrátil.

„Tohle dělám strašně ráda,“ smála se.

Usmál se. Najednou to nebyla žádná velká dáma, ale krásná dívka o málo starší než on sám, která se s ním dělila o radost z té dětinské zlomyslnosti. Jistě nebyla tak nádherná jako Inos, ale byla velmi hezká a pod svou vznešeností navíc i lidská.

„Když jsem svou moc musela tak dlouho skrývat,“ řekla, „užívám si teď svobody.“

„Myslíš tím čarování?“

„Ano, i když tohle bylo jen kouzlo, a k tomu troška iluzionismu.“

„Nevěděl jsem, že je mezi tím rozdíl.“

„To tedy je. Kouzla dělají mágové a jsou jen dočasná. Čaroděj však může stvořit čáry, které jsou jiné, a hlavně trvalé. Například –“

Oba objevili svým bystrozrakem příchozího ve stejný okamžik. Rap se otočil. Cestu zde lemoval travnatý svah se světle modrými květinami. Na jeho vršku stál trpaslík, který tam určitě ještě před chvílí nebyl.

Vybral si výhodné místo, z něhož na ně mohl shlížet z výšky. Na zemi by Rapovi nesahal ani po ramena, byl obtloustlý a rozložitý, s obrovskou trpasličí hlavou a rukama. Jeho vousy a vlasy měly ocelově šedou barvu a kroutily se jako hobliny ze soustruhu, tvář měla barvu a vzhled kamene.

Podle toho, co Rap věděl o stárnutí trpaslíků, byl tenhle ve věku tak kolem šedesáti, a tudíž to nemohl být sám Zinixo. Čaroděj by mimo to zřejmě nechodil v tomhle ošuntělém pracovním hábitu a těžkých botách.

„Raspnexi?“ řekla Oothiana chladně. „Myslela jsem, že jsi na stráži.“

„Změnily se rozkazy.“ Ukázal si obrovským palcem přes rameno. „Máš jít k němu. Hned.“

Oothiana strnula a nervózně se nadechla. „Do Pavilónu?“

„Do Hubu. Máš prej nějaký vysvětlování.“

Její tvář okamžitě ztratila výraz. V tom musí být kouzlo, pomyslel si Rap.

„Já – ano,“ řekla klidně. „Dobře. Tohleto je jeden z těch vetřel –“

„Toho teď nechce. O toho se postarám já.“

Oothiana přikývla, krátce se ohlédla na Rapa, jako by chtěla něco říct, a pak… prostě zmizela. Rap sebou trhl a ostražitě vzhlédl na Raspnexe, který se na něj díval s nepokrytým pohrdáním.

„Fauny, ty jsem nikdy neměl rád. Vzpurnej národ. Rozhazovační vejtahové.“

Rap si pomyslel, že mu teď pokorné chování stejně nijak neprospěje. „Pustíš mě, když ti slíbím, že budu neurvalý a lakotný jako trpaslík?“

Raspnex ze sebe vydal ostré, nepříjemné zavrčení. „Tys řek' paní, že ten tvůj zelenej kamarádíček tě chce zabít, tak jsem si myslel –“

„Tys nás špehoval?“

Trpaslík se zakabonil. „Jo. Dávej pozor na svý způsoby, faune. Chceš s ním bejt v jedný cele, nebo ne?“

„Raději ano,“ odpověděl Rap. „Chce mě zabít veřejně. Bez obecenstva mi neublíží.“

„Vybíráš si divný kámoše! Věznice je tamhle –“

„Mám hlad,“ řekl Rap.

Trpaslík si promnul bradu a jakoby zmateně na Rapa chvíli zíral. Pak zavrčel: „Pojď sem, brachu.“

Rap popošel a vylezl kus do svahu. Zastavil se, až když měl oči ve stejné rovině s očima trpaslíka, které vypadaly jako dva korálky šedého kame-

ne ve tváři z opryskaného pískovce. Dokonce i vrásky kolem očí připomínaly pukliny ve skále.

„Víš přece, co tě čeká.“ Jeho hlas zněl jako podzemní rachot. „Jak to, že se nebojíš?“

Hloupá otázka. Rap by měl pořádný strach, kdyby si nezakázal o tom přemýšlet. Naštěstí ještě ani neměl čas, aby nad tím dumal a měl strachu plné kalhoty. „Člověk žije, dokud mu bije srdce,“ odpověděl jedním z pořekadel své matky. Jeho srdce teď bilo docela hlasitě.

Raspnex našpulil rty: „Co říkáš na naší prokonzulku?“

„Příjemná dáma.“

Slabé přitakání. „Ty nejsi jenom faun. Co jsi kromě toho?“

„Jotun.“

„Bohové, to je ale hrozná kombinace! Ale tím se vysvětluje ten záblesk temperamentu, co? Mohlo by to koneckonců fungovat. Jotun by udělal nějakej nesmysl, a faun by se jenom tvářil naštvaně. A jak jsi na tom se vzpurností, když máš tyhle předky?“

Rapovi nedělalo potíže se ovládat, když si z něj někdo utahoval. Trpaslík ho k sobě zavolal jen proto, aby se do něj mohl trefovat. Do tak očividné pasti se chytí jen hlupáci.

Raspnex se zničehonic zakřenil, čímž odhalil zuby jako hranaté oblázky. „Tumáš,“ řekl. Podával mu černý chléb obložený horkým, tučným masem.

„Díky, pane!“ Rap po něm chňapl, a když se zakousl, všiml si, že už z něj kousek schází.

„Mně neděkuj. Měl bys poděkovat tomu hubenému bažantovi s těma veverčíma zubama. Čemu se směješ?“

Rap promluvil s plnou pusou. „Nenapadlo by mě, že někdy potkám lepšího zloděje, než je Thinal.“

Trpaslík se zachichotal. „Do věznice se jde tudy. Tak už padej!“

Věznice se nacházela na severu, až na samém konci výběžku. Rapovy nohy cestu znaly a nesly ho tam samy. Kráčel neochvějně středem silnice a na žádné křižovatce ani rozcestí nezaváhal. Vzpomněl si, jak Rasha stejným způsobem unesla Inos.

Třikrát se střetl s vozem, jehož vozka ho vždycky s klením a v oblacích prachu objížděl. Chodce potkal zřídka, jednou se ale setkal s celou jednotkou, která pochodovala proti němu. Jeho očarování nebylo v těchto končinách očividně ničím zvláštním, protože svobodného člověka by bezhlavě zadupali do hlíny, kdežto teď setník přikázal rozevřít řady a Rap prošel koridorem protijdoucích legionářů s obličeji jako vyřezanými z dubových špalků. Ani jeden z nich se na něj nepodíval.

Rapova cesta vedla přes travnatou pastvinu, přes hájky i podél obyčejných zahrad. Mnohé z budov byly vybaveny štítem na ochranu před jeho pohledem – menší štíty uvnitř jednoho velkého, který chránil celý komplex. Poznal kasárna nováčků, ale toho s veverčími zuby, který přišel o oběd, neviděl. Viděl také dílny a knihovnu a soukromé domy. Obdivoval se květinovým záhonům i bylinářským zahradám.

Kromě toho viděl spoustu soch, z nichž některé byly tak staré, že z nich zbývaly jen beztvaré sloupy. Lemovaly pěšiny, často stály na křižovatkách. Předpokládal, že představovaly dřívější prokonzuly nebo císaře, neboť téměř všechny znázorňovaly muže. Většinou měly buď uniformu, nebo dobový oblek, ale některé na sobě neměly dočista nic nebo jen helmu. Stěží by ho napadlo něco hloupějšího než nahý muž, který se rozhání mečem, ovšem i takové tu zahlédl.

Nakonec došel na kraj lesa, vlastně neudržovaného ostrůvku stromů a podrostu. Nohy jej bez váhání nesly dál po klikaté prašné stezce, která vedla, mezi stromy. Zahlédl mnoho chatrčí skrytých v houští, ale každá měla svůj ochranný štít, takže se nedozvěděl nic o obyvatelích tohoto podivného místa. Mohl to však uhodnout. Jejich chatrné domky z proutí byly stejné jako ty ve faerijské vesnici, a byly stejně maličké.

Konečně odbočil na úzkou postranní pěšinu, po které zamířil k ochranné zdi, a prošel jí na druhou stranu. Udělal ještě několik kroků… a nutkání, které jej popohánělo, zmizelo. Zastavil se kousek před dveřmi chýše.

Ve stínu se na kládě rozvaloval Kuře a líně odháněl mouchy vějířem z kapradí. Jeho šikmo posazené oči se trošku rozšířily, pak se zašklebil.

„Víthám thě ve vězení, Placatej nose," řekl.

3

Utekla z vězení – Inos se držela té myšlenky stejně pevně, jak by asi svírala provaz, na kterém by visela nad propastí.

Karavana vyjela před polednem a ihned se vnořila do neznámé krajiny. Jeli podél pahorků, které znala z Azakových loveckých výprav. Myslela si, že pravou poušť už zná, ale mýlila se.

Sluneční svit, to byla obnažená čepel meče, vedro do nich bilo jako kyj. Jednotvárná krajina byla mrtvá a zvrásněná, jako by ji poprvé a naposledy svlažila voda při stvoření světa a od té doby už jen vysychala a drolila se v tom krutém žáru. Žilo zde jen několik pasáků koz a pár havířů, no a samozřejmě mravenci, mnohonožky, škorpióni a jedovatí hadi. A spousty much. Spousty a spousty much.

Velbloudi byli hluční, páchli a nedalo se jim věřit. Kolébali se sice možná méně než loď, ale dost na to, aby se jí zvedal žaludek. Bez otěží se cítila jen jako neužitečný pasažér, cestující na velmi nepohodlném sedadle, které pluje vysoko nad vyprahlou zemí. Azak řekl, že za pár dní, až si na velbloudy trochu zvykne a až bude jisté, že uprchlíci se dostali bezpečně z dosahu kouzelnice, s největším potěšením své budoucí ženě vysvětlí pár detailů, týkajících se jízdy na velbloudu. Prozatím prý ale provaz jejího velblouda zůstane přivázaný k nákladu zvířete před ním, a kdyby prý něco potřebovala, má se obrátit na Fooni a jeho laskavě omluvit.

Uprchli ale z Arakkaranu! Ta myšlenka byla jako chladivé jezero v neúrodné krajině její duše, jako šperk, jemuž není rovno, jako déšť v období sucha.

Když se slunce nořilo do temných, ostrých obrysů Agonistových hor, došla karavana do oázy. Inos očekávala uklidňující, romantické prostředí, ale byla zklamaná. Nebyly tam žádné domy. Jen pár rozeklaných palem a tráva až ke kořínkům spasená tisíci karavan, které po léta mířily do hlavního města. Byla tu studna pro obyvatele a pár zablácených napajedel pro dobytek, ale žádný stín ani úkryt před horkým větrem, který se nečekaně zvedal a foukal písek do očí a úst. Velbloudi své pocity vyjádřili velmi hlučně a neomylně a Inos s nimi z celé duše souhlasila.

Když se s překvapivě nejistýma nohama opět ocitla na zemi, dověděla se, že její první povinností bude postavit stan, v němž Azak a jeho budoucí rodina stráví noc. Azak, jak zjistila, byl teď Třetím Lvobijcem a chce teď zabít Druhého, který mu ale dosud úspěšně uniká.

Stan se pomalu zvedal, i když většinu práce odvedla Fooni, která se Inos pro její neschopnost posmívala a spílala jí urážkami břitkými jako nůž.

Fooni byla jednou ze šejkových pravnuček. Měla Inos dělat učitelku a společnici. Byla ještě horší než mouchy. Inos, která viděla jen její oči a ruce, neměla nejmenší tušení o jejím věku, ale nemohlo jí být víc než dvanáct. Byla drobná, břitká, drzá a věděla toho k zbláznění moc o životě nomádů a cvičení velbloudů. Chovala se k Inos jako k imbecilní nevzdělané cizince; neustále ji popichovala, jezdila kolem ní dokola na jednom z nákladních velbloudů a nepromarnila jedinou příležitost, aby ji pokořila. Inos strávila následující půlhodinu tím, že se snažila Fooni přesně umístit do svého „Seznamu těch, kteří zasluhují smrt“, a nakonec ji zařadila na čtvrté místo, hned za vdovu po vévodovi z Kinvale.

Stan konečně stál. Mezi všemi černými stany, které vyrostly pod palmami, nebyl právě nejlépe vypnutý a hotov byl jako poslední. Inos se rozhodla dojít pro vodu, ale když si všimla, že ostatní ženy nosí džbány na hlavě, raději poslala Fooni.

Pak měla spoustu práce s rozložením spacích rohoží. Nebylo mnoho místa nazbyt, zvlášť když musela vytvořit bezpečnostní zónu okolo Azakova lůžka. Kdyby se ho některá ze tří spících žen náhodou v noci dotkla – jeho ruky, nebo dokonce i jen vlasů – spálila by se.

Když v dusném, třepotavém šeru Inos udělala, co mohla, vyšla ven do soumraku. Na vstupní rohoži seděla Kade uprostřed víru bílých peříček.

„U svaté rovnováhy, co to děláš, tetičko?“

„Škubu kuře, moje milá.“

Inos si klekla vedle ní na kobereček, zděšená a provinilá. Králova sestra, princezna, a škube ubohé vychrtlé kuře? Jak mohla být tak krutá, že přinutila tu starou ženu, aby se k něčemu takovému snížila? Její pocit viny nemohly zmírnit ani pobavené plamínky v Kadiných modrých očích. Bylo vidět, že se Kade pod jašmakem usmívá.

Inos polkla. „Nevěděla jsem… Kde ses to naučila?“

„V kuchyních paláce, když jsem byla malá.“

„Dej mi to.“

„Ne, to je odpočinková práce. Můžeš ho vykuchat, jestli to umíš.“

„Neumím!“

„To nevadí,“ řekla Kade spokojeně, „Já to umím. Je zábavné zkoušet něco, cos tak dlouho nedělala. Všechno se mi to vybavuje!“

Inos řekla: „Aha…“ a selhala jí řeč. Milovaná Kade! Očividně se s touhle expedicí smířila a snaží se si to co nejvíc užít. Kdyby Inos byla na místě své tety, mračila by se celé dny.

Kade se nikdy nemračila. „Abych pravdu řekla, moje milá, ten luxusní palác mi už připadal trochu nudný. Cestování je vždycky zajímavé, viď?“

„Ano. Velice.“ Inos se rozhodla, že oloupe cibuli a pořádně si při tom popláče. Pohledem přelétla ruch tábora. Po bídačce Fooni ani vidu, ani slechu. Nejspíš se někde zabrala do klevetění s ostatními dětmi nebo se ženskými.

„Nikdy mě nenapadlo,“ pokračovala Kade, „že by poušť mohla být tak nádherná – tedy svým způsobem.“

Nádherná? Inos se znovu rozhlédla, tentokrát pečlivěji. Obloha za pahorky byla rudá, na východě blikaly první hvězdy a všude po táboře zářily v soumraku žhavé uhlíky z ohnišť. Vítr, který pomalu ustával, teď téměř chladil Inos na tvářích.

„Myslím, že má určité… neobyčejné kouzlo,“ připustila. „Nejlepší na tom všem ale je, že jsme utekli čarodějce!“

„Na takové prohlášení je ještě brzy, má milá.“ Kade podržela ptáka-zakrslíka v natažené ruce a dívala se na něj přimhouřenýma očima. „Jestli ví, kde jsme, přijde si pro nás, kdy ji napadne, tím jsem si jistá.“

„Zdá se, že ti taková vyhlídka nedělá velké starosti.“

Kade vzdychla a probírala se rozházenými pírky. „Pořád ještě bych sultánce Rashe důvěřovala, moje milá. Pokud jde ale o Hub –“

„Jaképak pyžamo,“ zavrčela Inos, „asi nosí goblinové? Růžovoučké, aby vynikla jejich zelená kůže? Nebo krvavě rudé pro případ, že by se ušpinilo?“

Kade nesouhlasně zamlaskala, i když stále věnovala pozornost té špatně krmené mrtvolce. „Říkala jsem ti, má milá, že nemůžu uvěřit, že to mysleli vážně. Císař samozřejmě…“

Inos svým uším zakázala dál poslouchat. Kade měla nekonečnou schopnost věřit tomu, čemu věřit chtěla, a teď právě byla rozhodnuta nepřipustit, že by čarodějové a císařové byli schopni zachovat se *nekavalírsky*, že by čarodějnice připustily něco pro dámu *nevhodného*. Pro ni je to jednoduché, pomyslila si Inos. Jí nehrozí, že bude rodit šeredný zelený dětičky.

Než Inos našla logický argument, kterým by vyvrátila Kadiny nepraktické instinkty, v poletujícím dlouhém kibru k nim dlouhými kroky došel Azak. Dřepl si na bobek a zahleděl se na ni.

„Přežila jsi všechno v pořádku, Veličenstvo?“

Napadlo ji, že si možná dělá legraci, ale nebyla si jistá. Jeho nálady byly příliš nečitelné. „Samozřejmě, že jsem přežila v pořádku. Kdybych byla mrtvá, asi by mě nebolelo celé tělo.“

Spokojeně přikývl a podíval se na Kade, která nad ohništěm soustředěně opalovala chmýří z kuřete.

„My severské ženy jsme silné,“ poznamenala Inos.

„To jsem věděl, jinak bych tohle nenaplánoval.“

Inos zaslechla v jeho hlase podivný tón a napadlo ji, jestli snad v tom obrovi konečně nevykřísla jiskérku obdivu. Že by zabralo stavění stanu, když už selhalo sokolnictví i jezdectví? Při té myšlence ji přepadl stísněný pocit, téměř provinilý. Jestli si v téhle situaci někdo zaslouží obdiv, je to Kade.

„Už jsi Prvním Pobíječem lvů?“

Azak řekl úsečně: „Pořád ještě Druhým. První si mě chce ještě vyzkoušet. Nerad bych předbíhal, ale kdyby měl to štěstí a zabil mě, šejk vás určitě bezpečně dopraví do Ullacarnu.“

Kade se rychle ohlédla, Inos upustila cibuli i nůž. „Zabít tě…“

„Říkám, že je to nepravděpodobné. Jsem bezpochyby lepší, ale v těchhle případech je lehčí zranění docela běžné.“

Myslel to vážně!

Tohle nebyla Impirie.

A dokonce i v Impirii se muži utkávali v soubojích.

Inos byla tak zděšená, že stěží hledala slova. „Co na tom záleží, jestli jsi První nebo Druhý Pobíječ lvů? Proč –“

„Záleží na tom.“ odpověděl prostě.

Jemu na tom záleželo. Jestli na tom záleží či nezáleží někomu jinému, to nebylo podstatné. Azak přece riskoval svůj vlastní život; Inos a její tetička byli na jeho výpravě pouhými pasažéry. Nebyl nějakým jejich placeným průvodcem ani ochráncem. Nic jim nedlužil, neměly nad ním žádnou moc.

Tahle nová urážka stavěla celou tu hroznou situaci do nového světla. Velbloudi… poušť… útěk před čarodějnicí…

„Azaku, to je šílenství! Tohle všechno je šílenství! Tady jistě každý ví, kdo ve skutečnosti jsi, a –“

„Samozřejmě že ano!“ řekl Azak ostře, dost ostře na to, aby zdusil její protesty hned v zárodku. „To před místními tě musíme schovávat.“

„Jakými místními?“ Rozhlédla se po prázdné krajině za stany.

„Většinou budeme tábořit na místech, kde je víc lidí než tady – v dolech, na kozích farmách. Nezapomeň, že Elkarath je obchodník, žádný turista. Nikdo se nepozastaví nad tím, že jsem džin, ale nepřehlédne mou výšku a postavu, a s tím nic nenadělám. Ty máš zelené oči a tvoje teta modré. Nemůžeme přece dopustit, aby se zpátky k Rashe donesly s kupci zprávy o nějakých podivínech. Šejkovi lidé jsou skoro všichni jeho příbuzní, a navíc spolehliví.“

„Ale Pobíječi lvů ne. Ti jeho příbuzní nejsou!“

„Ovšem že ne. Většina jich pochází z mé rodiny. První je můj synovec, kterého jsem před pár měsíci zapudil. Proto mu teď jeho čest přikazuje, že jeden z nás musí zemřít. To je pochopitelné. Na jeho místě bych se cítil stejně, ale budu se snažit zneškodnit ho co nejšetrněji. Pobíječi lvů mě nezradí. Na jejich zákony se můžeš vždycky spolehnout.“

„Já myslela, že jimi opovrhuješ.“

Azak potřásl hlavou. V ubývajícím světle už nedokázala rozpoznat jeho výraz. „Proč si to myslíš?“

„Kar něco takového říkal, když jsme odcházeli z paláce.“ Připadalo jí to už tak dávno.

„Kar jimi možná pohrdá. Nevím, a ani mi nezáleží na tom, co si Kar o Pobíječích lvů myslí. Mně je jich líto. Jejich otcové vládli královstvím a z jejich synů budou velbloudáři.“

„Když už mluvíme o královstvích, jak vlastně můžeš tolik riskovat a na tři měsíce opustit to svoje?“

„Bude to déle než na tři,“ podotkl Azak, ale Inos si všimla zvláštního tónu, jakým to řekl, a vzpomněla si na to, jak na ni nenápadně mrkl

v Elkarathově zahradě. Vycítila také varování, z něhož jí naskočila husí kůže. Jedinou osobou v doslechu byla Kade.

Jaká nekalá intrika se asi zrodila v té jeho prolhané džinské hlavě? Snad ho nenapadlo podezřívat Kade?

Z ničeho nic vstal, jeho postava se rýsovala ve světle hvězd. „Musím jít, dokud je ještě trochu světla na souboj."

„Mimochodem," dodal, „nemám rád cibuli." Tiše se vzdálil, dřív než Inos mohla vymyslet nějakou příhodnou odpověď.

Po chvíli zjistila, že žádná neexistuje.

4

Na Faerii konečně padla noc.

Měsíční světlo procházelo proutěnými stěnami chýše a Rap nemohl usnout.

Za prvé, nebyl zvyklý spát v hamace.

Za druhé, Kuře chrápal.

A za třetí až miliónté, byly tu štěnice.

Ale na ty by měl být přece zvyklý už dávno.

Zemře! Slovo, které mu řekla matka, má větší cenu než jeho život; i když pro čaroděje nejspíš nemá cenu vůbec ničí život.

Vždycky si vězení představoval jako stísněné, tmavé místo se stěnami z kamene, páchnoucí a studené jako žaláře v Krasnegaru. Za vlády Holindarna se většinou používaly jako skladiště a děti z paláce si v nich občas hrály. Asi v jedenácti letech Inos s oblibou přikazovala, aby někoho zavřeli, mučili a popravili. Protože by nikdy nedopustila, aby někdo něco takového přikázal udělat jí, zbytek party to přestalo bavit ještě předtím, než k tomu mohlo dojít.

Vězení prokonzulky Oothiany se vůbec nepodobalo těm ohavným kamenným krabicím. Chýše byla vzdušná a příjemná, dokonce i docela čistá. Z kouzelné kamenné misky prýštila čistá voda a pramínkem stékala dolů do kanálku, který vedl k toaletě.

V lesích byla takových chýší spousta a byly nejspíš všechny stejné, každá na travnaté mýtině. Určitě to byl ten nejpříjemnější žalář v Pandemii: čerstvý vzduch, dostatek místa k pohybu, žádné ohyzdné kamenné zdi. Ptačí zpěv a sluneční svit.

Chýši obklopovala neviditelná kouzelná bariéra. Rapovi stačilo zavřít oči, a štít odkrojil vrcholky stromů, takže vytvořil stejnou klenbu, jaká se zvedala nad celým územím paláce nebo jaká v menší podobě chránila krasnegarský hrad. Vidět ji mohl jen ten, kdo měl bystrozrak.

Tento kouzelný plášť však nejenže bránil jeho bystrozraku: obsahoval kouzlo, které zbavovalo odporu. Podobné kouzlo chránilo i Inissovu komnatu moci, ale bylo staré a vyčpělé. Tomuhle se nedalo vzdorovat. Když by zkusil odejít po pěšině, pocítil by silné nutkání k návratu. A kdyby se mu podařilo odolat, dostal by závrať a rozhoupal by se mu žaludek. Přestože ho Inos často vinila ze vzpurnosti, neměl jí teď dost, aby odolal působení tohoto kouzla. Nohy ho zkrátka neposlouchaly.

Jak je to jednoduché!

Bylo to opravdu příjemné vězení. Když přišel čas k jídlu, impští otroci přinesli košíky s jídlem. Hlídali je legionáři, na něž kouzlo nepůsobilo.

Jednoduché, ale velice účinné.

Zemře.

Pokud ho dřív nesežerou komáři, budou ho mučit, dokud neřekne své tajné Slovo, a potom zemře, stejně jako faerijci, které unesli z vesnice.

A Inos se nikdy nedozví, že to alespoň zkusil.

Bzučení hmyzu a zvuk moře. Pak se v korunách stromů zatočil vítr a Rap uslyšel vzdálené bubnování.

Prudce se posadil, překotil se a hamaka ho vymrštila na špinavou podlahu. Vyjekl. Goblin něco zabručel, otočil se a spal dál.

Rap šátral kolem sebe, dokud nenašel boty, pak vyšel ven do měsíčního světla. Noc byla teplá, měkká a plná neklidu.

Když hodně nastražil uši, slyšel docela dobře: rytmický zvuk přicházel odněkud ze severu, z blízkosti místa, kde končil mys. Faerijské dítě řeklo: „Já budu tleskat a ty budeš tancovat.“

Takže, pomyslel si, jestli je ještě alespoň pár zajatých faerijců tady někde ve vězení naživu a měsíc svítí, pak tančí. Bubnování bylo složité, vířivé a radostné, ale stahovalo mu hrdlo. Faerijce čeká stejný osud jako jeho, jsou však mnohem nevinnější. Rap je zloděj, spoluviník vraždy a každý důstojný soudní dvůr by ho stejně odsoudil k smrti. Ale jediným zločinem těchto lidí bylo, že se narodili jako faerijci.

V chabé, marné naději, že kouzlo možná v noci nepůsobí, zamířil k pěšině mezi stromy. Po chvíli pocítil silné nutkání nepokračovat v cestě. Zůstal zaraženě stát několik kroků od ochranného štítu, který bránil jeho bystrozraku.

Mám zemřít.

A stejně tak i goblin, i když ten si to možná ještě ani neuvědomil. Slib mlčení, který dal prokonzulce Oothianě, mu možná zabrání, aby Kuřete varoval před jeho osudem. Ještě to nezkusil. Nemusel spěchat. Čaroději Zinixovi může trvat týdny i měsíce, než se rozhodne, nakonec ale stejně dojde na všechny zajatce, jednoho po druhém.

Příjemné vězení. Květiny, kvetoucí v noci, vydávaly těžkou, omamnou vůni. Kolem bzučely spousty hmyzu a v dálce hučelo moře. Někde uprostřed se zvedal a zase ustával rytmus faerijského tance, jak si s ním pohrával vítr. Rap se rozhodl, že kdyby byl Zinixem, určitě by na řadu přišli nejdřív goblin a faun, než by začal vraždit faerijské zajatce.

Náhle ho uvnitř zamrazilo. Uvědomil si, že tohle není vězení, ale farma. Faerijští zajatci jsou živý inventář, a tenhle žalář v džungli jim má vytvořit domácí prostředí. Možná jich tu žijí stovky, celé generace, chovají je na porážku. Oothiana to naznačovala – 'velmi zlé', řekla. 'A nedá se to nijak zastavit'.

Rap se samozřejmě pokusil uprchnout, kouzlo však bylo neúprosné. Pěšina se několikrát ostře lomila, a tak se nemohl pořádně rozběhnout, a ať se sebevíc snažil, vždy se musel zastavit dřív, než se dostal k bariéře. Pak vždycky podlehl panice a zhnuseně se odplazil zpátky.

Přemluvil i Kuře, aby to zkusil. Goblin k vyvinutí rychlosti ani dlouhý rozběh nepotřeboval. Jeho magická síla mu umožňovala vymrštit se z podřepu jako šíp z luku; zároveň mu ale dovolovala prudce zastavit kdekoli, k čemuž ho samosebou kouzlo nutilo. Tím ztrácel výhodu vysoké rychlosti. Pěšina už byla plná dolíků od jeho bot, a přesto se k neviditelné bariéře nedostal blíž než Rap.

Ale možná že do toho nedával všechno. Nevypadalo to, že by ho Rap přesvědčil, raději věřil vlastním závěrům – totiž, že mu kouzlo jen brání vzdálit se od chýše víc, než je dovoleno. Pro něj to nebyla bariéra, ale jen povolená vzdálenost. To je velmi logické za předpokladu, že nemáte bystrozrak, přemýšlel Rap. A možná by to mohlo tak být, a kouzlo pak vůbec není spojeno s bariérou. Možná, že se prostě jen zesiluje úměrně tomu, jak daleko jste od chýše. To ale nebylo možné dokázat, protože nemohl zjistit, jestli kouzlo působí i vně ochranného pláště…

Ale ano, můžu to zjistit!

S vítězným pokřikem běžel Rap zpátky do chýše, aby znovu probudil spícího goblina.

Rapova matka vždy říkala, že všechny kočky jsou potmě černé. I goblinové ve světle měsíce ztráceli svou zelenou barvu. Ovšem mohli být také nebezpečně mrzutí, když jste je probudili z hlubokého spánku. Rap si ani netroufal pomyslet, o čem jsou krásné goblinské sny.

Kuře stál na pěšině, škrábal se, zamačkával štěnice, cenil zuby a mračil se. V ostře řezaných očích mrzutě blýskalo, když mu Rap vysvětloval svůj návrh. Přikývl na souhlas. „To je jednoduchý.“

„Uděláš to?“

„Ne. Thy pak utečeš z ostrov, a mě necháš? Ještě si to promysli, Placatý nose. Vymysli něco lepšího.“

Otočil se na podpatku a chtěl se zase vrátit do hamaky. Rap ho popadl za rameno. Kuře se prudce otočil a odmrštil jeho ruku s takovou silou, že si Rap na chvíli pomyslel, že je zlomená.

Nikdy nechtěj, aby ti zachránil život…

Tváří v tvář pohledu plnému nenávisti ho napadlo, jestli nezemře hned teď. Goblin se od Rapova příchodu do vězení o té záležitosti nezmínil. Skoro nemluvil, většinu odpoledne na něj jen zíral jako kočka na ptáčka. Teď se možná rozhodl, že ho ten útok na vojáky osvobodil od všech povinností, které kdy měl ke svému bývalému pánovi. V tom případě teď mohl Kuře jít za svým životním snem. Jediné, co ho mohlo zadržet, byla chabá naděje, že jednoho dne dovleče svou oběť zpátky do Havraního totemu, aby si vyrovnání účtů vychutnal v klidném prostředí domova. Jestli se téhle naděje už vzdal, pak mohl udeřit kdykoli. Třeba teď.

„Taky ti pomůžu ven,“ protestoval Rap a opatrně si třel pohmožděniny.

I ve stříbrném měsíčním světle byl na goblinově obličeji patrný skeptický výraz. „Jak?“

„Půjdu a seženu koně a provaz. Vím, kde jsou tu stáje.“

Kuře se zakabonil. „Co takhle dva koně?“

„Pěšina je pro dva úzká,“ řekl Rap. „Podám ti dovnitř provaz, uvážeš si ho kolem pasu a otočíš se zády. Až se kůň pohne, nebudeš mít ani čas rozvázat uzel.“

Skřet ukázal v úšklebku své obrovské zuby. „Tak ho přetrhnu.“

„Vytáhnu tě ven dřív, než na to budeš mít čas! Copak, bojíš se?“

„Nevěřím thi.“ Znovu se pohnul, jako by se chtěl vrátit do své houpací sítě.

„Tak promiň,“ řekl Rap, „myslel jsem, že jsme teď kamarádi a bráchové, jinak bych nechtěl, aby mě dali k tobě do cely. Nebudeš mi věřit, ani když ti dám čestné slovo, že se pro tebe vrátím?“

Goblin stál pořád na místě, otočený zády. „Ne.“

„Když mi pomůžeš, budu mít daleko větší šanci vypařit se z ostrova. To je přece jasné, ne?“

Ticho. Kuře byl viditelně v pokušení.

„Pokusím se schovat na nějaké lodi. Když se dostanu až na pevninu, půjdu do Zarku a najdu Inos. Mohl bys mě ale taky praštit do hlavy a vzít mě s sebou na sever. Nikdy nevíš, kdy tě potká štěstí. Na Faerii se ti to určitě nepodaří.“

Goblin se pomalinku otočil. Upřeně Rapa sledoval. „Slibuješ, že přivést kůň a vytáhneš mě odsud?“

„Přísahám.“

Kuře zavrčel: „Thak já tho teda zkusit. Nejspíš si zlomíš obě nohy, sám thy řekl, že tho kouzlo je veliká síla. Co když neskončit ven, ale uvnitř?“

„Tak to se asi zblázním a budu ječet celou noc.“

„Praví chlapové neječet.“ Goblin udělal krok dopředu a popadl Rapa zezadu za opasek. „Na zádech noha napřed?“

„To je jedno,“ řekl Rap a okamžitě se vznesl do vzduchu. Do levého kotníku se mu zařezávaly prsty jako provazy.

Snažil se zůstat nehybný. Díval se do korun stromů na měsícem zalité obloze. Kuře se řítil pěšinou a Rapa držel nad hlavou jako oštěp. Když byl zastaven kouzlem, vymrštil ho a Rap se letěl dál, nohama napřed.

Zachvátila jej křeč nevýslovné hrůzy, ale ocitl se venku dřív, než stačil vykřiknout.

Nohy si nezlomil, jen si znovu vymkl předtím zraněný kotník. Utržil také pár škrábanců a pohmožděnin, jak se kutálel, než přistál v roští. Vstal, oprášil se a zkusil udělat několik kroků. Pak se ohlédl zpátky na goblina ustupujícího od bariéry.

„Díky!“ zavolal. „Funguje to. Vrátím se, slibuju.“

Tak či onak, pomyslel si.

Co nejrychleji se belhal směrem ke stájím, které viděl blízko hlavní brány. Prokonzulka Oothiana, trpaslík Raspnex, sám čaroděj… a kdoví kolik bylo na území paláce dalších Zinixových stoupenců s kouzelnou mocí.

Vyhýbal se pěšinám, a kde to bylo možné, držel se co nejblíž lesa nebo štítů chráněných domů, protože co bránilo jeho bystrozraku, muselo vzdorovat i bystro zraku kohokoliv jiného. Zvedal se vítr a měsíčnou oblohou se honily mraky. Daleko po jeho pravici leželo město Milflor, kde dohasínala ohniště. Oblohou co chvíli zazářily padající hvězdy. Nalevo se táhl hřbet mysu. Za ním byl oceán, pak pevnina a Zark. A Inos.

Byl jedinou bytostí, která se na obrovském, ztemnělém území pohybovala. Pomyslel si, že ke stájím možná dojde lehce, ale u nich určitě bude stráž, a pokud při krádeži nevyužije svého umění, vyděsí uprostřed noci všechny koně. Jestliže je někde ještě vzhůru jeden jediný kouzelník, ucítí Rapovu moc. A i když se mu krádež podaří, musí se ještě vrátit přes území paláce zpátky do vězení. A teprve když mu tohle všechno vyjde, bude se moci vydat k přístavu.

Zdravý rozum mu říkal, že by měl na goblina zapomenout a jít rovnou k dokům, odolával však tomuto pokušení. Měl v úmyslu dožít se vysokého věku, což znamenalo mnohaleté soužití s vlastním svědomím. Slíbil, že se vrátí.

Věděl, že tohle všechno je dost obtížný pokus, přesto však začínal znovu cítit naději. Sagorn řekl, že dar magického Slova přináší svému majiteli štěstí.

Jeho se štěstí zatím drželo, protože se právě octl téměř u stájí. Dostal se k nim kolem budovy chráněné štítem. Vtom zaslechl nějaký hlas, rychle sebou praštil do trávy.

Bystrozrakem neobjevil nikoho, komu by hlas mohl patřit, poznal však, že blízko u domu je ještě jedna malá ochranná bariéra. Nacházela se u jedné z hlavních cest a hlas zřejmě přicházel z ní. Chvíli počkal, a když neslyšel žádný poplašný křik, opatrně zvedl hlavu a podíval se. Jak předpokládal, byla tam Oothiana v bílé říze, jasně svítící v měsíčním světle.

Stála na trávníku, oddělujícím chodník od ozdobného květinového záhonu. Byla k němu otočena zády a tiše, ale rychle mluvila s nějakým mužem. Rap jen viděl, že neznámý je vysoké postavy, na hlavě vojenskou helmu a v ruce drží oštěp.

Dokud stojí Oothiana uvnitř ochranného kruhu, nemůže mě objevit svým bystrozrakem. Měl bych v každém případě zmizet, než z bariéry vyjde, ale…

Proč ti dva rozmlouvají tady venku, uprostřed noci, a proč okolo nich čarodějnice rozprostřela ochranný štít? Pokrýval sice polovinu šířky silnice, ale byli v něm jen dva lidé.

Dar Slova přináší svému majiteli štěstí. Má tohle podivné setkání nějakou důležitost?

Měsíc majestátně odplul za mrak a park se ponořil do tmy. Faunský zdravý rozum byl na hlavu poražen bláznivou zvědavostí, která by impa zahanbila – Rap se začal plížit zrosenou trávou kupředu. Zamířil ke skupince keřů po své straně cesty, přímo proti čarodějnici. Když se k nim dostal, zvedl se na všechny čtyři a dolezl ve tmě až na doslech, aby vyslechl ten podivný rozhovor. Lehl si, pozoroval hovořící a natahoval uši.

Mluvila o něm! Líčila, jak ho objevila. To tedy nečekal. Najednou si uvědomil, že vlastně špehuje něčí soukromou rozmluvu. Když pronesla pár nadnesených poznámek o jeho zdvořilosti a odvaze, bylo mu ještě hůř. Pak měsíc našel díru mezi mraky, tma se zvedla a Rapovi vstaly hrůzou vlasy na hlavě. Prokonzulka Oothiana rozmlouvala se sochou.

Představovala bojovníka, opírajícího se o oštěp, a helma, kterou prve Rap zahlédl, byla jeho jediným oděvem. Ruku, jíž držel oštěp, měl vysoko pozvednutou; skláněl hlavu, jako by mu klesala únavou z prohrané bitvy. To bylo zvláštní, protože všechny ostatní sochy, na které se Rap obtěžoval podívat, měly arogantní a vítězný výraz. Stály také na vysokých kamen-

ných piedestalech, zatímco tahle měla jen nízký podstavec, ne vyšší než bedýnka od sardinek. A jedině tato socha byla chráněna kouzelným štítem.

Proč by čarodějnice vyprávěla o Rapovi nějaké soše? Andor se zmiňoval o mluvících sochách, které předpovídaly budoucnost, stejně jako kouzelná okna nebo studánky.

Tu se Oothiana dostala ve svém vyprávění k části o Čiré vodě. Kdosi překvapeně hvízdl a Rapovi přelétl mráz po zádech.

„Vsadím se, že tohle krtka nepotěšilo," řekl hluboký mužský hlas.

„Myslím, že byl příliš rozzuřený na to, aby dostal strach."

„To by bylo epochální!"

„Myslí si, že se dala s ostatními dvěma do spolku proti němu."

„Aha," řekla socha, „náš vážený pán si myslí, že jsou proti němu *všichni*."

„Ale proč by je potom posílala na Faerii? To je přece protizákonné."

„To nevím." Socha se náhle narovnala do výšky a volnou rukou si mnula svaly, jako by ji bolela záda.

Rap zabořil tvář do trávy. Oothiana sice pořád stála zády k němu, ale socha se zahleděla přes její hlavu do dáli – pokud ovšem mluvící sochy vidí.

„Copak tě nic nenapadá?" zvolala Oothiana. „Když dokážeš přijít s nějakým dobrým nápadem, uvědomí si, jakou máš pro něj cenu –"

„To jsou kecy! Daleko větší cenu pro něj mám tady, však víš. A proč se jí prostě nezeptá?"

„To jsem mu navrhla," řekla čarodějnice smutně. „Nejspíš to udělá. Jenže tím se zaplete do té krasnegarské záležitosti, chápeš? A teď chce tu dívku."

Rapovi sama od sebe vyskočila hlava. Jakou dívku?

„Jakou dívku?" zeptala se socha. Už se zase nahrbila do své původní polohy, ale možná, že tak jen shlížela na čarodějnici. Jestliže měla představovat impa, byla pak v nadživotní velikosti, navíc stála na podstavci. Oothiana stála na zemi a nebyla příliš vysoká.

„Princeznu, nebo královnu. Inosolan."

„Já myslel, že Východ ji zaslíbil císaři?"

„Jenže nezaslíbil. Ještě ne. A teď to vypadá, že ten, kdo ji ukradl, určitě nebyl jeho vazal."

„A čí tedy?"

„Nevím. Možná ničí. Faun říká, že to byla džinka jménem Rasha."

„Hm," zamumlala socha. „Divoká karta? No dobře, a k čemu ji vlastně trpaslík chce, tu Inosolan?"

„Kdo ví? Možná prostě proto, že ji chtějí ostatní. Asi je důležitá."

Socha se zamračila: „A najde ji?“

„Nevím! To je můj další úkol… Bože! To je hodin! Musím už jít, lásko! Musím se zeptat fauna, jestli neví, kam ji ta Rasha schovala.“

Rapa znova obešla hrůza. Řekl paní o Rashe a řekl také, že je džinka, ale snad se nezmínil o Arakkaranu. Položil hlavu na vlhkou voňavou trávu a roztřásl se. Jestli za ním Oothiana půjde a přijde na to, že zmizel, začnou ho okamžitě pronásledovat. Teď už neměl odvahu vrátit se a osvobodit Kuře. Kvůli Inos musí teď uprchnout, anebo se zabít dřív, než ho chytnou.

Ticho.

Měsíc se znova schoval za mrak. Protože ubývalo světla, ještě se rychle kradmo podíval. Oothiana vystoupila na podstavec, objala sochu a políbila ji. Bojovník ji pevně objal volnou rukou…

Polibek skončil. Něco zašeptala. Socha jí stejně tiše odpověděla. Něžnosti. „Musím jít, lásko moje,“ řekla a hlas se jí zlomil.

Rap se začal plížit vzad s úmyslem vytratit se, ale Oothiana v té chvíli sestoupila z podstavce, takže okamžitě znehybněl. Vydala se směrem k budově. Když teď vyšla ven z kruhu, mohla ho odhalit bystrozrakem, ale buď unikl její pozornosti díky tomu, jak byl zticha, nebo byla příliš zabraná do vlastních myšlenek. Jakmile zmizela ve dveřích, oddychl si a otřel si o trávník pot, který mu v pramíncích stékal po čele. Hurá!

Dal se znova do opatrného pohybu.

„Hej! Faune! Pojď sem,“ zavolala na něj socha.

5

„Vždycky jsem dobře viděl potmě,“ poznamenala socha spokojeně.

Teď, když stál uvnitř ochranného kruhu, si Rap mohl bystrozrakem ověřit, čemu jeho oči prve odmítaly uvěřit. Navíc ještě opět vyšel měsíc. Socha byla sochou jen zčásti. Nohy z tvrdé žuly nesly tělo… z masa, tělo živého člověka. Pravá paže, která ve výši svírala oštěp, byla rovněž až po loket z kamene. To díky ní stál vzpřímeně. Levá ruka byla zřejmě nedotčena. Zatím.

„Jmenuju se Rap,“ ochraptěle ze sebe vypravil Rap, především proto, aby se ujistil, že se nepozvrací, když otevře pusu.

„Yodello, bývalý legát Faerijské armády.“

Byl rozložité a statné postavy, na impa byl velký. Dokonce i teď, když mu z pološílených očí čišela bolest a strach, si uchovával zbytky bývalé autority.

„Jak ses dostal ven, zajatče?“

Rap začal couvat, jenže nohy mu ztuhly, jako by je také měl z kamene. Jeho ústa začala proti jeho vůli mluvit. „Byl jsem v cele s goblinem. Má magické Slovo, díky kterému vládne nadlidskou silou. Prohodil mě skrze bariéru.“

Yodello se drsně, ale vítězoslavně zasmál „Jak ho to napadlo? A co ty víš o kouzlech odporu?“

„Mám taky kouzelné Slovo. Mám bystrozrak, a tak jsem viděl ochranný štít, a kouzlo odporu znám už z Inissovy věže.“

„V Krasnegaru?“

„Ano, pane.“

„Faun na dalekém severu? Víš, kde je ta Inosolan?“

Rap se zkusil kousnout do jazyka, ale jeho pusa měla zřejmě zase svůj vlastní názor. „Rasha řekla, že pochází z místa zvaného Arakkaran. Ty jsi kouzelník!“ dodal rychle, neboť mu došlo, proč se nemůže hnout z místa.

„Ale, ale! Víš toho dost! Tedy na to, že jsi jen génius.“

„To ty jsi zabil ty tři faerijce. Paní mi řekla, že člověk, který to udělal, byl potrestán.“ Rap však nemohl uvěřit, že byť šlo o tři vraždy, mohl po nich následovat tak hrůzostrašný rozsudek smrti, tahle plíživá proměna v kámen. Jak dlouho už ten nešťastník musí podstupovat tahle veřejná muka?

„Ale neodsoudila mě ona,“ řekl poločlověk.

„Pane, prosím, necháš mě jít? Musím utéct, abych zachránil Inos! Musím najít loď, na které bych se mohl schovat.“ Přemýšlel, zda se Yodello opravdu nikdy nepostaví na Zinixovu stranu.

Voják zavrtěl hlavou, až se mu na bronzové helmě zablýskl odraz měsíčních paprsků. „Prohledají všechny lodě skrz naskrz. Když půjdeš někam jinam, možná se chvíli dokážeš Oothianě vyhnout, ale jestli se trpaslík dostatečně rozzuří, půjde po tvé stopě sám jako lovecký pes. Možná za tebou vyrazí dokonce jeho strýček. Má své lidi. Čarodějovi nikdo neunikne, Mistře Rape.“

Když se tehdy objevila Rasha, byl v komnatě i Kuře. I on tedy zná jméno Arakkaran. Rap se v zoufalství sesunul do sedu na trávu. V kotníku mu pulsovalo bolestí, horší však byla náhlá hrůza, která se mu pomalu jako arktický mráz zažírala do srdce. Inos! Chvíli bylo ticho, pak řekl: „Ty jsi kouzelník, že jo? Můžeš mi pomoci.“

„Ty bys mohl pomoct mně.“

„Já?“ Rap se upřeně zahleděl do jeho tváře, která měla v měsíčním světle stříbrnou barvu. Nevěděl, jestli voják nežertuje, jestli se mu nevysmívá nebo jestli se prostě jen nepomátl ze svého údělu. Od útoku na vesnici je to už jistě měsíc, možná i dva. Trpí tady Yodello po celou tu dobu? Každý

den kolem něj pochodují jeho bývalí podřízení. Někdo ho musí mýt a nosit mu jídlo.

„Jak bych ti já mohl pomoct?“

„Poškrábej mě na levém kotníku. Už to nemůžu vydržet.“

„Dost dobrej vtip,“ ušklíbl se Rap. „Jestli ti můžu nějak pomoci, udělám to, ale jestli ne, radši bych už šel.“

„Nemám tu s kým promluvit! Dělej mi chvíli společnost. Mluv se mnou. Zabij mě.“

„Cože?“

„Ano!“ Voják vzdychl a loktem si třel žebra, jako by ho svědila. „To samozřejmě můžeš. Tak mi přece taky můžeš pomoct, rozumíš? Tamhle vzadu je chatrč. Vezmi tam lopatu. Možná najdeš i sekyru. Můžeš mě vytáhnout z téhle mizérie.“

Rapovi vyschlo v ústech. „To bych nemohl udělat.“

„Ale to víš, že mohl,“ řekl Yodello žoviálně, otcovsky. Stejně tak určitě povzbuzoval nervózní nováčky. „Je to pro tebe skvělá příležitost. Člověk sám sebe pozná, až když někoho zabije. Tak co, připraven?“

„Ne!“ Rap se svalil na záda na chladivý trávník. Pod jedním loktem ucítil okraj silnice. Useknout někomu hlavu lopatou?

„Přece jsi přišel na moje zavolání, Mistře Rape! Byls můj, jakmile jsi vešel do kruhu. Jsem kouzelník. Sice už nejsem, co jsem býval, ale pořád ještě dokážu ovládnout kluka s jedním magickým Slovem.“

„Ale jakmile se octnu zase venku, nebudeš nade mnou mít žádnou moc,“ protestoval Rap. Jak jen byl hloupý! Měl utéct, když ho Yodello zavolal, jenže měl strach, že socha by mohla přivolat paní zpátky.

„Ale to víš, že budu,“ zasmál se Yodello hrozivě a jeho hlas přešel do důvěrného šepotu: „Vstaň, Mistře Rape. Správně. A teď, Mistře Rape, půjdeš zpátky na místo, odkud jsi nás špehoval, a pak se znovu vrátíš sem.“

Rapovy nohy se otočily tak rychle, že málem ztratil rovnováhu. Aniž by se snažil jakkoliv šetřit bolavý kotník, vyrazil tryskem přes cestu, obrátil se a běžel zase zpět. Potom zůstal stát a mračil se na vojáka, zmatený a pokořený.

Yodello se radostně usmíval. „Vidíš? Můžu ti přikázat udělat cokoli. Je to sice jenom malé kouzlo, ale trvalo by dost dlouho na to, abys stačil dojít pro lopatu.“

„To ale neuděláš,“ řekl Rap. Jsi přece Zinixův služebník, ne?. Máš povinnost mu sloužit, a on si nepřeje tvoji brzkou smrt. Tvoje utrpení ho totiž těší. Takže mě nemůžeš přimět, abych tě zabil.“

„To není špatné. Vidíš to správně. Posaď se, popovídáme si.“

Rap si znovu sedl. Nebyl si jistý, jestli má v téhle záležitosti na výběr. Nechtěl si povídat, ale nevadilo by mu poslouchat. „Myslel jsem, že kouzla jsou dočasná?“ Měl pocit, že mu něco takového říkala Oothiana.

„Pane.“

„Pane!“ dodal Rap. „Omlouvám se. Pane.“

Yodello se bolestně protáhl a znova se podrbal na zádech. Pak natáhl ruku, aby zamáčkl hmyz, který lezl po dosud živé části zvednuté paže. Jak jen mohl komár v paži, která byla už týdny zvednutá, najít nějakou krev? Komáři se podílejí na mučení značnou měrou. Na živých částech těla měl voják spousty štípanců.

„Ano, kouzla jsou dočasná. Donutím tě, abys vyšel ven z kruhu a vrátil se, ale kdybych ti přikázal jít do města a zpátky, kouzlo by vyprchalo dřív, než by ses vrátil. Ve spoustě případů na tom nesejde. Mohl bych ti například proměnit hlavu v kovadlinu. Byla by to sice jen dočasná kovadlina, ale ty bys byl trvale mrtvý.“

Rap si vzpomněl, že Andorova moc slábla s věkem.

Měsíc se znovu ukryl za stříbřitě lemovaný oblak, setmělo se. Yodello se sesul níž a visel za ruku, která svírala oštěp, se svěšenou hlavou. Oči měl zavřené, jako by napůl spal.

„Proč mi nepomůžeš utéct před čarodějem?“ zeptal se šeptem Rap.

Legionář mu odpověděl rovněž šeptem: „Ze stejného důvodu, proč ti nemůžu přikázat, abys mě zabil. A proč tě teď musím poslat zpátky do tvé cely. Z oddanosti.“

Přesto však chtěl, aby ho Rap zabil, a byl by to jistě milosrdný čin. Mám dost odvahy na to, abych to udělal? přemýšlel. Ne proto, že bych byl přinucen, ale čistě ze soucitu?

„Zkusím to,“ vyhrkl najednou. „Nemůžu ti nic slíbit, ale půjdu se podívat, co se mi podaří najít v té chatrči, a…“

Vojensky tribun promluvil do země, ani nezvedl hlavu. „Díky, chlapče, ale je to k ničemu. I kdybys tam našel třeba meč, musel bych ti v tom zabránit. Z oddanosti. Kouzelník se nemůže nikdy měřit s čarodějem. A hlavně ne s trpaslíkem. On je prostě obr!“ Yodello se tiše zasmál.

Dodal: „Myslíš si, že jsem se pomátl, vid?“

„Ano, pane.“

„Na tom nesejde, je jedno, jestli jsem blázen nebo ne. Přibližně za týden se mi to dostane až k žílám. Nejspíš pak vybuchnu. Už se na to těším. Jen kdyby ho to aspoň trochu zajímalo.“

Rap chvíli zmateně čekal a potom se zeptal: „Koho, pane?“

„Trpaslíka!“ řekla socha zlostně. „Kdyby se jen přišel pokochat, mohl bych mu vzdorovat. Mohl bych ukázat, že mám odvahu. Že se nebojím

umřít!“ Volnou pěstí se udeřil do kamenného stehna. Zvýšil hlas: „Jsem přece voják a zemřu statečně! On mi ale nedopřeje zadostiučinění. Nikdy sem nezajde. Vydal jen rozkazy, a tak jsem tady jako na výstavě, každý den. Umývají mě, holí i krmí. Každý den mi kámen postoupí o kousek výš. Centuriové tudy denně chodí a vidí mě, ale on nikdy! Nezajímám ho! Nesejde na tom, jestli jsem statečný, nejspíš na mě úplně zapomněl. Jsem jen výstražný příklad, to je všechno. Lidský transparent.“ Hlas se utopil v beznaději.

Rap si vzpomněl na běžící legionáře. To Oothiana také nazvala příkladem. „Proč příklad? Proč tohle všechno? Protože jsi zabil faerijce?“

„Protože jsem se ho pokusil okrást,“ odpověděl Yodello prostě.

Lakota trpaslíků byla pověstná. Zeptejte se někoho, jak získal to nebo ono, a když to nebude chtít prozradit, řekne jen: *Ukradl jsem to trpaslíkovi*.

„A co Inos?“ zašeptal Rap. „Co udělá s Inos, jestli ji najde?“

„Co si umane. Je přece čaroděj.“ Imp otevřel doširoka oči a upřeně se zadíval dolů na Rapa. „Z toho by ses měl poučit, faune!“

„Prosím, pane?“ Svezl se dolů, jak se snažil zachytit ten zmučený, šílený pohled.

„Nikdy nikomu neprozrazuj svou Moc, svoje Slovo! Mohl by sis pěkně zavařit.“

Rap si neuměl představit horší kaši než tu, kterou si zavařil právě teď. Pak ale spatřil němý výkřik Yodellových očí a uvědomil si, že by mohl mít mnohem horší problémy. A dostal se do nich vlastně jen proto, že se odmítl naučit další Slova, že se nechtěl stát kouzelníkem a pomoci tak Inos.

„Oothiana je hloupá děvka,“ řekl Yodello, ale znělo to měkce. Zvedl hlavu, zamračil se do vonné faerijské tmy. Vypadalo to, že promlouvá k duchům. „Vždycky jsem ji šíleně miloval. I když to nikdy nebyla bůhvíjaká čarodějnice. Získala Slova od Urlock-sea, svého praděda, ne od faerijců. Byl to sympatický staroušek. Svoji Moc nikdy nijak zvlášť nepoužíval, kromě toho, že trochu léčil, a Pian'doth ho stejně objevil. Pian' byl z Východu. Když umřel, staříkovi se podařilo dostat pryč, ještě než se Zlatého paláce zmocnil Olybino. Brzy potom umřel taky a Slova dal Oothianě. Varoval ji, aby je nikdy nepoužívala.“

Vypadalo to, že voják na Rapa úplně zapomněl a že promlouvá sám k sobě. Kdysi to musel být velký muž. I dnes, zmučený, nahý a blízko strašlivé smrti, si uchoval zbytky důstojnosti. Jeho šílenstvím stále prostupovaly pozůstatky autority.

„Moc nečarovala. Jen občas – rychlý postup pro manžela, výhodnou práci pro děti a podobně. Snažila se nepoddat tomu červíkovi, když si jí všimnul – pitomá děvka! Jako by mi na tom záleželo! To ji zničilo. Jistě,

stejně ji dostal. Svou služebnici z ní udělal až ráno… stala se z ní čarodějnice… jmenoval ji prokonzulkou…“

Rap najednou dostal bláznivý nápad, jak by mohli uprchnout oba, on i Yodello. Odváží se to navrhnout? Co by tím mohl ztratit?

Impův hlas zněl stále hlasitěji. „Jenže v případě Faerie je to jiné, víš. Císař jmenuje toho, koho si Západ vybere. Ten zakrslík si myslel, že by mohlo být zábavné, kdyby Emshandar nahlásil Oothinino jméno.“

Rap řekl spěšně: „Ty znáš tři slova, a já znám jedno, takže když ti to svoje řeknu, bude z tebe čaroděj! Můžeš se osvobodit z kouzla oddanosti a získat zpátky svoje nohy, viď? Možná i osvobodit Oothianu?“

Voják se se vztyčenou hlavou obracel kamsi nad Rapa. „Ženská prokonzulem! Ani jeden senátor to nepovažoval za správné, ale senátoři se s čaroději nepřou.“

„Když mi slíbíš, že mi pomůžeš,“ ochraptěle řekl Rap, „udělám z tebe opravdového čaroděje. A oba se budeme moci zachránit.“

„Nový prokonzul jmenuje své vlastní důstojníky. Za tribuna vybrala Oothiana nejlepšího vojáka, jakého znala.“ Socha si povzdechla. „A já jsem taky byl nejlepší! Jenže já jsem se zavázal oddaností jí, ne trpaslíkovi.“

Rapa přepadlo zoufalství. „Anebo mi ty řekneš svá tři Slova a já slíbím, že udělám pro tebe a tvou paní všechno, co bude v mých silách.“

„Byl to nevinný omyl. Nechtěla porušit přísahu. Nemohla to chtít, vždyť byla jeho vazalkou.“

Rap vyskočil. Na úrovni země by byl přibližně stejně vysoký jako imp. Přesto však stále nemohl zachytit pohled těch hrdých, smutných očí, které stále hleděly kamsi za jeho hlavu. Uhýbaly před jeho pohledem. Šla z nich záře, která připomínala měsíční svit odrážející se od dvou strašidelných jeskyní.

„Můžeš ji zachránit, pane! A možná i sebe! Dovol, abych ti prozradil svoje Slovo.“

„Na to sis měl vzpomenout dřív,“ řekl chraplavým basem jiný hlas. Rap se bleskově otočil.

S rukama v bok stál na cestě přímo před ochranným kruhem Raspnex jako sloup z kamene. Měl na sobě pořád tentýž vetchý pracovní oděv, teď k němu ale nasadil ještě neforemný vlněný klobouk. Ocelově šedý vous se mu krabatil v nebezpečně zachmuřeném výrazu.

„Stejně by to nefungovalo,“ poznamenal Yodello smutně. „Jsem mu teď oddaný. Že ano?“

Raspnex si ho nevšímal a mluvil k Rapovi. „Dobrý, faune! Neboj, já ti to pak spočítám.“

„Já trpím oddaně,“ promlouval Yodello jakoby k samotné noci. „Já jsem dobrý příklad.“

Rap řekl trpaslíkovi: „Nepokusil jsem se tě záměrně podvést, pane. Ani mě nenapadlo –“

„Já vím. Mně bys nic nenakukal. Ale stejně ti to spočítám.“ Raspnex se zamračil. Možná dostal strach, že by z něj také mohli udělat příklad.

„Ještě tak týden a rozletím se na kousky,“ oznámil Yodello povzbudivě. „Nezapomeňte se přijít podívat.“

„Faune, Arakkaran?“

„Ano,“ odpověděla Rapova pusa.

Raspnex spokojeně pokýval hlavou. „Tak to říkal goblin.“

Rap řekl s nadějí v hlase: „Možná, že tam už ani není!“

Trpaslík pokrčil svými obrovskými rameny. „Uvidíme. Teď pojď se mnou. Chce tě vidět šéf. A děsně nerad čeká.“

„Buďte tu brzy, ať se nemusíte tlačit,“ řekl Yodello.

6

Ekka mluvila o pavučinách. Neustále mluvila o pavučinách. Bez přestání mluvila o pavučinách, ale Kadolan z toho neslyšela ani slovo, protože šeptala. Dámy by šeptat neměly. Bylo to hrozně protivné. Rozhodla se, že jí ráno řekne, aby buď mluvila nahlas a zřetelně, nebo mlčela, protože Kadolan chtěla znovu… spát?

Byla už úplně ztuhlá. Cítila se, jako by jí někdo naklepal záda paličkou na maso. A kolena taky. V dálce cinkaly zvonky. Ve stanu byla úplná tma. Ve stanu?

Nebyla to Ekka. Všechno to šeptání přicházelo od Inosolan, která jí třásla ramenem.

„Hmmf?“

„Nevzbuďte děvče, teto!“

„Co se…?“

„Pššt!“

Hýbal se tam ještě někdo další. Bohové! Muž! Sultán samozřejmě. Do něho tedy Kadolan strkat nechtěla, alespoň ne po tom, co viděla na prstě Inosolan ten puchýř.

Inos přiložila rty k jejímu uchu. „Rychle se obleč. Brzy začne svítat. Odcházíme.“

„Odchá–“

„Pššt!“

Kade se těžce posadila. Cítila se nemožně ztuhlá a byla ráda, že ji ti dva nevidí. A to vše jen po půldenní cestě na velbloudovi. Teď má před sebou nejméně jeden další den. A pak budou následovat týdny a týdny. Na tohle jsem přece jen už moc stará, pomyslela si. Připadalo jí, že má oči plné písku. Zachvěla se, a to nejen ospalostí. Vzduch byl řezavě studený.

„Pozor na tu holku!“ zašeptala opět Inosolan.

„Já nevím, kde je!“ šeptala zpátky Kadolan. Fooni večer usínala někde po její levici, ale to jí teď po několika hodinách spánku a v naprosté tmě moc nepomohlo. Mohla se posunout kamkoliv. „Co je to za odporné zvuky?“

„Velbloudi,“ řekla Inos.

Copak nikdy nepřestanou takhle řvát? Jestli malá Fooni dokáže v tomhle randálu klidně spát, pak by vedle ní mohla Kadolan nacvičovat fanfáry na trubku a stejně by ji to nevyrušilo. Kdyby ti velbloudi přišli ještě blíž, rozšlapali by stan. Udělali by to! Byli cítit blízko, ale možná že to byl jen ten stan. Všechno mělo velbloudí pach.

Azak poodhrnul klopu u vchodu a vevnitř se tak maličko rozjasnilo.

„Tady je,“ zašeptala Inos.

Jak se Kadolanina mysl pomalu probouzela, všechno do sebe najednou začalo zapadat, ale přesto se jí na tom něco nezdálo.

„Proč ji nesmíme probudit?“

Inos vypadala rozčíleně. Lezla po čtyřech a kartáčovala si vlasy, které v chladném vzduchu praskaly a jiskřily. Azak působil dojmem beztvarého, obrovitého nekonečna. Klečel, protože stan byl příliš nízký na to, aby v něm mohl stát. Podle zvuků se zdálo, že má napilno. Že by chystal zavazadla?

„Zmizíme ještě před úsvitem!“ zašeptala Inos.

Ach, Bohové, pomyslela si Kade. Něco ji od celé té věci odrazovalo. Sama byla přesvědčená, že tuhle bláznivou eskapádu zorganizovali kouzelníci. A pokud ji Rasha přímo nenaplánovala, pak o ní musela alespoň vědět a z osobních důvodů s ní souhlasit. Kade si nebyla jistá, proč ji napadlo zrovna tohle, ale bylo to tak. Na oplátku pak byla ochotná přizpůsobit se Inos a Azakovi tím, že bude předstírat víru ve vážnost jejich pokusu uniknout z Arakkaranu.

„Proč?“

Inosolan znovu rozmrzele odpověděla: „Jen pro případ, že mistr Elkarath není tím, za co se vydává.“

„A kdo jiný by to mohl být?“

Tentokrát odpověděl Azak, temně a naléhavě. „Jeho načasování bylo velmi podezřelé, madam. Jen dva dny po tom, co jste ty a tvá neteř přijely,

se se mnou tajně spojil. Tvrdil, že pro mého předka tajně přenášel zprávy a že prý dokonce převáděl posly těch zpráv a že by byl velmi rád, kdyby tyto služby mohl poskytnout i mně. Tuhle historku nelze žádným způsobem ověřit, ale může to být pravda."

Alespoň byl ke Kadolan zdvořilý a slušně jí odpověděl.

„Kdo jiný by to mohl být?" ptala se znovu. „Jaké zločinné kousky by si mohl vymýšlet, když nás hlídáš ty, pane – tedy vlastně Pobíječi lvů?"

„Mohl by být agentem té děvky."

„No tak si pospěš, teto!" zašeptala Inos naléhavě.

„To už jsem Inos také říkala." Kadolan se ani nepohnula, jen si smutně třela záda. Řvaní velbloudů a cinkání jejich postrojů jako by se přibližovalo. Určitě už brzy probudí tu holčičku Fooni. „Přiznávám, že nechápu důvody, proč by se měla Rasha oddávat takovým scestným a hloupým hrám, ale –"

„Aby tvou neteř ukryla před čarodějem."

Ach, Bohové! To přece dává smysl. Vždyť Inosolan má pro politiku velkou cenu a Čaroděj Olybino se klidně může pokusit ji sultánce ukrást, pokud by mu cena za ni připadala moc vysoká. Rasha tedy schovala svůj cenný poklad v poušti, dokud nebude dosaženo dohody. Teprve pak bude bezpečné si pro ni přijít a odvézt si ji. Kadolan se ulevilo, když našla tak logické potvrzení vlastního instinktu.

„Proč tedy…" Ale odpověď byla zřejmá. Azak chtěl odejít, protože nemohl snést pomyšlení na to, že je stále v dosahu mocí čarodějů, jak tomu bylo doposud. Byl to další z těch dvojitých, trojitých či ještě složitějších gambitů, podobný způsobu, jakým byla předtím Kadolan vyvedena z paláce a Inos propašována do Elkarathova domu.

Pokud je Elkarath Rashiným agentem, pak by toto byl skutečný únik z její moci. Ale pokud nic nepředstírá, pak by to byla jen další falešná stopa.

„Vydáme se zpátky k pobřeží," zašeptal Azak.

„Zařídil, že tam bude čekat člun," dodávala Inos netrpělivě, „u nějaké rybářské vesničky. Poplujeme na sever do Shuggaranu a tam přesedneme na loď. Teto, zapomeň na tři měsíce na velbloudovi. Za tři měsíce bychom už měli být v Hubu. Tak co, to zní slibně, ne?"

Ano, to bylo velmi lákavé. Než ale mohla Kadolan odpovědět, zazněl zvenku slabě nějaký hlas, sotva slyšitelný v rámusu, který způsobovali velbloudi. „*Královno Inosolan*!"

Slyšeli to všichni. Ztuhli a zírali na trojúhelník světla, který tvořil vchod stanu. Úsvit se blížil. Kadolan po zádech stékaly ledové pramínky, když si

vzpomněla na setkání v lese, tenkrát, když se Mistr Rap tak záhadně vynořil ze stínu stromů. Také tak volal na Inos.

„Co to bylo?“ zeptal se Azak. Mluvil hlasitěji než předtím.

‚Jako by mě někdo volal“ Inosin hlas se třásl. „Někde daleko.“

„*Královno Inosolan*!“ tohle už bylo mnohem blíž. Nemohli se přeslechnout. Byl to mužský hlas.

Ale Mistr Rap je přece mrtvý, zabili jej impové.

Inos polkla, jako by se dusila, „Jménem mě tady nikdo nezná,“ zašeptala.

Kadolan věděla předem, co se v následující chvíli stane, a stiskla své neteři rameno. Inos byla tak impulsivní!

Pozdě! Inosolan po čtyřech vyrazila po rozházených pokrývkách. Na chvíli její silueta zastínila šedé světlo vchodu a už byla venku.

Nic zvláštního se nestalo. Kade se ulevilo. Třeba se jim to jen zdálo. Snad to byla jen píseň nějakého pastevce či něco podobného.

Azaka teď už bylo vidět lépe než před chvílí. Rychlými, trhavými pohyby zavazoval pytel, do kterého nacpal všechny jejich věci. „Jsi připravená, paní?“

Kadolan byla již zcela probuzená, ale naprosto nepřipravená. Nechtěla však v žádném případě zůstat pozadu. Na tohle jsem už moc stará, napadlo ji znovu, když se snažila nalézt boty. Ale rychlá cesta k pobřeží a pak plavba po moři, to byly mnohem příjemnější vyhlídky než putování na velbloudu do Ullacarnu, ať už celá tahle eskapáda dopadne, jak chce.

Hub, město bohů! Kdo by chtěl zůstat v téhle příšerné poušti, když by mu nabídli cestu do Hubu?

Azak, táhnoucí za sebou zavazadlo, dolezl ke vchodu a na chvíli jej svým mohutným tělem zastínil. Kade se rozhodla! Pro tentokrát musím zapomenout na kartáčování vlasů, ale jen pro tentokrát…

V tom se ozval Inosin výkřik.

7

„Je to statečný člověk!“ vykřikl Rap a opřel se proti větru. Ta strana mysu, která se otvírala volnému moři, byla mnohem příkřejší než ta, která směřovala k přístavu. Z temnoty pod nimi se nesl vytrvalý hluk vlnobití. Vzduch byl slaný a studený.

„Kdo?“ Raspnex se těžce vlekl nocí. Jednou rukou si pevně tiskl k hlavě čepici.

„Tribun Yodello.“

Trpaslík zachrochtal. „Nemá moc na vybranou, že jo?“ řekl lhostejně.

Ale faktem zůstávalo, že Yodellovi se takřka podařilo před trpaslíkem utéci, navíc před trpasličím černokněžníkem. Ve faerijské vesničce se naučil tři Slova, pak jej asi prokonzulka nebo sám čaroděj zastavili, než stačil získat čtvrté.

„Jak se dá obejít kouzlo věrnosti?“

Nedostalo se mu odpovědi, jen nazlobeného pohledu. On sám unikal zajetí půl dne a pak se mu podařilo dostat z vězení. V obou případech měl víc štěstí než rozumu, ale zřejmě i kouzla a čáry mají své hranice, kterých se dá využít, pokud člověk ví jak na to. Kéž by to tak věděl zrovna on, Rap.

Cesta na vrchol hřebenu jim trvala jen chviličku, takže Rapovi bylo jasné, že Raspnex použil svých magických schopností. Před nimi se rýsoval samotný Pavilón, mrtvý, tichý a mnohem větší, než Rap čekal. Převyšoval okolní stromy. Byla to kruhová, dřevěná dvoupatrová stavba, korunovaná kuželovitou střechou. V horním patře se mihotala podivná světla, ale před Rapovým bystrozrakem byla krytá neproniknutelným štítem. Spodní místnost se asi převážně využívala jen jako skladiště: nábytek a srolované rohože, kovové nářadí, kamenné sousoší, krabice mušlí a skleněné skříně plné motýlů a spousty dalších věcí, u některých ani neznal jejich účel. Harampádí, které tu nashromáždily celé generace.

Budovu obestupovala řada legionářů. Všichni stáli v pozoru v tom slaném větru. Setník trpaslíkovi zasalutoval, ale ten kolem něj produpal bez jediného slova či pohledu.

„Na co potřebuje čaroděj pozemskou gardu?“ zeptal se Rap.

„Drž jazyk za zuby, faune, nebo ti na něm udělám uzel.“

Po vnější straně budovy se vinulo dřevěné schodiště, které vedlo k široké vyhlídkové terase, jejíž silueta se nejasně rýsovala v podivném tancujícím světle. Rap následoval těžké dusání trpaslíkových bot na schodech a bystrozrakem pozoroval, jak se blíží k tajemné bariéře, stejné jako v Inissově věži v Krasnegaru. Když jí hlavou pronikl, zbytek zámku zmizel.

Horní patro tvořila jedna velká místnost, která v podstatě neměla stěny – dřevěné panely po jejím obvodu snad nesly střechu, ale byly tak daleko od sebe a nechávaly mezi sebou tolik volného prostoru, že vlastně neexistoval jasný předěl mezi podlahou uvnitř a venkovní terasou. Silně tu protahoval ničím neomezovaný vichr. Nahoře v kuželu střechy viseli spící netopýři a na trámech krovu byla nakupena dávno opuštěná ptačí hnízda. Podlahu pokrývaly staré koberce, na kterých stál proutěný nábytek s nějakými bzučícími a poskakujícími předměty, které Rap raději blíže nezkoumal.

Ze stropních luceren, které se na dlouhých řetězech divoce houpaly v hučícím větru, vycházelo třaslavé světlo. Dokonce i úplně obyčejné židle

tak získávaly strašidelné stíny, které se svíjely na podlaze jak černí pavouci. Lampy střídavě osvěcovaly a zase ponechávaly temnotě větve stromů venku…

Raspnex zamířil k Oothianě, která stála před jedním z větších panelů a nejspíše si prohlížela obraz, který na něm visel. Nesepnuté vlasy jí poletovaly kolem hlavy jak černý prapor. Bílé šaty, to byl zase bílý prapor, rozevlátý kolem jejího těla. Když k ní Rap přicházel napříč místností, trpaslíkovi v patách, snažil se moc si ji neprohlížet. Byla ovšem hloupost chovat se takhle úzkostlivě, vždyť před jeho bystrozrakem nemohly žádné šaty ukrývat svá tajemství. Přesto se mu ty jemné křivky, načrtnuté pod bílou látkou, zdály svůdnější a rozptylovaly ho víc než nahota. Učil se kontrolovat svou sílu pro případy potřeby tím, že ji zaměřoval na něco jiného, pryč od míst, do kterých neměl strkat nos. Ale ne vždycky to bylo snadné.

Vedle prokonzulky stál Kuře. Byl jen v kalhotách, paže měl překřížené na holé hrudi. V matně zlatém světle byla jeho pleť zelenější než obvykle. Zima mu vyhovovala. Když spatřil Rapa, přimhouřil šikmé oči a rty zkřivil v opovržlivém úšklebku.

„Měla jsi štěstí?“ zeptal se Raspnex.

Oothiana se otočila. Vypadala unaveně. „Trochu. Ten palác je chráněný“. Podívala se na Rapa, ale výraz její tváře nic neprozrazoval.

Ta věc, kterou si prohlížela, nebyla obraz, ale velké zrcadlo v bohatě zdobeném stříbrném rámu. Vypadalo tmavě a umaštěně. Rapovi se nelíbilo, ale přesto se mu nezdálo o nic zlověstnější než všechny ostatní podivné věci v místnosti, jako například květináč s rostlinou, která vydávala zvuky podobné luskání prsty, nebo sousoší faerijců, o kterém mu bystrozrak prozradil, že tam vůbec není.

Raspnex si sundal svou ohavnou čepici a nacpal si ji pod flanelovou košili. Shrnoval si rukávy a při tom se rozhlížel po místnosti. Rapovi vrtalo hlavou, co to tak studuje.

„Adepti obyčejně nebudují kouzelné opevnění,“ řekl trpaslík.

„Ovšem že ne.“

Tedy tihle dva se zrovna nemilují, napadlo Rapa. Uklonil se Oothianě. „Výsosti.“

Její tvář zůstala bez výrazu. „Jsem jen Excelence, Mistře Rape.“

„Odpusť, paní.“ Znovu se uklonil. „Smím tvé Excelenci pogratulovat k úrovni zdejší věznice?“

Tentokrát jej obdařila sotva patrným úsměvem. „Ty jsi odborník?“

„Už jsem viděl tolik vězení, že mi to bude stačit až do smrti.“ Rap se znovu poklonil.

„Ale pokusil ses o útěk.“

„Doufám, že chápeš, že jsem to nemyslel jako nezdvořilost vůči tobě, paní.“

Obrátila se k němu zády a rozhlédla se po místnosti.

Pokrčil rameny. No co, aspoň jsem to zkusil. Teď ví, že proti ní nic nemám. Pomyslel si, že by to mohla ocenit.

„Řeknu mu, že jsme připraveni,“ prohlásil Raspnex a vydal se přes místnost k jednomu kusu dřevěné stěny, která jako překvapení skrývala naprosto nepotřebné dveře. Byly masivní, vyřezávané, pokryté zlatými hieroglyfy. Trpaslík je otevřel, prošel jimi a hlasitě je za sebou zabouchl.

Na balkóně za nimi se však neobjevil.

Rapovi přeběhlo po zádech mrazivé mravenčení. „Co je to?“ vyjekl.

„Magický portál.“ Oothiana se hluboce nadechla. „Vede do města Hub. Rape, já ti mohu jen poradit, abys byl zdvořilý, velmi zdvořilý. Je totiž hrozně urážlivý. Pojďte.“

Přešla k pohovce a usedla na ni. Něco v jejím chování Rapa donutilo, aby šel a sedl si vedle ní. Samotného ho vlastní troufalost překvapila. Je to už tak dávno, co jsem takhle seděl vedle krásné ženy. Pokud si vzpomínal, tak to bylo, když držel Inos za ruku, večer toho dne, kdy se v Krasnegaru objevil Jalon. Byly určitě i další podobné příležitosti, počátkem zimy, kdy pracoval jako správcův pomocník a stravoval se ve společné jídelně, ale nemohl si je vybavit. Vzpomínal si jen na Inos. Bylo to tak dávno.

Obezřetně, jak kočka pozorující myš, si Kuře vybral židli v Rapově blízkosti. Zhoupl se na ní a s dychtivým úsměvem se na něj zadíval. Rap si ho nevšímal, znovu si prohlížel místnost a podivoval se, co ti dva kouzelníci na ní mohou tak pozorně studovat. Bystrozrakem registroval jakési zvláštní mihotání, které však očima nebylo možné zachytit.

„Trpaslíci si nepotrpí na luxus,“ řekla Oothiana.

„Cože? Tedy… prosím?“

„Čaroděj Zinixo může mít všechno, co se mu zlíbí. Může proměnit písek ve zlato nebo kousky cukru v démanty, ale tak jako většina trpaslíků vyrostl obklopen starými, ošuntělými věcmi. Jsou už prostě takoví. V pohodlí se necítí… pohodlně. Nejvíc se mu líbí v suchém listí.“

Nejspíš si myslela, že si Rap prohlíží nábytek. Byly to všechno staré, těžké kusy, ale působily pohodlným dojmem. Teprve když o tom začala mluvit, všiml si míst, kde se proutí už prodřelo, kde se vycpávka z čalounění hrnula ven a že každá škvíra je ucpaná starým listím. Předtím mu to nepřišlo. Teď si uvědomil, že místnost působí spíš dojmem venkovního prostoru než jako uzavřený pokoj. Všude byla spousta ptačího trusu.

„Tam, kde jsem vyrostl já, nemáme suché listí, tam nemáme vůbec žádné listí,“ usmál se na ni. Seděla těsně vedle něj a on si víc než co jiného

uvědomoval hebkost jejích kulatých ňader. Zlostně se odvrátil a snažil se ovládnout svůj bystrozrak.

Nezdálo se, že by to Oothianě nějak vadilo. „A co ještě kromě listí jste neměli tam, kde jsi vyrostl, Mistře Rape? Předpokládám, že jehličí jste taky…“

„Kdo tho sem jde?“ přerušil je Kuře,

„Zinixo, Správce Západu. Oslovujte ho Tvoje Všemohoucnosti. A v ničem mu neodmlouvejte, mohl by z vás nadělat kousky na guláš.“

Goblin vykulil oči, takže se jejich trojúhelníkovitý tvar ještě zvýraznil.

Rap byl příliš nervózní a nedokázal snést ticho, které nastalo. „Setkal jsem se s Yodellem, paní,“ vyhrkl a okamžitě toho litoval.

Oothiana se znovu rozhlížela po místnosti, jako by něco pozorovala…

Nervózně polkl. „Je mi to líto. Teda, myslím si, že si něco takového nezasloužil…“

Chladně se na něj podívala. „To on zabil ty faerijce.“

Rap přikývl. „Ale já… já myslím, že pro to… měl dobrý důvod, paní.“

„Jaký důvod může ospravedlnit mučení a vraždy?“

„Já… já nevím,“ odpověděl Rap zničeně.

„Udělal to kvůli mně, to jsi měl na mysli. Ano, udělal.“ Vzdychla a odvrátila od něj pohled. „Možná chtěl zachránit i ostatní. Říká, že chtěl, a já mu věřím.“ Zarazila se a urovnávala záhyby na šatech někde u kolena. „Přemýšlel jsi nad tím, co se asi stalo? Čaroděj se pokoušel chytit divoké faerijce. Jsou už velmi vzácní, ale jemu se nakonec přece jen podařilo objevit tu vesničku. Přikázal mi, abych mu přivedla její obyvatele. Samozřejmě jsem o tom řekla legátovi. Jenže… jenže jsem mu asi nedala ty nejsprávnější rozkazy. To byla moje druhá chyba. Když jsem jej jmenovala do funkce, nepoužila jsem správné kouzlo věrnosti a neřekla jsem mu, aby tu práci provedl sám. Naopak, pověřila jsem jej, ať tam pošle někoho, kdo to udělá.“

Rap ji přerušil: „Záleží na tom hodně?“

„Samozřejmě, uposlechl přesně mé rozkazy. V tom neměl na výběr. Poslal tam svůj nejlepší oddíl a pověřil nejschopnějšího setníka, ale pak tam šel sám. Vyhnul se tak uskutečnění mého závěru, aniž by porušil mé rozkazy. Sám sebe nějak přesvědčil, že jedná v mém nejlepším zájmu. Je to vlastně úžasný výkon – vyhnul se splnění zavazovacího kouzla. Nemohl vydávat žádné protichůdné rozkazy, ale setník byl zavázán pouze přísahou a nikoliv kouzly a neodvážil se zasahovat do ničeho, co hodlal legát udělat. Yodello se tedy snažil získat pro sebe čtyři Slova. Myslel si, že nejrychlejší způsob, jak je získat, je zbičovat děti a donutit tím jejich rodiče, aby mu je řekli. Už měl tři, když přijel Čaroděj.“

Nastalo ticho. Oothiana roztržitě poškubávala nití ve švu svých šatů.

Rap ve vesnici našel tři těla. Byli to tedy rodiče, kteří zemřeli poté, co vyzradili svá tajná jména. Tehdy nezemřely žádné děti, alespoň tehdy ještě ne.

„Rozzuřil se?“

„Velmi.“ Jako by si uvědomila, jak sebou nervózně vrtí, přestala si Oothiana hrát s nitkou u kolena a složila ruce do klína. „Stejně to byl hloupý nápad,“ řekla vztekle. „I kdyby se naučil čtyři Slova a stal se tak kouzelníkem, nikdy by nebyl schopen vzdorovat Čarodějovi. Tak silní kouzelníci, jako je trpaslík, jsou zrůdy. Yodellovi by se možná podařilo vymanit se ze závazku ke mně, ale nikdy by nedokázal zlomit kouzla, která na mě uvalili jiní. Nakonec by se musel střetnout s Čarodějem. Byl to jen bláznivý sen.“

Byl to ten druh bláznovství, jaké podstupuje muž pro milovanou ženu či pro své děti. Rap cítil, že by snad dokázal téměř odpustit i zvěrstva, která odhalil Kuře ve vesničce v džungli. Téměř. Co se ale stalo Yodellovi samotnému, to odpustit nelze.

Kouzelnice se znovu rozhlížela po místnosti. A Rap opět přemýšlel, proč budovu hlídají obyčejní legionáři? Kdo je tady ještě? Neviditelné gardy?

V magickém portálu se objevila štěrbina. Vystřelil z ní paprsek jasného světla a ozářil koberec, na některých místech tak prošlapaný, že skrz něj byla vidět prkna. Rap se styděl za to, jak se mu rozbušilo srdce. Chvíli se nic dalšího nedělo. Pak se dveře doširoka rozevřely a na chvíli byla vidět komora, jejíž stěny pokrývaly police plné knih a v jejímž krbu praskal oheň. Pokojem zavál silný poryv větru a dveře se zabouchly.

Znovu nastalo ticho, ale napětí v místnosti se zdvojnásobilo. Černokněžník už byl zde a Rap vůbec nepochyboval, že kolem je více stráží, než je vidět.

Kuře vypadal zmateně. Oothiana nervózně zírala před sebe. Vítr kýval korunami stromů, které teď vydávaly zvuk podobný rojení hmyzu.

Vtom se vedle Kuřete zničeho nic ozval hlas. Goblin vyskočil. Byl to ten nejhlubší hlas, jaký Rap kdy slyšel, mnohem hlubší než Raspnexův.

„Gobline! Řekni mi, co víš o Čiré vodě?“

Kuře vytřeštil oči, rozhlédl se kolem sebe, pak si olízl rty. I jeho jazyk měl v osvětlení, které panovalo v místnosti, hodně zvláštní barvu. Odpověděl roztřeseným hlasem: „Nic, Thvoje Všemohoucnosti. Neviděl jsem ji. Neslyšel jsem o ní, dokud mi Placa… then pfaun… o ní nevyprávěl.“

„Vyjmenuj mi své předky.“

Goblin se zajíkl a vysypal ze sebe generace svých pradědů.

Znovu se rozhostilo ticho, ale Rap nebyl překvapen, když hlas na něj z blízka promluvil.

„Jak se ti podařilo uniknout, faune?“

Rap všechno vysvětlil.

Ticho, na víc se jej nezeptal. Oothiana seděla dál jako socha, ani náznakem pohledu neprozradila místo, kde je čaroděj.

Proč se nejmocnější kouzelník na světě namáhá s předváděním takových triků? přemýšlel Rap horečně.

Pak ten hrobový hlas znovu promluvil, tentokrát z větší dálky.

„Ráno dáme goblinovi tři osoby z rodu faerijů. Už jsi vybrala tři starší muže, jak jsem nařídil?“

„Ano, tvoje Všemohoucnosti,“ odpověděla Oothiana.

Neviditelný čaroděj zavrčel. „Dobrá. Mám už po krk toho, jak umírají, aniž nám vydají Slova. Taky je mezi nimi příliš mnoho sebevražd. Takhle se daleko nedostaneme. Té ženské, co jsme ji mučili ohněm, už se jí vrátil rozum?“

„Ještě ne, tvoje Všemohoucnosti.“

„Přesně. Je to příliš pomalé. Tímhle novým způsobem získáme tři Slova daleko rychleji.“

V hlase nebylo ani stopy po lítosti a Rapovi při nich tuhla krev v žilách. Kuře jen zíral s otevřenou pusou, s vyvalenýma očima, šokován představou, že někdo mučí ženy.

„Takže budeš mít goblina-kouzelníka?“ vykřikl Rap. „Co uděláš pak? Chceš ho mučit, aby ti vydal Slova?“

Oothiana sebou zděšeně trhla a vyslala k Rapovi varovný pohled.

Čaroděj se zviditelnil. Byl zrovna tak podsadité postavy jako jeho strýc, ale oblečení měl ještě zanedbanější – prožrané od molů, s rozedřenými koleny. Byl mladý a díky své malé výšce vypadal ještě mladší, i když vlasy měl stejně šedé jako starší trpaslík. Jeho bezbarvá, bezvousá tvář vypadala jako kámen čerstvě vylomený ze skály.

Stál před Rapem, pozoroval jej pohledem plným nelibosti a okusoval si nehet. Všeobecně byl uznáván jako nejmocnější kouzelník na světě, ale vypadal jako nejobyčejnější čeledín ze statku.

Vytáhl prst z úst. „Ne. Nemám v úmyslu goblina mučit. Podplatím ho.“ Usmál se, odhalil tak zuby bílé jako oblázky. „Oba víme, co chce, že? A já tě mohu udržet na živu a při vědomí, jak dlouho se mi zachce, než on uspokojí svoje ambice.“

Kuře si zřejmě domyslel, o co jde. Škodolibě se na Rapa zazubil.

Rap nedokázal potlačit zachvění. „Pak tě ale taky zabije,“ řekl goblinovi.

Kuře se znovu škodolibě zasmál. „No a co?“

„Takže tedy…“ řekl Zinixo. „Ujednáno.“ Otočil se na podpatku a pochodoval přes místnost. Znovu si začal ohryzávat palec. Těžkýma botama dupal po zaprášené podlaze. Goblinové, fauni, legionáři, faerijové, legáti – tahle trpaslíkova lhostejnost k druhým byla ještě odpornější než záměrná hrubost, jakou se vyznačoval Kuře. Ten alespoň považoval bolest a utrpení za čest a byl připraven sám je snášet, když jej Rap porazil. Zinixovi však nezáleželo na nikom jiném než na sobě.

Promluvila Oothiana. „Našla jsem Arakkaran, Všemohoucnosti. Palác je celý pod ochranným štítem.“

Zinixo si jí nevšímal. Kuře se stále šťastně usmíval. Rap přemýšlel, kolik je asi v místnosti neviditelných stráží, co všechno bude muset vytrpět, aby uspokojil goblina, a proč Magické okno při svém věštění neodvedlo lepší práci.

Čaroděj se zastavil. Opřel se o stěnu a pohledem skákal sem a tam po místnosti. „Co je mohlo zdržet? Snad to nebyla nějaká past, co?“

„Jsem si jistá, že ne, tvoje Všemohoucnosti,“ řekla Oothiana konejšivým tónem.

„Spolčili se proti mně!“ Jeho hlas už zněl o oktávu výš a stále stoupal.

„Ne, pane! Očekávám, že –“

Dveře se otevřely, trpaslík vyskočil a zavířil po místnosti, ale to se jen vracel Raspnex. Nesl dlouhou roli látky, přehozenou přes rameno tak nedbale, jako by to byla pokrývka. Pevně za sebou zavřel dveře.

„No?“ zaječel čaroděj. „Ven s tím, strýčku!“

„Už přichází.“

„Áá!“ Zinixo se rozhlížel kolem dokola. „Připraveni? Jestli se o něco pokusí, okamžitě zaútočte! Pokud to bude potřeba, vyhoďte celou budovu do povětří.“

Oothiana a Raspnex poslušně přikývli. Možná, že přikývli i ti neviditelní.

„Ať vstoupí.“ Zinixo si utřel rukávem čelo a nahrbil široká ramena, jako by se chystal k útoku.

Raspnex shodil ranec uprostřed místnosti na zem a kopl do něj. Role se rozvinula a stal se z ní obdélníkový koberec. Podivně se blýskal a zářil v matném zlatavém světle lamp.

Oba trpaslíci poodstoupili o několik kroků. Chvíli nikdo nic neříkal a Rap cítil, že nervozita dosahuje bodu varu. Oothiana si proplétala prsty, Černokněžník si stále ožvýkával prst. Starší muž si ostentativně založil ruce, ale i on byl ve střehu.

Po několik dalších okamžiků bylo slyšet jen vzdálené vlnobití, jak se věčně hladové zakousává do pobřeží, a šustot listí ve větru. Rap si uvědomil, že si začíná na magii zvykat. I ta nejneuvěřitelnější kouzla mu už připadala jako samozřejmost. Vůbec jej nepřekvapilo, když se nad koberečkem objevilo slabé mihotání, které se rychle zhmotnilo do podoby maličké ženy.

Kdyby nečekal právě Čirou vodu, pravděpodobně by ji vůbec nepoznal. Při těch dvou příležitostech, kdy se s ní dosud setkal, měla na sobě (když byla vůbec oblečená) dlouhý jelenicový úbor, jaký nosívají goblinské ženy. Teď na sobě měla krátké, bílé, nabírané šaty bez rukávů. Třpytily se na nich tisíce duhově zářících flitrů, snad dokonce drahokamů, ale šaty byly zmuchlané a ušpiněné. Z krátké zvonové sukně jí trčely hubené nohy, připomínající kraba, na kterých měla obuté hrubé, vysoké boty. Snědé paže a ramena měla vychrtlé a sukovité, hrudník plochý. V absurdním kontrastu k zelené goblinské kůži jí svěže a mladistvě zářily kaštanové vlasy. Měla je vyčesané do vysokého účesu, drženého pohromadě slonovinovými sponami, ale asi ho měla už delší dobu, protože účes se již trochu rozpadal a sem tam z něj visely uvolněné prameny. Výsledný dojem působil směšně – jako by se stará bába proměnila v mladici, připravenou na bál, a zpět se změnila jen z poloviny. A soudě podle šatů a účesu, ten ples skončil už před pěknou řádkou dní.

Nejpodivnější ze všeho však na ní bylo, že jí na levém rameni hořel bledě růžový plamen. Mihotal se, několikrát změnil barvu a nakonec ztuhl do tvaru malého přikrčeného zvířete. To však dál zářilo a Rap svým bystrozrakem byl pouze schopen registrovat jeho matnou, neurčitou přítomnost a podivný pocit, že je to něco živého.

„No tohle!“ zařval Čaroděj. „Copak tady dělá Ochránkyně Severu s drakem?“

Čirá voda otočila hlavu k rameni. Světlo na rameni se rozjasnilo a zdálo se, jako by zaťalo spárky v obavě, že spadne dolů.

„Dárek!“ zaječela babka. „Není úžasná? Říkám jí *Drahoušek*, je to dárek od Lith'riana.“

Rap měl zvláštní pocit, že jsou všichni kolem naprosto šílení. Ale Zinixo si pouze založil pěsti v bok a předklonil se, aby se na ni mohl lépe zamračit.

„To je úžasný. Ještě jsem neslyšel, že by Jih jen tak rozdával dary. Má snad tenhle zpečetit nějakou tajnou dohodu?“

„Ale ne!“ zachichotala se stařena. „Ne, ne, ne! Prostě ví, že je mám ráda, tho je všechno. Měla jsem dračí kuřátka už před thím, synku. Čerstvě

vylíhnuthá. Ale moc dlouho u mě nezůsthala, nemám totiž thak velká ramena.“

Znovu pobaveně vypískla a pohladila světélkující tvar, jako by to bylo kotě. Změnil barvu v sytě modrou a Rap cítil podivný zvuk – předení. To nebyl vjem bystrozraku, to byl důsledek jeho schopnosti vcítit se do zvířat. Ten plamen je zřejmě živý, nebo alespoň natolik živý, že může slyšet jeho pocity. Ale všechny mu připadaly nahořklé a cizí, jako by cítil v mysli kovovou pachuť. Raději o tom přestal uvažovat.

O čem však nebyl schopen přestat přemýšlet, byly příběhy, které slyšel o dracích a kovu. V tomhle podivném domě je kovu určitě spousta – hřebíky, lampy… Podíval se nahoru na svítilny, roztančené větrem, které vypadaly, jako by byly vyrobeny ze zlata nebo jím byly alespoň potaženy. Zlato bylo ze všech kovů nejhorší. Všechny ty příběhy varovaly před hrůzami, které se udaly poté, co draci nalezli zlato.

„Thák!“ řekla čarodějnice. Otáčela se, aby si mohla prohlédnout celou místnost. „Nebyla jsem thady od časů Ho-Iltha. Ale nic moc se nezměnilo. Na téhle pfohovce jsme jedli manga a házeli po sobě Kouzla vášně. Kde jste… ALE! Pták smrti! Jsi v pořádku, drahoušku?“

Zadupala a vyrazila z koberečku přímo ke Kuřeti, který se schoulil na židli s očima vytřeštěnýma a pusou dokořán, jako by nevěřil vlastním smyslům.

Zinixo sebou polekaně trhl.

Čarodějnice se pohybovala neuvěřitelně hbitě. Plamínek na jejím rameni se rozzářil sytě oranžovou barvou. „Přesthaň!“ ohnala se po něm. „Thakhle se k hosthům chovat nebudeš!“

Ticho.

Čaroděj vycenil zuby jak řadu náhrobních kamenů. Stál nehybně jak žulový balvan a mladá tvář mu v záři rozhoupaných luceren vlhce svítila. V obličeji byl bledý jak křída.

Pak se jeho grimasa změnila v cynický a nebezpečný úsměv. Lehce se uklonil, ale nepřestal stařenu sledovat. „Jak si přeješ, babičko! Ale příliš se neukvapuj.“

„Tho se ví, že nebudu,“ odvětila Čirá voda. „Tho je –“ Dráče na jejím rameni se zeleně zatřepotalo a vratce vzlétlo. „No tak! Dávej přece pozor, Drahoušku!“

Dráče se třepotalo po místnosti ve výšce hlav. Nakonec se soustředilo na Rapa a podezřívavě se nad ním vznášelo. Jen velmi obtížně se v něm dal rozeznat nějaký tvar či hmota, ale Rapovi se zdálo, že přesto, že má plamínek tu tvar hvězdy, tu ptáka nebo motýla či jen rozmazané světelné šmouhy, přece jen nejčastěji zahlédl tvar draka.

Čarodějnice si vložila do úst dva prsty a pronikavě hvízdla. Dračí kuře zvané Drahoušek se proměnilo v rozblikaný žlutý stín a klikatým letem se vrátilo na její rameno. Začala na ně cukrovat a hladit je, dokud zase nenabralo modrou barvu. Bylo zvláštní, že dosavadní nevysvětlitelné napětí se z místnosti vytratilo. Oothiana a Raspnex se na sebe nechápavě zahleděli.

Čarodějnice jako by si Raspnexe teprve teď všimla. „Co jsem tho chtěla říct?“ zeptala se škrobeně.

Trpaslík zamrkal a pokrčil rameny.

„Thak co bude!“ křikla na něj. „Neviděli jsme se někde v poslední době, mladý muži?“

„Asi tak před pěti minutami jsme spolu mluvili zrcadly.“

„Ale!“ Rozhlédla se po místnosti a zamračila se na Oothianu. „Nejsi thy Urmoontra, manželka toho… jak se jmenuje… ?“

„Já jsem její pravnučka, tvoje Všemohoucnosti.“

„Ach, Bohové a smrtelníci!“ Čirá voda smutně potřásla hlavou, čímž se jí uvolnil další pramen vlasů. „Už je pozdě, že? Je čas jít na kutě, všichni!“ Nejistě zašilhala směrem k rostlině v květináči a pak se uklonila. „Dobrý večer, senátore.“

Samozřejmě tam mohl stát neviditelný senátor. V tomhle blázinci bylo možné všechno.

Nakonec jako by čarodějnice objevila Zinixa. „A co thy, chlapče?“

„Ty víš, kdo jsem, ty smrduté vědro svinstva! Přestaň hrát komedii!“ S dupotem kolem ní přeběhl ke Kuřeti a zapíchl do něho prst. „Řekni, jaký zájem máš na tomhle?“

Čirá voda na vězně chvilku zírala. Pak se zářivě usmála, přičemž odhalila své velké zuby, jejichž bělostná dokonalost neodpovídala jejímu jinak zchátralému vzhledu. „Pták smrti! Já věděla, že jsem ho dala někam do bezpečí. Jen jsem si nemohla vzpomenouth kam. Není tha pfodoba úžasná?“

„Jaká podoba?“ Zinixo byl napjatý jako struna, ostražitý jak kočka na číhané a každým okamžikem rozzuřenější.

„Krvelačník. Můj stharší bratr. Když byl v thomhle věku.“

„Tak ten trouba je tvůj příbuzný? On to ale neví.“

Čarodějnice se zasmála, chraptivě a trošku příliš dlouze. Je šílená, ale ne úplně hloupá, napadlo Rapa. Znal podobné jednání od starého Hononina. Také se někdy choval, jako by byl jen napůl při smyslech. Většinou se to stávalo, když do stájí vrazil Foronod a chtěl po starém podkoním vysvětlení, které mu Hononin nebyl schopen podat. Správce se pak vždycky rozzuřil a následovala hádka. Tohle vypadá jako stejná taktika. Pokud se čaro-

dějnici podaří Zinixa rozzlobit ještě víc, může se mu stát, že pak provede nějakou hloupost.

„Ne, tho neví," zanaříkala Čirá voda. „Krvelačník byl mazaný, co? Sotva byla ohniště prostavěná, uměl se vždy pěkně vlichotit. Nenašla se žena, která by kvůli němu alespoň jednou jen nepředsthírala spánek. Nakonec ho ale chytili a on jim všem pfredvedl moc pfékné divadlo. Thrvalo skoro thři dny. Thy jsi mu moc podobný," obrátila se ke Kuřeti. Mračil se, jak se úporně snažil co nejvíce porozumět té podivné konverzaci, odehrávající se nad jeho hlavou. „Ho-Ilth měl rád manga, ale byly mu někdy k něčemu dobré? Tho můj brathr Krvelačník zplodil s Květhinovou posthelí syna Vythlačené sthřevo a then –"

„A to je všechno?" zařval zuřivě čaroděj. Jeho hněv narůstal jak horská bouře. „Tohle je jediný důvod, proč se o něj zajímáš? Že je to nějakej tvůj zatracenej potomek?"

Stará goblinka se toporně napřímila a přes svůj dlouhý nos se pokusila podívat dolů na trpaslíka. Nepodařilo se jí to, protože byla vyšší jen o drdol rudých vlasů a hřebenů ze slonoviny. „Jasně že ne. Trhni si nohou. Chceš říct, že jsi tho nepfředvídal?"

Zinixovi ta otázka zjevně vyrazila dech. „Ne," připustil. „Copak on má nějaký Osud?"

„Ano!"

Čaroděj se významně zadíval na Oothianu. „V tomhle moc dobrá nejsi, co?"

„Moc ne, Všemohoucnosti."

Přikývl a otočil se zpět ke Kuřeti. Goblinovi se protočily panenky a v bezvědomí se zhroutil na židli. Tvář měl světle zelenou.

Překvapený Raspnex se posunul blíž, takže goblin byl teď obklopen třemi kouzelníky, kteří na něj dolů napjatě zírali.

Oothiana se opřela o pohovku.

„Má paní?" zašeptal Rap.

Neotočila se k němu, dál soustředěně sledovala místnost, především však kouzelný koberec, a Rapa napadlo, jestli nemá za úkol být na stráži, když je trpaslíkova pozornost zaujatá něčím jiným. „Je to velmi těžké," řekla potichoučku. Je to jako sledovat řeku v močálech. Má tolik ramen. Některá se spojují, jiná jsou slepá… Dokonce i myšlení lidí okolo může ovlivnit něčí budoucnost. Úplně mě z toho rozbolela hlava."

„Takže všechno, co kouzelníci vidí, jsou pouze možnosti?"

„O osudech smrtelníků rozhodují Bohové. Většina z nás dostane jen pár šancí." Nepřítomně se usmála. „Je jasné, že třeba otrok jich moc nemá, rozumíš? Každý moula může předpovědět jeho budoucnost – celoživotní

dřina beze změn a pak smrt. Ale námořníci nebo jotnarští jezdci jich mají obyčejně tolik, že je téměř nemožné je rozluštit, a my ostatní…“ odmlčela se.

Inissovo Kouzelné okno předpovědělo pro Rapa několik osudů – že se upeče v dračím ohni, že ho Kalkor rozřeže na kousky, že ho umučí Kuře. Možná to všechno byly jen možnosti, napadlo Rapa, které závisí na tom, co kdo udělá jako první. To by vysvětlovalo, proč se zdá, že jsem odsouzený ke třem různým způsobům smrti. No, pokud si budu moct jednu z nich vybrat, pak to nikdy nebude ta třetí.

„Můžete tedy předpovídat své vlastní osudy?“

Zavrtěla hlavou, dál pozorovala ostatní, až po chvíli dodala. „To je velmi těžké. Naše vlastní reakce mění představy. Proto také mágové vytvářejí kouzelná okna a věštící studánky.“

„Můžu ho zabít,“ zamumlal Zinixo. V matném zlatavém světle vířících luceren se jeho hrubá pleť leskla potem, skoro jako Raspnexova. Malá goblinka se všemi deseti prsty škrábala na hlavě, až se její vratký účes kymácel. Dráče se mezitím scvrklo do maličkého obláčku ze žlutého světla, pulsujícího jí na rameni.

„Tho je thaky možnost,“ zaskřehotala. „Ale ne vždycky ta nejrozumnější. *Čas se svými vlajícími korouhvemi*… vidíš toho pfauna?“

„Ne.“

„Snaž se. Zpátky na sever. Sníh! Už ho vidíš? Všechny cesty vedou k pfaunovi.“

„Skoro všechny.“

„Pcha!“ Čarodějnice mluvila, jako by ji bolelo v krku. „Thak thedy skoro všechny. Nikdy jsem neviděla jasnější osud.“

Rapovi to všechno připadalo jako nesmyslné plácání, ale uvažoval o příkladu močálu, který použila Oothiana, o těch mnoha ramenech řeky, která se vprostřed slévají do velkého jezera. To by mohlo být ono. Ta zmínka zněla jako třetí proroctví kouzelného okna. Alespoň, že v tomhle blázinci nepadlo ještě ani slovo o Inos.

„Tak co?“ to zasyčel jeden z trpaslíků.

„Thak co je za thím, no?“ zašeptala stařena.

Z ničeho nic se jejich malá skupinka rozešla. Raspnex se odpotácel stranou, protíral si oči a lapal po dechu jako po dlouhém běhu. Zinixo zvrátil hlavu dozadu a řičel smíchy, což znělo jako padající kamenná lavina. Čarodějnice se sklonila ke Kuřeti, vzala mu tváře do dlaní a políbila jej. Goblin otevřel oči.

„Mám to!“ zařval Čaroděj.

„Tak už to vidíš?“ Čirá voda se vyhoupla Kuřeti na klín a začala ho hladit po vousaté tváři rukou, která vypadala jako odumřelý kořen. Dráče se nadmulo a zahořelo světle fialovou barvou. Zřejmě se mu nelíbilo, že je tak blízko mladého goblina, a proto se, balancujíc chvíli stařeně na hrbu, přesunulo na její druhé rameno.

„Ach, ano.“ Zinixo obdařil Oothianu dětským úsměvem. Změna jeho nálady byla neuvěřitelná. „Goblin zmasakruje tady toho fauna, o tom není pochyb. A pak –“ znovu se rozesmál, přičemž se zahleděl na svého strýce, který se uculoval, odkrývaje tak své oblázkové zuby.

„A pak,“ řekl starší trpaslík, „uvidíme něco nevídaného, *tvoje Veličenstvo*.“ Uklonil se. Oba kouzelníci ryčeli smíchy.

Kuře vyvalil oči tak, že se z nich staly velké trojúhelníky. Stařena, kterou měl na klíně, ho znovu něžně políbila.

„Ano, můj drahý. Goblinský král!“

„Zabít Placatý nos?“

Důrazně přikývla, celá rozzářená. „Ano. Doma. Doma v Havraním totemu.“

„Dlouhé utrpení?“

„Velmi, alespoň to thak vypadalo. Byla tho moc pěkná podívaná.“

Kuře si šťastně povzdychl a usmál se na Rapa. „Dobrý je, thy Pflacatý nos.“ Už zase mluvil jako goblin.

„Král goblinů!“ vzdychla Čarodějnice znovu.

Takhle je to tedy! Rap cítil, jak v něm narůstá pocit hrůzy jako nevolnost. Císař nechce Kalkora za krále Krasnegaru a šlechta zase nechce, aby padl do rukou císaře, ale obě strany by byly schopné dohodnout se na kompromisu – ani imp, ani jotun, ale goblin! Provdají Inos za Kuře a všichni budou spokojení.

Zinixo se zamračil. „Pojďme mluvit o obchodu. Ty chceš toho svého goblinského prince zpátky.“

Čirá voda poplácala Kuře po tváři. „Pták smrti je můj miláček, můj miláček.“

„Ale dala jsi ho mně. Nechala jsi ho tady, na mém území. Pořád ho ještě mohu zabít – to jsme viděli.“

Stařena ohrnula rty, hubenou paží objala hlavu Kuřete, jako by ji chtěla před něčím bránit, a přitiskla si ji tam, kde kdysi mívala ňadra. „Tho bys přece neudělal mému drahouškovi! Ne, my ho zachráníme, aby se mohl státh králem.“

Výraz ve tváři Kuřete dával tušit, že z toho všeho nemá zrovna radost.

Zinixo se zachmuřeně usmál. „A ty do něho chceš samozřejmě naládovat ještě více Slov!“

„Víc čeho? Cože? Ne, ne, žádná Slova!“ Čirá voda vypadala polekaně.

„Jedno ukradl faerijce!“

Její oči kmitaly k Rapovi a zpátky ke Kuřeti a k Rapovi a… „Cože? Pták smrti zná Slovo?“ nejistě se zachichotala.

Zdála se být překvapená. Pak se ale vzpamatovala a prudce zavrtěla hlavou, čímž uvolnila další lokny. „Ne, ne, ne!“ Propustila svou oběť a sklouzla goblinovi z klína. „Nepfředvídal jsi správně! Slova tady nepfomůžou. Dej mu Slova, ale králem se nesthane!“

„Tak proč tady je?“ Trpaslík vypadal zmateně a rozzlobeně.

Pokrčila sukovitými ramínky a uchechtla se. „Někam jsem ho musela pfřestěhovat. Někam daleko, do bezpečí. Bojím se, že na severu se to může pěkně vyostřit. Kvůli Olybinovi.“

Zinixo si dal ruce v bok. „Co nabízíš, čarodějnice? Jakou má cenu?“

„Aáá! *Trpělivost přináší růže*.“ Stařena zvedla jednu paži nad hlavu, zatočila se dokola v piruetě, ale ztratila rovnováhu, a jak se ji snažila zase nabýt, její nemotorné boty na prkenné podlaze klopýtavě zadusaly. Když se jí podařilo zastavit, uklonila se jen tak do prostoru: „Promiňte, dámo!“ Pak vychytrale zamžourala na trpaslíka. „Co ty nabízíš?“

„Elfovy koule na vidličce.“

Pronikavě se zasmála. „Thy uličníku! Vy kluci jste všichni stejní! On thy tvoje chce uvázath na kotvu.“

Trpaslík se zamračil, zřejmě jej to nepotěšilo. „Kolik jsi mu zaplatila za toho dráčka?“

„Já? Nic!“ Stařena ohrnula nos, jako by ji to urazilo.

Rap se pokradmu podíval na zamračenou Oothianu. Proplétala si nervózně prsty. Byl přesvědčen, že Čiré vodě se už podařilo všechny dokonale zmást, možná i sebe samu. Nevěřil téměř ničemu z toho, co slyšel, jen se utvrdil v tom, co věděl už předtím – trpaslík a elf se nenávidí.

Je Čarodějnice Severu opravdu takový blázen, jak se jeví svým chováním? Bylo to absurdní, ale Rap si byl jistý, že Čirá voda neustále číhá v jeho stínu od doby, kdy se s ní poprvé setkal v Havraním totemu. Tvrdila, že se zajímá pouze o Kuře, ale kdykoliv se předtím zhmotnila, vždy to bylo za Rapovy přítomnosti. Jaké jsou její skutečné pohnutky? Proč se zajímá o Krasnegar a o to, kdo v něm vládne? Pomalu v něm uzrávala podivná jistota, že ví o faerijském děvčátku, ale měla za to, že Slovo zná Rap, nikoli Kuře. Napadlo jej, že jeho vlastní představivost začíná být nakažena vůkol panujícím šílenstvím.

Čirá voda prohlašovala, že nedovede předpovědět Rapovu budoucnost. Doufal jen, že se o tom teď zmiňovat nebude, protože Čaroděje by to jistě

vyprovokovalo, a pokud by neuspěl, mohl by se cítit ohrožen. Tak jako se cítil, alespoň to tak vypadalo, ohrožen vším i přes svou obrovskou moc.

„Lžeš!“ rozhodl se Zinixo. „Toho draka jsi za něco koupila.“ Tváře mu jen žhnuly, jak zrudl.

Čarodějnice pohodila hlavou – uvolnily se jí další vlasy. „Dala jsem mu thu holku,“ připustila.

Rapovi spadla brada, ale někdo neviditelný mu šeptl do ucha: „Tiše! Poslouchej!“ Byl to hlas Oothiany, která se však ani nepohnula, a zdálo se, že je plně zaujata sledováním probíhající roztržky.

„To děvče z Krasnegaru?“ chtěl vědět Zinixo. „Inosolan? Proč?“

„Proč?“ odvětila Čirá voda bezstarostně. „Protože mi nabídl Drahouška.“ Pohladila plamen na rameni, který zapředl jako kotě a fialově zazářil. „Ťu, ťu, ťu… A proč tho chtěl on? Tho já nevím. Elfa se nikdy nepthej na důvody, synku. Nejčastější pfříčinou sebevražd mezi mladými je právě vysvětlení od elfa.“

„Spojila ses s ním proti mně!“

Stará čarodějnice Čirá voda se zašklebila. „Hlouposti! On se pfaktuje s Východem. Kdybych se s nimi spojila prothi thobě, synku, je po thobě veta.“

Trpaslík téměř vykřikl. „Ano? To teda ještě uvidíme!“

„Radši mě dobře pfoslouchej, chlapečku. Nech zathím břicho Žlutého na pfokoji. Nespokojil by ses místo nich s vnitřnostmi impa?“

Jedna z židlí přelétla místnost jakoby hnána větrem a zastavila se za Čarodějem. Posadil se na ni, překřížil podsadité nohy, a již opět klidný, zamračil se na Čirou vodu. „Přestaň už s těmi vtípky. Mám tvého miláčka, Ptáka smrti, nebo jak mu to říkáš, a mně by mohl být užitečný. Jestli ho chceš, musíš učinit nějakou nabídku.“

Čirá voda soucitně zavrtěla hlavou. Otočila se a Rap čekal, že si půjde stoupnout zpět na svůj koberec a zmizí, ale zůstala stát. Zdálo se, že ji ještě něco napadlo.

„Není snadné být Čarodějem,“ řekla a zašklebila se do tmy, možná na jednoho z neviditelných pozorovatelů. „Theď už tho ví. Myslel si, že si bude připadath víc v bezpečí, ale není tho thak, že? Theď o něm všichni ví a chtějí ho dostat. Takže pfotřebuje učedníky, aby ho chránili. Myslel si, že na Západě tho bude snadné, protože tham bude mít dost učedníků. Ale snadné tho není. Nikdy neví, jestli si nehřeje na pfrsou hada.“

Zinixo zaskřípal zuby. „Dělej. Je pozdě, jsem unavený.“

„Je brzo, brzo, brzo!“ Čirá voda zavířila v jedné ze svých absurdních piruet a zastavila se před Oothianou. „Je mnohem bezpečnější ukrást pfo-

mocníky svým soupeřům než si získat nové a vlastní, že jo?“ Pohrozila prstem. „Že jo! Muži na thohle většinou zapomínají.“

„Paní?“ řekla Oothiana zmateně.

Trpaslíkovi v oblázkových očích zazářilo mnohem jasněji.

Čarodějnice si povzdechla. „Vzpomínáš si, když se na konci setkání císař rozhodl stáhnout své muže z Krasnegaru?“

Rap strnul. Rada Čtyř se sešla s císařem k jednání o Krasnegaru – to byla důležitá zpráva. Možná se teď bude hovořit i o Inos.

Oothiana vrhla zmatený pohled na Čaroděje, pak řekla: „Já jsem tam nebyla, paní.“

Zinixo se zatvářil skepticky. „Olybino souhlasil s tím, že pošle rozkazy. Čirá voda přislíbila zdržet Kalkora s jeho seveřany nejméně ještě dva týdny, aby měli impové dost času. Je ale otázka, jestli si to vůbec pamatuje.“

Stařena se pronikavě, bláznivě zachechtala. „To si pfamatovat nepfotřebuju,“ šeptala Oothianě. „Kalkor je na opačném konci světha.“

„Cože? Vždyť jsi říkala…“ Mladý trpaslík si třel bradu. „Vlastně neříkala, co? Jen naznačovala.“

Raspnex se zasmál, jako by se mu tenhle kousek staré čarodějnice připadal zábavný.

Čirá voda odhalila své nádherné, velké zuby a otočila se s úsměvem k Rapovi. Pořád ještě šeptala. „Kalkor je dole na jihu. Dopřává si dovolenou, takové znásilňováníčko někde kolem Qoble. A neřekla jsem, že zadržím gobliny! Chystají se pokrýt silnici kůžemi impů, celou cestu až do Pondague. Ach, polituj ty ubohé vězně!“

Rap se zachvěl. Čarodějnice plácá nesmysly a Kuře se škodolibě šklebí. Jistě myslí na pomstu Yggingimu. Jak se zdálo, tradiční mírumilovnost goblinů už vzala za své.

Zinixa to zjevně překvapilo. „Takže Olybino se bude snažit krýt ústup vojsk? Bude sem chtít poslat svoje adepty?“

„A já mu odmítnu své laskavé svolení.“

Čirá voda zatancovala několik kroků před Rapem. „A stejně tho udělá! Thy ale nejsi trpaslík! Kam zas šel?“ Zatočila se kolem, aby našla Zinixa. „Chceš je thy?“

Čaroděj se podíval na svého strýce, který se zazubil a přikývl. Pak se podíval na Oothianu.

Zavrtěla hlavou. „Udělá z nich legionáře a ty se jich pak nebudeš smět dotknout.“

„Ale i tak se dají poznath!“ vykřikla stařena. „Pfoznáš je pfokaždé, když se pfřed nimi odchýlí šíp nebo se vyhnou nasthražené léčce. A až se vrátí

do Hubu, nebudou ve službě a thy se jich pfak můžeš zmocnit, kdy se thi zachce. A Olybina klidně nech vykuchat a s fanfárami vyudit.“

„Proč to neuděláš ty?“ zeptal se Zinixo s obvyklým temným podezřením v hlase.

Našpulila ústa a popošla ke Kuřeti. „Chystala jsem se. Ale thy jsi říkal, že chceš nějakou nabídku, a já pfotřebuji svého miláčka.“ Pohladila goblina po vlasech. Snad ze žárlivosti, snad nakaženo jejím vlastním strachem, odskočilo dráče z ramene a zamířilo k Rapovi. Náhle ale změnilo směr a zavířilo spirálovitě vzhůru k divoce rozhoupaným lucernám.

Zlato! Jestliže dospělý drak objeví zlato, dokáže zdevastovat celé hrabství, takže tenhle malý dráček bez problému zničí celý Pavilón. Bez dalšího rozmýšlení začal Rap na plamínek chrlit výzvy, aby jej odlákal pryč od kovu. Se svou dovedností nikdy neměl úspěch u ptáků, pouze u čtyrnožců. Nejlépe se mu působilo na koně, dost dobře na psy, nejhůř na kočky. Jak se ukázalo, drak je přece jen svým způsobem čtyřnohá bytost, protože Rap cítil jeho odezvu, pak se dráče zarazilo a začalo se pomalu vracet směrem k němu.

Nějaký neviditelný kožený řemen jej udeřil přes tvář tak silně, že mu to téměř zlomilo vaz. Bolestí a překvapením vykřikl. Další strašlivý úder přes druhou tvář ho srazil Oothianě do klína.

„Idiote!“ šeptla, když mu pomáhala na nohy.

Připadal si omráčený, ale snažil se nenaříkat nahlas. Dotkl se rukou tváře, byla jako opařená vroucí vodou. Čirá voda na něj nasupeně hleděla. Dráček se mezitím vrátil na její rameno.

„Drž se zpáthky od mého Drahouška, thy smíchanino! Kdyby thě Pták smrti tholik nepotřeboval, naplnila bych thi břicho červy, nechala thi shnít kosti a –“

„Nech ho,“ zavrčel Zinixo. „Chceš svého goblinského krále. Dovolíš mi, abych vysadil Raspnexe tam nahoru jako svého pozorovatele. Jak mám vědět, že mého učedníka nevlákáš do léčky, abys pomohla Východu a Jihu?“

Znovu se pronikavě zasmála, zavířila místností a zastavila se před Raspnexem. „Podívej se mu do budoucnosti.“

Tentokrát byla prohlídka krátká. Zinixo pouze upřeně hleděl asi minutu na svého strýce a pak se rozesmál smíchem hlubokým jak příboj dole u pobřeží. „Ano, vrátíš se. Pokud se budeš držet stranou od žen, tak se můžeš vrátit.“

„Zelená není zrovna přitažlivá,“ řekl Raspnex.

Čarodějnice mu pohrozila prstem. „Dej si pozor na jazyk, trpaslíku. Theď se koukněme, jaký bude goblin.“

Kouzelník pokrčil rameny a svlékl si košili. Zároveň se začal postupně měnit. Jeho šedá barva přešla do zelené, kudrnaté vlasy se narovnaly, povyrostly a zpevnily se. Plazily se mu dolů po prsou a splétaly se do mastného copu. Hlava se mu zmenšila, zato nohy povyrostly. Nos a uši teď byly delší a špičatější. Během několika okamžiků z něj byl goblin středního věku, oděný jen bederní rouškou. Usmál se a odhalil špičaté zuby, kterými by mohl kousat kamení. Pod závanem odporného goblinského smradu musel svraštit nos každý, kdo se zdržoval v Pavilónu.

„Ach, ty krasavče!“ zaječela bába. „A jak je souměrný! A theď sledujthe tohle!“ Namířila prst a na tváři bývalého trpaslíka se objevilo goblinské tetování. „Dlouhý běžec z Vlčího totemu.“

Zinixo se postavil. „Zůstaň, kde jsi, Dlouhý běžce, a otoč se po větru! Ještě tu máme jednu věc, Čirá vodo.“ Zamračil se na Kuře. „Vzal Slovo, které patří mně!“

Jak řekl Yodello: 'Ukradl jsem to trpaslíkovi'.

„Pchá! Ještě je tu třetí Slovo. Ti prostupní, ktheré jsi chytil, jedno mají. Vyměň si ho s nimi.“

Trpaslík na okamžik zaváhal, pak přikývl. „Dohodnuto. Běž, strýčku. Je tu šance, že by ses mohl zachránit. Chceš si vzít goblina s sebou hned, tvoje Všemohoucnosti, nebo ti ho mám doručit?“

Čirá voda pokrčila kostnatými ramínky, až se dráče zakymácelo. Vítr jí shrnul do obličeje chomáč měděných vlasů. „Ne. Jen je pfošli zpfátky na pfevninu. S takovým osudem se jistě neztrathí.“

S pobrukováním napochodovala zpět ke kouzelnému koberci.

„Ne je!“ křikl Zinixo. „Jeho!“

Rap pocítil záblesk naděje.

Čirá voda se zamračeně otočila. „Toho pfauna potřebuji! Pták smrti zmasakruje pfauna. Jinak tho nejde. Vždyť jsi tho viděl.“

Čaroděj škodolibě potřásl svou obrovskou hlavou. „Jednoho sis koupila! A já si zase nechám toho druhého.“

„Thobě je na nic!“

„Když ho zabiju, bude k ničemu tobě. A já to udělám! Hned!“

„Ne!“

„Ale ano. Počítám do tří!“ Trpaslík namířil na Rapa prst. „Jedna!“

Oothiana vyskočila z pohovky a rychle se přesunula do bezpečné vzdálenosti.

Rapovi se sevřelo hrdlo, stěží mohl dýchat. Zinixo je schopen zničit mě bez mrknutí oka.

„Co ještě chceš?“ zeptala se Čirá voda nasupeně. Poprvé se zdálo, že neví, co dělat.

„Máš svého krále. Já si vezmu královnu.“

„Pfroč? K čemu thi bude?“

„To si ještě rozmyslím,“ zavrčel trpaslík. „Pro začátek stačí, že má velkou cenu. Dvě!“

Oothiana se na něj vyděšeně dívala, oči vytřeštěné, ruce si tiskla na ústa. Rap se snažil pohnout, ale jakási síla jej poutala k pohovce. Napadlo jej, proč vlastně chce bojovat? Tohle přece bude mnohem rychlejší smrt, než když mě dají Čarodějnici a jejímu milovanému Ptáku smrti.

„Já ji nemám,“ řekla Čirá voda vzpurně.

„Ale víš, kde je!“

Čarodějnice se zjevnou nechutí přikývla.

„Řekni mi to!“ houkl na ni čaroděj, ale v osudovém odpočítávání nepokračoval.

„Má ji Rasha. Pfokusila se ji pfrodat Olybinovi. Východu se ale nezamlouvala cena.“

Zinixo zasyčel a sklonil opět útočně hlavu. „Jaká byla ta cena?“

„Můžeš ji odhadnout jako každý jiný.“ Zdálo se, že Čiré vodě se vrací její bláznivá sebejistota. „Ale theď ji nemá ani jeden z nich, thakže se uklidni, synku.“

Čaroděj nevypadal, že by se vůbec kdy mohl uklidnit, ale přesto odstranil z Rapa neviditelná pouta a Oothiana už nevypadala tak vyděšeně. Vítr chladil Rapa na zpocených vlasech.

Čarodějnice pohladila dráčka, který opět měl fialovou barvu. Rap slyšel uvnitř hlavy jeho podivné předení.

„Chtěl ji elf a já mu řekla, kde je.“

„No a?“

„Byla v Zarku, v Arakkaranu. Lith'rian měl zrovna ve městě svého adepta a then tho dítě dostal pfryč dřív, než tho mohl udělat Olybino.“

„K čemu má Jih adepta ve východním sektoru?“ zavrčel Zinixo. Vypadal zmateně a mnohem podezřívavěji než obvykle.

„Kdo ví? Chceš snad říct, že thy sám nikde žádné nemáš? Někde na místech, která thi nepatří? Bohové, tenhle chlapec je snad čestnější, než vypfadá. Ale zpátky k věci. Then chlapík je jenom mág, ale nějak se mu podařilo ji očarovat, aby s ním odešla. Je teď někde v pfoušti a předpokládám, že míří někam do jižního sekthoru. Východ neví, kde je, takže ji nemůže poskythnou císaři, přestože to slíbil.“

„Co má Jih za lubem?“ Při zmínce o elfovi se v trpaslíkově tváři opět objevil vražedný výraz.

Rap se nad tím také zamyslel. Ani v nejmenším jej nezajímal osud impských oddílů v Krasnegaru, ani co jim chtějí provést goblini, až je při ústu-

pu budou pronásledovat. Ale Inos ho zajímala! Pokud je Čaroděj Jihu tak zlý jako tihle dva, pak je v strašlivém nebezpečí. Nemohl snést pomyšlení na to, že ji má v zajetí Rasha, ale teď se mu zdálo, že Čarodějové jsou ještě horší. Chtějí ji provdat za goblina a vypadá to, že císař s tím souhlasí.

„Varovala jsem thě," zašklebila se Čirá voda. „Když mluvíš o elfech, nikdy se nepthej na důvody jejich činů, brachu. Oni myslí jako opfilé můry. Východ je však přesvědčený, že se theď musí zabývat Kalkorem, goblini spálili Pondague a úthočí přes úžinu a on theď tho děvče, s kterým se chce setkat císař, nemůže přivést."

Zinixo si okusoval nehty. Podezíravě se mračil. „Ukaž mi to!" řekl.

Čirá voda pokrčila rameny tak prudce až málem shodila dráčka. Rozhlédla se po místnosti a dala se opět do podivného tance. Poskakovala kolem koberce, až se nakonec zastavila před velkým oválným zrcadlem. Zašklebila se do něj a pohladila dráčka, který teď změnil barvu do přízračně růžového odstínu.

„V Zarku už určitě svítá," mumlala si. „Možná už vyjíždějí z thábora."

Rap si uvědomil, že má nehty hluboce zaryté do dlaní. Nepříjemně mu to připomínalo Kouzelné okno v Krasnegaru, které už způsobilo tolik problémů.

Vtom zaslechl zvláštní zvuk, jaký nikdy předtím neslyšel. Byl slabý a vycházel ze zrcadla. Příšerné hýkání, vzdálené, tlumené, jakoby filtrované tlustým sklem. Všichni v Pavilónu pozorovali, co Čarodějnice dělá.

Z ničeho nic se v rámu objevil obraz chlupaté zvířecí hlavy. Vycenila obrovské zuby a mocně zařvala.

Zinixo vyskočil. „U Bohů, co to je?"

„Velbloud!" vykřikla Oothiana a Čirá voda se pronikavě zasmála. Příšera zmizela zpět v temnotě. Teď se ze zrcadla linulo perleťové světlo, jako by to bylo okno vedoucí do míst, kde je mnohem více jasu než tmy, která stále ještě halila Pavilón. Postava Čiré vody vrhala dlouhý stín. Lampy jako by někdo ztlumil.

V zrcadle se objevila nová scenérie – stromy a pod nimi řada stínů. Ty stromy Rap poznal, byly to palmy. Thinal říkal, že v Zarku rostou. Otřel si čelo a podíval se na zamračeného Kuřete, na zjevně fascinovanou Oothianu, na Zinixa, stále si ocucávajícího palec. Na falešného goblina Raspnexe, který stál na opačném konci místnosti a tvářil se neproniknutelně. Zelené paže měl složené na klenuté hrudi.

Pohled v zrcadle se pomalu přibližoval k tmavým stínům, které začínaly být zřetelnější. Byla to řada černých stanů.

„Myslím, že je tho tenhle," řekla Čarodějnice. Možná byla bláznivá, ale její magické umění bylo ohromující. Stan, který teď viděli, vypadal téměř

stejně jak ostatní, snad se jen víc třepetal, jako by měl uvolněná lana, a látka nad vchodem visela nakřivo. „Thak se na tho koukneme, ne? Královno Inosolan!“ Při jejím zvolání sebou všichni trhli.

Rap se posunul na kraj pohovky. Nikdo si toho nevšiml.

Chvíli bylo slyšet jen vítr a moře, jako by za sklem vyla nějaká příšera. Zadržel dech. Inos? Živá a zdravá? Slyšel, jak mu bije srdce. Čarodějnice znovu zvolala: „Královno Inosolan!“

U vchodu se cosi pohnulo. Někdo se škrábal po čtyřech ven, pak se narovnal. Ten někdo byla dívka s dlouhými zářivými vlasy. Rozhlédla se kolem, jako by chtěla zjistit směr, ze kterého hlas přicházel. I v šeru úsvitu ji Rap poznal. Pod víčky jej pálily slzy.

„Thady je!“ řekla Čirá voda vítězoslavně a ustoupila stranou, aby všichni viděli.

Chtějí provdat Inos za Kuře, znělo Rapovi hlavou.

„To je moc pěkný,“ řekl Zinixo. „Je pěkná, křehká a šťavnatá. Bude mým hostem, dokud pro ni Čtyřka nedomluví svatbu.“

Ne! Ne! Rap prudce vyskočil, aniž by si všímal gest Oothiany. Rozběhl se přes místnost směrem k zrcadlu.

„Inos,“ křičel. „To jsem já, Rap!“

Inos se překvapeně rozhlédla. Sklo tlumilo Rapův hlas. Pak se zdálo, že jej spatřila. Otevřela ústa a on slyšel vzdálený výkřik.

Rukama sevřel ozdobný rám a co nejhlasitěji křičel. „Inos! Je to past! Uteč, Inos! Nesmíš s nimi zůstat!“

Skoro si ani nepovšiml dalšího stínu, který vyrazil za Inos ze stanu a zaútočil na něj dýkou, která se zaleskla v úsvitu. Ale obraz v zrcadle mu ublížit nemohl.

Kouzla ano. Než stačil něco říct, neviditelný úder ho jako útočící býk odhodil stranou. Rozplácl se na podlaze daleko od zrcadla.

Tvary magických stínů:

Jsme jen řada tvaru, stínů magických,
které hned tady a hned tam se potácí
podle znamení lampy sluncem zažehlé,
v půlnoci třímané Mistrem čarovných atrakcí.

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 68,1879)

»»» KAPITOLA DEVÁTÁ ««« MRTVÝ VČEREJŠEK

1

Ostré kameny se Inos zařezávaly do rukou a do boku. Ležela natažená na studené zemi v konejšivém objetí tety Kade, nekontrolované se třásla a netroufala si promluvit.

„Taky jsem to viděl!“ vynořil se nad nimi ochránce Azak, který stále třímal zakřivenou šavli a mračil se. Fooni už byla venku, protírala si ospalé oči, byla zmatená, ale naštěstí mlčela. Ze stanů se vynořovali další lidé, které vyburcoval Inosin křik. Velbloudi pokračovali ve svém řevu a štíty Agonistových hor žhnuly růžovou barvou.

„Přízrak?“ ptala se znovu Kade.

„Nevím, co jiného,“ zavrčel Azak. „Ne že bych někdy nějaký viděl. Ty ho znáš?“ otázal se Inos.

Nešťastně přikývla.

Rap, ach Rap! Mluvilo to jako Rap. Vypadalo to jako Rap, sotva patrný průsvitný obraz zahalený tmou. Dokonce si povšimla i jeho věčně rozcuchané kštice a toho hloupého tetování na obličeji.

Ale proč Rap? Nikdy ji nenapadlo, že by mohl být zlý. Těžkopádný snad. Nebo tvrdohlavý. Schopný něco nedopatřením zničit, ale nikdy ne *zlý*. Yggingi byl zlý člověk. Andor zřejmě také. Nejodpornějším způsobem intrikovala nepochybně Ekka. Ale Inos by nikdy nenapadlo, že v *Rapovi* by mohlo být více zla než dobra. Kdyby byli Bohové zvážili jeho duši, pak by v ní zlo bylo určitě převáženo dobrem, které by splynulo s Dobrem a stalo by se navždy jeho součástí, jak se o tom píše ve svatých knihách. Jenom veliký hříšník po sobě zanechává tolik zla, že ho samo Zlo odmítá a nechává jej strašit ve světě jako přízrak. To se Rapovi nemohlo stát! Kdyby Bo-

hové našli u Rapa tolik zla, jakou pak má šanci ona, její mrtvý otec, nebo kdokoli jiný?

Ostatní se opatrně přibližovali a ptali se, co se děje. Vtom si ale všimli, že ženy nemají zakryté tváře, a odstoupili. Ženy vytvořily vzrušeně brebentící skupinku.

„Nic to nebylo!“ trval na svém Azak a divoce se k nim hnal. Jenom zlý sen.“ Poté, co všichni spěšně ustoupili, si Azak uvědomil, že v ruce stále ještě drží šavli, a schoval ji.

Kade se pokusila vstát a Inos dovolila, aby jí taky pomohli na nohy. Snažila se ovládnout třesoucí rty. „Už jsem v pořádku!“ řekla.

„Inos?“ zašeptala Kade a modré oči při tom měla dokořán. „Kdo to byl?“

„Rap.“

„Rap? Ale ne!“ Na Kade bylo vidět, že se jí ulevilo, snad že Inos neviděla svého otce.

„Kdo to je, ten Rap?“ otázal se Azak.

Inos jen zavrtěla hlavou.

Odpověděla mu Kade. „Byl to sluha v domě jejího otce. Čeledín. Mysleli jsme si, že ho zavraždili impové.“

„Musel nějak zemřít. Tam, kde jsem ho viděl, nejsou žádné stopy. Moje čepel projela přímo skrz ten přelud.“ Azak měl taky vykulené oči. Asi mu to dělalo víc starostí, než přiznával. Otočil se k malé Fooni a zařval na ni, aby koukala udělat kávu. Utekla. Kade pomáhala Inos ke stanu, ale ta najednou stála pevně na nohou.

„Jsem v pořádku,“ tvrdila. „Můžu chodit sama.“

Azak nadzdvihl plachtu a všichni vešli dovnitř, mimo dohled zvědavých očí. Inos se natáhla na lůžko a roztřásla se. Kade jí přes ramena přehodila přikrývku.

„Mluvilo to,“ řekl Azak. „Co ti to strašidlo říkalo?“

„Ono… on… říkalo něco, že jsem v pasti. Říkalo mi, abych uprchla, abych utekla pryč.“

Hromotluk zavrčel. Srovnal si šavli, posadil se a dal si nohu přes nohu. „To je přesně to, co jsme se právě chystali udělat.“

„Teď nemůžeme,“ zašeptala Inos a myslela na houf lidí, který byl venku. O něco víc se zachumlala do přikrývky.

„Dneska to už stejně nepůjde. Ale zítra už budeme hlouběji ve vnitrozemí, dál od lodi. A ta na nás nemusí počkat.“ Poškrábal se na neoholené tváři a zamračil se.

„Přízraky jsou ztělesnění Zla,“ protestovala Kade. „Ať to říkalo cokoliv, musíme to ignorovat! Bylo by čiré bláznovství poslechnout přízrak!“

Inos se podívala na Azaka a oba současně přikývli.

„Nesmíme tomu věřit!“ řekl Azak.

Ale bylo to tak podobné Rapovi! Mluvilo to úplně jako on, jako Rap, kterého něco velmi rozrušilo. Vždycky věděla, že Rap není nijak zvlášť chytrý. Ale věděla, že je houževnatý, dobromyslný a upřímný. A když mluvil tak přesvědčeně jako teď, určitě pro to měl dobrý důvod. Nikdy nedělal hloupé žertíky jako Lin nebo Verantor.

Uvědomila si, že instinktivně věří tomu, co říkalo to tajemné zjevení. *Uteč*! Ale Kade se na to dívá rozumně. Poslechnout ducha by byla pošetilost. Jeho pohnutky budou vždycky zlé.

Rap pomohl goblinům zabít prokonzula. Že by se tímhle skutkem obrátil ke zlu? Ach, Rape!

Azak se dívá do prázdna. Co si jen o mně pomyslí?

„Jsem pitomá,“ řekla. „Neměla jsem tak křičet. Ale bylo to tak náhlé. Nečekané.“

„Naprosto přirozené.“

Naprosto přirozené pro palácovou květinku, ale nechci, aby mě považovali za něco takového, říkala si Inos.

„Ne, bylo to neodpustitelné. Stydím se.“

„Královno Inosolan,“ řekl Azak jemně a nepohnutě na ni upíral tmavé oči, „křičela jsi o pomoc. Proč ne? Stála jsi tváří v tvář nečekanému nebezpečí. Byla jsi sama a neozbrojená. To spíš já jsem se přihnal jako splašený býk. To bylo neodpustitelné a nerozumné, protože jsem nepočkal, abych nejprve odhadl nepřítele. A jestli se bojíš, že bys snad u mě kvůli tomu, co se právě stalo, klesla v ceně, tak se prosím uklidni. Od chvíle, kdy jsem tě viděl jet na mém nejméně zvladatelném koni, má paní, jsem nikdy nepochyboval o tvé odvaze a už ani nikdy nebudu. Ukázala jsi mi, že žena dokáže být tak statečná jako jenom málo mužů, které znám. Byl to pro mě zázrak, který přesahoval mou zkušenost a vědění starých národů.“

Cože? Inos civěla s otevřenou pusou. Nikdy by nečekala, že toho obra pohne k takovému proslovu. Ve skutečnosti však žasla nad objevem, že je Azak VŮBEC něčeho takového schopen. Právě objevila další nečekanou stránku jeho charakteru.

Dříve než stačila zformulovat odpověď, která by hodná jejího kinvalského výcviku, vchod do stanu zastínila tělnatá postava. „První Pobíječi lvů, mohu dál?“

Azak vrhl na ženy varovný pohled. „Vstup a buď vítán v mém skromném obydlí, Velikostí.“

Šejk Elkarath se sehnul a s tichým sípáním vstoupil dovnitř. Byl tak rozložitý, že se stan zdál rázem přeplněný. Svůj mnohobarevný oděv odložil,

než opustili město, a teď měl na sobě prostý bílý talár. Poklekl, aniž by pohlédl ostatním do tváře.

„Nechť drží všichni Bohové tento dům v úctě," zamumlal formálně k rohožce.

Azak rituálně odpověděl a nabídl mu jídlo a vodu.

„Máte problémy, Pobíječi lvů?" Šejk si pohrával s prsteny a oči měl stále sklopené.

Azak zaváhal, ale potom mu vše vypověděl.

Náhlý východ slunce ozářil stan. Inos se krčila pod přikrývkou a stále se snažila ovládnout třesavku.

Myslela na Rapa.

„…a její Veličenstvo toho muže znala," zakončil Azak svůj výklad. Nezmínil se pouze o tom, že se šejkův vrchní strážce chystal dezertovat a vzít své společnice s sebou. Ale všude kolem se povalovaly rance a prohnaný starý kupec se plným právem podivoval, proč někdo balil v tak časnou hodinu.

„Veličenstvo?" zamumlal a letmo se podíval směrem, kterým se Inos přibližně nacházela.

„Byl to jeden ze stájníků jejího nebohého otce," vysvětlila Kade. „Zabili ho impové, kteří nás pronásledovali."

Stařík si zamyšleně pohladil sněhobílý vous buclatými prsty, které mu hrály všemi barvami. „Co ti říkal?" Inos se vzchopila a reprodukovala duchova slova, jak nejlépe si na ně vzpomínala.

„Ach tak!" Elkarath zakýval hlavou. Rubíny na jeho čelence se karmínově zablýskly slunečním světlem, drahokam na jednom z jeho četných prstenů žhnul oranžovým ohněm. „Potkal se někdy ten muž s Rashou?"

„Ano!" řekla Inos rozčíleně. „Byl zrovna v komnatě, když přišla. Právě ona mi později oznámila, že ho zabili!"

Elkarath se pousmál. „Utahuje si z tebe. Chápeš?"

„Jistě!" Inos proběhla vlna úlevy, obavy tály jak sníh pod jarním sluncem. „Byl to dárek od kouzelnice!" Podívala se na Azaka, který se uvolněně rozesmál.

„No jistě!" zvolal. „Vždyť je to úplně logické! Ta děvka nás sama nemůže najít, ale může za námi poslat duchy. Ti na sebe můžou vzít jakoukoli podobu! Kdo zná meze její moci? Myslím, že jsi tu záhadu vyřešil, Velikosti!"

„Taky si myslím," řekla Inos. „Teto?" Kade přikývla, i když nevypadala moc přesvědčeně.

„Pak to chápu tak, že nehodláte poslouchat příkazy tohohle hnusu?" zeptal se Elkarath mírně.

„Jistěže ne!“ řekla Inos. „Tvá moudrost celou záhadu vyřešila, Velikosti. Ulevilo se nám a jsme tvými dlužníky.“

„Doufejme tedy, že do západu slunce budeme mimo dosah její moci.“

Ostatní si vyměnili úsměvy plné úlevy a souhlasu. Zlověstné mrazení ze stále hrozícího nebezpečí bylo pryč a vystřídalo je rozhořčení nad zlým kouskem čarodějnice. Inos, které bylo náhle mnohem tepleji, se teď cítila pod přikrývkou hloupě, ale hodila to za hlavu a usmívala se. Jak je hloupé nechat se vystrašit přeludem, který je tak nehmotný, že jím prošel Azakův meč!

Nic to sice nemění na faktu, že je Rap mrtev, ale Inos se nemusí bát, že se z něho stal přízrak. Konec konců, smrt čeká na každého. Rapův konec je sice tragický, ale Inos se s tím už pomalu začínala smiřovat, stejně jako se smrtí svého otce. Oba dva jistě odešli, aby splynuli s Dobrem, a Rasha ji nepřesvědčí o opaku.

Elkarath, spokojeně se usmívající, se snažil vstát. Azak mu přispěchal na pomoc. Dokonce i Kade se usmívala.

Nikoho teď ani nenapadlo, že by měli opustit šejkovu karavanu. Před nimi ležela poušť a dobrodružství a cesta do Ullacamu. Nebezpečí bylo zažehnáno.

2

Rap několik minut jen tak ležel a snažil se dát si to v hlavě všechno do pořádku. Po nárazu na podlahu zůstal bez dechu, celý se třásl a bolely ho všechny vyčnívající kosti na těle: kolena, lokty, kyčle. V jejím stanu byl nějaký muž… Dvě tvrdá přistání za jednu noc, to bylo trochu příliš. A s předešlou nocí to byla přistání tři, byť příslušné kouzlo vyléčilo následky toho prvního. I přesto by však měl na sebe dávat větší pozor. Vždycky nebude po ruce kouzlo, které by mu pomohlo. Tváří spočíval na prošoupané předložce, která páchla zatuchlinou a špínou, obličej měl ještě potlučený od prvního útoku Čiré vody a z nosu mu kapala krev. Kdo jen byl ten chlap v jejím stanu…

Všude kolem Rapa leželo spadané listí. Před chvílí vrhaly seschlé lístky na potrhaný koberec stíny. Teď už ne. To znamenalo, že kouzelné zrcadlo už neukazovalo Zark; už neukazovalo svit vycházejícího slunce, palmy, písek, stany ani Inos. Řev velbloudů už taky nebylo slyšet.

Už tedy nemusím pospíchat. V jejím stanu byl nějaký muž… Čirá voda právě mluvila. Potom něco řekl trpaslík. Oba dva se zasmáli. Zinixo si musí být sám sebou nesmírně jistý, když se takhle směje. Možná se smějí jemu, slabomyslnému podkonímu, rozplácnutému na zemi v tratolišti krve. Copak

se mu to přihodilo, tomuto mladému smělému hrdinovi, který se chystal jít do Zarku vyhledat Inos, protože jí slíbil, že přijde, a chce dodržet slovo? Stačí pár tvrdších úderů a roztříští se jako křišťálová číše.

Zvedl hlavu. Už ji nenechal znovu klesnout. Nic mi do toho není, jestli Inos sdílí stan s nějakým mužem… Čarodějnice něco blábolí k Oothianě a znovu ji oslovuje nesprávným jménem. Začíná se točit kolem dokola a prozpěvuje si při tom kousek jedné ze svých písniček. Nějak se dostala na blyštivý kouzelný koberec. Možná, že z toho plyne ponaučení: Čirá voda se točí kolem dokola, ale nakonec se dostane tam, kam chce. Čarodějnice se rozplynula i se svým plamínkem na rameni a zmizela v ďábelském záblesku ohnivé záře.

Koupila mě od trpaslíků nebo ne? Koupil Zinixo Inos? Rozuměla Inos mému dojemně směšnému varování? Víc jsem nedokázal. Jenom jsem na ni takhle křičel. Doufám, že mi rozuměla.

Pokoušel se zvednout, ale nedokázal se ani posadit. Vzepřel se na rukou, mžoural očima a snažil se zaostřit. Nemůže to být víc než měsíc, co Inos odešla z Krasnegaru, možná ani to ne… Hlava ho bolela.

„Tak dobře, strejdo," řekl čaroděj. „Jdi pro ně!" Falešný goblin kráčel ke kouzelné bráně. Když procházel kolem něho, ucítil Rap odporný zápach žluklého tuku. Inos byla samozřejmě vždycky oblíbená i nové přátele si získává velmi snadno, ale měsíc není dostatečně dlouhá doba na to, aby si vytvořila skutečně blízké přátele. Důvěrné přátele…

„Pověz mi, co mám přesně dělat, Všemohoucnosti," ozval se Raspnex.

„Budeš opatrný, strejdo?"

„Ty donutíš k opatrnosti každýho, synovče."

Mladý trpaslík se zasmál, ale jeho smích nebyl moc přesvědčivý. „Dej se na sever a drž se impů, až budou opouštět Krasnegar. Když objevíš moc, všimni si, kdo ji používá. Neprozraď se. A služ mým zájmům, kdykoli to bude možné."

„Až do smrti, samozřejmě."

„Jistě. Vezmi s sebou vítací kobereček."

Starší trpaslík, teď goblin, pokrčil rameny, došel k lesklému koberci a postavil se na něj. Zavřel oči, jako kdyby se velmi soustředil.

Rap namáhavě poklekl. Čarodějnice zařvala, Inos vyšla ze stanu, Rap ji vystrašil, zakřičela a ze stanu vyšel ten muž. Byl velký. Mladý. Umí zacházet s mečem. Vyšel ze stejného stanu…

Raspnex se společně s kouzelným kobercem vytratil. Čaroděj triumfálně zaječel a chvíli poskakoval jako Čirá voda, přičemž jeho těžké boty hlučně dusaly po prkenné podlaze. Natáhl ruku k Oothianě a prudce se s ní zatočil.

„Budu mít Východ tam, kde ho chci mít! Odteďka bude dávat svým legiím rozkazy pronikavým sopránem!“

Rap se vyškrábal na nohy a odvrávoral stranou, protože ti dva kouzelníci se přitočili až k němu. Inosin stan byl přece dost velký. Jenom pro dva lidi až moc velký. Mohli tam být i jiní lidé. Třeba její teta…

Zinixo dotančil. Uchopil Oothianu dlaněmi za tváře a stáhl ji k sobě dolů, aby ji políbil. Potom ji pustil a odtančil k oválnému rámu, ve kterém už zase bylo zrcadlo, aby se do něj podíval.

„Teď tu holku.“

V Rapově bolavé hlavě zazvonilo na poplach. Inos se téhle odporné malé zrůdě do rukou nedostane! Jenomže tu není nikdo, kdo by ho mohl zastavit. Rap to nebude. Nebude to ani ten velikán s mečem. To musel být nějaký Strážce, a v tom stanu stejně museli být ještě nějací další lidé. Královny přece po poušti samy necestují…

Ale dříve než stačil přimět svoji pomatenou mysl k činnosti, někdo nebo něco Čaroděje zastavilo. Otočil se zamračeně na Oothianu. „Souhlasíš?“ otázal se, ačkoli nic neříkala.

Zavrtěla hlavou.

Trpaslíkovi na jejím názoru zřejmě záleželo. Našpulil pusu a přikázal: „Vysvětli proč!“

„Čirá voda říkala, že princeznu Čaroděj Jihu ukradl z Východu –“

„Říkala, že ji ukradli té kouzelnici.“

„Dobře, jenomže než ji stačil čarodějnici ukrást Východ, tak ji ukradl Jih. Ale Východnímu sektoru. Proč?“

„Když jsou spojenci, to máš na mysli?“

„Ano, Všemohoucnosti. A co ta bajka o vazalském mágovi Jihu, který se tam tak příhodně objevil? To nezní pravděpodobně. Dokonce ani pro elfa –“

„Myslíš, že Sever lhal?“ Trpaslíkova kamenná tvář potemněla.

Prokonzulka přikývla. Zřejmě přerušila své kouzlo, vypadala teď vyčerpaně a k smrti unaveně. „Dneska večer se s tebou přátelila, ale taky ti může nadělat problémy. A když tu holku vytrhneš z Východního sektoru, jemu se to líbit nebude.“

Zinixo se rozchechtal. „Ale já se ho chystám zahrabat do mraveniště! Navíc se mě pokusil zabít,“ dodal rozzlobeně. Když mu neodpovídala, vyzval ji: „Pověz mi, co si o tom myslíš!“

Oothiana si prohrábla vlasy. Chvilku mlčela, uspořádávala si myšlenky. Rapovi už se stihla hlava dost vyčistit, aby začal přemýšlet. Čirá voda dostala evidentně to, co chtěla, aniž by o něco přišla, vyjma možnosti sledovat Čaroděje Olybina. Nicméně ho mohla dál sledovat prostřednictvím svých

učedníků, takže zvlášť velká oběť to od ní nebyla. Na to trpaslík asi nepomyslel. A co Oothiana?

„Prokázal jsi Severu laskavost," řekla. „Ber to tak, jak to je. Ale elf – to je tvůj velký problém. A vždycky bude. Myslím, že bys měl věnovat svou přízeň Východu. Znáš jeho podřízené mágy, nebo aspoň některé z nich. Je z vás čtyř nejslabší, že?" Když čaroděj přikývl, řekla: „To si jistě bude cenit tvého spojenectví, protože jsi silnější než kterýkoli z obou zbývajících. Nesnaž se ho rozzlobit. Projev mu svou přízeň!"

„Takže izolovat Jih!" Trpaslík vycenil zuby. „Dobrá! Ale pořád vlastně nevíme, proč ten žlutej zkurvysyn daroval Severu toho draka. Že bychom řekli Východu, kde ta holka je, co myslíš?"

„To ne, pane. Ještě ne. Slíbil ji císaři, tak ať po ní pěkně pátrá. Počkej si, co se stane. Zjisti, kdo ji má v moci. Jestli ji Jih skutečně ukradl z Východního sektoru, pak bude jejich spojenectví určitě konec! Teď jenom vyčkávej. Ve vědění je síla."

Zinixo nad tím přemýšlel a potom váhavě pokýval hlavou. „Dobrá. Počkáme si a uvidíme." Nečekaně zamířil ke kouzelnému portálu.

„Mistře!" řekla Oothiana. „Co mám udělat s nimi?"

Faun a goblin se střetli pohledem. Také je zajímala odpověď na tuto otázku.

Čaroděj se zamračil nejprve na Kuře, pak i na Rapa. „Musíme je poslat zpátky na pevninu."

„Mám jim zaplatit loď?"

Prudce zavrtěl hlavou. „Proč bychom utráceli? Vypadají zdravě. Pošli je dolů do doků a prodej je kapitánovi galéry. Za každého z nich dostaneš nejmíň deset zlatých imperiálů. Co se s nimi stane potom, to je jejich problém."

A s tím otevřel Čaroděj Zinixo kouzelný portál a zmizel zpátky do Hubu. Dveře se za ním zabouchly.

Všichni si slyšitelně oddychli.

Na Rapa dopadlo břímě únavy jako lavina. Byla to velmi těžká noc!

Takže se přece jenom stane galejníkem?

Zpátky na pevninu. Co potom? Bude celý život připoutaný k veslu? Nebo ho čeká Havraní totem a pomalé umučení? Nebo Zark a Inos?

Ve stanu měla chlapa…

3

Projednou i v Milfloru přestal foukat chladivý přímořský vítr. Dusný vzduch ucpával lidem hrdla jako vlna, a přestože se slunce vyšplhalo sotva

nad špičatou střechu Pavilónu, do doků už nesnesitelně pražilo. V poledne tu bude hotové peklo. Námořníci i otroci, obchodníci i nosiči – všichni za sebou mátožně vláčeli nohy, když se nahrbeně plahočili po své práci. Všichni kleli, potili se, otírali se a funěli. Dokonce i racci opustili svá obvyklá loviště. Nikdo se nepohyboval příliš rychle.

Rap určitě ne. Na kotnících, na zápěstích a kolem krku měl pouta a všechna byla navzájem spojena řetězem, takže byl celý zkroucený a chodil s rukama mezi koleny. Byl téměř nahý. Slunce mu spalovalo holá záda, dlažební kameny ho pálily do bosých chodidel a pouta na nohou mu při každém kroku dřela kůži. Oothiana už nebyla nikde na blízku, aby ho dala do pořádku. Když ho nedlouho před svítáním strčila zpátky do vězení, uzdravila mu všechny modřiny. Také ovšem použila kouzlo, po kterém se už nemohl pokusit o útěk. Ale nezazlíval jí to. Měl ji rád. Zasloužila si víc než být Čarodějovou otrokyní a hračkou.

Navíc vymluvila Zinixovi únos Inos.

Nakonec se tedy Rap dočkal možnosti prohlédnout si lodě kotvící v Milfloru. Došoural se na konec své trasy a pak se vydal nazpět. Kdyby šel moc rychle, pouta by mu sedřela více kůže; kdyby šel moc pomalu, dostal by ránu mečem a to i naplocho bolelo.

Pořád na tom byl ale lépe než Kuře. Legionáři stále vzpomínali na své mrtvé druhy a v celé Faerii znali jenom jednoho goblina. Každých pár minut do své oběti pořádně strčili nebo jí podrazili nohy. Když se goblin s divokým řinčením řetězů svalil na zem, dva muži do něj kopali tak dlouho, dokud se znovu nevyškrábal na nohy. Mladý poddůstojník s přihlouplou tváří nejen že své muže v této zábavě podporoval, ale občas se k nim i přidal. Rap měl každou chvíli srdce až v krku, protože jestliže ztratí Kuře trpělivost, tak roztrhne řetězy jako pavučinu a nastane další masakr. Naštěstí se těšil, až bude na lodi, a snažil se proto vydržet všechny urážky a tělesnou bolest si vykládal jako poctu.

V přístavu kotvily galéry i plachetnice. Plachetnice byly impozantní. Byl právě příliv a jejich paluby se proto zvedaly vysoko nad přístavištěm. Některé byly velké jako plovoucí hrady, velkolepější než cokoli, co Rap kdy v Krasnegaru viděl – téměř jako obrovské nazdobené dřevěné paláce, pestrobarevné, spletité a cizokrajné. V jejich přepychových kajutách se rozvalovali panovníci. Paluby pro obyčejné cestující většinou působily dojmem přeplněných městských uliček, zatímco ještě níž situované ubytovny pro posádku vypadaly tak, že by v nich člověk čekal hemžení červů, ze kterých se zvedal žaludek.

V této chvíli se ale Rap víc zajímal o galéry. Byly mnohem menší, úzké a nízké a většinou čistší, protože byly určeny výhradně pro bohaté. Galéra

potřebovala na svou velikost obrovskou, věčně hladovou posádku. Galéry uvezly jenom málo rentabilního nákladu, ale pro bezvětrné pásmo Nogidského souostroví to byla ta nejbezpečnější plavidla.

Galéry, které tu viděl, byly většinou jen o málo větší než otevřené čluny a kolem podélné osy lodi měly řadu kajut pro cestující. Zdálo se, že mají příliš těžký trup nad čarou ponoru, a budou tudíž špatně ovladatelné při bočním větru. Veslaři museli spát na svých lavicích nebo pod nimi na holých prknech.

Nechal svůj bystrozrak klouzat přístavem, což bylo mnohem zábavnější, než civět dolů na dlaždice nebo na své žalostně zaprášené a krví potřísněné nohy, na podobně rozdrásané nohy Kuřete či na těžké boty vojáků. Ať už ho čekalo cokoliv, nebude litovat toho, že opustí zlověstnou zemi faerijskou. Rád bude po nějakou dobu snášet dokonce i otroctví, jen když se dostane blíž k Inos. V jejím stanu byl nějaký muž – neustále na to musel myslet, namísto aby využil zbytku noci ke spánku. Došel k závěru, že to, co viděl, se dá vysvětlit tolika možnými způsoby, že nejlepší bude na celou tu věc prostě zapomenout. Beztak do toho nemá co mluvit. Inos je jeho královna a on je jenom její věrný poddaný, nic víc. Dokonce i kdyby se rozhodla způsobit veřejný skandál, neměl by do toho co mluvit. Nedokázal si však vůbec představit, že by Inos dokázala vyvolat skandál – alespoň ne skandál takovéhoto druhu – ať si měla k takovému počínání plné právo.

Koneckonců ten velikán s mečem mohl být onen mág, o kterém se Čirá voda zmínila, jestli vůbec něco z toho, co říkala, byla pravda. Inos by dokázala držet mága mimo svůj stan zrovna tak málo jako paní Oothiana dokáže odmítat poslušnost tomu odpornému trpaslíkovi.

Zapomeň na toho muže ve stanu. Už jsi unikl goblinům, impům a teď i čarodějovi. A to je ten nejpřekvapivější únik ze všech. Proč by se mu neměl podařit útěk z moci námořníků? Jednou, až bude zase na pevnině, jim uteče a půjde.

V Impirii otroctví oficiálně neexistovalo. Legionáři prostě požádali kapitána lodi, aby odvezl dva trestance zpátky na pevninu. To byla dobrá povídačka, ale ve skutečnosti si námořníci prohlídli údajné trestance stejně pečlivě, jako když starý Hononin kupoval koně – dloubali do nich, štípali je, nakukovali jim do úst a do očí a nadzvedávali jim roušky, aby zjistili, jestli nejsou nemocní nebo zmrzačení. Tihle trestanci se budou plavit do konce života anebo do doby, než připlují do země, kde nebude obchod s nimi tak běžný.

Jejich prodej, to byla hotová fraška. Kolik teda dáte za nalodění? ptal se znuděný poddůstojník. Námořník řekl cifru. Voják mu automaticky odpověděl, že to je moc málo a že musí přidat.

Vyslechne ještě pár nabídek a potom se přesune k sousednímu úvazišti, aby nabídl své zboží jinému. Celý průvod se časem vrátí k tomu, kdo předložil nejvyšší nabídku. Zřejmě to zabere celý den.

Najednou někdo uchopil Rapa mozolnatou rukou za bradu a otáčel s ní, až se Rap náhle podíval do modrých sinalých očí nad stříbrným knírem.

„Uzdravuješ se rychle, skrčku.“ Gathmor byl o něco víc oblečen než předešlého dne, ale hruď měl stále odhalenou a byl pořád brutální a nebezpečný jako lední medvěd.

„Pomohli mi, phane.“ Rap si nemohl pomoci, aby nezatínal zuby, a to se mluví špatně.

„Ještě pořád se chceš stát veslařem?“

„Ano, phane.“

„Kolik prstů mám natažených na druhé ruce?“

Jotun mluvil tichým hlasem a ruku měl schovanou za zády. Když Rap váhal, nahmatal palcem ruky, kterou ho držel, tlakový bod pod jeho uchem a nemilosrdně ho stiskl.

„Tři, phane,“ řekl Rap, když mu do očí vhrkly slzy.

„A teď?“

„Dva, phane.“ Gathmor ho pustil.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se poddůstojník, aniž by mu celá scénka nějak zvlášť vadila.

„Ten goblin onehdy vopravdu převrátil půl setniny vzhůru nohama?“

Rap neviděl tvář toho, který mluvil, ale slyšel změnu v tónu. „Kde jsi slyšel ten nesmysl, námořníku?“

„Šuška se o tom v hospodě. Je to pravda?“

„Jen nějaké nepokoje.“

„Já jsem slyšel něco jinýho. Kolik chcete za voba dva?“

„Poslední nabídka byla –“

„Pojď se mnou.“ Jotun odvedl poddůstojníka stranou, aby si s ním promluvil. To, že Rapova zranění vyléčilo kouzlo, mohl Gathmor poznat na vlastní oči, ale jak se dozvěděl, že má bystrozrak? Námořník s magickým bystrozrakem by pro něho byl k nezaplacení. A zřejmě si uvědomoval, že tenhle goblin porazí kohokoliv – když se mu pochopitelně bude chtít. Gathmor byl pozoruhodně dobře informován.

Rap se otočil na patě a snažil se pohlédnout bokem, aby se podíval, jak pokračuje vyjednávání. Nějaký muž mu bránil ve výhledu. Byl elegantně oblečený ve volných šatech, které měli bohatí v těchto teplých krajích v oblibě. Měly překrásný střih a muži seděly jak ulité. Klobouk se širokou krempou vrhal stín na jeho krásný, do bronzova opálený obličej. U pasu se mu elegantně houpal kord. Vrhl na Rapa úsměv plný sněhově bílých zubů.

V prvním návalu vzteku se Rap pokusil vzpřímit. Za svou chybu zaplatil další kůží ze zápěstí a kotníků. Kdyby nebyl svázaný, zaútočil by. Byl to ten netvor, který použil své hanebné kouzelné moci k ošálení Inos. Rap se nenávistí až rozklepal. Nic na světě by mu nezpůsobilo větší radost, než kdyby mohl tuhle krásnou tvář zadupat do silnice.

Druhým pocitem byla vlna strachu. Kde je Andor, tam může být Darad.

„Tak tě znovu zdravím, Rape."

„Co chceš?"

Andorův úsměv ztuhl, jako by tím chtěl Andor vyjádřit smutek nebo snad lítost. „Thinal si myslí, že lžeš, Rape."

„Cože?"

„Thinal je k odhalování lží velmi nadaný, vždyť víš. Nejlepší z nás. Podle něho jsi lhal, když jsi tvrdil, že neznáš své Slovo. To není hezké, lhát kamarádům, Rape!"

Andora pořád nezajímalo nic jiného než Rapovo Slovo, a jakmile je Rap vysloví, přivolá místo sebe Darada se všemi nepříznivými následky.

Andor sledoval Rapovu reakci a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Veslování je prý zdravý pohyb. Dokonce lepší než běhání, jak mi bylo řečeno."

„Ale ty si to nezkusíš."

„Ehm, ne." Andor si lítostivě povzdychl. „Často slýchám, že ruce jsou na mně to nejlepší. Ale budu v kajutě číslo jedna. Zastav se někdy na kus řeči. Ááá… Vypadá to, že už máš koupenou jízdenku. No, uvidíme se na palubě, starý příteli. Příjemnou plavbu!"

4

Andor šel po pobřeží. Rap s Kuřetem kulhali za ním a malý průvod uzavíral námořník. Gathmor evidentně nechtěl riskovat ztrátu dvou zdravých otroků, za které právě zaplatil spoustu zlata, ještě před tím, než se dostanou na *Bouřliváka*.

Galejník s bystrozrakem, otrok s magickými schopnostmi… Rap byl pro námořníky k nezaplacení. Belhal se ve své trapné svázané pozici a naříkal si nad ironií své nové situace. Před chvílí si gratuloval, že utekl z Faerie. Dobře, podařilo se mu ji opustit, ale do čeho se to zase dostal?

Jakou má šanci, že uteče námořníkům, kteří vědí o jeho kouzelných schopnostech? Kormidelník, který vidí v mlze a ve tmě? Posádka ho bude opatrovat jako bednu zlatých prutů, bude nejcennějším nákladem na palubě.

Shrňme si to, řekl si Rap. Námořníci chtějí moje schopnosti, ale je tu Andor se svou touhou po mém Slově Moci. Možná jsem byl k Thinalovi nespravedlivý, protože ať byl jaký byl, ovládl se nakonec ten krysí človíček

alespoň natolik, že nepřivolal Darada. To Andor není tak útlocitný. Tenhle šlechetný a jemný muž má daleko méně zábran než zloděj.

No a moji kůži chce ještě taky goblin. Od té doby, co ho na tom čarodějnickém sabatu přivítali jako krále, cítí, že už není ničí věcí. Je teď pro mě největším nebezpečím. Jak se mu naskytne sebemenší příležitost, přehodí si mě přes rameno a tradá do tajgy, do Havraního totemu, vstříc svému osudu…

Lidem postávajícím okolo milflorských doků se naskytl pohled na šlechtice a námořníka, jak eskortují dva trestance, a věnovali tomu pramálo pozornosti. Rap to viděl jinak – tři žalářníci s jedním vězněm. Byl zvědav, který z nich ho dostane. Uvažoval nad tím, jestli se třeba nakonec nepobijí navzájem a on bude moci svobodně odejít.

Nebo to dopadne tak, že na každého zbude třetina?

Následoval Andora na palubu *Bouřliváka*. Pro tuto chvíli viděl svou budoucnost jasně – čeká jej úděl galejníka.

Mrtvý včerejšek:

Ach, dolij pohár: nemá smysl pražádný
hlídat čas, jenž mizí v propad bezedný:
o nezrozený zítřek a mrtvý včerejšek
já nedbám – vždyť dnešek je příjemný!

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 37, 1859)

»»»» KAPITOLA DESÁTÁ ««««
VODOU CHTĚ NECHTĚ

1

Zadní část paluby určená pro kormidelníka byla velmi malá a rychle se zaplnila. Rapa, který ještě stále rachotil řetězy, předali Kanimu, šlachovitému mladíkovi se zoufale omlácenou tváří jotuna, který se neumí prát. Nebyl to jeho jediný překvapivý rys. Oči barvy moře se vesele mihotaly pod urousanou stříbřitě plavou kšticí, křivý úsměv kolozubých úst mu částečně zakrýval slušivý knírek, a přece vesele klábosil jako čistokrevný imp.

Nejprve potřásl Rapovi vehementně rukou, což byla díky řetězům hlučná a trapná procedura. Poté se dal do rozkovávání Rapových řetězů a mlel při tom páté přes deváté – vítr vane od západu, to je divný, za hodinu bychom měli bejt na volným moři. A co to máš kolem očí? ptal se, vypadáš s tím jako mýval. Už jsi někdy vesloval? A ten druhej je fakt goblin? Slyšel jsem o nich, ale nikdy jsem žádnýho neviděl, jseš levák nebo pravák? S takhle holou prdelí nemůžeš veslovat, seženu ti něco na sebe. Jestli máš hlad, tak schlamstni nějaký žrádlo támhle z košíku a pak se přidej ke klukům… Jakmile Kani zbavil Rapa pout, zmlkl a odvedl ho do zmatku horkého, šerého, přeplněného tunelu.

Ten tvořila na jedné straně stěna s dveřmi kajut pro pasažéry, na straně druhé příkře se svažující ochranné plachty proti slunci, které byly uvázané tak nízko, že skoro ležely na hlavách lidí v tunelu. Do tohoto prostoru by se dostalo mnohem víc světla a vzduchu, kdyby tam nebylo tak narváno. Lidé seděli na lavičkách i na zavazadlech mezi lavičkami, dřepěli nebo klečeli v uličce, chodili a postávali kolem ranců a cestovních vaků. Všeho všudy se v šeru a horku, v těsném prostoru plném pachu mužů a dávno utroušených

odpadků, které vylučuje každé lidské tělo, tísnilo nejméně čtyřicet námořníků.

Rap, zmatený tak přátelským přijetím, následoval Kaniho, jak nejrychleji mohl, otloukal si kotníky, kolena a nakopával si palce, protahoval se mezi lidmi, kolem vesel a lavic a kličkoval mezi haldami zásob, které byly všechny narvány v naprosto nedostatečném skladovacím prostoru – pod sedadly. A Kani ho neustále představoval všem námořníkům, takže musel hamižně dávat pozor na jídlo v levé ruce, které pro něho znamenalo poklad, zatímco se pokoušel přesvědčivě usmívat, když mu drtily pravici tvrdé stisky profesionálních veslařů.

Občas se ocitl namáčknutý ve skupině šesti až sedmi zpocených námořníků, to když procházel někdo důležitý nebo se dělo něco závažného. Při jednom z těchto blízkých shledání ho napasovali na Kaniho tak, že se dotýkali nosem, a Kani, který se na něho upřeně zadíval skrz volně visící kučeravou kštici, zvolal: „Ty máš šedé oči! Ještě nikdy jsem neviděl fauna se šedýma očima."

„Já jsem napůl jotun."

„*No né*! Proč to neřekneš hned? Znásilnění, že jo? Ale to je šílený. Divil jsem se, proč Jednička kupuje fauna, a to ještě za tak velkou cenu. Chlapi, Rap má v sobě jotunskou krev!"

Rapovi potom všichni kolem gratulovali k tomu, že je poloviční jotun, divoce ho plácali po zádech a znovu mu energicky třásli pravicí, mnohem mocněji a mučivěji než předtím. Postupně mu docházel smysl Kaniho roztěkaného tlachání. Přestože *Bouřlivákovým* domovským přístavem byl Durthing na imperiálním ostrově Kithu, všichni důstojníci v jeho posádce byli jotnaři, stejně tak jako všichni veslaři, až na dva impy, jednoho džina a několik málo nejrůznějších míšenců.

„Jsem čistokrevný jotun, to dá rozum," řekl Kani a očima varoval Rapa, aby se tento fakt nepokoušel znevážit nebo snižovat jeho význam, „ale není žádným tajemstvím, že jsem nikdy v životě neviděl Nordland."

„A neviděli ho nikdy ani tvůj otec a děda," poznamenal kdosi. Kani se rozhlédl kolem sebe a změřil si pohledem muže, který právě promluvil. Byl to námořník jotunského původu s nevlídnou tváří, který se jmenoval Crunterp, mnohem větší než Kani. Bezesporu byl příliš velký, protože Kani se nad jeho poznámkou nepohoršil. Řekl na to jen: „Hm."

Crunterp se ušklíbl a věnoval se opět navíjení lana.

„Jotun má radši jotuna, to dá rozum," řekl Kani, který se prodíral vedle Rapa. „To je prostě normální. Ale to, že jsi poloviční jotun, ti hodně pomůže a díky Jedničce je tahle loď férová. Dělej, co máš, a schytáš jen pár jízli-

vých poznámek a pár šťouchanců, aby sis moc nevyskakoval. Žádný zbytečný trápení.“

Rapovi se nevýslovně sevřelo hrdlo. Bylo zřejmé, že život na *Bouřlivákovi* nemusí nutně znamenat peklo, jak očekával. Ve skutečnosti to mohlo být až nebezpečně příjemné. Už velice dlouho postrádal přátelskou společnost. Gobliny nepočítal a dokonce dávno předtím, než získal svého zeleného nohsleda, se ho v Krasnegaru stranili jako jasnovidce. Už pomalu zapomínal na potěšení z toho, když se na něj někdo usměje a on mu to může oplatit. Klidně se od nich nechá tlouci do zad a mačkat si prsty při pozdravu! Vyrostl mezi jotnary a zná jejich drsné způsoby. Zná však také jejich dobré stránky.

Po dlouhém strkání a prodírání dovedl Kani Rapa k lavici, k níž byl přidělen a která byla takřka celá obsazená veslařem, jeho kolegou. Byl to faldovitý obr s obličejem jak psí tlama a jmenoval se Balast, což se k němu očividně hodilo.

„Balast,“ prohlásil Kani vážně, „je ze čtvrtiny trol a ze tří čtvrtin jotun, a proto je to především trol.“

Obr vybuchl smíchy, div že se nerozhoupala loď, zatímco výraz Kaniho očí svědčil jasně o tom, že tenhle vtip je starý a otřepaný. Hromotluk na něj zřejmě reagoval pokaždé stejným způsobem. Díky tomu, že měl dvakrát větší objem, než bývá zvykem, bylo nasnadě, že má také dvakrát méně rozumu, než je obvyklé. Ale byl to první muž na palubě, který Rapovi potřásl rukou, aniž by mu ji schválně zmáčkl. Mezi muži z posádky, kteří byli všichni svlečeni do půl těla, byl jako jediný úplně oblečený, dokonce i ruce měl schované pod dlouhými rukávy. Rapovi byl ten dobromyslný kolos sympatický, jen doufal, že velice nepříjemný zápach vychází pouze z jeho oblečení. Jistojistě mohl veslovat mnohem víc, než mu bylo spravedlivě určeno. Rap měl o poznání lepší náladu, když se usadil na malém kousku lavice nalevo od Balasta, a s vervou se pustil do bochníku chleba a do sýra, které k sobě tak něžně tiskl.

„Tumáš, nasaď si řetězy,“ řekl Kani a klekl si, aby Rapovi spoutal kotníky. Potom se postavil, ušklíbl se a poznamenal: „Nezapomeň si to sundat, až půjdeš na záchod, jinak se přerazíš. Když budeš něco potřebovat, řekni si Balastovi.“ A už se proplétal tím blázincem lidských těl a zavazadel pryč.

Rap chtěl předně vysvětlit, jak to myslel s těmi řetězy, ale hned mu došlo, že Balast není ten pravý, kterého by se měl zeptat. Obrátil se proto na Ogiho, což byl jeden z těch dvou čistokrevných impů – malý, šedý a skoro tak široký jako trpaslík. Ogi seděl na lavici před nimi s jotunem jménem Verg.

Uchechtl se nad tou otázkou a zarachotil řetězem na svém kotníku. „Námořník je vždycky připoutanej ke svý lodi. To je stará jotunská tradice.“

„Na severu to tak není,“ řekl Rap.

Další úšklebek. „Tak sleduj: v Impirii fakt není žádný otroctví, chápeš? To je oficiální báchorka, jasný? Na tyhle lodi jsou všichni svobodný, anebo byli svobodný, než jsi sem přišel ty. Až na pár zelenáčů jsme tady všichni jedna rodina, každej má svůj podíl. Ale v Letním moři se fakt kupujou námořníci, mladej. Ty a tvůj kámoš tady nejste jediný otroci. A proto je tu ta tradice – *všichni maj vždycky spoutaný ruce*. Slyšel jsem, že nějaký farmáři maj podobný zvyklosti, až na to, že u nich je to spíš náboženskej obřad. Má to symbolizovat, že nějak patří k jejich půdě nebo co. Snažíme se to dodržovat v přístavních městech Impirie, ale nikde jinde. Už to chápeš?“

Takže Rap byl skutečný otrok s falešnými řetězy. Připadalo mu to jako ironie, ale bylo to velmi realistické. S nějakým útěkem nemůže asi jen tak počítat, když je pod dohledem sedmdesáti nebo osmdesáti námořníků, kteří na něm mají všichni svůj podíl.

Za několik hodin potom, co se nalodil, uvolnili lana a odrazili od břehu. Připravili vesla, ale ruka žádného nováčka se jich nesměla dotknout, dokud byla loď ještě v přístavu. Balast vesloval, zatímco Rap seděl v uličce a kuchal rybu. U každého vesla stačil obvykle pouze jeden muž a v tomto případě to ani nebylo na dlouho. Jakmile vypluli z přístavu, vytáhli plachtu. Ve městě nefoukalo vůbec a na moři to bylo sotva lepší, ale i tak to hnalo loď stejně rychle, jako kdyby se veslovalo. Vždy to bylo buď jedno, nebo druhé, protože s plachtou se loď nakláněla, takže veslování bylo vyloučené.

Bouřlivák hladce klouzal po vzdouvajícím se moři směrem ke konvoji čtrnácti lodí na obzoru. Plachty proti slunci se svinuly a námořníci bez výčitek shodili okovy. Díky slunečnímu svitu a čerstvému vzduchu se Rap cítil ještě lépe než předtím. Byl hrdý na to, že má v sobě dost z jotuna, než aby se musel obávat mořské nemoci. Navíc si uvědomil, že ani jeho faunské vzezření ani postavení otroka na *Bouřlivákovi* nikomu nijak zvlášť nevadí. Co však mohlo vadit, byla jeho nezkušenost, a v tom se mu všichni snažili pomoci. Prostě přijali jej jako nového pomocníka. To bylo tak neočekávané a radostné, že si připadal jak lehce opilý.

Brzy po vyplutí se znovu objevila Kaniho pomlácená tvář i s nezbytným širokým úsměvem. Poslali ho sem, jak tvrdil, aby dal Rapovi pár lekcí, načež ho provedl po celé délce lodi a všechno mu vysvětloval. Teď zkus něco špatně pojmenovat, varoval, a dostaneš pěstí.

Kapitánovi říkali Starej, a byl to skutečně starý muž. Jmenoval se Gnurr. Mnoho ze své práce přenechával svému prvnímu důstojníkovi Gathmorovi,

řečenému Jednička, který dokázal seřezat na palubě kohokoliv, což byl také ochoten kdykoli dokázat. Na Kanim bylo vidět, že si ohromně jeho rváčského talentu považuje, přestože se letmo zmínil o tom, že Gathmor je taky výborný námořník.

Prohlídka končila na úzkém můstku, který vedl kolem kajut a jenž se jevil jako jediné čisté místo na celé lodi. Postarší pár seděl v křeslech na protějším konci a mračil se na vetřelce.

„To je paluba pro cestující," řekl Kani. „Sem nechoď. Jen když k tomu budeš mít rozkaz. Tak, nějaký dotazy?" zeptal se a opřel se o tenounké zábradlí.

„Proč jsme došli až sem?"

„Je čas začít s cvičením. Hej, Vergu. Hoď sem nějaký veslo, kámo."

Veslo bylo sedmdesát centimetrů dlouhé a na konci rukojeti mělo připevněno vyrovnávací závaží z pořádného kusu olova. Kani jej položil k Rapovým nohám. „Co s tím mám dělat?"

„Budeš to zvedat nahoru a dolů. To je všechno."

„Jak dlouho?" zeptal se Rap nešťastně.

Kani se zamyslel a zaculil se pod svým větrem ošlehaným knírkem.

„Tak dva měsíce a můžeš si to s někým rozdat na páku, za čtyři měsíce si můžeš zkusit pár zápasů, po šesti měsících bys mohl bejt veslařem. Ještě na něco jsem zapomněl, žádný rvačky na palubě. Nech si to až na břeh nebo si to vyřiďte pákou."

Rap o tomto pravidle už slyšel, proto také jotnaři, kteří právě přistáli v přístavu, byli tak nechvalně známí jako rváči. „Budu se držet na uzdě."

„Gathmor má samozřejmě výjimku, musí udržovat kázeň."

Rap si sám sebe nedokázal představit, jak by mohl záměrně vyprovokovat Gathmora ke rvačce, ať už na moři nebo na souši. „Může se trestanec bránit?"

Kani se uchechtl. „Proti Gathmorovi? To se braň, jak chceš, stejně ti to nepomůže."

Rap se sklonil pro veslo a při tom se zamyslel. Kani mu byl konec konců sympatický. Něčím jaksi připomínal kohokoli přibližně z tuctu jotnarů v Krasnegaru, což způsobilo, že byl tak trochu nostalgický. „A co goblin?"

„Myslím, že přijde na řadu po tobě. Ještě nějaký dotazy? Tak do práce." Kani byl na odchodu.

„Mluvil jsi o páce?"

Kani se hbitě otočil. „Námořnickej sport."

„A co sázky?" Rap znal odpověď ještě dřív, než námořník přikývl. „Tak jdi a vsaď všechny peníze, co máš, na to, že nikdo neporazí goblina."

Kani přistoupil o krok blíž. Pěnově bílé řasy se hrozivě svěsily přes oči, které se náhle zdály být modré a mrtvolné jako moře. „To bych se dost naštval, kdybych takovou sázku prohrál.“ zamumlal zlověstně.

„Neprohraješ. Ber to ode mě jako dárek, ale musíš to udělat, než si ho ověříš.“ Rap se sehnul pro veslo.

Šarvátky byly vždycky oblíbenou jotunskou zábavou. Děvkaření a hazard byly až na druhém místě a hodně závisely na příležitosti. Rap právě získal nového přítele.

2

Bouřlivák vyplul z Milfloru v konvoji čtrnácti lodí. Příští ráno jich bylo vidět už jenom osm a hory Faerie se ztratily za obzorem. Vítr vál nepravidelně a stáčel se, bohužel pro posádku, stále více na jih. Byl však dostatečně silný na to, aby se nemuselo veslovat.

Galéra nebyla úplně malá loď, ale s plným stavem osmdesáti mužů na ní bylo dost těsno. Na jejím jediném stěžni se pnula čtvercová plachta, ale díky své palubní nástavbě a malému ponoru byla dost vratká. S rozvinutou plachtou se nedalo počít nic jiného než se nechat pohánět větrem. Za klidného počasí byli veslaři ukryti ve stínu ochranných plachet, ty se však svinovaly, hned jak začalo foukat. Prostor pod lavicemi byl napěchován zavazadly a samotné lavice byly plně obsazeny, buď veslujícími, nebo spícími muži. Jediná volná místečka na lodi byla na přední a zadní palubě a na střeše kajut, ta byla však rezervována pro cestující.

Kuře dal brzy najevo, že pro něj nemá toto cvičení význam, a tak se musel Rap den co den mořit s veslem sám. Nikdy si nemyslel, že může být něco bolestivějšího než utíkat lesem s goblinem, ale teď si tím byl více než jist. Bolelo ho celé tělo, od prstů až k patě. Ruce měl plné puchýřů, ačkoliv všichni muži na palubě měli puchýře a vždycky budou mít.

Druhý den, když se zhroutil na prkennou podlahu a užíval si blahodárné přestávky, se přistihl, jak zírá na pár drahých bot. Vzhlédl vzhůru právě ve chvilce, kdy se k němu Andor s vítězoslavným úsměvem nahýbal.

„Nazdar,“ řekl.

„Plav odsud,“ vyhekl Rap.

Jeho poznámka vyvolala mrzutou výčitku. „Dostal jsem tě z Faerie, nebo snad ne? Chtěl jsi to přece.“

Rapa všechno bolelo. Zachvěl se, jak mu zpocené tělo ovanul mořský vánek. Mluvit s Andorem bylo to poslední, co si teď přál. „Poradil bych si i bez tebe.“

„Ale takovou loď bys nenašel. Je plno horších lodí. Gathmor má dobrou pověst, informoval jsem se. Věř mi, pečlivě jsem si to ověřil.“

Rap se zamračil na Andorovu velmi pohlednou tvář. „Proč odjíždíš? Sagorn tam chtěl přece zůstat.“

Andor si odfrkl. „Blázen bláznivá. Faerie je plná kouzel, pro nás je moc nebezpečná.“

„Je nebezpečná i pro mě anebo jen pro tebe a ty tvý kumpány?“

„Pro všechny. Sagorn je v jistém ohledu hlupák. Pro vzdělání obětuje všechno, ale ve Faerii nedokázal nic. Kromě toho, že nás všechny dostal za mříže. Viděl jsem, jak jsi na lavičce v přístavu mluvil s Gathmorem. Zajímá mě, co se stalo potom. Kdo ti ošetřil ta zranění?“

Rap cítil, jak ho ten člověk zase začíná ovládat, jak jeho zášť vůči němu slábne, jak mu něco našeptává, že Andor je dobrý přítel, že se mu dá věřit.

„Jdi pryč, nechci s tebou mluvit.“

„Ale měl bys. Můžeme si navzájem pomoci. Poslouchej, Rape, to jsem nebyl já, kdo tě prodal goblinům. To byl Darad. Nechtěl jsem ho přivolat. Neměl jsem na vybranou.“

„Nastražil jsi to na mě…“

Andora se to dotklo. „Ne! Kdybych na tebe chtěl poštvat Darada, tak jsem to mohl přece udělat hned, jak jsme se dostali z Krasnegaru. U Boha lumpů, mohl jsem to přece udělat kdykoli! Měl jsem měsíce na to, abych na tebe nastražil nějakou past – v tvým pokoji, v tělocvičně stráží nebo ve stáji. Opravdu jsem doufal, že se přes ten les dostaneme bez problémů. Na mou duši jsem si myslel, že když potkáme gobliny, že se s nima budeme schopni dohodnout a spolupracovat.“ Povzdychl si. „Jo, měl jsem spadeno na tvoje Slovo, ale taky bych ti býval řekl to svoje. Věř mi!“

Rap dobře věděl, že se Andorovi nedokáže podívat přímo do očí, když lže. Díval se na nenáviděné veslo, které leželo na podlaze mezi nimi. „Žádný Slovo neznám!“

„Thinal si myslí, že jo.“

„To se plete.“

Andor si povzdychl. „Říkal jsem ti, Thinal je z nás v odhalování lží nejlepší. Myslí si, že znáš svoje Slovo Moci. To mi úplně stačí. Možná, žes je kdysi neznal, ale teď už je znáš.“

Rap neodpověděl. Třásl se a začínal tuhnout a každou chvíli na něj Gathmor zařve, aby se pustil do práce. Pod ním se námořníci hlasitě hádali, uklízeli nebo se jen tak rozvalovali na lavicích a hlasitě chrápali.

„Sagorn doufal, že ve Faerii najde víc Slov,“ řekl Andor. „A já, já jsem hráč.“

Teď už Rap vzhlédl, aby se setkal s tím oduševnělým, upřímným pohledem.

„Hráč?“

Andor se triumfálně zasmál. „Jsi člověk osudu, příteli. Nevím sice ještě jakýho osudu, ale to, jak přitahuješ čaroděje a kouzla, s tím jsem se ještě nesetkal. Nikdo z nás se s něčím takovým ještě nesetkal. Čarodějnice? Kouzelníci? Co třeba ten trpaslický černokněžník? A rovnou ve Faerii!“

„Jdi pryč!“ zařval Rap a snažil se vymanit z kouzla těch hypnotizujících černých očí. Upřeně se zadíval na stříbrné přezky na Andorových botách. Uslyšel nenáviděný smích.

„Teď to nevyřešíme. Ale uvidíme se zase, až doplujeme do Kithu. Potom si promluvíme. Budu muset vymyslet, jak tě dostat z těchhle necek, tak jako jsem ti pomohl dostat se na ně. Taky se může stát, že našeho kamaráda zelenáče přesvědčíme, aby se věnoval námořnickému řemeslu natrvalo.“

„To by nebylo tak snadný.“

„A třeba i bylo. Ale já jsem přesvědčený, že se Sagorn zmýlil. Myslím, že to nejlepší, co můžeme udělat, je držet se našeho přítele Rapa. Mám dojem, že tak potkáme hodně kouzelníků. A možná, že se někomu z nich bude chtít sejmout z nás naši kletbu.“

„Rape!“ zaburácel zdola Gathmorův hlas. „Do práce!“

Rap se toporně postavil a sehnul pro to proklaté veslo. Andor se také postavil. „Pro adepta by to byla hračka.“

Rap zvedl veslo nad hlavu, zamračil se na svého společníka a opět je položil na palubu. Přemohl se a vůbec nezaskučel bolestí.

„Zastav se potom u mě v kajutě,“ řekl Andor. „Řeknu ti svoje Slovo jako první. Slibuju. Nejdřív já a pak mi povíš ty to své.“

Rap znovu zdvihl veslo, držel tempo s pravidelným kýváním lodi, ale teď zavřel oči. Dolů…

„Řeknu ti svoje Slovo první, Rape, když mi slíbíš, že to pak uděláš taky.“

Nahoru… „Jo, a potom přivoláš Darada.“

Dolů…

„I když ke mně nemáš důvěru, já ti věřím.“

Nahoru…

U bohů, tohle je lákavé! Andor se k němu v Krasnegaru choval jako dobrý přítel, když s ním nikdo jiný ani nepromluvil. Adept by tohle zatracený veslo zvládl jako nic.

Dolů…

Nakonec Andora ta hra omrzela a odešel.

Nahoru…

Rap setřásl mrknutím pot s očí a sledoval, jak Andor odchází.

Dolů…

Zůstat tam Andor ještě deset sekund, Rap by mu pravděpodobně podlehl.

Nahoru…

Andorovi nedokázal odolávat o nic více než Daradovi.

Dolů…

3

Bouřlivák připlouval do Faerie rok co rok. Využívali převládajících větrů, tak jako právě teď, i když museli plout proti proudu, zvládli zkušení námořníci jako Gnurr nebo Gathmor čtyři z pěti cest z Milfloru do Kithu takřka bez použití vesel. Ale druhý den, co byl Rap na lodi, se náhle z jihojihovýchodu přiřítila vichřice, což se stávalo zřídkakdy. Čtyři dny udržoval Gnurr zuby nehty směr co nejvíce na sever a na východ, ale výsledný kurs, jestli se tomu dá tak říci, se nikomu nelíbil. V tomhle počasí bylo veslování nemožné. Posádka byla podrážděná, cestující se zavřeli ve svých kajutách a vzdorovali mukám mořské nemoci.

Každým dnem vydržel Rap osamělé trýznivé cvičení s veslem delší dobu. Protože byl stále silnější, zvyšoval Gathmor svoje požadavky a Rap si vychutnával příjemné vzpomínky na starého dobrého seržanta Thosolina a jeho malicherné zkoušky. Andor už ho neobtěžoval, protože Andor byl imp a impové nejsou dobří námořníci. Paluba pro cestující patřila celá Rapovi: zvedal tam nahoru a spouštěl dolů svoje veslo a dlouhé hodiny trávil v bezmyšlenkovitém polotranzu.

Dokonce i Kuře ho tam občas vyrušil. Bylo přirozené, že se goblin stal brzo lodním šampiónem v páce a během prvních dvou kol vydělal nevědomky Kanimu peníze v hodnotě roční výplaty. Námořníci ho brzo přijali prostě jako další nejotunskou kuriozitu. Domnívali se, že jeho abnormální síla je charakteristickým rysem jeho rasy, a vtipkovali o tom, že by se vyplatil zátah na sever, aby takových jako on odchytli víc.

Na *Bouřlivákovi* bylo sedm cestujících: Andor coby vážený turista, postarší biskup se svojí ženou, mladý hejsek z Impirie, který jel navštívit své staré rodiče, vysušená matróna s koňským obličejem, jež spisovala populární romance a měla v plánu napsat jednu o Faerii, a jeden vikomt ve středních letech na svatební cestě s mnohem mladší ženou. Bylo zřejmé, že všichni jsou bohatí, protože jinak by nemohli plavbu zaplatit. Museli to být také všichni buď blázni, nebo dobrodruzi, protože plavba z Faerie nebyla

nikdy nic jistého. Za několik dní získali odolnost proti mořské nemoci a opět se vynořili ze svých kajut

Noc za nocí se konvoj stále více rozptyloval. Pátý den se ztratili z dohledu poslední dvě plachty a pak už byl *Bouřlivák* pod klenbou modrého nebe úplně sám. Vítr, který šest dní tropil všemožné škody, najednou polevil. Rap si pěstoval svaly i puchýře skutečným veslováním, které bylo mnohem náročnější než trénování nasucho, a byl teď za předcházející cvičení vděčný.

Den za dnem stále více pronikal do běžného námořnického života. Když zrovna nevesloval, tak drhl podlahu, škrábal brambory nebo nasazoval na udice vnadidla, dělal, co mu bylo řečeno. Čistil odpadní mísy pro cestující, kuchal ryby, leštil a vytíral podlahu. Takovou snadnou práci zvládl jako kdokoli jiný. Vždycky se snažil udělat to co nejlépe, protože to byl jeho styl. Jen co dokončil jeden úkol, dostal za odměnu další. Netrestali ho ani nechválili, a ani po jednom netoužil. Byl více než šťastný, že ho mezi sebe přijali prostě jako další pomocnou sílu. Někde mezi Hononinovými stájemi a *Bouřlivákem* se z chlapce stal muž. Tento objev Rap nadšeně uvítal a rozhodl se, že se podle tohoto nového postavení bude chovat, jak to jen půjde.

Poslouchal, když se námořníci bavili, kladl jim různé otázky a oni mu rádi odpovídali. Půjčili si kapitánovy mapy, rozložili je a ukazovali mu různé věci. Nejjednodušší cesta do Hubu vedla na sever skrz Západní vody do obrovské řeky Amby, která byla splavná až do Cenmeru. Ale vítr a proud byl v této oblasti zrádný. Nejedna vynikající loď byla vržena na závětrné pobřeží nebo smetena do chřtánu Nogid. Také tam vždycky bylo plno pirátů a loďstvo Impirie v Západních vodách moc nehlídkovalo.

Mnohem bezpečnější byl kurs na jih od tohoto souostroví, většinou na Kith, což byla ostrovní pevnost Impirie v Letním moři. Proud byl silný a vítr nestálý. Často se stávalo, že plachetnice uvízly v bezvětří a po letech se už jako vysušené trosky rozbily ve vlnobití u skalnatého pobřeží Zarku. Galéry byly bezpečnější, ale i ty musely čelit nebezpečí a navíc si Gathmor nebyl díky vichřici zcela jistý polohou své lodi. Za těchto okolností, když se nacházeli kdesi v Letním moři, bylo jediným řešením mířit pořád na sever a někde přistát.

Dny plynuly a vzduch zůstával nehybný jako skála, hladina moře byla rovná jako stůl. Svaly mužů hnaly loď kupředu, na sever, proti jižnímu proudu. Ti zkušenější si už pomalu uvědomovali a taky si to mumlavě sdělovali, že tohle nebude jedna z těch lepších cest. Žízeň se stala jejich všedním hostem. Na skrovný příděl vody si stěžovali dokonce i cestující, kteří neveslovali.

Dva muži na jedno veslo… Ale společně veslovali pouze v případě nouze. Ten druhý odpočíval, jak jen to prostor pod lavicemi dovoloval, nebo někde dělal pro Gathmora jinou práci. Rap se brzo naučil spát na podlaze v jakékoli poloze, uspáván vyčerpáním a kolébáním lodi, šuměním moře pod trupem *Bouřliváka*, rytmickým skřípáním vesel v havlinkách a pravidelným ševelením mnoha mužů, kteří jednohlasně oddychovali.

A když byl na řadě on – úder splýval s úderem, pohled s pohledem, den s nocí a všechno se mlžilo v bolesti a palčivé žízni. Doušek vody se stal nejvyšším cílem, chvilkový odpočinek byl rajským snem.

Šeptalo se o lodích, kde posádka vymřela žízní, o plovoucích rakvích plných lidských koster, roky unášených po Letním moři. Ale zanedlouho i šeptání ustalo; nikdo neměl dechu nazbyt.

Zvláště nováček na tom byl bledě. Balast zprvu vesloval mnohem více, než mu bylo určeno. Rap vždy těsně před koncem své směny ochable visel na vesle a každý další okamžik pro něho znamenal stále nesnesitelnější utrpení. V takové chvíli se vždy objevil tenhle obr a nabídl mu střídání o něco dříve. Rap pokaždé odmítl, ale parťák se prostě posadil vedle něho, na náročnější místo blíže ke středu lodi, a začal veslovat s ním, až si Rap uvědomil, že se z jeho snažení stala pouhá fraška a že Balast vlastně vesluje sám. Rap se ve skutečnosti vesla pouze přidržoval, ale zařekl se, že ho nepustí dřív, než bocman zazvoní.

Potom nadešla směna, kdy mu už Balast nepřišel ulevit před koncem a se zvukem zvonu za ním přišli důstojníci. Na chvíli se zatáhla všechna vesla a *Bouřlivák*, maličká tečka v nekonečném oceánu, viditelná snad jen bohům, se tiše kolébal na hladině. Ve víře, že se bohové skutečně dívají, jim kapitán Gnurr poděkoval za nového námořníka a obřadně vylil Rapovi na hlavu sklenici vína. Důstojníci mu potřásli zkrvavenou pravicí a posádka mu provolala slávu. Za to víno byl Rap vděčný, protože zakrylo jinou, ostudnou tekutinu, která se řinula po jeho tvářích.

Kuře byl zdatným veslařem od prvního momentu, ale nikdo se neobtěžoval vyznamenat ho podobným způsobem. V jeho případě to bylo až příliš snadné.

Goblin měl lavici uprostřed lodi, zatímco Rap seděl na pravoboku blízko přídě. Uprostřed byla řada kajut. Rapovi ve výhledu malé kajuty nebránily a z ničeho neměl větší radost, než že se goblinův kouzelný talent nevztahoval na puchýře – i když Kuře měl asi z puchýřů požitek.

Rap věděl, že se vikomtovi nedaří uspokojit svou mladou ženu a že postarší biskup má zase problém zcela opačného rázu se svou ženou. Také mu bylo známo, proč tomu krásnému mladému šlechticovi, Andorovi, kterého

měla ráda jak posádka, tak i cestující, trvalo zotavení z mořské nemoci déle než ostatním.

V tom nejhorším počasí se na palubě nevyskytoval vůbec, a dokonce, i když bylo poměrně klidné počasí, se občas omluvil pro nevolnost a stáhl se do své kajuty. Někdy si s sebou bral i jídlo, což byla podivná prevence proti mořské nemoci.

V kajutě se vyskytoval místo Andora skoro pokaždé Darad. Když Rap zjistil tu přeměnu poprvé, vyděsilo ho to a rozčílilo. Podezíral Andora, že se mu tak snaží vyhrožovat. Pohrával si s myšlenkou, že vše prozradí Gathmorovi a odhalí tak celou tu bandu. Ale když opět vychladl, uvědomil si, že udání by nikam nevedlo. Gathmor by nedovolil špehování svých cestujících a Andor by obvinění popřel. Rap věděl, komu by dali za pravdu, kdyby každý z nich tvrdil něco jiného.

Většinou tedy okupoval kajutu číslo jedna obrovský jotunský válečník, který nedělal nic jiného, než že ležel na břiše a svíjel se v bolestech. Jeho záda byla samý puchýř, oko měl napuchlé a kousance na paži mu natékaly a mokvaly. Ani v tomto žalostném stavu nezměnil svůj postoj k Rapovi, ale vůbec nemusel takhle trpět. Mohl prostě přivolat Andora zpátky namísto sebe a počkat, až se někdo z nich dostane do oblasti, kde bude možné vyhledat lékařskou pomoc. Jeho nesčetné jizvy svědčily o tom, že v minulosti musel vydržet mnoho hojení, stejně tak jako teď. Navzdory tomu, co Rapovi povídali Thinal a Sagorn, těm pěti mužům jednomu na druhém do jisté míry záleželo. Andor dal Daradovi příležitost zotavit se ze zranění právě v době, kdy si sám léčil paži. Takže až bude tento tajný spolek potřebovat svého válečníka, bude Darad opět v pořádku.

Dva týdny po tom, co opustili Milflor, bylo nebezpečí největší. Muži odříkávali svoje každodenní modlitby s mnohem větší vervou než obvykle. Vítr nepřicházel, sudy s pitnou vodou byly téměř prázdné. Gnurr snížil příděly a muži začali u vesel omdlévat, což nevyhnutelně působilo zmatek a dokonce i nějaká zranění. Příští den nabral vítr na síle, ale vál od severu. *Bouřlivák* se rozkolébal a díky tomu se stalo veslování ještě větší dřinou než kdykoliv předtím. Gathmor byl přinucen zdvojnásobit počet mužů, dva na veslo, a na seznam utrpení museli připsat ještě nevyspalost, stejně tak jako spršky mořské vody, kterou nasákl každý kus oděvu, a sůl pak štípala ve spálené kůži jako kyselina. Rap měl dojem, jako by veškeré úsilí námořníků přicházelo vniveč a loď byla hnána opačným směrem. Nechat se hnát větrem by znamenalo umřít žízní dřív, než by se znovu dostali do Faerie, jestli by tam vůbec někdy dopluli. Zemřít žízní ovšem mohou v každém případě.

Šestnáctý den spatřila hlídka ve strážním koši kouř. Sám Gnurr přišel rozdávat zvláštní příděl vody, ale stejně to nebylo více než dva doušky na muže. Za soumraku byly už ze stěžně viditelné vrcholky Nogidského souostroví.

Všem připadalo, že následující noc trvá celou věčnost. Veslaři, kteří měli pauzu, se jenom sesunuli z lavic a spali tam, kde dopadli na podlahu, dokud je neprobudil kopanec, aby se znovu pustili do práce. Vítr nepřival žádné mraky a hvězdy jasně, krásně a nemilosrdně svítily.

Následující den byl ještě horší. Sopečný kouř už nebyl v dohledu, ale okraj hnědých ostrovů na severovýchodě byl viditelný dokonce i z lavic. Vítr se bezohledně stočil na severozápad a *Bouřlivák* se stal v bočním větru neovladatelný. Rap měl teď celé veslo pro sebe, protože boží soud si vybíral daň i od silnějších mužů. Když ani strach ze smrti nebyl dostatečnou inspirací, pak jí nemohl být ani strach z bití, dokonce ani od Gathmora ne.

I cestující měli strach. Jediným Rapovým potěšením za celý den bylo sledovat, jak Andorovi u vesla krvácejí jeho krásné ruce. Ironie osudu byla dvojnásobná, protože Darad by byl samozřejmě mnohem lepším veslařem, ale to by se jen těžko vysvětlovalo.

Celý den ujížděly ostrovy vedle lodě. Odpoledne se už začaly viditelně vzdalovat, protože slábnoucí posádka prohrála svoji bitvu s větrem.

Když se slunce přiblížilo k západnímu obzoru, rozdal Gnurr zbytek vody a vyzval mužstvo ke zvláštním modlitbám. Mohly to být poslední modlitby. Ráno bude *Bouřlivák* nevyhnutelně mimo dohled země, unášen neznámo kam do oceánu jižně od Letních moří.

Když modlitby skončily, vítr jakoby ochabl. Posádka si to celé zopakovala, muži cedili slova skrz popraskané rty. Postupně, k zbláznění pomalu, vánek znovu zesílil a začal se obracet na jihozápad. Mezi vyslovováním svatých slov už probleskl smích a veselí. Vytáhli plachtu, schovali vesla a loď brzy tančila směrem k pobřeží. Olivově hnědé hory se začaly přibližovat. Vyčerpaní muži se svalili na podlážky a Gnurr s Gathmorem vytáhli mapy.

4

Rapovi se do ramene zakousl bílý medvěd a řádně s ním zacloumal. „Co je?“ zeptal se Rap, aniž otevřel oči. Proč se obtěžovat s očima, když je stejně tma. Věděl, že je to Gathmor.

Ale Gathmor nevěděl, že to Rap ví, a pořád s ním třásl, dokud se Rap úplně neprobral. Loď se houpala a poskakovala, lana skřípala v sílícím větru.

„Ty máš bystrozrak, mladej? Jakej máš dosah?“

„Asi tak tři kilometry, pane.“ Hloupá otázka, jako kdyby to nemohlo počkat do rána.

„Díky Bohům! Tak pojď se mnou.“

Rap se mrzutě zvedl a následoval ho. Klopýtal přes muže, kteří spali na zádi lodi, ale snažil se být ohleduplnější než důstojník, který neměl ve tmě jinou možnost než po nich prostě šlapat. Nikdo si ale moc hlasitě nestěžoval.

U kormidla stál kapitán, starý a zdrcený jako hrdá bárka, naklánějící se ve smrtonosné bouři. Ale Gnurr byl jotun, nikdy by se nevzdal bez boje. Obyčejným zrakem by ho byl sotva rozpoznal, nebýt jeho bílých vlasů, které se ve tmě třepetaly jako křídla polapeného ptáka. Kormidelník nebyl vidět téměř vůbec a tichá postava Andora, který stál opodál, byla rozeznatelná jen díky bílým obvazům na rukou.

„Jsi naše spása, mladíku, jestli máš opravdu bystrozrak.“ Gathmor otevřel bednu a vytáhl ruličku pergamenu. „Už jsi slyšel o kanibalech?“ Hlas měl chladný a skřehotavý.

„Ano, pane.“ Rap se rozhlédl kolem dokola. Na západě spatřil sotva viditelný obzor a vpředu normálním zrakem viděl jen obrysy hrbolatého pohoří, rýsující se proti obloze. Jeho bystrozrak tak daleko nedosáhl, neviděl nic než vlny, které se tříštily o útesy po pravoboku.

„Jsme pořád v nebezpečí. Nacházíme se na závětrném pobřeží a chystá se bouřka. Vodu musíme sehnat ještě před rozedněním, a domorodci jsou nepřátelští.“

„Opravdu jedí lidi, pane?“ Rap musel slova z vyprahlých úst doslova tlačit. Začínalo ho to zajímat, přestával být ospalý, ale v hlavě mu bušilo a cítil se zvláštně zesláblý a neskutečný. Stejně jako všichni ostatní se třásl v horečce z nekonečné žízně.

„Ano. Teď se podíváme na tohle.“ Gathmor se zadíval do své mapy. Zvedl si ji skoro až k nosu. Potom ji zase položil a téměř upadl na zábradlí. „Vem to čert. Nevidím ani natolik, abych ti to mohl ukázat.“

„Já to vidím, pane.“

„Ty umíš číst?“

Kapitánovo překvapení bylo stejně tak urážlivé jako svým způsobem lichotivé. „Zajisté, pane.“

Gathmor zamumlal něco, co se podobalo díkuvzdání.

„No, tak se podívej na tohle, jestli opravdu umíš číst,“ řekl a vrazil mu do ruky mapu. „Myslíme si, že jsme někde blízko kanálu mezi Inkralipem a Uzinipem.“

„Ano, pane.“ Rap neměl tušení, proč se Andor vytratil. Ve tmě stál Sagorn a napjatě poslouchal. Stál vzpřímeně a pevně se držel zábradlí. Řídké bílé vlasy mu vlály ve větru jako Gathmorovi. Rap byl jediný, kdo si ho všiml.

„No tak, chlape, podívej se na tu mapu!“ Důstojník začínal být nedočkavý, chvílemi až zoufalý. Potřeboval vědět o těch útesech na pravoboku něco víc.

„Už to hledám, pane.“ Rap se v tom větru neodvážil rozvinout svitek. „Už jsem našel Uzinip… tady je Sirotčí mělčina… Támhleto je příboj, pane?“ Rap ukázal prstem.

Gathmor chytil Rapa pod krkem a přitáhl ho k sobě, takřka nos na nos. „Chceš mi namluvit, že dokážeš číst ze srolovaný mapy v úplný tmě?“

„Ano, pane.“

Následovala pauza, jak to Gathmora ohromilo. Vyzdvihl Rapa do výšky, pak jej pustil. Rap se uhodil do bolavého ramene, spáleného od slunce a posetého boláky od soli. Ochable zavrávoral a zachytil se zábradlí.

„Dobře, faune. Ještě pořád nás můžeš zachránit. Sleduj ten kanál. Větví se. Dej se tím levým ramenem, to vede k přístavu. Několik ostrůvků… pevnost Emshandar… vidíš to?“

„Ano, pane.“

„Voda, námořníku! Tam je voda. Taky tam jsou vojáci Impirie. Bohové nás zaváli k jediný základně v tyhle oblasti. Dostaneš nás do přístavu?“

Rap přikývl, ale pak si uvědomil, že je tma, a řekl, „Ano, pane.“

Potom zívl a hlava ho rozbolela ještě víc. Kanál mu připadal jako chodbička od červotoče; v mapách se moc nevyznal. Když ale Gathmor tvrdí, že je to dostatečně široké, tak tomu tak asi bude. U pevnosti Emshandar vzadu na Unizipu byla mnohem širší úžina.

„Vidíš na mapě nápis 'vesnice'?“

„Ano, pane.“

„Tam jsou ti lidožrouti, až na to, že tahle mapa je už stará a že se za tu dobu mohli přestěhovat.“ Najednou se Sagorn změnil v Andora. „To je nepravděpodobné! V této oblasti není moc vody. Osady budou pořád tam, kde jsou prameny.“ Byla to Andorova slova, ale Sagornovy myšlenky.

Gathmor podrážděně zavrčel do tmy, ale neviděl, že Andora opět vystřídal starý mudrc.

„Nevadí,“ řekl důstojník. „Proplížíme se kolem nich, ať už budou kdekoli. Tahle cesta je úzká, veslovat tudy pozpátku se moc nedoporučuje, ale my nemáme na vybranou. Budeme se tam muset potichu proplížit a dostat se k pevnosti dřív, než si nás všimnou. Jinak nás v soutěsce chytnou a daj si

nás k snídani. Až tím projedeme, budeme mít volnou cestu na sever. Je to jasný?“

„Ano, pane. Jak blízko jsi se chtěl dostat k té Sirotčí mělčině, pane? Vypadá to, že tím směrem plujeme.“

Gathmor zaklel.

Rap začal hrozně zívat. Kdyby se posadil, byl by v tom momentě usnul. Pohodlně se opřel o zábradlí mezi kapitánem a prvním důstojníkem a začal vydávat rozkazy. Za normálních okolností by to někomu mohlo připadat směšné, ale teď nebylo nikomu do smíchu. Řekl jim, když *Bouřlivák* připlouval do kanálu, načež stáhli plachtu a začali veslovat. V úzkých průplavech, jak se dozvěděl, je vítr nevypočitatelný. Gathmor povolal šestnáct svých nejzkušenějších veslařů a nechal hadry obalit listy vesel a havlinky. Ze zbytku posádky bylo jen pár námořníků schopno udržet se na nohou a z nich pouze Balast a Kuře byli schopni použít zbraň. Kdyby lidojedi zaútočili, našli by dveře do špižírny otevřené.

Jenom Rap si všiml, jak se Andor se Sagornem ve tmě střídají. Ten prohnaný učenec už ale nepřispěl žádnou moudrostí.

Kanál se stáčel doprava. Byl mnohem širší, než jak se zdál na mapě. Zpočátku projevil *Bouřlivák* nebezpečnou snahu najíždět v bočním větru na břeh a Rap se musel naučit, jakým směrem má nechat posádku veslovat, aby se loď pohybovala tak, jak bylo potřeba. V ruce držel mapu, stále smotanou, a otáčel ji tak, aby udržoval obrázek správným směrem. V další zatáčce vál už klidnější vítr a loď se začala chovat tak trochu jako kůň.

Rap měl svěšenou hlavu a rozklepaná kolena. Snažil se trochu sebrat. Vést loď bylo mnohem snazší, než když jel s vozem v Krasnegaru, ale nebylo to zase až tak snadné, když byl k smrti unavený.

„Támhle je nějaká vesnice!“ Mapa byla dost přesná. Nebyl si ani jist, jestli vůbec Gathmor vidí, kam ukazuje. Hvězdy nesvítily. Noc byla tak tmavá, že víc už to snad ani nebylo možné.

„Pšt! Po vodě je všechno slyšet.“

„Ano, pane,“ řekl Rap potichu. „Plujeme moc blízko k téhle straně, pane.“ Vysoké hory kolem údolí utlumily bouři, která teď právě burácela na otevřeném moři, ale vlnky před lodí musí být od větru.

Důstojník se opřel o kormidlo. „Proud. Vedeš si skvěle, mladíku.“

„Nemáte to lehké,“ řekl Rap v nenadálém náporu sebekritiky.

„Lehký? *Lehký*?“ Jotunův šepot zněl hořce. „Dívat se, jak suchozemský míšenecký štěně vede mou loď ve tmě mezi Nogidama? To bych si radši nechal trhat nehty na nohách. A to myslím vážně. Nehet za nehtem. Pomalinku.“

„Tím jsem si jist, pane. Trochu doleva, pane.“

Gathmor se otřásl a zamumlal, „Dvě čárky na levobok.“ Potom se opřel o kormidlo. Starý kapitán si lehl Rapovi k nohám, protože byl už tak unavený, že nemohl stát. Buď spal, nebo byl v bezvědomí.

Na jejich tiché plavbě bylo něco hodně zvláštního. Dokonce ani uvnitř lodi nebylo slyšet ani živáčka. Tito muži měli už zřejmě s tajným proplouváním ve tmě nějaké zkušenosti, ale nebylo by rozumné se na to teď vyptávat. Dokonce jim ani žádný velitel neudával tempo. Asi slyšeli bubnování v Rapově hlavě; bylo snad dostatečně hlasité na to, aby probudilo lidojedy?

U břehu šplouchaly vlny a na vyšších svazích ohýbal vítr stromy, ale to bylo všechno. *Bouřlivák* se přibližoval k vesnici. Nějaký pes začal štěkat, Rap ho rychle utišil. Na břehu zakašlal nějaký člověk. S tím ale Rap nic nesvede. Kdyby jen dokázal vyléčit bolení hlavy. Svoje bolení hlavy.

To mě snad bystrozrak začal šálit. Je to možné? „Jakou potřebuje tahle loď hloubku, pane?“

„Myslíš ponor? Stačí půl sáhu.“

„No toto…“ Neuvěřitelné, sáh je přece dost málo. „Pak je všechno v pořádku.“

Gathmor zabručel. „Ty vidíš i skrz vodu?“

„Ano, pane. Tady je hloubka minimálně dva sáhy.“

Vodu… pitnou vodu… sladkou vodu… *Bohové stůjte při nás*…

„Kde jsme, mladíku?“ Důstojníkův hlas nervózně zadrhával.

„Právě obeplouváme Unizip.“

Za chvíli se začal *Bouřlivák* nejistě pohybovat v silnějších vlnách.

Někde před nimi duněla bouře, loď vyplula z průlivu, zatočila v úhlu, který Rap nečekal, a proud ji unášel do úžiny, na jejíž konec nedokázal dohlédnout – možná tam bylo volno až do Zarku.

Na břehu kolem svítila světla, ohně.

„To je ona!“ řekl Gathmor. „Pevnost.“ Zhluboka se nadechl, aby mohl nadšeně zařvat, ale Rap mu ještě včas zacpal ústa.

5

Posádka potichu veslovala a srovnávala loď proti sílícímu větru. Před nimi leželo mrtvé ticho, na úzké louce mezi úbočím a pobřežím se hrbily zbytky pevnosti Emshandar. Ticho a klid.

Rap jim vše popsal, i když námořníci si hodně dokázali představit sami. Na písčitém pobřeží planuly obrovské hranice a osvětlovaly tančící lidojedy, po vlnách se nesl rachot bubnů a zpěv, stejně tak jako odporný zápach z doutnajících zbytků palisádové ohrady a ještě silnější pach pečeného masa, kterého se na roštech opékaly obrovské kusy.

„Vidíš někde vodu?“ zeptal se Gathmor sklesle. Snažil se mluvit potichu, ale vítr by byl zvuk jeho hlasu stejně odnesl pryč, k volnému moři.

„Myslím, že ano, pane. V těch troskách. Je tam studna s rumpálem. Jsou tam nějací muži. Ne, jsou to ženy.“ Rapovi se zdálo, že slyší vrzání rumpálu, ale mohl to být stejně tak rožeň na pobřeží.

„To nevadí.“ Důstojník vztekle udeřil do zábradlí. Byly tam stovky lidojedů, a i kdyby nebylo jejich nesmírné početní převahy, jotnaři stejně nebyli schopni bojovat.

Sagorn všechno sledoval a pozorně poslouchal. Nedbal na to, že si ho někdo mohl v mihotavém světle ohňů všimnout. Právě se znovu proměnil v Andora. „Nesmíme otálet. Ta pevnost musela mít magickou obranu. Bez ní by na Nogidách nevydržela ani týden.“

„No a?“ zavrčel Gathmor. Všechny cestující už dávno poslali do jejich kajut. Všechny až na Andora.

„Takže lidojedi musí mít své vlastní kouzelníky. Určitě bude některý z nich mít také bystrozrak.“

Jotun souhlasně zavrčel. „Bez vody jsme stejně mrtví.“ Měl potíže s mluvením tak jako ostatní. Všichni se třásli a motali se. Veslařům brzo dojdou síly.

„Je tam pramen,“ stěží zaskřehotal Rap. „Nahoře na kopci.“ Pochopitelně. Proto taky byla pevnost postavena na tomto místě a proto také byla ve studni voda.

„Mezi námi a kopcem je tisíc kanibalů.“

„Vidím ve tmě, pane. Ale plavat neumím.“

Na Rapovo rameno opět dopadla obrovská ruka. „A kdo by to asi tak dokázal, s kbelíkem vody? Bohové nám tě seslali, mladíku. Udělej to, a budeš svobodnej.“

Rap ani neodpovídal. Když to neudělá, tak zemře.

Bouřlivák neměl žádné záchranné čluny a nepotřeboval žádné prvotřídní přístavy. Rap naváděl loď zpátky proti předchozímu kursu, dokud se ohně neztratily z dohledu. Bylo by ještě bezpečnější, kdyby odpluli dál, ale veslaři se jen stěží prodírali proti proudu, který hnala do kanálu bouře, a Rap byl velmi unavený, než aby byl schopen jít příliš daleko. Poslední záběr vesel vymrštil příď lodě na břeh a někteří muži skončili na svých slabších kamarádech. Bez pitné vody, která je vzpruží, nebudou snad ani schopni loď odrazit.

Důstojník přelezl zábradlí s provazem v ruce. Rap ho se dvěma kbelíky následoval. Neskákali z velké výšky, ale Rap přesto při doskoku neudržel rovnováhu a zoufale sebou mrskal v metrové hloubce. Mimovolně si trochu lokl mořské vody a chutnala mu. Mezi námořníky se vyprávěly báchorky

o tom, jak muži po mořské vodě zešíleli, ale ta troška mu snad v tak krátké době neublíží a s dlouhodobými následky si nemusí dělat starosti. Lidojedi si aspoň nebudou muset solit, až budou Rapa vařit, to bylo všechno.

„U všech Bohů, to je tma!“ Gathmor se dopotácel k vyčnívajícímu skalisku a teď kolem něho omotával lano. Jestli se toho provazu pustím, tak už tu proklatou loď nikdy nenajdu. Jsi tady ještě?“

„Ano, pane.“

„Šel bych s tebou, kdybych ti tam byl platnej víc než prd.“

„Jsem si jistej, pane, že byste šel.“

„Zkusím to, jestli chceš. Když mě povedeš za ruku.“ Prvního důstojníka se zmocňovala nejistota. Snad ještě nikdy v životě nemusel připustit, že je někdo v něčem lepší než on, a to ho v jeho jotunské pýše muselo velmi zraňovat.

Rap prohodil něco konejšivého, ale to už vrávoral pryč po pláži. Byl sice příslovečným jednookým králem mezi slepými, ale stále měl na paměti to, o čem se zmínil Sagorn Andorovým prostřednictvím – lidojedi mohou mít docela klidně vlastní kouzelníky.

Určitě je mají! Nogidy leží jako barikáda na cestě z Faerie domů. Rap přirozeně není první a jediný génius, nadaný magickým Slovem, který zde ztroskotal. Jistě to potkalo i nějaké adepty a snad i mága… A jistě řada z nich před smrtí vyzradila svoje Slovo Moci. Dá se čekat, že ve zdejší zemi slepců bude mnoho vidoucích.

Kromě toho – a tuto náhlou myšlenku pociťoval spíš jako výplod deliria než zdravého rozumu – Impirie pořádala po staletí desítky válečných tažení, aby dobyla Nogidy, jak mu o tom vyprávěli námořníci. Impové však nikdy nedosáhli výraznějšího úspěchu, než že se jim podařilo vybudovat několik roztroušených opevněných postavení, jako byla pevnůstka Emshandar, které usnadňovaly námořní dopravu. Ty však, jak se říkalo, byly neustále v obležení. Dříve nebo později všechny podlehly a lidojedi je vydrancovali. Dnešní noc toho byla typickým příkladem.

Protivníky legionářů v takovém případě nemohly být jen tlupy primitivních divochů, ale chráněnci Západu. Nogidy určitě leží v Zinixově sektoru. Jsou pojistkou, nárazovým pásmem, které chrání Faerii před přívalem mas z Impirie. Podle protokolu smějí legie z Východu jen do zálivu, zrovna jako severští nájezdníci. Jestli se Strážce Západu rozhodl, že si doma udělá pořádek, žádná magická síla, kterou Impirie mohla použít ve svých pevnostech, nevydrží dlouho.

Kanibalové dostali svou dnešní pochoutku jako pozornost od trpaslíka.

Rap se zděsil, jak je zesláblý. Šaty měl sice promočené a lepily se mu na tělo, ale přesto – tak hrozně by se třást neměl. Nemotorně vrávoral, a když

se po čtyřech prodíral houštinami na úbočí, dělal mnohem větší rámus, než si mohl dovolit.

Každých pár minut musel zastavit a odpočinout si. V hlavě mu bušilo, jako by mu tam někdo tloukl kovářským kladivem, a svaly se mu změnily ve… ne, ve vodu ne. Snad v bláto.

Pobřežní pláž byla úzká – písek zdusány přílivem, pásmo kamenů a potom už křoví na úpatí kopce. Rap věděl, že musí z pláže vyšplhat kus do kopce, než bude moci zatočit kolem hory, která mu blokovala výhled na lidojedy – stejně tak jako jim bránila spatřit jeho. Ten kopec byl krutě strmý a suché křoví bylo ostré, pichlavé a dělalo rámus. Rap sice nedokázal svým bystrozrakem prohlédnout skrz horu, ale to ještě neznamenalo, že to nedokáže nějaký zdejší kouzelník. Jak se dostával výš, slyšel bubny stále zřetelněji a viděl, jak kouř, osvětlený ohněm, stoupá vzhůru a stáčí se po větru. A potom už byly vidět i poletující jiskry.

Pohledem se rozloučil s *Bouřlivákem*, jehož příď byla téměř na souši, a tenoučkým vláskem provazu byla upoutána ke skalisku. Na něm seděl zasmušilý Gathmor, v ruce třímal meč a vůbec nic neviděl. Na palubě se nikdo ani nepohnul. Byla to loď umírajících.

Rap už dosáhl vrcholu kopce, potřeboval si odpočinout, ale přikrčil se k zemi a s vynaložením všech sil se proplížil trnitým křovím, dokud neměl dobrý výhled.

Kdysi tu bylo úzké údolí s potokem, jehož koryto se zařízlo do hory. Jeden svah se před mnoha lety sesul a vznikla terasa, vybíhající až na pobřeží, a na tomto výběžku stávala pevnost Emshandar. Ve vyšších polohách úbočí byl stále ještě patrný zbytek rokliny. Určitě tam nebude prudká bystřina, ale nějaká voda tam snad být musí. Bohové nemohou být tak krutí, aby to místo nechali úplně vyschnout.

Většina kanibalů byla dole u ohňů. Žádný z nich na sobě neměl víc než šňůrku korálků. Někteří ještě tančili. Hodně jich hodovalo – *Bože zvracení*!

Přímo pod Rapem se u studny v troskách pevnosti bavily čtyři ženy. Byly tak blízko, že slyšel jejich smích. Viděl, jak do džbánků rozlévají plný džber vody, a ten pohled mu působil hroznou bolest. Měl chuť vyskočit a hnát se s řevem k nim dolů. Rychle zaměřil svůj zrak dál směrem k moři.

Pobřeží pod pevností bylo hustě zaplněno kánoemi, desítky z nich byly vytaženy na písek. Rap zmateně uvažoval, jestli by je nemohl nějakým způsobem poškodit a zamezit tak pronásledování, až *Bouřlivák* vypluje. Potom si uvědomil, že musí uvažovat střízlivěji.

Doposud nikde neviděl žádné hlídky a jejich nepřítomnost vnukala neblahou hrozbu – kanibalové se zřejmě spoléhají na kouzelnou obranu; a jen ho tato myšlenka napadla, všiml si dvou lidojedů, kteří opustili hostinu na

oslavu vítězství a utíkali pryč ze světla ohňů. Běželi směrem k němu. V prvním mrazivém okamžiku ho napadlo, že je to hlídka čarodějů, kteří si ho všimli. V tom jeden z nich zakopl a strhl na sebe… tu druhou. Ach tak! Rap si s úlevou oddychl a poslal jim soukromé požehnání. Teď si povšiml dalších párů, které se zaměstnávaly stejnou činností. Lidojedi by se určitě neoddávali takovým radovánkám, kdyby měli tušení o nepříteli, jenž se ukrývá opodál.

S rozmyslem se postavil na chvějící se nohy. Slabounké šeptání v mysli mu napovídalo, že by se měl dál plížit houštím. Ale v této tmě ho obyčejné pozemské oko nemohlo spatřit a před magií ho žádný keř neschová.

Promočené boty mu sdíraly kůži na prstech, ale Rap se belhal do kopce směrem k roklince co možná nejrychleji. Žádnou vodu nikde téct neslyšel, ale bystrozrakem ji brzy vypátral – byly to malé tůňky s tenkými pramínky. Vrávoral po kamenech a vzpomněl si při tom, jak přicházel do faerijské vesnice a říkal si, jakou že má žízeň. Tehdy vůbec nevěděl, co je to mít žízeň. Bohové budiž pochváleni!

Včas přestal pít, aby se mu neudělalo zle, ale byla to ta nejtěžší věc, kterou v poslední době musel udělat. Neměl čas čekat, až se v něm voda pořádně usadí, musel se vrátit k lodi. Naplnil své dva kbelíky a vyrazil s nimi dolů na břeh.

Byly neskutečně těžké. Provazová držadla mu drásala puchýře na rukou, motal se únavou a cákal si vodu na už tak mokré boty. Téměř všichni lidojedi se pospojovali do párů a někteří se dokonce ani neobtěžovali odejít ze světla ohňů. Patrně si dopřávali něco jako zákusek. Bubny utichly. Jestli se bude Rap takhle kolébat, tak na *Bouřliváka* donese dva prázdné kbelíky…

Nakonec se přece dostal k lodi. Gathmor seděl vedle kamene, hlavu měl svěšenou, jako kdyby mu měla každou chvíli upadnout. Meč zapíchl do písku před sebe a u nohou mu ležela dvě prázdná vědra. Rap kopl do oblázku a námořník se lekl, že vyskočil metr do výšky. Napil se rovnou z kbelíku a zamumlal díkůvzdání.

Potom říkal ještě něco, ale to už se Rap vracel s prázdnými kbelíky pro další vodu.

Když šel potřetí, znovu se rozezněly bubny a většina milenců opět tančila a hodovala. Kanibalové musí mít neuvěřitelnou výdrž. Možná za to vděčí své stravě…

Rap ucítil na kůži několik kapek deště. Vítr se otáčel na opačnou stranu.

Donesl dva plné kbelíky a šel znovu. A znovu…

Když šel popáté, viděl už všechno rozmazaně. Začínalo už hustě pršet a zvedl se silný vítr. Dokonce i příboj v dálce se ozýval hlasitěji, což znamenalo, že nápor bouře se stále stupňuje. Bouře nebouře, loď musí odrazit

před úsvitem. Rap měl teď ohromné problémy, aby udržel rovnováhu. Klopýtal a smekal se, a když sestupoval s kopce, jeden kbelík upustil. Druhý kbelík předal Gathmorovi a svalil se do písku. „Musím si odpočinout," zamumlal Rap.

Důstojník podal drahocenný náklad nedočkavým rukám. Na palubě bylo teď rušno, pohybovali se tam muži, které vzkřísila Rapova voda.

„Všichni už dostali napít, mladíku. Udělals, co bylo ve tvých silách."

Rap ze sebe vyrazil tu nenáviděnou větu. „Půjdu ještě jednou."

„Ne! Už toho máš dost. Vedl sis skvěle. Je vidět, že máš v sobě kus jotuna."

„Jak daleko je další pevnost?"

„Těžko říct. Záleží na tom, kam nás vítr zažene." Dva kbelíky – a ještě k tomu poloprázdné – to je velmi málo vody pro sedmdesát lidí. Ale když se rozdělí mezi nejsilnější veslaře, můžou dvě vědra znamenat rozdíl mezi bezpečným doplutím a mrtvým vrakem lodi. Rap se vyškrábal na nohy. Připadal si těžší než celá loď i s posádkou.

„Ještě jednou," trval na svém.

„Ne! Jdi na palubu. To stačí."

Rap přesto zvedl kbelíky a odcházel pryč. Gathmor si toho hned nevšiml, protože měl plné ruce práce s rozdáváním rozkazů k odražení.

Rap se po čtyřech hrabal do kopce a oči měl křečovitě zavřené, aby si je chránil před deštěm. Bohové se museli náramně bavit, když až teď seslali déšť.

Gathmor měl pravdu, Rap byl už na pokraji svých sil. Únavou se motal, musel bojovat o každý další krok. Mával kolem sebe prázdnými kbelíky, aby udržel rovnováhu.

Zakopl, upadl a skutálel se do trnitého křoví. Na chvíli si připadal jako v ráji – ležel si s otevřenou pusou a nechal si deštěm omývat obličej. Kdyby si nedal pozor, byl by schopen usnout a prospat několik dní.

Spal? Rap se prudce probral. Snad doopravdy nespal?

Asi ne, aspoň ne déle než pár minut. Ale probudil ho křik. Letmo se rozhlédl kolem dokola a zjistil, jak se za několik málo minut může všechno rapidně zhoršit. Co nevidět bude svítat, protože tma už nebyla tak neproniknutelná – kdyby neměl zavřené oči, byl by si toho všiml už dříve. Nezdržoval se hledáním kbelíků. Byl na nohou dřív, než si vůbec uvědomil, že se zvedá. V uších mu kvíleli všichni démoni Zla.

Byl to závod, probíhající souběžně na třech tratích.

Bouřlivák odplouval. Námořníci stáli okolo přídě a tlačili loď do moře, neboť zatímco byla vytažena na břeh, nastal odliv. Nocí zněly výkřiky loďmistra, který mužům udával rytmus. Každým postrčením se trup lodi

posunul o kousíček blíž k vlnám, ale pro žalostně vysílenou posádku to byla namáhavá a zoufalá lopota.

Rap se potácel únavou, prodíral se spletitým porostem trnitých keřů na úbočí a máchal rukama, aby udržel rovnováhu. Díky svému bystrozraku se vyhýbal kořenům, stromům a keřům, ale pro udržení rovnováhy mu jeho nadání nebylo k ničemu.

Déšť se změnil v průtrž mračen, svah byl mokrý, kluzká tráva a bláto. Rap uklouzl, upadl a skutálel se dolů. Zvedl se, rozběhl a celá situace se opakovala; postupoval krutě pomalu.

Jako o závod se po písku kolem vody hnalo několik stovek rozzuřených kanibalů, všichni ječeli z plných plic, mávali oštěpy a luky a mířili k lodi. Míjeli kánoe na břehu, ale několik se jich z hordy odtrhlo, aby na loďkách mohli *Bouřlivákovi* odříznout cestu, kdyby se mu náhodou podařilo odplout.

Takže závod pokračoval na čtyřech tratích.

Rap se dostal na pobřeží, křik námořníků zvěstoval, že loď už je na vodě a pomalu odplouvá pryč do tmy. Muži se střemhlav vrhali do vln a škrábali se na loď, podávali si ruce a chytali se sítě, která právě za tímto účelem visela z přídě lodi.

Než se Rap dopotácel přes písek k okraji vody, vítr už uchopil loď, pod jejíž přídí zápolil chumel zmatených mužů, jenž připomínal nějakou zvláštní mořskou řasu, a unášel ji do noci.

Rap se vřítil do vln, ale kanibalové ho zpozorovali a jejich křik se zdvojnásobil. Upadl, postavil se, znovu upadl, vdechl vodu, dávil se. Brodil se kupředu, co chvíli klopýtl, jak mu vlny podrážely nohy. Jeho pronásledovatelé byli mnohem rychlejší než on. Rap už sotva dosáhl na dno. *Bouřlivák* teď plul rychle, naklonil se na bok, dostal se ze závětří hory a nabral do plachty vítr.

Kolem Rapa se stahovalo půl tuctu lidojedů a v jejich čele se hnali dva obři. Kanibalové plavali, zatímco Rap se ve vlnách jen bezmocně zmítal. Pokoušel se běžet po špičkách údolími vln a neutopit se v jejich hřebenech. Moře ho stále vracelo zpátky ke břehu, ale když se po něm už už natahovaly dvě obrovské ruce, zahlédl svým bystro zrakem kotevní lano. Rychle po něm sáhl, než se mu nadobro ztratí z dosahu. Na rameni ucítil lidojedovy prsty, ale to už ho lano stáhlo do moře. To škubnutí mu skoro vyrvalo paže, lano mu spalovalo poničené ruce a pohřbilo ho hluboko v dusivé černé vodě.

Hrozný tah lana povolil; Rap si však byl vědom toho, že do dalšího škubnutí zbývá jen pár sekund a nebylo snadné rychle něco vymyslet, když svým bystrozrakem viděl, že je dva metry pod hladinou. Stihl si lano omo-

tat kolem zápěstí, a když se znovu napnulo, vyrazil jako střela. Napětí znovu povolilo, Rap se přivázal a marně se pokoušel dosáhnout tu vzdouvající se, pro život nezbytnou hladinu, kde by se mohl nadechnout, ale než se stačil vynořit, zatáhlo ho další škubnutí lana ještě hloub a trhlo s ním tak, až mu způsobilo závrať. Kdyby o něm námořníci věděli, mohli by ho vytáhnout na palubu. Ale měli by to udělat co nejdříve…

6

Když se faun dostal na dosah, Gathmor mu poslal dva mladé námořníky přes bok na pomoc. Ti mu kolem kotníků uvázali provaz a tím ho vytáhli na loď. Cestou na palubu z něj vytekla spousta mořské vody.

I tak jí v sobě přinesl na palubu takové množství, že by snad zaplavila celou galéru. Cvičili s ním jako s pumpou, aby z něj vodu dostali ven a aby mohl zase dýchat.

Jeho věštecká práce nebyla ještě u konce. Kanál, kterým pluli, a jeho bystrozraku se zdál být nekonečný, byl pořád jenom jedním z mnoha v tomto souostroví. Dokonce i se svinutou plachtou jím *Bouřlivák* proplul za pár hodin, přičemž dělal čest svému jménu, vzpínal se a nořil se, jak ho brzdila plovoucí kotva. Jestli vyšlo slunce, to nikdo nevěděl, protože záplava deště snížila viditelnost na méně než délku lodi. Ani Gnurr ani Gathmor nedokázali odhadnout, kde se teď loď nachází. Kolem se tyčily skály a útesy, mělčin a ostrůvků tam bylo jako hvězd na nebi a na palubě byl jediný člověk, který je dokázal odhalit.

Při každém silnějším zavanutí se zdálo, že loď přijde o stěžeň, i když na něj vytáhli tu nejmenší plachtu, jakou na lodi našli. Kdyby k tomu došlo, stal by se z ní neovladatelný vrak, který by vezl svojí posádku k poslední plavbě. Kdyby se stočila bokem k větru, okamžitě by se převrátila. S kormidlem zápolili čtyři muži, a přesto se loď motala jako opilec. Další tři muži udržovali mladého fauna v bdělém stavu: chodili s ním sem a tam, plácali ho po tvářích, lili do něj dešťovou vodu – teď jí měli dostatek – a křičeli mu do ucha. „Tudy!“ mumlal, nebo „Skály vlevo!“ a pak mu hlava opět poklesla.

První důstojník později vypočítal, že nejspíš při proplouvání kanálem zvaným Zátkovnice projeli Úhoří soutěskou – párkrát měli po obou stranách útesy, od kterých byli vzdáleni něco málo přes délku jednoho vesla. Trvalo to celou věčnost, ale když už hodinu nebylo nic vidět, pochopili, že se dostali až do samotného Dyrského kanálu. V té chvíli už beztak nemohli fauna probudit, takže jej zabalili do deky, uložili pod lavici a odříkali modlitbu, aby přežil.

Vodou chtě nechtě:

Přitekl jsem jako voda, jako vítr od vanu.
Chtě nechtě do tohoto světa, nevěda
proč ani odkud, já řinu se jak voda;
A z něj pak, jako vítr nad pustinou,
chtě nechtě zas odvanu do neznáma.

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 29–30, 1879)

»»»» KAPITOLA JEDENÁCTÁ ««««
DIVOČINA BYLA RÁJEM

1

„Ten chléb je moc dobrý, Fooni," řekl Azak. Posledním kouskem chleba vytřel zbytek jídla v míse a rychle si jej vstrčil do pusy. Pak hlasitě říhl. Inos sebou trhla. Tohle hulvátství znamenalo v Zarku poklonu, jak dobře věděla, ale na jistá místní pravidla si zvykala poněkud obtížněji.

Všichni čtyři seděli se zkříženýma nohama na houních před stanem – Azak, Inos, Kade a malá Fooni: První Pobíječ lvů se svou rodinou. Slunce zapadalo, teplota klesala jako snášející se sokol. Stany byly postaveny na závětrné straně strmého skalnatého břehu, ale i tak se všechny třepotaly a plandaly ve větru, který s kvílením protahoval průsmykem. Noc bude hlučná, ale Inos neměla v poslední době se spánkem žádné problémy.

Fooni se očividně nechystala k chlebu nijak vyjádřit. „To se ale rychle ochladilo," řekla Inos a začala, si zapínat kabát. Díky tomu, že se sluneční svit odrážel od skalnatých stěn, bylo ve dne v Gauntském průsmyku jako ve výhni. Noc ale připomínala zimu v Krasnegaru. Při západu slunce si každý oblékl horský úbor, těžký oděv, který pro ně Elkarath před pár týdny koupil v malé osadě pod horami. Inos přemýšlela, jestli se s nimi potáhne celou cestu přes Centrální poušť až do Ullacarnu anebo zda je na západní straně pohoří opět prodá. Velké huňaté boty, které si před chvílí nazula, už nejspíš přešly tyhle hory aspoň desetkrát.

„To tě naučila matka, Fooni, dělat tak dobrý chleba?" otázal se Azak.

Inos se na něj zmateně zadívala. Proč ten náhlý zájem o vaření? Nikdy se o takové drobnosti nezajímal. Ten chleba zase nebyl až tak dobrý. Ve skutečnosti to byl ubohý nemastný neslaný kus žvance, takřka bez chuti,

upečený z hrubě mleté mouky na rozžhavené skále. Chleba a dušené kozí maso, to byla běžná strava lidí cestujících na velbloudech. Dnes večer si ještě dali jako zvláštní pochoutku kyselé víno.

Tvrdý chleba a kyselé víno, řinčení velbloudích rolniček a smích v dáli, blyštivé pánve a brnkání na loutnu – to vše teď pro ni byly zcela běžné věci. Dávala pozor na hady zalezlé v ložním prádle a na škorpióny všude kolem; to všechno se musela naučit. Vlasy slepené potem, vzduch plný much. Velblouda řídila obstojně a stan uměla vypnout stejně dobře jako ostatní.

Fooni se mračila a stále mlčela. Byla to nešťastná malá otrava a Inos měla v plánu rychle se jí zbavit. Svůj úkol splnila, a tak ji brzo pošlou pryč, ať pěkně cestuje se svým pradědem, který si taky může užít jejích uštěpačných poznámek a vznětlivé povahy.

Na východě blikotaly nad krvavě červenými útesy první hvězdy. Na Gauntský průsmyk byla najednou nádherná podívaná, což by Inos nikdy nečekala. Celé dny se karavana plahočila přes křovinaté hory a pustá údolí, postupně se dostávali níž a níž, jak se přibližovali k západním svahům Agonistových hor. Všechny ty hory a údolí byly však pouhé vrásky na dně průsmyku samotného. Na každé straně se pnul snový obraz opravdových hor, kde se tyčily neuvěřitelné útesy a skalnatá průčelí přecházela v nedohledné zasněžené vrcholky. Jen samotný rozměr této scenérie ji šokoval. Očima ani nemohla všechno pojmout. Toto místo pod nezměrným rozlehlým nebem bylo určeno Bohům.

Kade se samozřejmě nad tímto zajímavým zážitkem rozplývala nadšením, jako ostatně nad vším, ale pro tentokrát jí dávala Inos za pravdu. Tuto cestu si zapamatuje na celý život.

Na každém kroku naráželi na známky dlouholeté a krvavé historie. Dole v údolích se rozpínaly rozvaliny dávno zapomenutých měst. Vítr kvílel kolem opuštěných trosek hradů přilepených na vyčnívajících výběžcích hor. Nežil tu nikdo než pastevci koz a snad i banditi. Inos by se byla ráda podívala do jedné z těch zřícenin, ale karavana musí jet stále dál.

Jestli Azak vůbec někdy spal, muselo to být přes den na velbloudu. Inos nikdy neslyšela, že by přicházel do stanu. Měla podezření, že se potuluje po tábořišti celou noc. Ze začátku cesty se obával pouze drobných krádeží v osadách. V této horské krajině, postrádající jakékoliv zákony, byli všichni Pobíječi lvů nevrlí a oči měli podlité krví. A nebylo to ze strachu před vesnickými uličníky s rychlými prsty.

Přítmím zazněl další velkolepý zvuk.

Inos si uvědomila, že jí poklesla čelist, a rychle pusu zavřela. Ukázalo se, či spíš se dalo ucítit, že ten obscénní zvuk nebylo krknutí…

„Ano, ten chleba byl opravdu výtečný," poznamenala tiše Kade.

Azak zdvihl jedno obočí. Podíval se na Inos a pak na Fooni. „Ten jsem nepekla já," zamumlala Fooni. „To ona!"

Azak si odkašlal. „Gratuluji, ženo. Skutečně vynikající!"

„To ani nestojí za řeč!" vykřikla Fooni. „Obyčejnej chleba. Přesolenej. Každá ženská by upekla lepší – třeba moje máma. I já. Co je tak senzačního na ženský, která namele mouku a upeče mizernej chleba?" Vyskočila a pelášila pryč.

Inos sledovala její odchod se zadostiučiněním. „To dítě zasluhuje pěkných pár facek."

Azak se uchichtl. „Proč? Může snad ona za ten hnusný chleba?"

Inos se na něj nasupeně podívala. Azak se pod zrzavými lupičskými vousy zlomyslně ušklíbl. Šlehla po něm ještě horším pohledem a on se začal hlasitě smát, pak se smáli oba a dokonce i Kade se přidala s uchichtnutím.

Inos nikdy předtím neslyšela, že by se Azak v Arakkaranu smál. Být Pobíječem lvů musí asi být méně náročné než být sultánem. Ale byla to šance, jak se zbavit té protivné Fooni.

„Ne, chleba jsem pekla já. Ale to její malicherné urážení začíná být dost únavné. Pořád jen odsekává a odmlouvá."

„A tak! No, musíš na ni brát ohledy."

„Jak to myslíš, ohledy?"

„Pobíječi lvů jsou pro dívky jejího věku romantické postavy. Hlavně já, samozřejmě."

„Myslíš, že by mohla… To je absurdní! Je ještě moc mladá!"

„Ne, to tedy není," řekl Azak stroze.

Inos se uchichtla. „Promiň, zapomněla jsem, že ty jsi v těchhle věcech odborník. S pár dívkami jejího věku jsi už určitě spal?"

„Pár jich bylo," přitakal samolibě.

„Je čas postarat se o nádobí!" Kade začala s řinčením sbírat misky a poháry.

„Já to udělám, teto!"

„Já jsem na řadě," trvala na svém Kade.

„Pojď se se mnou projít, Inos." Azak se postavil – proti zapadajícímu slunci byl až nelidsky vysoký – a podával jí ruku.

Inos zaváhala, ale pak, když si všimla, že má navlečené huňaté rukavice z ovčí vlny, ruku přijala. Na chviličku, v tom těžkém oblečení a díky soumraku, by Inos byla přísahala, že před ní stojí jotun v zimním oděvu. Někteří jotnaři měli zrzavé vousy. Bez námahy ji zvedl, potom vyrazil jako střela a Inos si najednou uvědomila, že ji táhne závratnou rychlostí, jako

kdyby ji vlekl kůň, nahoru do svahu. Kamínky pod Azakovými obrovskými botami jen rachotily a poskakovaly.

Když dosáhli hřebenu, opřel se do nich vítr jako led a Inos zavrávorala. Azak ji uchopil za loket, aby ji podepřel. Pod nimi, v zákrytu za kopcem, byly v dlouhé řadě rozsety pánve se žhavým uhlím jako šňůra ohnivých drahokamů. Za jejich zády se zapadající slunce klonilo k vrcholkům hor, aby se za ně rychle schovalo.

„Idioti!“ řekl Azak. „Mohl bych jim to říkat pořád dokola – a oni táboří takhle roztažení. Jak je mám potom chránit, když nemají zdravý rozum?“

„A proč na ně šejk nedohlédne?“

„Ten se jenom směje. Vůbec se o to nezajímá. Nechápu, jak mohl tuhle cestu tolikrát přežít. Bohové jsou asi k jeho pošetilosti shovívaví.“

Inos se v mrazivém větru zachvěla. Dívala se na dlouhou trávu a na chomáče jakoby v bolesti zkrouceného houští. Kade se trmácela k potoku, aby umyla nádobí. Bylo to samozřejmě jen aby se neřeklo, docela dobře by si vystačila jen s pískem. V dálce klinkaly rolničky z míst, kde se pásli kulhající velbloudi.

„Zvládli jsme to, že?“ řekla Inos. „Tři týdny? Teď už nemůže být pochyb, že?“

Azak spíše než scenérii studoval její tvář. „Myslím, že ano. Tady je velmi málo průsmyků, myslel jsem, že by nás mohla hledat tady. Ale zdá se, že jsme se minuli…“ Azak se odmlčel a zadíval se na hvězdy.

„Proč jsi mě vytáhl sem nahoru?“ otázala se.

„Je v Krasnegaru větší zima než tady?“

Inos se zasmála. „Tohle že je nějaká zima? V Krasnegaru bys zažil dny, kdy si odplivneš a na zem dopadne kus ledu.“

„Hmm,“ řekl bezvýrazně.

Skutečně v tom soumraku vypadal jako jotun. Bylo to díky jeho výšce a oblečení. Na vzdálených vrcholcích hor se blyštěl led, který Inos připomněl domov, i když kransnegarské hory se s těmihle velikány nemohly vůbec srovnávat. Bylo to báječné dobrodružství, ale pořád se jí stýskalo.

„Azaku?“

„Hm?“

„Jak dlouho ještě? Kdy se dostaneme do Hubu?“

„Proč? Nelíbí se ti ta cesta?“

„No, docela ano. Ale už se nemůžu dočkat! Nesnesu tohle poflakování po Zarku, když se možná doma děje něco hrozného. Už to trvá moc dlouho!“

Azak si povzdychl. „Mně se to líbí.“ Sevřel její paži o něco víc. „Buď trpělivá, maličká. Svět se točí pomalu. Císař ještě nemusí o Krasnegaru

vůbec vědět, jestli mu Strážci nic neřekli. Císařské poště trvá dlouhé týdny, než se dostane přes celou Impirii. Armáda jen výjimečně urazí víc jak osm leguí za den. Musíš se naučit být trpělivá.“

Teď to byla ona, kdo řekl: „Hmm!“ Pak se znovu zeptala: „Proč jsi mě sem nahoru vytáhl? Protože jestli nemáš –“

„Abych se na něco zeptal. Byla jsi někdy zamilovaná, Inosolan?“

Zamilovaná? Vyděšeně na něho upřela pohled, ale Azak zíral na hasnoucí světlo na vzdálených vrcholcích. V hlavě jí zvonilo na poplach.

„Jednou se mi zdálo, že ano. Ale ve skutečnosti jsem byla omámená kouzlem. Říkala jsem ti přece o Andorovi.“

„Jenom jednou?“

„No, a pak jsem měla spíš jen takovou dětskou lásku. Do jednoho kluka jsem byla blázen, když jsem byla hodně mladá. Do toho, podle kterého udělala Rasha toho ducha, jak ho poslala, aby mě postrašila. Hned první noc na cestě, vzpomínáš?“

Azak zavrčel: „Nechápu, proč jsi na toho pacholka tak vázaná.“

„Ale ne!“řekla Inos. „Nezačínej s tím! Nebyl to žádný stájník! Kluky ze stájí zvládnu. Tohle byl přízrak, alespoň mi tak připadal. Neobviňuj mě z toho, že –“

„Fooni není v poslední době jediná, kdo se hned uráží.“

„Myslím, že v poslední době příliš málo spíš…“ Zmínka o Fooni opět vystupňovala Inosino rozčílení. To dítě bylo samo o sobě dost nesnesitelné a Azakovo přesvědčení, že po něm touží, bylo odporně obscénní. „Ale promluv se šejkem. Třeba ji zahrne do tvé výplaty, až se dostaneme do Ullacarnu.“

Azak se k ní otočil tváří v tvář a uchopil ji velkýma rukama za ramena. Měl obrovské ruce, navlečené ještě do tlustých rukavic. Na chvíli se jí odhodlaně zadíval do očí a Inosino srdce se najednou prudce rozbušilo.

„Láska je impský výmysl,“ řekl. „V Zarku to nebývá zvykem.“

„To jsem si všimla.“

„V životě by mě nenapadlo, že by se džinovi mohlo přihodit něco takového.“

„Vsadila bych se, že to není možné.“

„Ale ano, je to tak. Zamiloval jsem se, Inos. Představ si, a taková věc se stane sultánovi z Arakkaranu!“

Sklopila oči a nic neříkala. Ach bohové!

„Jednou jsi mi řekla, že by sis vzala goblina, kdyby to mělo prospět tvému lidu.“

„Ehm… Ano.“

„Říkala jsi také, že každý imp by byl lepší než goblin.“

„Skutečně?“

„Ano.“

Oči upírala stále na zem a doufala, že v tom šeru není vidět, jak se červená. Azak jí svíral ramena tak silně, že to skoro bolelo.

„Jak bys porovnala impa a džina, Inosolan?“

„Azaku! To je šílenství!“

„Ano, je to šílenství. Ale podle básníků je každá láska šílenství. Tvrdí, že Bůh milenců je zároveň Bohem bláznů. Odpověz.“

Jak odpovědět? Proč ji potkalo něco takového naprosto nepřipravenou? Protože je ten nápad tak absurdní?

„Jsou všechno jen ne goblini,“ připustila.

„Tak? Džin je přece taky cizozemec. Ani impové, ani jotnaři by proti džinovi nic nenamítali. Navíc proti džinovi z královského rodu, Inos. To by byl pro královnu Krasnegaru velmi vhodný manžel.“

„Naše podnebí by tě zabilo –“

„Tebe horko nezabilo.“

Pokoušela se představit si Azaka v Krasnegaru, ale bylo to nemožné. Zbláznil by se nudou. Pozabíjel by měšťany, kdyby ho obtěžovali? Pokoušel by se koupit jejich dcery?

Ne, nepokoušel. Azak nebyl blázen. Určitě už o tom uvažoval. Najednou si vzpomněla, jak se v poslední době neustále vyptával na Krasnegar. Také byl velmi veselý, hodně se smál a hodně žertoval. Měla to tušit.

A Kade to musela tušit, protože v poslední době utrousila na Azakovu adresu několik velmi zvláštních poznámek. Na její vkus až příliš jedovatých.

„Máš své vlastní království. Vlastní povinnosti.“

„V Arakkaranu je hodně princů. Krasnegar má jen jednu královnu.“

Proč to jenom nevytušila? A v žádném kinvalském cvičení se nenaučila, jak zvládnout dvoření obrovitého barbarského bojovníka. Mysli, Inos! Mysli!

„A co tvoji synové?“

„Ať se starají sami, tak jako já. Můj otec zemřel, když mi bylo sedm let. Otrávili ho.“ Po chvilce dodal: „Nebo bych pro ně mohl poslat, kdyby ti to nevadilo.“

Bože Bláznů! Celá se roztřásla a Azak to poznal z toho, jak se jí rozechvěla ramena. Vzít si Azaka? Vždyť to je barbar! Je to jedinečný příklad mužnosti, to je možné, ale je to taky vrah. Nemilosrdný zabiják.

„Azaku, přišlo to příliš znenadání. Nikdy jsem o ničem takovém nepřemýšlela. V životě mě nic takového nenapadlo.“

„Tak proč jsi tak nabroušená na Fooni?“

Taková opovážlivost! „Protože je to odporná, nevychovaná malá coura! Není to kvůli tobě, to tě můžu ujistit! Byla jsem na ni nabroušená, jak říkáš, od chvíle, kdy jsme se poprvé setkaly.“

„Ano.“

On si snad myslel, že žárlím na Fooni? Ať řekne cokoli, nic na tom nezmění – tak tvrdohlavého chlapa neviděla… možná jednoho… Jsem snad předurčena k tomu, abych se stýkala se samými umíněnci?

Zakázala si takhle uvažovat a srovnávat.

„Co navrhuješ?“ Její hlas byl až příliš pevný.

„To, že až předstoupíme před Strážce s požadavkem spravedlnosti, předstoupíme jako muž a žena. Mé prokletí pomine a tobě se navrátí tvůj trůn. Vzdám se Arakkaranu pro ženu, kterou miluji.“

Miluji? Jak jen taktně vysvětlit tohle nedorozumění? Žádný ohleduplný způsob neexistoval. Navzdory mrazivému, kvílejícímu větru se Inos potila. „Miluji? Azaku, Rashina kletba tě připravila o –“

Sevřel ji tak pevně, že až vyjekla. Oči se mu v šeru zableskly. Ryšavé vousy se mu naježily. „Myslíš si snad, nepoznám ten rozdíl? Samozřejmě že potřebuju ženu. Hrozně! Hořím touhou po dotyku ženy, moje ruce na jejím těle, její tělo proti mému. Ale to, co cítím k tobě, je úplně něco jiného, něco víc, něco, co jsem až doteď nepoznal. Je to láska! Je to tak, jak tvrdí impští básníci, radost a utrpení dohromady. Nemůžu myslet na nic jiného. Mám oči jenom pro tebe. Je mi mizerně, když nejsem s tebou. Udělám všechno pro to, abych viděl tvůj úsměv. Ještě nikdy jsem nic takového nezažil.“

Zřejmě to nikdy nezažil proto, že na každou ženu, kterou kdy chtěl, mu stačilo prostě ukázat. Proč jen Inos nenapadlo, že se může zrovna něco takového přihodit? Bála se, že na Azaka nemá žádný vliv. Teď na něj má vliv až moc velký. Odmítnutá láska může přerůst v nenávist.

„V životě jsem nepotkal ženu, jako jsi ty, Inos.“ Div že nekřičel. „Tehdy, když jsi jela na Ďáblovi, nemohl jsem tomu prostě uvěřit. Nevěděl jsem, že se žena může takhle chovat. Tvoje odvaha, tvoje kuráž –“ Pustil ji. „Proč si myslíš, že jsem se vydal na tuhle cestu?“

„Co… cože?“

„Abych řekl Strážcům, že v Zarku je čarodějnice?“ Ušklíbl se. „Myslíš, že bych takovou zprávu nemohl svěřit Karovi?“

„Já…“ Inos neměla slov.

„A myslíš, že bych svěřil Karovi *tebe*?“

Proč si toho jen nevšimla? Slepá, pošetilá, hloupá…

Azak poklekl na jedno koleno. „Inosolan, moje milovaná, vezmeš si mě?“

Inos mumlala modlitby ke všem Bohům. Kdy Azak naposledy před někým poklekl? Co udělá, když ho odmítne? Jeho vášnivost ji polekala. Je to zabiják. Je schopen čehokoli. Mohla by se naučit milovat i tvrdého chlapa, bojovníka, jen kdyby měl někde uvnitř kousek něhy. A trochu respektu k její ženskosti. Azak neměl ani jedno z toho. Vzít si džina? A kdo bude pak vládnout Krasnegaru – královna nebo její manžel?

Azakova troufalost nezná hranic. Je přesvědčen, že je nejlepší muž na světě. Nikdy nepochopí, že by žena takového muže mohla odmítnout.

„Azaku, když se mám provdat, nemůžu do toho skočit… tedy… Ale Azaku! Prosím tě, vstaň!“

Zdráhavě se postavil, znovu se nad ní tyčil do výšky.

Věř v lásku! řekl jí kdysi Bůh.

Bylo to bláznivé, ale současně to bylo velmi logické. Azak by byl pro Krasnegar ideálním řešením. Po všech těch lapáliích s legionáři, a zřejmě i s jotnary, by město potřebovalo přísnější právo, než bylo Holindarnovo. Ideální panovník má být silný, nestranný a zkušený. Azak má všechny tyto vlastnosti. Bohové!

Přemýšlej, Inos, přemýšlej!

„Azaku, děje se možná spousta věcí, o kterých nevíme. Krasnegar už třeba obsadil Kalkor nebo v něm převzala moc Impirie nebo jsou tam všichni vyvražděni a Krasnegar je srovnaný se zemí. Strážci nám možná ani nebudou chtít pomoci.“ Azak začal něco říkat, ale Inos ho překřičela, „Čekáš ode mě snad, že se vdám za muže, který se mě ani nedotkne? Který mě nepolíbí nebo nevezme za ruku?“

Azak zasténal jako v bolesti. „Slib –“

„Ne! To od tebe není poctivé.“

„Tak mi aspoň řekni, že nad tím budeš uvažovat.“

Aniž by se na něho podívala, Inos pronesla: „Vážím si tě. Jsem ti velmi vděčná za tvou pomoc a slibuju ti, že to pořádně rozvážím. A ještě něco… Budu k tomu potřebovat čas. Prosím.“

Azak si povzdechl a zachvěl se.

„Za chvíli začnu plivat led, pojďme dolů,“ řekla.

„Ano.“

Uchopil ji za ruku a vykročili dolů po svahu.

Čekaly ji dlouhé týdny a měsíce na poušti a Azak jí bude celou tu dobu po boku.

Nemilovala Azaka ak'Azakara. Zatím ne.

Naučí se to někdy? Nebo ji dokáže Azak přesvědčit? V Kinvale pozorovala dvoření, viděla, jak mladá dívka odolala velmi nadějným vyhlídkám. Nad srdcem je možné vyhrát, ale zrovna tak zvítězit může právě hlas srdce.

Milovat Azaka? Lásku snad ještě nepoznala, aspoň ne skutečnou lásku. Možná, kdyby… ale když on byl jenom stájníkem! Co by takovému podkonímu řekli Foronod a Yaltauri! Žádný z kinvalských mladíků nepřicházel v úvahu… A Andor, to byl jen přelud.

Jako omámená klopýtala Inos vedle Azaka, když sestupovali po kamenitém svahu zpátky ke stanům.

Jaký větší důkaz lásky muž ženě kdy poskytl? Vzdal se kvůli mně Arakkaranu, trůnu, opustil rodnou zemi, bezmezné bohatství a neomezenou moc… jen kvůli mně! Která žena by takovým projevům lásky odolala?

Věř v lásku! řekl Bůh, a Inos konečně pochopila ten tajemný příkaz.

Bůh mluvil o Azakovi a o jeho lásce.

Divočina byla rájem

Kniha veršů pod stinnou větví,
džbán vína, bochník chleba – a ty
vedle mě zpíváš v divočině –
Ach, ta divočina ráj byl kouzelný!

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 12,1879)

»»» KAPITOLA DVANÁCTÁ ««««

SEBER PRACHY

1

„Myslíš, že Starej už spustí kotvu?“ zašeptal Ogi. Impská všetečnost s ním cvičila, jako když pes větří krysy. Kapitán právě prošel kolem.

„Asi,“ zamumlal Kani s plnou pusou. „Vypadá, jako by byl tak starej jako tady Rap.“

Seděli spolu s ostatními podél uličky, s pokrčenými koleny, opření o kajuty a jedli klobásy a suchary. Někteří měli pauzu; někteří, jako Rap, byli na práci ještě stále moc nemocní. Na lavicích před nimi ti zdravější mohli u vesel duši vypustit. Tempo bylo velmi rychlé, protože museli čelit silnému vlnobití, kterým byl Dyrský kanál proslavený.

Vzduch byl teplý, klidný a dusný. Slabě mrholilo, díky čemuž bylo všechno stále promočené, mraky jako by visely přímo nad stožárem. Voda se dostala úplně všude, dokonce i pod ochranné markýzy. Bouře se rozplynula dřív, než stačila *Bouřlivákem* mrštit na jakoby železné ostny vybíhající do moře z vrchoviny Mosweeps, ale Rap stejně neuschl od chvíle, co se dostal z moře na palubu, tak jako všichni ostatní. Do soumraku budou v Thuli Pan.

Rap se zotavoval velmi pomalu. Byl slabý jako nemocné kuře. Stále ještě propadal horečkám a zimnici, ale rozhodně se už uzdravoval. Někteří z posádky na tom byli dokonce ještě hůř. Všichni se shodovali v názoru, že na lodi řádí nějaká nemoc, protože nikdo nechtěl připustit, že ho skolila obyčejná žízeň a vyčerpání. Naštěstí nikdo neumřel a většina se uzdravovala.

Rap ovšem právě inkasoval urážku, na kterou musí náležitě odpovědět. Mluvil s kouskem rozkousané klobásy v puse. „Kani… kdybych zrovna nejedl, nakrmil bych tvejma vnitřnostma racky.“

Námořníci výhrůžku posoudili a uznali ji za přiměřenou.

„Udělej to dřív, než se dostaneme do Durthingu,“ navrhoval Ogi. „Zasluhuje si to. Máš na to čtyři dny, aspoň doufám.“

„Ba pět, možná víc,“ řekl Balast svým trolským hrdelním hlasem.

Kani si ze stříbrného knírku setřel třpytivé kapky deště. „Určitě víc. První říkal, že chce na pár dní zastavit v Thuli.“

Všichni zaúpěli. Rap tiše a spokojeně jedl; dobře věděl, že mu zakrátko někdo začne něco vysvětlovat.

Byl to Kani. „Některý cestující tam možná budou končit. Nemůžu říct, že bych jim to po tyhle cestě nějak vyčítal. Teda jako to, že změněj loď, ale mimo Nogidy většina lidí radši cestuje plachetnicí než galérou, víš? Ať tak nebo onak, my pojedeme do Finrainu. Na Kith, víš? Tam vyložíme zbytek a poplujeme dál do Durthingu.“

Všichni si radostně povzdychli a začali se chlubit jistými neuvěřitelnými zážitky, které ženská část obyvatel města chce, potřebuje a kterých se jim také brzy dostane.

„Durthing, to je dobrý místo,“ řekl Ogi a mluvil jenom k Rapovi. „Je to jenom vesnice. Nemaj tam ani molo. Vytáhneme loď na břeh a dáme ji do pořádku. Obšťastníme maminy, trošku se pohádáme a trochu se porýpáme na zahrádkách. V Durthingu je to samej námořník. Já jsem tam skoro jedinej imp. Žijou tam hlavně jotnaři a pár trolů.“

Kani o sobě tvrdil, že je čistokrevný jotun, ale byl zvědavý a upovídaný jako imp. „A císařství se o nás nestará,“ řekl přesvědčeně. „Tam nejsou žádný řetězy! Žádný řinčení legionářů. Pěkný místečko. Najdeme ti nějakou holku. Hej, chlapi – s kým dáme Rapa dohromady?“

Padlo několik jmen a každé další evidentně znělo nepravděpodobněji, protože vyvolávalo stále větší veselí. Přidalo se dokonce i pár mužů u vesel a křiklo své návrhy.

Rap klidně jedl, smál se a snažil se nemyslet na to, že Durthing leží na Kithu a že Kith je jen další ostrov. Uvažoval, jestli by nemohl uprchnout při zastávce v Thuli, ale pak si uvědomil, že je příliš slabý a nedošel by ani na okraj města. Ať je to třeba městečko jako dlaň.

Na Rapovu romantickou budoucnost se brzy zapomnělo a řeč se vrátila ke kapitánovu pravděpodobnému odchodu do výslužby, jestli Starej spustí kotvu,“ řekl Kani, „tak zvolíme Gathmora?“

Všichni s tím souhlasili a začalo se diskutovat o novém prvním důstojníkovi a dalších povýšeních.

Ogi se ale znovu vrátil k Rapovi. „Tahle cesta byla mizerná! Nikdo z nás nepamatuje horší.“ Snížil hlas, aby náhodou nikoho neurazil – každý imp, který žil a pracoval na lodi plné jotnarů, se brzo naučil obezřetnosti. „Teďka se všichni těšíme domů, ale ani ne za měsíc už budeme připravený jet znova. Je to dobrej život, když to vydržíš s těmahle –“ poklesl hlasem až k šepotu „– modrookýma šílencema. Pár tejdnů na moři, do Faerie a zpátky. Potom pár tejdnů na břehu. Většinou je to samá pakárna jako kuchání ryb, ale jsou za to dobrý peníze. Za pět let si člověk může pořídit farmu a manželku. A ty seš šikovnej, mladíku. Díky tomu a díky tvýmu bystrozraku se můžeš stát i důstojníkem. A ke všemu seš poloviční jotun.“

Rap něco bezvýrazně zamumlal. Byl si teď jist, že útěk z Durthingu bude těžší, než si myslel, ale na nic se neptal, aby nevzbudil podezření. Natáhl se přes Kaniho a Verga pro další klobásu. Stálo ho to dost úsilí.

„Hej!“ zaburácel Balast. Téma rozhovoru se znovu změnilo. „Mosweeps jsou největší hory v celý Pandemii!“

„Tak leda největší kecy!“ zamumlal Kani, otíraje si z knírku drobečky.

„Jo? A jakpak to víš?“ zeptal se Ogi. „Nikdy jsi je neviděl!“

„Nikdo je nikdy neviděl!“

„Ani Rap je nemůže vidět!“

Tato poznámka vyvolala mezi chlapy pobavený smích. Rap se jen ušklíbl. Byl věštec a *jim to bylo jedno*! O těchto věcech se obvykle nemluvilo, námořníci jsou hodně pověrčiví a mají vůči mluvení o kouzlech předsudky, ale všichni samozřejmě o jeho Síle věděli. Na rozdíl od ostýchavého obyvatelstva Krasnegaru bylo však těmto srdnatým námořníkům jedno, že Rap vidí skrz zdi a pod oblečení. Na palubě stejně nikdo neměl žádné soukromí, tak proč by to mělo vadit? Tento objev na něj hluboce zapůsobil. Navíc pro ně byl také tak trochu hrdina, což u něj vyvolalo další, až mámivě příjemný pocit. Tito drsní mořští vlci ho přijali jako jednoho z nich a jeho abnormální schopnosti mu nikdo neměl ani trochu za zlé.

Po dlouhé době zase někam patřil.

Opět měl přátele.

Někdo zapískal a všichni se ohlédli. „Rape!“ zařval hlas. „Máš se hlásit u Jedničky.“

Rapovi se nervózně sevřely útroby. Podal zbytek klobásy Balastovi a vyškrábal se na nohy. Z toho prudkého pohybu se mu zamotala hlava a musel se přidržet stěny kajuty. Potom vykročil vpřed, přičemž proklínal svá vratká kolena. Jakmile vyšel zpod ochranných plachet, ucítil na rozpáleném obličeji déšť studený jako led. Znovu dostával horečku.

Gathmor a Gnurr čekali na přídi. Kapitán, který se ztěžka opíral o zábradlí, vypadal k smrti unavený a byl asi stejně nemocný, jak se cítil

Rap. První důstojník stál s nohama rozkročenýma, se založenýma rukama a měl dost zlostný výraz.

Rap se před ním zastavil a zeširoka roztáhl nohy, aby na rozkolíbané palubě udržel rovnováhu. „Pane?“

Smrtelně vážný pohled šedých očí ho provrtával skrz naskrz. „Už je ti líp?“

„Ano, pane.“

‚Jsi připraven chopit se příští směnu svýho vesla?“

Rapovi se nad tou představou sevřelo srdce a obával se, že by to mohlo být poznat podle toho, jak se třese, ale znovu řekl: „Ano, pane.“

Důstojník něco zamručel. Pramínky stříbřitých vlasů mu padaly přes obličej skoro až k mrožímu kníru. Loď se houpala ze strany na stranu a Gathmor ho stále upřeně pozoroval. Pak si začal rozepínat kazajku.

„Neuposlechl jsi rozkaz.“

Rap sebou trhl. „Ano, pane.“

„Dívej se na mě, když s tebou mluvím.“

Rap vzhlédl, přestože nemusel, protože Gnurr měl teď oči napůl zavřené a nevypadal, že by mu věnoval příliš pozornosti.

Gathmor si svlékl vestu a položil ji na stůl. Zůstat stát v tom dešti s nahou hrudí. „Když tohle někdo udělá,“ řekl kousavě, „většinou ho hodím přes palubu. *Dívej se na mě*?“

„Ano, pane.“

„Věříš tomu?“

Rap polkl a řekl: „Ano, pane, věřím.“ Jotnaři často začali v klidu, ale pak se rozlítili do šíleného vzteku.

Pamatoval si na své přátele Kratharkrana a Verantora, kteří se párkrát jako kluci div nezabili. I on sám se, ještě když nebyl natolik dospělý, aby se dokázal ovládnout, několikrát šíleně rozčílil. Kdyby aspoň nebyl v tak žalostném stavu, tak slabý a ochablý, aby to mohl vydržet.

„Výjimečně ho při prvním přestupku jenom zmlátím, až je samá modřina.“

Proč by se jinak v tom dešti svlékal? „Ano, pane.“

„Někdy udělám oboje.“

Rap mu znovu přitakal. Námořník uchopil zábradlí z obou stran kolem Rapa. Zaťal svaly tak, že mu zbělely klouby. Chvíli si kousal ret.

„Byl odliv, začínalo svítat a pršelo. Ale ty sis holt myslel, že jsi chytřejší.“

„Myslel jsem –“

„Ty *nemáš* co myslet!“

„Ne, pane.“

Krátká pauza. „A to lano, co ses ho chytil, jsme nechali ve vodě proto, aby udržovalo loď proti větru. Ne kvůli tobě. Málem jsem je ani nenechal vytáhnout na loď.“

„Ne, pane.“

Další pauza. Jotun ztěžka dýchal a třásl se zlostí. „No tak? Nemáš, co bys řekl? Neuposlechl jsi rozkaz. To je vzpoura, námořníku! A ty mi neřekneš jedinej důvod, proč bych z tebe neměl vytřískat duši?“

„Ne, pane.“

„Nebudeš prosit o milost?“

Rap už zase hleděl na deštěm zmáčené fošny, ale když uslyšel tuto otázku, vzhlédl, podíval se Gathmorovi přímo do očí a řekl: „Ne.“ Uvědomoval si, v jak nebezpečné situaci je, ale také znal jotnary a věděl, že by udělal fatální chybu, kdyby dal najevo strach. Potom si dodal kuráže a ještě dodal: „Nic mě neomlouvá!“ Ale celé jeho nitro slabounce křičelo *Ano*!

„Vem tě čert!“ Gathmor na chvíli sevřel rty, až mu úplně zbělely. „Moh' ses aspoň zmínit o tom, že jsi zachránil loď. To by ti pomohlo.“

Rap cítil, jak se úlevou slabounce zachvěl. „Nebudu se ničeho doprošovat, pane.“

Důstojník to zřejmě pochopil jako výzvu. Přimhouřil oči. Rap se připravoval na útok.

Potom se kapitán jakoby probral. „Nech toho!“ Řekl tichým hlasem. „Nech ho na pokoji! Seš vzteklej, že ti kvůli němu celá posádka odmlouvala.“ Obrátil prázdný pohled k Rapovi a našpulil rty do náznaku úsměvu. „Věděl jsi to?“

„Pane?“ řekl Rap bezvýrazně. Nikdy předtím s Gnurrem nemluvil.

„Nechtěli odjet bez tebe.“

Rap nechápavě zamrkal, jak se snažil vyrovnat s takovou absurdností. Námořníci chtěli čekat na něho, i když se na ně řítil milión rozzuřených lidojedů?

Gathmor se zamračil. „Doufám, že o tom neuslyší živá duše… No dobrá! Ale jestli to někomu řekneš – komukoli, dej si na mě pozor! Zabiju tě. Přísahám.“

„Ano, totiž ne… pane.“

„Ani slovo! Jestliže se nikdo nedozví, že jsi neuposlechl můj rozkaz, tak to přehlídnu. Jen pro tentokrát.“

„Děkuji, pane. Už se to nestane.“

„Ne, to se teda nestane.“

Starý kapitán se najednou začal smát. „Říkal jsem ti, že ho jen tak nevylekáš!“

Gathmor zabručel. „To teda ne.“ Sehnul se pro svou vestu. Rap náhle pochopil, že si z něho dělali legraci, a naštvalo ho to. Kdyby se s ním chtěl Gathmor opravdu prát, byl by zbělel jako křída a to se nestalo. Jenom ho zkoušeli.

Dlouhou chvíli se *Bouřlivák* houpal zepředu dozadu a kolébal ze strany na stranu, zatímco si první důstojník zapínal knoflíky. Potom si prsty uhrábl mokré vlasy ke straně a pousmál se. „Ale vedl sis dobře. Řekl jsem, že budeš svobodný. To platí.“

Opřel se lokty o mokré zábradlí vedle Gnurra. Pod nimi se v obrovských šedivých vlnách vzdouvalo moře. Oba jotnaři chvilku mlčky sledovali fauna, kterému se velmi ulevilo.

Kapitán se popadl za břicho a lomcoval s ním záchvat kašle. Potom se znovu napřímil, očividně rozzlobený na svou slabost. „Tahleta cesta nebude stát za moc,“ řekl chraptivě. „Hlavně díky jedný věci – málem nás zabila. A nebýt tebe, taky by to tak dopadlo.“

„Jistě… totiž, dělal jsem, co jsem mohl, pane.“

„A taky díky tomu, že první důstojník vyhodil všechen náš výdělek za pár zajatců. Myslel jsem, že se zbláznil.“

„Já taky,“ zabručel Gathmor trpce. „Čtyřicet šest imperiálů! Nevím, co to do mě vjelo.“

Samozřejmě v tom měl prsty Andor. Byl schopen přimět většinu lidí k čemukoli. Rap se krátce rozhlédl, ale Andor na palubě nebyl. Na jeho pryčně klimbal Darad. Ležel na břiše a hojil si záda.

Potom ta suma pronikla Rapovi do tepající hlavy. „ *Čtyřicet šest imperiálů*?“

Gathmor se zamračil. „Za tebe a toho tvýho masitýho přítele. Ale nakonec se to vyplatilo.“

„Ehm… děkuji, pane.“ Čtyřicet šest imperiálů? Rap by si nikdy nepomyslel, že může mít takovou cenu, že by vůbec někdo mohl mít takovou cenu. Dokonce i když se vezme, že polovina byla za Kuře… dvacet tři?

„Ty máš život rád, že?“

„Ano, pane,“ řekl Rap zdvořile – a pravdivě.

Gathmor se přinutil k slabému úsměvu a podal mu mozolnatou ruku. „Vítej v posádce, námořníku.“ Patrně to myslel dobře, skoro mu ji nestiskl.

Náhle dostal Rap z významu tohoto malého rituálu hrozný strach. Nechápe to snad Jednička jako slib, že zůstanu na palubě? Jako člen posádky *Bouřliváka*?

A co moje výprava za Inos? Nedal jsem právě teď tomu námořníkovi své slovo? A jestli budu donucen k tomu, abych se stal námořníkem a žil

v Durthingu, co tomu řekne Kuře? Co udělá? Jak se bude potom vyvíjet goblinův osud a jak provede Kuře svůj únos…

Ale kde…

Rap se znovu rozhlédl po lodi a zůstal v šoku civět na Gathmora.

„Kde je goblin?“

Důstojník se zamračil. „Tys o tom opravdu nevěděl? Šel za tebou.“

Kuře? „Opravdu?“ Rap se cítil, jako kdyby ho někdo kopl do žaludku.

„Když jsem mužům přikázal, aby spustili loď na vodu, tvůj kámoš byl první, kdo se začal hádat. Málem jsem ho propíchl. Potom pelášil pryč, asi tě hledal.“

„Není to můj kámoš,“ zamumlal Rap a odvrávoral k zábradlí vedle Gnurra, aby se jej mohl chytit, když mu paluba začala ujíždět pod nohama a málem se mu podlomila kolena. Asi se podvědomě celou dobu snažil na goblina zapomenout, jako když se člověk snaží zapomenout na svůj dluh nebo ignoruje bolavý zub. Vůbec si nevšiml, že tam není.

To se ví, že se Kuřeti nechtělo opustit ostrov bez oběti, která mu byla předurčena. Námořníci tvrdili, že z Nogid se nikdy nikdo nedostal. Ztrácely se tam celé flotily. Trosečníci neměli vůbec žádnou šanci. Rap civěl na zpěněnou brázdu za lodí a nic nevnímal.

Starý kapitán si to špatně vysvětlil a položil ruku Rapovi kolem ramen. „Smrt je součást života, synu,“ řekl, „a voda je náročná paní. Všichni námořníci vědí, co je to ztratit přátele.“

„Jestli ti to nějak pomůže,“ řekl Gathmor trpce, „taky porušil rozkazy, ale nezachránil loď. Vlastně jsme potřebovali jeho sílu, abychom mohli odrazit, a on tam nebyl. Takže i kdyby se vrátil, tak bych ho nepustil na palubu. Zřejmě to byl on, kdo vyburcoval lidojedy. Přátelství je jedna věc – “

„Nebyl to můj přítel!“ zařval Rap. Vzchopil se natolik, že se jim mohl podívat do tváře. „Doufám, že jim chutnal!“

To námořníky tak vyděsilo, že ztichli, a Rap se snažil srovnat si v hlavě všechny důsledky goblinovy smrti. Unikl věštbě díky rozmarné nepřízni počasí a špatnému načasování. Král goblinů se nesetká se svým osudem. Kouzelníci se ve svém předvídání mýlili.

A to znamená, že i Kouzelné okno klamalo! Nejen že mě goblin nebude mučit, ale jestli byly i ostatní věštby mylné, tak teď už nemusím čekat, že budu pro Inos bojovat s Kalkorem nebo že se spolu se Sagornem setkám s drakem.

Ať už udělá v téhle chvíli cokoliv, Inos se nebude muset provdat za Kuře. Jistě, čarodějnice pro ni může najít jiného goblinského prince…

Ale Sagorn měl asi pravdu – Rap je jenom bezvýznamný venkovan, který nepatří do Inosina světa králů, císařů a magie. Ten stařík říkal, že jsem faun, a proto bych měl být stájníkem. Ale jsem taky jotun. A jotnaři jsou od přirozenosti námořníci.

Gathmor se podezřívavě mračil a pozoroval Rapův výraz.

„Pane," zaskřehotal Rap, který se stále držel zábradlí, „ještě jsem vám neřekl, jak jsem se dostal do Faerie."

„Jestli to bylo nějaký kouzlo, tak o tom nechci slyšet. Ani teď, ani nikdy jindy."

„Ale… můžu přinést smůlu, pane."

„Přinesl jsi nám štěstí," řekl Gnurr s větší autoritou než doposud. „Vypadáš zničeně, mladíku. Jdi se pozdravit se svými novými druhy."

„Dru… druhy, pane?"

„Ano, s druhy!" Gathmor se zazubil, což Rapa překvapilo – překvapilo ho to do té míry, že neviděl nic než široký úsměv pod ohromným stříbrným knírem a ani si skoro nevšiml, že si třese rukou s křehoučkým starým kapitánem, jehož kůže byla ještě rozpálenější než jeho vlastní. „Odhlasovali si tě, námořníku, za plnoprávného společníka. Za tuhle cestu to nebude, díky tomu, kolik jsi stál, nic moc, ale odteďka budeš dostávat svůj podíl. Odveďte ho – a drž se v teple."

Nedávalo to vůbec žádný smysl. V hlavě mu hučelo a vlny horka jím cloumaly jako bouřka bójí. Rap se na gumových nohách a na houpavé palubě potácel pryč a najednou ho obklopil dav hlučných, zpocených mužů, kteří mu všichni drtili ruku a poplácávali ho po zádech. Téměř ho vláčeli k jeho lavici a divoce jej vítali a smáli se. Všichni věděli, proč si ho Gathmor zavolal. Odhlasovali mu podíl ze zisku. Chtěli, aby byl jedním z nich. Rapovi bylo na zvracení.

Kuře je mrtev. Okno se mýlilo. Nestane se, že by Rapa goblin brutálně zavraždil. Ani se nepotká s žádnými draky a Kalkory, ani nebude Inosiným zachráncem. Už nikdy Inos neuvidí. Dokonce ani Andor ho teď z *Bouřliváka* nedostane. Andorovo kouzlo má své meze – nemůže očarovat tolik lidí najednou. Osmdesát mužů zaplatilo celé jmění za jasnovidce, který dokáže vést jejich plavidlo tmou, mlhou a mezi skalami.

Chtěli ho a jemu to dělalo dobře. Nemohl jim nijak zabránit v tom, aby mu energicky třásli oběma rukama, ani jim nemohl říci, že nechce být členem posádky a nesmí jim povědět o Inos. A tak jenom blábolil nějaké nesmysly, které stejně nikdo neposlouchal. Nejspíš si mysleli, že blouzní v horečce, protože se ho někdo pokoušel zabalit do mokré deky.

Už dlouho se mu nestalo, aby o něj někdo projevil takový zájem. Či spíš se mu něco takového nestalo ještě nikdy.

Ale on nechtěl vzbuzovat takový zájem. Chtěl najít Inos. Jenomže Inos ho už nepotřebovala. Měla už bojovníka, který ji chránil, bojovníka, který s ní sdílel její stan.

Námořníci ho chtěli a potřebovali.

Nepustí ho.

Utéct ze zajetí goblinům, impům a čarodějům byla v porovnání s tímhle zajetím procházka růžovým sadem. Jak může uprchnout námořníkům, k nimž ho připoutala pouta přátelství? Opravdu netoužil získat tyto nové přátele, protože chtěl uprchnout, jenomže teď by tím zradil jejich přátelství, a oni kvůli němu odmlouvali Gathmorovi.

Potřásal si s nimi rukama. Nemělo by cenu tvrdit, že byl natolik nemocný, že nic z toho, co se děje, nechápal – podával si s nimi ruce, snažil se protestovat, ale ve svém nadšení ho překřičeli. Chtělo se mu taky křičet.

Byl v pasti!

Teď byl jedním z nich. Potřásal jim pravicí.

Dal jim své slovo.

Seber prachy:

Někteří touží po zdejšího světa slávě
a jiní věří jen v Prorokův ráj právě;
Ach, seber prachy a nech víru vírou,
nevěř dalekých bubnů rachotivé ozvěně!

Fitzgerald, *Rubaját Omara Chajjáma*
(§ 13,1879)